

Р. ДЖ. ПИНЕЙРО

Пинеиро те хвърля
на катапулта и те
изстрелва към ада

Том Кланси

РАЗДЕЛЯМ
И ВЛАДЕЕМ

Р. ДЖ. ПИНЕЙРО
РАЗДЕЛЯЙ И ВЛАДЕЙ

Перевод: Юлия Чернева

chitanka.info

Пинейро те хвърля на катапулта и те изстрелва в ада.

Том Кланси

При терористична атака агентът на ЦРУ Брус Тъкър загубва семейството си и се заклева завинаги да напусне службите. Наема го царят на изкуствения интелект Мортимър Фокс. Тъкър обаче разбира, че дори уменията, преподадени му от един японски самурай, няма да спасят Фокс от внезапен инфаркт.

Фокс издъхва в ръцете на Тъкър и последните му думи са:

„Файървол... микрофиш...“

Скоро Тъкър научава, че много хора се опитват да се доберат до тази парола — непрекъснато променящ се код, известен като „съдбовният код“ — с която могат да се заличат световните сили от картата на земята.

Накратко, кодът за Армагедон!

Тъкър се превръща в най-търсеният човек на света.

Сега в света има машини, които мислят, творят и се учат. Нещо повече, способностите им бързо ще се увеличават, докато в обзримо бъдеще обхватът от проблеми, с които ще могат да се справят, ще бъде съвместим с този на човешкия ум.

Хърбърт Саймън

Не е важен критикът, нито човекът, който посочва грешките ни или кога сме могли да постъпим по-добре. Заслугата принадлежи на онзи, който е на арената; чието лице е изцапано с прах, пот и кръв; който се бори доблестно, греши и отново и отново тръгва към целта си; който с ентузиазъм и всеотдайност се раздава в достойна кауза; който в най-добрия случай ще преживее триумфа на високо постижение, а в най-лошия ще се провали, но с утехата, че е действал смело и мястото му никога няма да бъде сред онези студени и страхливи души, които не познават нито победа, нито поражение.

Теодор Рузвелт

На страхотните ми тъст и тъща Майк и Линда Уилц, защото ме обичат като собствен син.

Изкуственият интелект вече е реалност, само трябва да знаете къде да го търсите. Докато пиша тези редове в един дъждовен ден в Тексас през септември 2001 година, вече съществуват компютърни чипове, които могат да се поправят сами. Има умни системи, които ви помагат да пазарувате в Интернет, препоръчват списания и периодични

издания, помагат ви да намерите музиката и филмите, които харесвате, и дори могат да открият къщата на вашите мечти. Съществуват експертни системи за управление и контрол на превозните средства на бъдещето. Една такава система наскоро управлява сама автомобил от Питсбърг до Сан Диего със средна скорост сто километра в час, през деня и нощта, в дъжд и слънце. Лекарите все повече разчитат на експертни системи, за да поставят точна диагноза. Екип от Австралия разработва прагматична правна експертна система, която ще бъде предизвикателство дори за най-опитните адвокати. Не забравяйте и известния компютърен шахматист на Ай Би Ем „Дийп Блу“, световен шампион.

Тази книга, чиято основна тема е бъдещето на изкуствения интелект и опасността, която представлява за човечеството, ако управлението му излезе извън контрол, се превърна в реалност благодарение на подкрепата, старанието и усилията на множество таланти хора.

Благодаря на Лори Ан, скъпата ми приятелка, съпруга и сродна душа, за подкрепата и безусловната любов...

На скъпия ми син Камерън Роджелио...

На Том Дохърти, най-добрия издател в бизнеса — за непрестанното доверие и подкрепа.

На Боб Глисън, моя редактор и приятел — за изключително важните напътствия и проницателни прозрения.

На Матю Байлър, опитния ми литературен агент от Трайдънт Медиа, който ме преведе през непредсказуемите води на издателската индустрия.

На приятеля ми Дейв, винаги готов да сподели огромните си познания за оръжията, системите и дори по нещичко за правителствените агенции, които остават неназовани.

И на последно, но не и по важност място благодаря на колегите си от „Авансд Майкро Дивайсиз“ — вторият ми дом, където почти две десетилетия от живота си работих за създаването на пет поколения микропроцесори.

Бог да ви благослови!

Р. Дж. Пинеиро

Септември 2001 г.

ПРОЛОГ

По небето на северна Калифорния се носеха сиви дъждовни облаци. Винъд Малани погледна към задаващата се буря през осеяното с капки тъмно стъкло на лимузината.

После отново насочи вниманието си към прелестната азиатка, която седеше срещу него и държеше чаша с джин и тоник. Котешките ѝ очи се бяха втренчили в него със същия хищен поглед, който го бе накарал да я изведе от бар в Пало Алто.

Малани беше на петдесет и три и наскоро бе останал вдовец. Скръбта го беше подтикнала да търси компанията на проститутки. Младата азиатска красавица обещаваще нощ на плътски наслади преди поредния му дълъг ден като технически директор на „Фокском“, една от водещите американски корпорации за високи технологии.

Той се усмихна, докато я разсъбличаше с поглед. Проститутката явно минаваше за висока класа, щом му поиска хиляда долара на час. Със заплатата, премиите и акциите си Малани можеше да си позволи десет хиляди като нея.

— Откъде си, сладурче? — попита той, преструвайки се на заинтересован.

— Родена съм в Сеул — с лек акцент отговори тя и кръстоса крака, позволявайки на застаряващия директор да надзърне в предстоящото.

— Откога живееш тук?

— От шест години.

Азиатката беше много красива. Малани не беше виждал похубава проститутка. Беше висока колкото него — метър и осемдесет — и имаше невероятно тънка талия, пищен бюст, идеално оформени дълги крака и изваяно ангелско лице. Черните ѝ като въглен очи бяха разположени високо над скулите от двете страни на изящния нос. Тя движеше бавно сочните си червени устни, докато говореше, и това възбуждаше първичните инстинкти у Малани.

Дори момичетата в Лас Вегас не изглеждат така страхотно — помисли той.

— И откога си в бизнеса?

Проститутката нацупи прелъстителните си устни и на Малани едва не му потекоха лигите.

— От няколко месеца, но не много често. Само когато ми трябва пари за учебните такси и за учебници и само ако харесам потенциалния клиент.

Малани се усмихна. Той обичаше да чука студентки, които бяха много по-чисти от проститутките от кариерата, а тази не само изглеждаше добре, но и ухаеше приятно.

Шофьорът спря пред хотел „Феърмонт“ в Сан Хосе. Пиколо в униформа отвори вратата и помогна на младата жена да слезе, като кимна приветливо, плъзгайки поглед по предизвикателните ѝ форми.

Малани отново се усмихна. Навремето и той работеше в хотел, докато учеше, и гледаше как богатите бизнесмени водят курви в стаите си.

Сега беше негов ред.

Той даде на пиколото нова банкнота от двайсет долара, тръгна след компаньонката си и влезе в луксозното фоайе, украсено с изящни килими, кожени мебели, скулптури и поразителни картини — всичко в успокояващи пастелни тонове. От невидими тонколони се разнасяше Бетховен.

Двамата се хванаха за ръце и се отправиха към асансьора. Малани натисна копчето за десетия етаж. Там държеше стая, за която плащаше с разходна сметка чрез сложна схема, измислена от адвоката му. Няколко месеца след като съпругата му почина, той бе започнал да идва тук, за да понесе скръбта, без да съзнава, че ще се пристрасти.

Можеше да е по-лошо — помисли Малани, оправдавайки действията си. — Можеше да смъркам кокаин.

Мансардата беше с изглед към планините, спускащи се към океана. Малани остави проститутката да се наслади за миг на гледката, убеден, че досега не е попадала на подобно място.

Друг навик, който бе придобил, беше да смайва хората, особено представителките на нежния пол, които смяташе да чука.

Корейката се обърна. В ръката си държеше пистолет. Усмихваше се. Зъбите ѝ бяха свършени и блестяха.

— Какво означава това, по дяволите? — попита той.
— Искам информация, господин Малани.
Той присви очи.
— Откъде знаеш името ми?
Усмивката ѝ стана по-широка.
— Това не е важно.
Малани не знаеше как да отговори.
— За моите хора най-важното е... информацията, която знаете за правителствените поръчки.
— Поръчки?
— Да, и по-точно по разработването на изкуствен интелект, което „Фокском“ извършва за Агенцията за национална сигурност.

СЕВЕРНОКОРЕЙСКИ ВОЙСКИ НАВЛИЗАТ В ДЕМИЛИТАРИЗИРАНАТА ЗОНА

РАЗПРОСТРАНЕНО ПО ИНТЕРНЕТ В 7:55 ИЗТОЧНО ЛЯТНО ЧАСОВО ВРЕМЕ

СЕУЛ, ЮЖНА КОРЕЯ (СИ ЕН ЕН)

Над шест хиляди севернокорейски войници навлязоха на четиристотин метра в демилитаризираната зона между Северна и Южна Корея. Внезапното нахлуване е поредното нарушение на примирието, сключено през 1953 година между двете страни. Войниците бяха превозени с голям конвой от камиони, последвани от стотина танка и няколко части тежка артилерия. Десетки севернокорейски войници откриха огън с малокалибрени оръжия. Южнокорейските гранични войски отвърнаха на огъня. Престрелката продължи до зазоряване. Не се съобщава за жертви, нито за тежък артилерийски огън. Според оценката на американски военен анализатор Северна Корея е мобилизирала около триста и петдесет хиляди войници на десетина километра от демилитаризираната зона. Късно в неделя южнокорейският президент Ким Йон Сам е свикал спешно съвещание на шефовете по сигурността. „Безразсъдните действия на

Северна Корея ще бъдат посрещнати с желязна отбрана. Ние сме суверенна страна и сме готови да се защитаваме срещу окупатори“ — е заявил президентът на съвещанието. В отговор на агресията Южна Корея мобилизира армия от седемстотин хиляди души като подкрепления на стотен хиляди войници, които патрулират край най-строгото охраняваната граница в света. Четиридесет хиляди американски войници са готови да подкрепят Южна Корея.

Командването на военните части на Обединените нации в Сеул е разположило в района двайсет хиляди души в пълна бойна готовност. Генералният секретар на ООН смята да пристигне в Северна Корея във вторник, за да се срещне с правителството в Пхеняп.

Преди час говорител на Белия дом разпространи изявление до медиите, в което се казва, че американският президент се е свързал с президента на Южна Корея, за да обсъдят възможностите. Белият дом не коментира вероятността в района да бъдат изпратени още американски войници. Инцидентът изненада правителството във Вашингтон, което през последните години отбеляза напредък в създаването на комуникационни канали с едно от най-затворените общества в света.

1

ПРОФЕСИОНАЛНИ НАВИЦИ

Облечен в тъмен делови костюм, Брус Тъкър слезе от бронирания лексус седан и затвори вратата. Застана на тясното пространство между черния автомобил и тротоара и огледа тълпата от репортери, фотографи и запалени фенове на високите технологии, събрали се пред Москони Сентър — огромната сграда за конгреси и изложби в Сан Франциско, където предстоеше да бъде открит симпозиум по компютърни технологии.

След миг предната врата на колата се отвори и Тъкър бе последван от един от хората си, които бе наел да му помагат за днешното събитие.

Според уговорката на Тъкър с охраната на центъра — проигравана до обсебване всеки ден в продължение на седмица — четирима мъже, също облечени в делови костюми, се приближиха до него и го обградиха в полукръг. Инструкциите му към охранителите бяха елементарни: не изпускате от поглед тълпата, където може да възникне заплаха; ръцете ви да са свободни през цялото време; не разговаряйте с никого, дори да ви обиждат, защото това може да е отклоняване на вниманието, провокирано от атентатора; и най-важното — бъдете нащрек, не забравяйте, че на убиеца е нужен късмет само веднъж, а на охраната — непрекъснато.

Късмет.

Тъкър се намръщи. Той бе извоювал късмета си с безпощадно планиране и следване на правилата, които бе научил от Озаки Кабуки, своя наставник от японски произход, по време на годините в тайните служби след шеметна кариера в Централното разузнавателно управление, което го бе изтеглило от морската пехота.

Кабуки го бе научил, че за разлика от класическия телохранител специалистът по безопасността не се характеризира с изпъкнали мускули, гръмогласност, агресивно държане и множество скрити оръжия, а с внимателно планиране, подходящо облекло и маниери,

способност да се слива с околната среда, умствени и физически умения да се бие, ако се наложи, и най-вече с лоялност към принципала си. Като истински специалист по безопасността Тъкър съблюдаваше японските традиции от XII век, когато самураите пазели живота и именията на феодалите по времето на шогуната, военното правителство на Япония. Да бъдеш самурай е означавало не само владеене на физически умения, а придържане към строг код на честта, морал и абсолютна преданост към даімуо, господаря. Самураите бранели живота на японските държавни глави така, както членовете на тайните служби на Съединените щати пазят живота на висшите държавни служители.

„Така както аз пазя принципалите си“ — помисли той.

Доволен, че охраната на Москони Сентър изпълнява инструкциите му, Тъкър се увери, че десетината местни ченгета контролират тълпата. Миналата седмица, когато бяха потвърдени часът и датата на речта на шефа му, Тъкър се бе споразумял с полицията на Сан Франциско да му изпратят подкрепления — разбира се, срещу щедро възнаграждение. Но парите не бяха проблем, когато ставаше дума за охраната на живота на една от най-известните фигури в света на съвременните високи технологии.

Утрото беше хладно. Слънцето се бе издигнало високо в небето на Северна Калифорния. Лъчите му се отразяваха в тъмните стъкла на бронирания седан — макар че само професионалист би разбрал, че са заменени с поливъглеродна пластмаса, способна да издържи на всякакъв изстрел. Лексусът бе модифициран по указания на Тъкър и имаше бронирани плоскости под тавана и на вратите, предпазна възглавница под пода, стоманени покрития на акумулатора и двигателя и самонапомпващи се гуми.

— Първи, втори и трети — на улицата — каза Тъкър в микрофона на ревера си.

Трима агенти слязоха от втората кола — също брониран лексус, но кремав и паркиран зад първия. Цветовете, избрани от Тъкър, имаха за цел да не привличат внимание към два еднакви луксозни седана, движещи се в тандем. Агентите бяха средни на ръст, в тъмни костюми и със слушалки с цвета на кожата, чрез които непрекъснато поддържаха връзка с Тъкър, шефа на екипа.

Охраната на Москони Сентър тръгна във ветрилообразен строй към оградената с кордон тълпа, позволявайки на хората на Тъкър да се приближат към задната част на лимузината. Оглеждайки се за потенциална заплаха, агентите се наредиха в ромбовидна формация около Мортимър Фокс, който се появи, облечен в италиански костюм с двуредно закопчаване. Никой от присъстващите агенти не беше с такъв костюм. Истинските специалисти по безопасността винаги се обличаха по-семпло от шефовете си, защото елегантните костюми се носеха закопчани и ограничаваха движенията им, когато се наложеше да посегнат към скритите пистолети.

Тълпата посрещна Фокс с възторжени викове. Камерите на две телевизии започнаха да работят. Тъкър и хората му бяха осветени с фотографски светкавици, които намалиха способността им да наблюдават навалищата. Но въпреки създаваната от представителите на медиите суматоха около известни личности като Фокс Тъкър не ги гонеше и дори работеше с тях, като често ги слагаше най-отпред, където можеха да направят хубави снимки и създаваха буферна зона между принципала му и тълпата. Новинарите не бяха враг. Те просто си вършеха работата.

Тъкър чу, че някой протестира, и очите му веднага откриха източника — трима скинхедс държаха плакат с изображение на американския орел в червено, бяло и синьо, който разкъсва лисица. Надписът заклеяваше хищническия бизнес на корпорация „Фокском“, която бе оставила без работа много конкуренти и се бе превърнала в един от най-големите монополисти в историята на нацията. Тъкър бе свикнал хората да протестират срещу „Фокском“, чийто основател и изпълнителен директор се бе свързал с него преди шест месеца, когато техническият директор Винъд Малани бе отвлечен, изтезаван и убит от група фанатици, както ги окачествиха репортерите.

Тъкър се намръщи.

„Фанатици друг път!“

Инцидентът намирисваше на професионална работа. Извършителите не само бяха отвлекли Малани, но и се бяха измъкнали, без да оставят следи за полицията. Шофьорът и бодигардът му бяха намерени застреляни в лимузината пред хотел „Феърмонт“, който директорът често посещаваше с млади компаньонки. Някои

служители от хотелския персонал си спомниха, че следобед в деня на изчезването си Малани е пристигнал там, придружен от азиатка, но подробностите бяха оскъдни. Трупът му бе намерен следващата седмица от човек, бягащ за здраве в парка Кендълстик. Липсваха гениталиите, очите, ноктите и езикът. На кожата му имаше стотици повърхностни порезни рани, нанесени с бръснарско ножче и поръсени със сол, за да причинят максимална болка, докато жертвата е още жива. Полицията не разполагаше с улики, за да започне разследване. Фанатиците, които планираха подобни удари, без много да се замислят за бягство след извършването на престъплението, несъмнено биха оставили следи, както беше в случая с атентатите в Световния търговски център и Оклахома Сити. Освен това фанатиците ограничаваха появата си до светкавични удари и избягваха сложни планове за отвличане с осигуряване на скривалище, където да извършат изтезанията, и допълнителен риск от разкриване, докато изхвърлят трупа. И, разбира се, нямаше изявление за медиите — съобщение за света, обясняващо причината за насилието. В онази нощ Малани просто бе изчезнал от хотела и после бе намерен мъртъв — без обяснение, доказателства и мотив.

Според Тъкър Малани бе отвлечен заради информация, пароли или заради нещо друго, чрез което похитителите биха се сдобили с пари. Но от сметките на „Фокском“ не липсваше нищо, а паролите бяха сменени на сутринта след изчезването му. Личните сметки на Малани също бяха непокътнати.

Престъплението беше ужасно и без очевиден мотив, но толкова потресаващо, че накара Мортимър Фокс да освободи бодигардовете си и да потърси услугите на Тъкър.

Оглеждайки възторжените почитатели, Тъкър зае позиция плътно вдясно до принципала си, като държеше лявата си ръка до гърба на Фокс, но без да го докосва. Ако се наложеше, той щеше да го блъсне, да мине пред него, за да го предпази с тялото си, и в същото време да извади колта си четирийсет и пети калибър, едно от предпочитаните оръжия от американските тайни служби.

Това беше поредната разлика между обикновения бодигард, като онзи на Малани, и специалиста по безопасността. Тъкър би застанал на пътя на куршума, предназначен за принципала му, както самураят би се жертвал, за да спаси господаря си. Кабуки го бе научил на това.

Пълна и безусловна лоялност.

Макар че бе обучен да използва огнестрелно оръжие само в краен случай, Тъкър носеше пистолет, затъкнат в колана на панталона. Някои агенти предпочитаха кобури под мишниците, но това не беше практично за защита отблизо, предимно защото оръжието не можеше да бъде извадено достатъчно лесно и бързо.

Друг урок на Кабуки беше мишената да бъде трудна за убиене. Тъкър постигаше това, като прилагаше принципа на японца за охрана в концентрични кръгове. Произходът ѝ датираше от XII век в Япония, когато шогунът се е обграждал с няколко концентрични кръга на защита. В средата беше даймю, господарят, с когото Тъкър бе прекарал много часове, повишавайки нивото му на предпазливост. Следващият кръг беше самият Тъкър, който стоеше до Фокс и беше готов да поеме куршума, предназначен за него, ако се наложи. Агентите, разположени в ромбовидна формация, съставляваха третия защитен кръг. Четвъртият бе образуван от охраната на Москони Сентър. Полицията от кордона беше петият и последен кръг между принципала и неконтролируемата тълпа.

Екипът тръгна. Шофьорите на двата седана заключиха вратите, но оставиха двигателите запалени, в случай че непредвиден инцидент наложи незабавното изтегляне на Мортимър Фокс. Тъкър бе уредил с местната полиция и хотелската администрация да му позволят да остави двете коли паркирани пред входа на „Хауърд стрийт“.

— Господин Фокс! Господин Фокс! Моля ви! — извикаха неколцина почитатели, вероятно студенти, и протегнаха ръце към идола си. Бяха успели да се промъкнат най-отпред до репортерите и полицейския кордон.

Противно на съветите на Тъкър, Фокс спря и се обърна към младежите. Макар че имаше много врагове, Мортимър Фокс беше идеалът за американски предприемач. Той бе създал империя с двете си ръце и от бедняк бе станал баснословно богат. Фокс бе преследвал и постигнал американската мечта и беше вдъхновение за хора като тези хлапета с емблемата на университета в Станфорд, които си бяха пробили път през тълпата, стояха отпред и искаха да стиснат ръката на тази легенда на Силиконовата долина. Тъкър знаеше, че Фокс има слабост към университета, защото бе учил там. Всяка година магнатът даваше луди пари на факултета за модерни технологии.

Фокс се ръкува с един, втори и трети почитател. Той се приготви да продължи към вратите, но последният младеж, едър и с телосложение на футболист, стисна ръката му толкова силно, че Фокс изтръпна от болка. Тъкър бе прегледал медицинския му картон и знаеше, че старецът има слабо сърце и страда от остеопороза.

Необучен наблюдател би видял как Тъкър само се усмихва на студента, казва „Извинете!“ и повежда Фокс към въртящите се врати. Но в онези няколко секунди специалистът по безопасността хвана ръката на младежа и изви палеца му, прилагайки похват от бойната техника айкидо, за да го накара да пусне Фокс, а после настъпи крака му.

— Извинете! — усмихна се Тъкър, а хлапакът се сви от болка и отстъпи назад.

Тъкър използваше лявата си ръка, за да насочва принципала си. Стигнаха до стъклените врати, преди изненаданият студент да реагира, и влязоха вътре.

2

ПРИНЦИПАЛЪТ

Стигнаха до стаята, където Мортимър Фокс трябваше да изчака до появата си на симпозиума. Това бе помещение без прозорци, намиращо се вляво от балната зала „Еспланейд“, където той щеше да говори. После щеше да разгледа изложбата на долния етаж. Тъкър бе държал стаята заключена до тази сутрин, когато двама от агентите му бяха донесли закуски и безалкохолни напитки. Това беше единственото безопасно за Фокс място на рисковата територия. Вратата се охраняваше от трима агенти, докато принципалът си почиваше преди появата си пред публиката. Мониторите, инсталирани по настояване на Тъкър, показваха картини от изложбите на компютри в зали А, В и С на долния етаж, както и от балната зала, където организаторите — също по настояване на Тъкър — бяха направили импровизирана сцена със завеси и специално осветление в единия ъгъл на помещението с площ четири хиляди и двеста квадратни метра, където над пет хиляди души очакваха речта на Фокс.

Тъкър погледна принципала си, който седеше на канапето и наблюдаваше мониторите. На коленете му бе разгърнат сутрешният брой на „Сан Франциско Кроникъл“. Фокс отпи глътка минерална вода от малката охладена бутилка „Перие“. Беше събул обувките си и бе съблякъл самото си, бялата риза и кевларената жилетка, която Тъкър бе настоял да носи по време на публичните си появи. Но самият Тъкър и хората му не си слагаха защитни жилетки, защото бяха обемисти и затрудняваха движенията. Освен това ужасно топлеха и докато возеха принципала, Тъкър поддържаше ниска температура чрез климатичната инсталация в колата, дори това да означаваше някой друг да настине. Той бе уредил с организаторите да сложат на сцената два големи вентилатора по време на речта на Фокс и да намалят осветлението, за да не му е топло, но и за да ограничат видимостта на евентуален снайперист. Протекцията включваше не само предпазването на принципала да не пострада, но и изучаването на всички странности на

Мортимър Фокс, който беше много подреден и организиран човек и винаги подготвен за всичко. Тъкър познаваше навиците му — от предпочитанията за кафето сутрин до режима на хранене и сън, любимите телевизионни канали, музика, вина и вестници.

Последното бе заинтригувало Тъкър. По непонятни причини Фокс първо прочиташе обявите в „Сан Франциско Кроникъл“. Отначало очите му блестяха в очакване, а после разочаровано въздишаше и оставяше вестника. След известно време го взимаше отново и прочиташе новините за бизнеса и за събитията по света.

Фокс имаше и друг интересен навик. Всяка вечер той се затваряше в една от стаите в къщата си и прекарваше часове със системата за виртуална реалност. Отначало имаше компания от неколцина абсолвенти от Станфордския университет, а после остана сам, обграден от електронните си играчки за милиони долари.

— Това е терапия — бе обяснил веднъж Фокс.

Тъкър кимна учтиво, свикнал с ексцентричността на клиентите си.

— Как е ръката ви, господин Фокс? — попита той, застанал до единствената врата в помещението.

Ръцете му бяха отпуснати до тялото и свободни, а краката — разкрячени на ширината на раменете, както повеляваше обучението на Кабуки по айкидо. Използваше се равновесието, съчетано с динамиката на движенията и ставите, за да се постигне надмощие над противника. Позата му излъчваше готовност, даваше пример на екипа му, вдъхваше увереност на колегите му и в същото време го подготвяше да предотврати атака или конфронтация.

Фокс сви и отпусна тънките си пръсти и се понамръщи, сетне поклати глава и рече:

— Проклето хлапе!

Тъкър бръкна в джоба си, извади малка опаковка „Мотрин“ и я даде на стареца, който се усмихна, сложи в устата си две капсули и ги преглътна с минералната вода.

— Знаеш ли какво, Брус — каза той, кръстоса крака и остави шишето на масата до себе си, — имал съм много охранители през годините. Някои бяха доста добри, но с никой от тях не съм се чувствал толкова спокоен, колкото с теб. Предполагам, че познатите ми във Вашингтон са знаели кой е най-добрият в бизнеса.

— Благодаря, сър.

— Говоря сериозно. Ти се грижиш за всеки детайл. Бих искал някои от вицепрезидентите ми да умееха да планират добре като теб. Трябва да им вадя душата денонощно, за да контролирам нещата. С теб не правя нищо. Само ти казвам къде трябва да отидем и после се придържам към няколко правила. Всичко друго се нарежда като по чудо.

— Просто си върша работата, сър — отговори Тъкър, доволен от оценката.

И той тормозеше хората си по шестнайсет часа всеки ден, като преглеждаше всяка подробност с мъчителна прецизност, прекарваше безкрайни часове, обмисляйки непредвидени случаи от десетки евентуални сценарии и преговаряше цялата операция. Кабуки го бе научил, че специалистът по безопасността никога не може да е напълно готов. Когато през 1975 година кандидатът за президент Джими Картър посетил Лос Анджелис, агентите от охраната му решили, че са обмислили всеки детайл, но някой забравил да провери разписанието на влаковете. Кортeжът на Картър чакал петнайсет минути на един прелез в квартал със съмнителна репутация, изложен на риск от засада и без маршрут за бягство.

Човек никога не може да бъде напълно подготвен.

— Освен това си много скромен и търпелив с мен, своенравния старец — добави Фокс. — Искам да знаеш, че оценявам това, макар да го правиш, защото ти плащам малко състояние.

Тъкър се усмихна сърдечно и кимна. Той харесваше Фокс — човек достатъчно богат, за да купи родната си страна, но в същото време напълно земен по нрав. Беше израснал в многодетно бедно семейство от Южна Калифорния. Повечето предишни клиенти на Тъкър — от заможни изпълнителни директори до чуждестранни висши държавници, особено от Средния Изток и Южна Америка — бяха разглезени и груби. На ранен етап от кариерата си Тъкър бе осъзнал, че добрите обноси не могат да се купят с пари. Но Фокс беше различен, уважаваше охранителите си и винаги бе готов да изпълнява указанията на Тъкър, включително да облича неудобната бронезилетка. Но колкото и да беше дружелюбен Фокс, Тъкър спазваше професионална дистанция, както диктуваха правилата на бизнеса му.

— През последните месеци ти присъства на всичките ми публични прояви — рече Фокс. — Кажи какво мислиш за работата ми?

Силата на Тъкър беше охраната и сигурността, а не деловите въпроси на изпълнителния директор на корпорация за високи технологии. Макар че имаше техническо образование по компютърни науки от Държавния университет в Сан Хосе, за да изпълнява по-добре задълженията си, той не мислеше, че притежава необходимата квалификация да дава професионално мнение. Но подготовката му изискваше да бъде учтив с клиента си. Пък и Тъкър не само харесваше Фокс, но и донякъде го съжаляваше. Първо синът му Престън бе загинал в катастрофа преди десет години. После, преди три години, съпругата му бе загубила битката с рака. А сега единствената му дъщеря Моника очевидно не искаше да има нищо общо с него — според откъслечната информация, която бе научил от персонала в къщата през последните няколко месеца.

Той избра тактика за отвличане на вниманието. Фокс бе провел няколко съвещания, на които се обсъждаше работата по правителствена поръчка за създаване на изкуствен интелект. Макар че разполагаше само с повърхностна информация, защото не го допускаха на съвещанията, Тъкър бе чул достатъчно, за да се изостри любопитството му. Той реши, че може да научи нещо повече по тази интересна тема и същевременно да избегне отговора на зададения въпрос, и каза:

— Едно от нещата, които най-много ме смаяха, беше обсъждането на създаването на изкуствения интелект, сър.

Фокс кимна.

— Това те интересува, а?

— Любопитен съм какви са реалните възможности на съвременните технологии.

— Какво знаеш за изкуствения интелект, Брус?

Тъкър се вторачи в празното пространство, опитвайки да си спомни малкото, което бе прочел по въпроса.

— Представям си го като създаването на машини, които могат да мислят сами и не изискват човешка намеса, за да решават проблеми.

— Не е зле. Но за да класифицираме машините като мислещи, първо трябва да дефинираме интелекта — отбеляза Фокс, отпивайки от минералната вода. Той повдигна вежди и очите му блеснаха разпалено.

Очевидно обичаше да говори на тази тема. — Какво е всъщност интелектът, Брус?

Тъкър сви рамене.

— Решаване на проблеми? Способността да разбереш проблема и методично да го решиш?

— Разбира се, но нека да раздробим нещата. Първо машината трябва да проумее проблема, после да предвиди решения и накрая да избере едно от тях. Задачата може да е математическа или по-сложна, като например „Дийп Блу“, системата на Ай Би Ем, която победи гросмайстора по шах Каспаров, или далеч по-комплексна, като системите за навигация и автопилотиране в реактивните самолети или космическите совалки. Всеки от тези примери включва процес на наблюдения и взимане на решения въз основа на наблюденията. Как мислиш, това достатъчно ли е, за да бъде определено като изкуствен интелект?

Тъкър бързо бе въввлечен в по-дълбоки води, отколкото ограничените му познания можеха да издържат.

— Мисля, че изкуственият интелект е нещо повече — предпазливо отговори той.

— Точно така. И ще ти кажа точно какво е, Брус. Британският компютърен специалист Алън Тюринг е измислил най-добрия тест, за да определи дали машина, показваща способност да решава проблеми, може да се нарече интелигентна. Елементарният му метод е известен като теста на Тюринг.

— Тестът на Тюринг? — Тъкър бе чувал това, но не можеше да си спомни какво точно представлява.

— Много е прост. Тюринг е заявил, че компютърът заслужава да бъде наречен интелигентен, ако съумее да заблуди обикновен човек, че е човешко същество.

Тъкър се замисли върху думите му, после рече:

— Това изисква сериозна работа, господин Фокс.

— Повярвай, Брус. Обградени сме от машини, решаващи проблеми — автопилоти, автоматизирани монтажни линии и различни военни играчки, много от които бяха използвани по време на „Пустинна буря“ и по-късно в Босна.

— Като ракетните системи „Пейтриът“?

Фокс кимна.

— Да, и други. Но това е хубав пример за експертна система.

— Експертна система?

— Техническото име на системи, доближаващи се до изкуствен интелект, но не издържали теста на Тюринг. Например „Пейтриът“. Нарича се експертна система, защото наистина е прекрасна машина, способна да засече идващи ракети, да координира изстрелването на прехващачи и после да ги насочи да унищожат ракетите, както стана по време на войната срещу Ирак. Но колкото и авангардна да е за времето си, ракетната система „Пейтриът“ не може да мине за човек. Същото се отнася и за много други експертни системи — монитори, работи с камери, контролиращи монтажни линии, и насочващи системи. Всички те са предназначени да помагат на човека, но не и да го заместят и със сигурност не могат да го заблудят, че са човешки същества.

— Съществува ли машина, която може да се нарече интелигентна според теста на Тюринг, сър?

— Това е секретна информация, приятелю — усмихна се Фокс. — Може би някой ден ще ти разкажа за тези неща. Но опитът ти беше отличен.

— Моля, сър?

— Да отбегнеш въпроса ми с този разговор за изкуствения интелект. А сега, кажи какво мислиш за начина, по който управлявам.

Фокс определено беше хитра лисица. Но Тъкър не искаше да се ангажира с мнение. Реши да използва хумор като втори опит да избегне да отговори на въпроса.

— Мисля, че изпълнителният ви персонал не прекарва достатъчно време в спортната зала, сър.

Фокс повдигна вежди в недоумение и кимна одобрително.

— Още един добър опит, Брус. Но знам, че можеш повече.

Тъкър се намръщи. Фокс нямаше да се откаже. И не за пръв път принципалът се опитваше да се сближи с него. Това не беше неочаквано. Кабуки многократно му бе казвал, че колкото по-професионално действа във всеки аспект на работата си, толкова повече принципалът ще иска да знае за него, особено ако е обграден — както беше в случая — с безпрекословно подчиняващи му се хора. Тъкър бе забелязал, че всички се съгласяват с Фокс. Застаряващият магнат беше единственият закон за тях, самотният пастир, водещ

стадото си към все по-големи печалби, пазарни дялове и цени на акциите.

Колкото и да се бе разраснала през последните двайсет години, проектирайки и произвеждайки всичко — от видеоигри и програмни продукти за охрана до компютри, персонални системи за комуникация, сателити и очевидно дори изкуствен интелект, — „Фокском“ бе режисирана от един-единствен човек. Мортимър Фокс стоеше в центъра, ръководеше дейността, обучаваше всеки вицепрезидент, управляваше като безмилостен тиранин и бдително контролираше корпорацията, поддържайки разходите ниски, а печалбите максимални.

Освен това Фокс държеше най-малко петдесет и един процента от акциите на „Фокском“, но не защото имаше опасност да бъде изритан от ядосани акционери. Четиристотин и петдесетте процента възвръщаемост върху инвестициите през последните пет години побъркаха Уолстрийт заради необикновената способност на Фокс да извършва успешни операции, с които акциите му се съпротивляваха на гравитацията дори когато индексите Дау Джоунс и НАСДАК падаха главоломно. Девизът му беше „Прави много с малко“ и му позволяваше да остави без работа мнозина конкуренти, заливайки пазара с по-качествени стоки на по-ниски цени — и винаги в подходящия момент. „Фокском“ беше Меката в света на високите технологии.

Но за това ниво на успех бе платена жестока лична цена от съсухрения мъж, който се бе прегърбил на канапето и гледаше Тъкър с пронизателните си сини очи. Според кухненския персонал госпожа Фокс бе водила самотен живот, докато Мортимър Фокс управляваше глобалната си империя. Преди три години ѝ бяха поставили диагноза рак и тя бе починала няколко месеца по-късно, докато той отново беше далеч по работа. Дъщеря му Моника бе израснала в пансион, завършила хуманитарни науки в Бъркли и се бе отдала на бохемски живот някъде в Италия. Обслужващият персонал в имението смяташе, че тя ненавижда баща си, защото я пренебрегвал през всичките онези години и не ѝ оказал морална подкрепа след злополуката с Престън. Очевидно Моника бе единствената, която бе утешавала майка си, докато Фокс работеше за придобиване на дялове от пазара. Сега от семейството му бяха останали само снимки, разпръснати из къщата. Съпругата му е била красива жена. Моника бе наследила външността

й. Светлокафявите й очи и загорялата от слънцето кожа му напомняха за...

Тъкър полагаше усилия да не мисли за годините, прекарани в служба на ЦРУ, и за времето, когато имаше личен живот и семейство.

Фокс продължаваше да го гледа съсредоточено, очаквайки отговор. Тъкър реши да рискува.

— Мисля, че сте експлоататор, господин Фокс.

Думата явно заинтригува Мортимър Фокс, който се усмихна.

— Продължавай.

— Свикнал сте да изисквате абсолютно подчинение от служителите си, сър. Видях как правите на пух и прах някои от вицепрезидентите. Но заслугата за успеха на компанията е изцяло ваша.

— Винаги съм подозирал, че не се боиш от мен.

— Господин Фокс, вие ме потърсихте, защото съм един от най-добрите специалисти по безопасността. Не мога да допусна да се боя от вас — иначе няма да съм ви от полза.

Фокс се наведе напред и каза:

— Ще ти доверя една малка тайна, Брус.

— Сър?

— Наистина те наех заради професионалната ти биография. Но това не беше всичко.

Тъкър остана озадачен.

— Не съм убеден, че ви разбирам, сър. Щом не е заради професионалната ми биография, тогава за какво?

— Личната ти биография.

— Личната ми биография?

— Аз съм човек с големи възможности, Брус. Знам много неща за много хора. Докато търсех идеалния закрилник, трябваше да се уверя, че окончателният ми избор ще обхване както професионалния, така и персоналният аспект. Искях да знам какво мотивира човека, на когото ще поверя живота си. Да се уверя, че той няма да се поколебае да рискува своя живот, за да ме спаси. Ето защо използвах възможностите, проучих кандидатите и накрая избрах теб.

— Защо мен?

— Преди всичко, защото... нямаш какво да изгубиш.

Тъкър не знаеше какво да каже.

— Знам за семейството ти, за Цюрих и за ужасната ти загуба. И ти поднасям най-искрени съболезнования.

Тъкър остана потресен. Откъде знаеше този човек за съпругата му Кристина, за сина му и за Цюрих?

— Господин Фокс, откъде... Това е секретна информация в ЦРУ.

— Имам много източници, Брус. И надявам се, разбираш, че намерението ми не е било да се ровя в личния ти живот. Трябваше да опозная човека, който ще ме охранява. Знам, че смъртта на близките ти се дължи на грешка на ЦРУ. Не са успели да ги опазят.

На Тъкър му стана топло. Той си наложи да остане съсредоточен и да заключи в съзнанието си болезнените спомени.

— Разбираш ли, Брус, и аз като теб мразя правителството.

— Това не е вярно, сър. Аз обичам страната си. Служил съм й добре в морската пехота, после в ЦРУ и накрая в тайните служби. Гордея се, че съм работил за правителството. Да, ЦРУ можеше да се постарее повече, за да опази семейството ми, но грешката беше изцяло моя. Готвех се да ликвидирам много опасен тип и трябваше да се досетя, че копелето ще отмъсти. Освен това, сър, ако ми позволите да кажа, не мисля, че личният ми живот е ваша работа. Аз уважавам личния ви живот. Моля ви, и вие уважавайте моя.

— Брус, моля те, разбери, че го направих, защото не мога да си позволя да рискувам. Залогът е твърде голям. Трябваше да се уверя, че не само си съвестен, но и няма да се поколебаеш да застанеш срещу куршумите. Човек със семейство не би се пожертвал за мен. А ти, поне доколкото разбирам, би поел куршум, предназначен за мен.

Тъкър кимна, приемайки обяснението, и прикри безпокойството си, че Фокс е успял да надникне в досието му в ЦРУ.

— Що се отнася до правителството — добави Фокс, — бъди много внимателен. Не им вярвай. Те могат да се обърнат срещу теб за секунда, така както направиха с мен, макар че им дадох богатство, каквото не очакваха.

— Благодаря за съвета, сър. Дано не се наложи да го използвам.

Фокс се облегна назад.

— Знаеш ли откога не съм разговарял с човек, който не се страхува от мен?

Тъкър поклати глава. И това бе разбрал, докато охраняваше богаташи. Те наистина бяха самотни. Въпреки всичките си къщи,

самолети, яхти, коли и прислуга, Мортимър Фокс беше самотен човек и отчаяно се нуждаеше от откровен разговор.

— Ще ти кажа откога, Брус — продължи той. — Без да броя препирните с дъщеря ми, това беше преди около три години, преди смъртта на Елинор.

Тъкър се чувстваше все по-неловко. За по-малко от три минути Мортимър Фокс се бе разкрил пред него повече от всеки друг принципал. Но сърце не му даваше да го отблъсне твърде рязко, макар че спрехавият стар негодник бе надничал в досието му. В момента Фокс бе само един самотен старец, който искрено се интересуваше от този личен разговор.

— Съжалявам за съпругата ви, сър. Персоналът в къщата си я спомня с много обич — каза той.

— Тя беше невероятна жена, Брус. Подкрепяше ме през всичките онези години, докато тласках напред „Фокском“. Загубата на Престън едва не я уби, но Елинор успя да запази висок дух, докато аз продължавах да въртя бизнеса.

— Струва ми се, че е била изключителна жена, сър.

Фокс отново се вторачи в мониторите.

— Пожертвах личния си живот заради тях. — Той посочи тълпата в изложбената зала. — Знам, че американците оценяват моя принос за успехите на страната в надпреварата в областта на високите технологии, като направих компютрите и телекомуникациите достъпни за всички. Иронията е, че след толкова много усилия и лични жертви правителството иска да ме накаже за моя успех.

Фокс вдигна ръце и добави:

— С тези стари и крехки ръце, Брус, създадох десетки хиляди работни места и богатство за нацията, платих милиарди в данъци и накрая онези шутове във Вашингтон искат главата ми. Шибани политици! Независимо от твърденията в медиите, онези пирати не понасят преуспяващите предприемачи като мен, които рискуват, преодоляват препятствията, завладяват пазара и се оказват сериозен конкурент за стари и утвърдени корпорации. И знаеш ли защо?

Тъкър бе охранявал много важни личности и знаеше колко близки до правителството са някои корпорации.

— Дарения за кампании?

— Това е само една от нишките, които свързват Вашингтон с някои от конкурентите ми. Те квичат като недоклани прасета и принуждават правителството да предприеме мерки срещу корпорацията ми, Брус. Но нямат представа с кого си имат работа.

Тъкър следеше битката между правителството във Вашингтон и „Фокском“ по обвинения в установяване на монопол, както бяха направили „Майкрософт“ в областта на програмните продукти. Интересът му към спора бе нараснал, когато му предложиха да охранява Фокс след отвлечането и убийството на Малани. Но правителството не бе стигнало доникъде в опитите да съсипе „Фокском“. Старият магнат бе успял да ги надхитри чрез поредица юридически маневри, предугаждайки намеренията на политиците. Фокс винаги съумяваше да изпревари с една крачка Чичо Сам и здраво държеше юздите на компанията си. Дори се носеше слух, че има връзки с италианската мафия в Щатите и в чужбина и редовно използва услугите ѝ, за да държи Вашингтон натясно.

— Правителството има ли шанс, сър?

— Не и докато съм жив. Разполагам с толкова много мръсотии за онези копелета, че свят ще им се завие. И макар да не мога да го докажа, хората ми са събрали достатъчно косвени доказателства, че някой във Вашингтон е издал заповедта за убийството на Винъд.

Тъкър се стресна. Фокс бе споделил информация, която той не искаше да знае. А информацията означаваше въвличане и докато в ЦРУ тя беше жизненоважна за оцеляването му, в работата като специалист по безопасността представляваше отговорност. Тъкър не желаше да знае за тайните афери на Фокс, особено с властимащите като американското правителство и мафията. Изведнъж му хрумна нещо. Ако Фокс наистина имаше връзки с мафиотите, тогава защо бе наел него да го охранява? Защо не използваше мафията? Дали защото това би направило контактите му очевидни?

— Сър, не мисля, че трябва...

— Знаеш ли, Брус — прекъсна го Фокс, — онези копелета не успяха да се отърват от мен по законен начин, затова сега действат прикрито. Избрали са други методи, за да ме убедят да се оттегля и да се откажа от контрола над „Фокском“, включително убийството на моя технически директор.

— Сър, правителството на Съединените щати никога не би...

Фокс го спря с ръка.

— За човек, който е служил в ЦРУ и в тайните служби, ти си много наивен, Брус. Или може би се правиш на наивен. Но и в двата случая нищо не се променя — Чичо Сам иска главата ми и ще направи всичко възможно да я вземе. И тук се намесваш ти. Нуждая се от теб и от моя лекар, за да поддържате живота ми достатъчно дълго. Искам да видя как ловът на вещици на това правителство ще бъде смазан публично.

— Аз ще свърша своята работа, сър — каза Тъкър, надявайки се да сложи край на разговора. — А лекарят твърди, че ви предстоят още много години, стига да не се преуморявате. Не трябва да се вълнувате.

Той се осведомяваше веднъж седмично за здравословното състояние на клиента си. Личният лекар на Фокс му даваше лекарства, които Тъкър постоянно носеше у себе си, включително „Мотрин“ за успокояване, на хроничната болка в ставите.

— Да не се вълнувам? Шегуваш ли се? — Фокс поклати глава. — Знаеш, че животът ми е като влакче на ужасите. Вълнението ще спре в деня на смъртта ми.

На вратата се потропа три пъти и след пауза още три пъти и Тъкър отключи. В стаята влезе човек от организационния комитет, придружен от агента, охраняващ стаята.

— Хората чакат, господин Фокс. Трябваше да се появите преди пет минути.

Мъжът беше нисък и мършав. На тесните му рамене висеше морскосин костюм. Тъкър умишлено бе забавил появата на Фокс, за да обърка плана на евентуалния убиец. Освен това Фокс щеше да произнесе планираната четирийсет и пет минутна реч за половината от това време, отново за да се отклони потенциална заплаха.

Фокс махна пренебрежително с ръка. Това беше условен сигнал за Тъкър.

— Господин Фокс ще излезе съвсем скоро — каза Тъкър й направи знак на агента си да изведе мъжа. — Моля ви, извинете се на публиката.

Фокс стана и си сложи бялата бронезилетка, ризата, вратовръзката и сакото, после нахлузи черните си кожени обувки и погледна Тъкър.

— Как изглеждам?

— Тълпата ще ви хареса, господин Фокс.

— Само защото ги правя богати.

— Не забравяйте къде трябва да застанете, когато излезете на сцената, сър.

Фокс се намръщи.

— Как бих могъл да забравя?

Тъкър бе залепил камуфлажен пластир на пода, за да очертае пътя, по който Фокс трябваше да мине от кулисите до микрофона и обратно, след като произнесе речта. Осветлението над пътеката и над мястото, където щеше да застане, беше намалено. Освен това Тъкър бе наклонил някои от прожекторите на сцената към публиката, за да затрудни видимостта към Фокс.

Тъкър провери за последен път по радиопредавателя дали членовете на екипа му са на позициите си и тръгна с Фокс. След минута героят на Силиконовата долина излезе на сцената и зрителите започнаха да ръкопляскат и да викат одобрително.

3

ПАНИКА

За Брус Тъкър двайсетте минути, през които Мортимър Фокс сподели от трибуната възгледите си за бъдещето на високите технологии, бяха най-дългите в живота му. Той непрекъснато проверяваше всички наблюдателни постове, разположени на стратегически места в балната зала. Хората му бяха сред публиката, пазеха всички входове и се криеха зад кулисите.

Изпълнителният директор на Москони Сентър, който също беше в организационния комитет на симпозиума, се приближи до Фокс. Тъкър пусна високия, добре, облечен домакин да мине през концентричните кръгове на охраната, защото го познаваше и присъствието му влизаше в схемата. Белокосият директор щеше да придружи Фокс по време на разходката му в изложбените зали.

— Отлично, Мортимър! Страхотна реч! — отбеляза директорът, докато групата излизаше през тайна врата от претъпканата бална зала и се отправяше към ескалаторите.

Фокс благодари и стисна ръката му. Това леко притесни Тъкър, защото знаеше, че Фокс още чувства болки в ръката.

Първи се качиха двама от хората на Тъкър. Те слязоха на долния етаж и блокираха изкачващите се ескалатори, за да не може евентуалният убиец да се появи от тази посока. Екипът продължи, затайвайки ромбовидната формация, докато двамата директори бърбеха приятелски на път за долното ниво на центъра.

Там кипеше оживление и шумът се усилваше, докато приближаваха до един от входовете на изложбените зали. Трите помещения бяха обединени в огромна зала с размерите на три футболни игрища, пълна с павилиони и хора. Сводести бетонни подпори крепяха високия двайсет метра таван, от който висяха стотици лампи с мека бяла светлина. Край стените имаше големи саксии с палми.

Фокс започна да обикаля павилионите и камерите забръмчаха. От лявата му страна вървеше директорът, а от дясната — Тъкър. Спираха тук-там и разменяха любезности с изложителите. Един от агентите на Тъкър, определен да събира брошурите и другите рекламни материали, избрани от Фокс, вървеше малко по-назад от групата с две чанти.

И тогава се случи.

Внезапно.

Агентът вдясно от Тъкър се хвана за врата, изстена и се строполи на пода. Секунда по-късно бе улучен и агентът вляво от Фокс. Стомахът на Тъкър се сви, но не защото бе загубил двама души от ръката на невидим враг, а заради начина, по който бяха убити. Вече бе губил хора, без да е произведен изстрел. Те бяха покосени от микроскопични стрели, намазани със силна отрова. Тъкър познаваше само един човек, който бе усъвършенствал този тип атака, но го бе убил отдавна.

„Съсредоточи се!“

Прогони мислите за миналото и видя, че тълпата гледа към тях. Забеляза забързани движения на хора в близките павилиони — прекалено бързи за обикновени участници в симпозиум.

Огледът на фланговете затвърди подозренията му. Към него и принципала му се приближаваха непознати. Бдителни очи се фокусираха върху него. Ръце в ръкавици потънаха под саката. Единственият щит между заплахата и принципала му остана охраната на Москони Сентър, която контролираше външния кръг на защитния периметър.

Ужасът надделя над изненадата. Инстинктите надделяха над ужаса. Нямаше и пет секунди, откакто първият агент бе повален. Тъкър се нуждаеше от мълниеносно отвличане на вниманието, начин да използва тълпата. Трябваше да осуети плана на непознатите, преди да са преодолели охраната на Москони Сентър, която едва сега започна да разбира, че нещо не е наред.

Агентът пред него изведнъж се хвана отзад за врата и падна на колене.

Тъкър нямаше избор. Той извади колта си и стреля веднъж към тавана. Изстрелът беше оглушителен и постигна желания ефект. Тъкър мигновено пхна оръжието си обратно в кобура и изкрещя:

— Пистолет! Пистолет!

От опит знаеше, че в подобни ситуации хората са далеч по-загрижени да избягат от източника на стрелбата, отколкото да разберат кой стреля.

Както и очакваше, настъпи хаос. Хората крещяха, захвърлиха всичко и панически побягнаха към най-близките изходи, образувайки човешки потоци между заплахата и Фокс.

Старецът се вторачи в Тъкър — явно не проумяваше какво става — и преди да успее да каже нещо, Тъкър го хвана през кръста с лявата си ръка и го блъсна в реката от хора, бягащи към западния изход, изоставяйки слисания директор на Москони Сентър.

С разтуптяно сърце Тъкър чукна три пъти по микрофона на ревера си — сигнал за тревога до шофьорите на двата седана. Инструкциите им в такива случаи бяха да започнат да обикалят конгресния център, за да увеличат до максимум шансовете на Тъкър и Фокс да се качат в някоя от колите веднага щом излязат.

В огромната зала отекна изстрел, последван от писъци и викове. После се разнесе втори, трети...

Тъкър рискува, обърна се и забеляза две воюващи страни. Непознатите, които бе видял, откриха огън по друга група и от удобна позиция близо до северния вход. На Тъкър не му пукаше дали ще се избият, стига да не пострада принципалът му, макар че бе заинтригуван какви са двете групи. Едната явно трябваше да атакува Фокс, а втората му помагаше да избяга, привличайки вниманието на първата. Това, разбира се, не означаваше, че вторият екип е настроен приятелски. Може би и двете групи преследваха Фокс и се биеха за правото да го ликвидират.

„Приеми, че всички непознати са заплаха.“ В света на Тъкър всеки непознат беше виновен до доказване на противното. Той не можеше да вярва на никого, дори на охраната на Москони Сентър.

Тълпата се понесе по-бързо, като събаряше маси и сергии, експонати, диаграми, компютри и монитори. Хора се спъваха, падаха и се свиваха в краката на обезумялата орда, бягаща от престрелката. В залата продължаваха да отекват изстрели, които се смесваха с виковете и писъците на паникьосаната тълпа.

Тъкър и Фокс потънаха в морето от тела и разблъскваха хората, опитвайки се да си проправят път.

Слепоочията на Тъкър пулсираха. Той погледна към най-близкия ъгъл на помещението. Цял ден бе оглеждал южната зала, запаметявайки разположението и входовете, включително тайните врати за важни личности. На трийсетина метра имаше една такава врата, боядисана в същия кремав цвят като стената и скрита зад голяма саксия с палма.

— Трябва да минем вдясно, сър — изсъска Тъкър, хвана още поздраво Фокс и със свободната си ръка разблъска уплашените хора.

— VIP изход номер седем — извика той в микрофона.

Поемайки дълбоко въздух, Тъкър дръпна Фокс и ритна поставката пред VIP изхода. Два компютъра паднаха и се разбиха на бетонния под. Мониторите им експлодираха, усилвайки ужаса на бягащите хора.

Тъкър стигна до голямата палма, намери дръжката на вратата и я дръпна.

Ярката слънчева светлина го заслепи. Той присви очи, извади тъмни очила, излезе пръв, огледа улицата и забеляза хората, бягащи през един от главните изходи на трийсетина метра от тях.

Тъкър чукна по микрофона си пет пъти. „Побързайте!“

Мортимър Фокс сложи ръка на гърдите си. Очите и устата му бяха широко отворени.

— Брус... Гърдите ми...

Тъкър извади аспириин от джоба си и пхна таблетка в устата на стареца.

— Веднага докарайте кола тук — каза той в микрофона.

По улицата минаха няколко автомобила, но никой от тях не беше от кортежа на Фокс.

„Къде се бавят?“

Изстрелът го накара да посегне към колта. Сложи пръст на спусъка, потърси с поглед източника и след секунда го откри. Към тях се движеше микробус, който блъсна един от пешеходците по пътя си. Хората изпищяха и се дръпнаха встрани. Униформен полицаи стреля по колата, после падна на колене и се хвана за стомаха, откъдето бликна кръв. От конгресния център се появи друго ченге и изпразни револвера си по микробуса, който продължи по пътя си. Тъкър разбра, че е брониран. Колтът беше безполезен.

Зад микробуса се движеше единият от седаните. Тъкър се опита да блъсне Фокс обратно в Москони Сентър, но хората вече бяха забелязали тайния изход и излизаха оттам. Тъкър и Фокс останаха изложени на риск пред приближаващия се микробус.

Разнесе се нов изстрел, последван от изсвирване на гуми и пушек. Трима цивилни бяха открили огън, но не по микробуса. Мъж, облечен в делови костюм, хукна към микробуса, поглеждайки Тъкър. Лицето му бе скрито от гъста брада, а очите излъчваха гняв. Той се движеше със странно позната гъвкавост сред бягащите хора — като футболист, който пробива защитата с елегантност на балетист, но и със сила на мечок. Мъжът стигна до микробуса и скочи през отворената странична врата. Азиатката зад волана погледна Фокс и Тъкър и се намръщи, сетне затвори вратата.

Тъкър не я познаваше, но вниманието му бе привлечено от мъжа. Той беше сигурен, че е виждал очите и движенията му.

„Това е невъзможно!“

В онези няколко секунди Тъкър загуби представа къде се намира Мортимър Фокс. Други ченгета откриха огън по отдалечаващия се микробус. Тъкър се поколеба от коя страна да прикрива Фокс. Изведнъж магнатът се преви от болка. Заблуден куршум го бе улучил в гърдите, над сърцето. Ударът го блъсна към стената. Тъкър го хвана, преди да се свлече на тротоара.

Микробусът изчезна зад ъгъла. Вдясно от тях спря черният лексус, Тъкър отвори задната врата и качи вътре Фокс.

— Към болница „Сейнт Мери“! Обадете им се! Веднага!

Шофьорът настъпи до пода педала на газта. Фокс втрепенено гледаше Тъкър, който го сложи да легне и отпусна главата му на коленете си.

— Всичко ще бъде наред, господин Фокс — каза Тъкър и натисна бутон зад седалката на шофьора. Между предната и задната част на колата се издигна бронирано стъкло.

— Гърдите ми... Не мога да дишам.

— Ще погледна раната, сър.

Тъкър махна вратовръзката на Фокс и разкопча ризата му. Страхът се превърна в облекчение, когато видя, че куршумът е заседнал в кевларената жилетка.

Той срязва с нож ремъците на жилетката и фланелката на Фокс. На гърдите на магната имаше синина колкото юмрук, която изпъкваше на бялата му кожа на мястото, където куршумът бе заседнал в бронезжилетката.

— Брус... Не мога... Гърдите ми...

Тъкър постави хапче нитроглицерин под езика му и измери пулса, който беше слаб и неравномерен като дишането. Фокс беше получил сърдечен пристъп, вероятно от вълнението и напрежението при престрелката. Ако скоро не получи медицинска помощ, едва ли щеше да оцелее.

— По-бързо! — извика Тъкър на шофьора по интеркома.

— Брус...

— Да, сър.

— Погрижи се за Моника... Вземи пари и паролата... от Бил Гибънс... Той знае половината... и какво да направи... в случай на...

Тъкър не чу края на изречението, наведе се към Фокс и допря ухо до устните му.

Умирацията магнат хвана ревера му с треперееща ръка.

— Намери я... Брус. Пази я. Само тя може... да ги спре. Микрофишът... файъруол^[1]...

„Микрофиш? Файъруол?“

— Не разбирам, господин Фокс. Искате да намеря някакъв микрофиш? Къде?

— Микрофишът... Медал...

И Фокс подбели очи.

Тъкър започна да му прави изкуствено дишане. Седанът стигна до болницата и спря пред входа на спешното отделение.

Някой сграбчи Тъкър за раменете и го дръпна.

— Пуснете го, господине — извика някаква жена.

Тъкър не ѝ обърна внимание. Съзнанието му вече не реагираше нормално.

— Пречите, господине!

Обърна се и видя дребна жена в светлозелена престилка. Пепеляворусите ѝ коси бяха прибрани на кок. На врата ѝ висеше стетоскоп.

— Трябва веднага да го вкараме вътре, господине!

Брус Тъкър се съвзе и отстъпи встрани. Двама санитарии преместиха на количка Мортимър Фокс и хукнаха към остъклените врати на спешното отделение. Тъкър тръгна след тях, но не го пузнаха вътре.

Застана отпред и се вторачи в умирация старец. Чувстваше се неадекватен. Въпреки всички предпазни мерки, предварителните проверки на Москони Сентър, многобройните кръгове на охраната, чакалнята, внимателно аранжираната сцена, осветлението и бронезилетките, те все пак се бяха добрали до Мортимър Фокс, както бяха направили с Винъд Малани. И Тъкър, опитен морски пехотинец, оперативен агент на ЦРУ и на тайните служби, специалист по безопасността, обучен от съвременен самурай, не можа да го предотврати. Той бе допуснал човек, който прилича на мъж, когото отдавна бе убил, да отвлече вниманието му във възможно най-неподходящия момент.

Стоя пред спешното отделение още дващсет минути, докато лекарите се бореха за живота на Фокс. Накрая обявиха час на смъртта.

Тъкър затвори очи и стисна юмруци от гняв. Той бе нарушил традицията, бе изпуснал от внимание принципала си, не бе успял да го опази и бе посрамил професията и наставника си Озаки Кабуки. И не търсеше извинение, обяснение и опит да прехвърли вината, защото така би разсъждавал аматьор, а не специалист. Тъкър не бе планирал правилно нещата и се бе провалил като специалист по охраната и самурай. И сега беше ронин — самурай без господар, загубил мястото си в традиционната схема на лоялността в японското феодално общество, чийто правила за охрана съществуваха и в съвременния охранителен бизнес.

Ронин. Самурай без господар.

Подготовката му сочеше само един изход — той трябваше да отдаде почит на принципала си, като отмъсти за смъртта му. Тъкър си спомни напътствията на Озаки Кабуки. И историята за легендарните японски четирийсет и седем ронин и събитията през 1703 година. Азано Нагарони, младият феодал на владението Ако, атакувал в замъка на шогуна учителя му по етикет Кира, който го провокирал непростиво. За това престъпление Азано получил заповед да си направи харакири. Четирийсет и седемте му самураи станали ронин и

две години обмисляли отмъщение. Те нападнали жилището на Кира, убили го и занесли главата му на гроба на Азано.

Абсолютна преданост към господаря, дори след смъртта му.

Брус Тъкър излезе от болницата и се загледа към планината и синьото небе. Чувствата му бяха объркани. От една страна, подготовката му го караше да отмъсти, но от друга — разумът го съветваше да се откаже. Ако наистина зад убийствата стоеше Вашингтон, Тъкър едва ли би могъл да стори нещо. Той бе работил дълго за правителството и уважаваше властта му. Малцина се изправяха срещу Чичо Сам и побеждаваха. Щом човек с властта, парите и влиянието на Мортимър Фокс не бе оцелял, какъв шанс имаше Брус Тъкър?

Но нещо друго го обезпокои и не му излизаше от главата, пронизвайки съзнанието му със силата на хиляди остриета. Тъкър си спомни име от миналото — Сив Жарко, атентатор, убиец, чудовище. Шпионинът на ЩАЗИ Сив Жарко бе станал наемен убиец след падането на Берлинската стена. Тъкър го бе догонил в швейцарските Алпи, в околностите на Цюрих, и на един завой бутна колата му в пропастта. Видя последвалата експлозия и получи окончателно потвърждение чрез внимателен анализ на зъбите, че овъгленият труп е на Жарко. Но неизвестно как Жарко бе успял да отмъсти от гроба и бе изпратил колет бомба на Кристина, младата съпруга на Тъкър, която уби не само нея, но и новородения им син.

Брус Тъкър седна на пейка пред болницата. Представи си лицето на изверга, отговорен за смъртта на много агенти на ЦРУ. Мнозина бяха убити по същия начин, както днес бе ликвидиран неговият екип.

Той се пребори със световъртежа, предизвикан от потресаващата мисъл, че Жарко може да е жив.

„Но как? Аз го видях да умира! Да изгаря! Сравних зъбните му проби! Това е лудост! Безумие! Трябва да се съсредоточа.“

Тъкър затвори очи и започна да диша дълбоко, опитвайки се да разсъждава логично. Преди да се стропоят на земята, агентите му се бяха оплакали, че нещо ги е ужилило. Това можеше да означава само малка отровна стрела — един от предпочитаните от Жарко методи за убиване. Той бе много по-резултатен от куршум, защото отровата можеше да бъде избрана да подейства мигновено или по-късно, предоставяйки на убиеца ценни секунди или минути за бягство.

Освен метода, Тъкър бе познал и походката на Жарко — елегантността и силата в движенията му, докато тичаше към бронирания микробус.

И очите.

Тъкър не би могъл да забрави тези очи. Омразата, която излъчваха, го върна в онзи ден в покрайнините на Цюрих.

„Откажи се. Това вече не е твоя битка. Остави ЦРУ да се справи с Жарко — ако е той, разбира се.“

Ами ако наистина беше Жарко — човекът, убил семейството му? Ами ако все пак изродът бе оцелял? Можеше ли Тъкър да се откаже, след като знаеше, че убиецът на съпругата и детето му още е на свобода и ще убива отново и отново, докато някой го спре?

А абсолютната лоялност към принципала, основата на професията му? Ако тези думи означаваха нещо за него, трябваше да докаже всеотдайността си към Мортимър Фокс, към учителя си и към професията си. Трябваше да намери дъщерята на Фокс и да я закриля. И да отмъсти за смъртта на стареца и на близките си.

Допря показалец до дясното си слепоочие и започна да го масажира. Питаше се кой стои в дъното на цялата тази история. Дали Жарко бе свързан по някакъв начин с американското правителство и им сътрудничеса да съсипят „Фокском“? И ако беше така — защо? Защо Вашингтон би прибегнал до такива отчаяни мерки, за да елиминира Мортимър Фокс, наемайки убиец, при това човека, който някога бе издирван от всички разузнавания в света от ЦРУ до Мосад?

„Работата изглежда заплетена. Откажи се.“

Абсолютна лоялност към принципала.

„И откъде ще започнеш? Как ще финансираш операцията?“

Вземи пари и паролата от Бил Гибънс.

Намери Моника... Микрофишът... Файъруол...

Спомни си последните думи и желанието на Фокс и осъзна, че не може да зареже всичко просто ей така. Не можеше да обърне гръб на вероятността Сив Жарко да е жив, както и да пренебрегне основните принципи на професията си, традициите, напътствията на мъдрия Кабуки и легендата за четирийсет и седемте ронин.

Не можеше да остави безнаказано и убийството на близките си.

Брус Тъкър стана, погледна на изток и мислено прелетя над Скалистите планини, Големия каньон, хълмовете на централен Тексас, тресавищата на Луизиана, равнините на Флорида и пълния с изненади Атлантически океан.

Европа. Италия. Някъде в онази страна инкогнито живееше Моника Фокс, която се криеше от баща си и от живота му. Но Тъкър знаеше от опит, че всеки може да бъде намерен.

Никой не се придвижваше, без да остави следи, а неопитните в изкуството на тайното пътуване оставяха още по-забележими следи.

Както и в миналото, времето беше против Тъкър. Щом той можеше да намери Моника Фокс, същото можеше да стори и Жарко — колкото зъл, толкова и умен човек. И ако онзи изверг бе виновен за смъртта на Фокс и може би на Малани, тогава сигурно щеше да посегне и на Моника Фокс. Тъкър само можеше да се надява, че тя е достатъчно умна, за да остане жива, докато я открие, опази и намери начин да отмъсти за смъртта на баща ѝ. Трябваше да довърши работата, за която бе изпратен в Цюрих в онова облачно и ветровито утро преди много години.

[1] Firewall (англ.) — понятие от компютърната сигурност, средство за блокиране на неправомерния достъп до конкретна локална мрежа. Файъруолът осъществява анализ, филтриране и регистриране на информацията, преминаваща от и към Интернет с цел удостоверяване на нейната коректност. ↑

4

АДВОКАТЪТ

Уилям Гибънс беше разумен и съветваше клиентите си да бъдат консервативни, да избягват излишните рискове и да се застраховат юридически на всяка крачка. В цялата си практика като адвокат той не бе срещал по-предпазлив човек от себе си, докато не се запозна с Брус Тъкър.

Разговорът им беше кратък, предимно защото Мортимър Фокс бе определил ясно ролята, която Тъкър щеше да играе след неговата смърт. Гибънс му даде достатъчно пари, за да намери Моника Фокс в Италия. Даде му и запечатан плик, съдържащ поредица от букви и цифри — втората половина от парола за тайна директория, съхранена в мрежа, известна само на Мортимър Фокс и на дъщеря му. Дълго време Гибънс се бе страхувал от мисълта, че ще трябва сам да отвори плика и да научи паролата след смъртта на Фокс. Но преди шест месеца се бе появил Брус Тъкър, бе спечелил доверието на магната и сега тази отговорност беше негова, както и задачата да открие Моника.

„По-добре той, отколкото аз“ — помисли Гибънс, докато наблюдаваше как Тъкър се качва в такси, което щеше да го закара на летището. Беше му запазил билет за Рим с престой във Вашингтон, окръг Колумбия.

— Защо Вашингтон? — бе попитал Гибънс.

— Искам да посетя стар приятел, който може да ми помогне да я намеря.

— Някой от ЦРУ?

— Да.

— Какво има в куфарчето?

Тъкър му бе дал малко куфарче, което трябваше да бъде отворено, в случай че не се върне от мисията.

— Запечатани пликове със завещанието ми и финансови документи. И резервното ми оръжие.

— Пистолетът, с който си стрелял в Москони Сентър?

— Да. Благодаря, че се погрижи за бъркотията с полицията.

— Това е едно от нещата, за които адвокатите ги бива. Полицаите можеше да поискат да видят оръжието, за да сравнят гилзите с намерените.

— Между другото, пликите трябва да останат затворени, докато умра.

— И за това ни бива.

Двамата бяха си стиснали ръцете.

„Заминава“ — помисли Гибънс, когато таксито се вля в уличното движение и се отправи към магистралата.

Той погледна часовника си. Закъсняваше за следобедната си среща. Първо щеше да отиде в кантората и да прибере в сейфа документите на Тъкър, а после...

Нещо се заби в гърба му.

— Имам пистолет. Не мърдай и не се обръщай — заповяда женски глас с азиатски акцент.

Гибънс се вцепени. До тротоара спря седан. Задната врата се отвори.

— Качвай се — каза жената и го сръга с пистолета.

— Какво искате от мен? — попита Гибънс и седна в средата на задната седалка до мускулест мъж на четирийсет и няколко години, който гледаше напред, без да му обръща внимание.

Адвокатът погледна към отворената врата и най-последно видя похитителката си — красива жена с азиатски черти.

— Винаги получавам онова, което искам — каза тя, седна до него, затвори вратата и извади малък радиопредавател. — Хванах го.

— Ние следим Тъкър — отговори ѝ някой.

— Не го изпускайте. По-късно ще ви настигнем — рече жената и прибра предавателя, сетне потупа шофьора по рамото. — Към къщата. Господин Гибънс и аз имаме много специална среща.

ПЕРЛАТА НА СРЕДИЗЕМНОМОРИЕТО

Над Марина Гранде прозвучаха пронизителните сирени на фериботите, призоваващи туристите да се връщат в Неапол и Соренто. Огромните им корпуси закриваха кобалтовосиньото море около остров Капри на трийсет километра западно от крайбрежието на Южна Италия.

Облечена в бяла ленена рокля, със сандали и слънчеви очила, Моника Фокс разглеждаше магазините на „Виа Коломбо“. Ежедневните тълпи от туристи от цял свят се бяха прибрали в относително евтините хотели на континента. Часовете между пет следобед и осем сутринта бяха най-спокойните за жителите и гостите на острова за обиколка по магазините. Нямахме блъсканица и морският бриз разхлаждаше въздуха.

Моника погледна към заминаващите плавателни съдове, блискани от разпенени вълни. Ветрецът развяваше дългите до раменете ѝ кестеняви коси. Лъчите на късното следобедно слънце галеха кожата ѝ с цвят на мед, придобила идеален слънчев загар от безбройните часове работа навън върху миниатюрни репродукции на забележителностите на Капри. Изрисуваните ѝ скулптури се продаваха много добре в специализираните магазини около Пиацета — главния търговски и туристически център на острова. Той бе разположен в горния край на въжената линия, използвана като основно средство за придвижване между Марина Гранде и град Капри. Пътищата бяха малобройни, тесни и осеяни с остри завои, криволичеха през варовикови образувания и свързваха Капри не само с Марина Гранде, но и с Анакапри, по-малкия град на запад, и с множеството луксозни имения по хълмовете на този скалист митичен остров.

Пронизителните крясъци на чайките заглушаваха боботещите мотори на заминаващите плавателни съдове и се смесваха с тихото бръмчене на електрическата въжена линия, пълзяща по стръмния

склон на Капри. Градът се намираше на върха на назъбени скали на неколкостотин метра над блестящото море.

Морският бриз разлюля тънката рокля на Моника. Тя се зарадва на гальовното докосване на вятъра — усещане, което намираше за освобождаващо. Като повечето жители на острова, не носеше нищо под ленената рокля с тънки презрамки. Мекият плат полепна по гърдите ѝ — също златисти от слънчевите бани. Във вдлъбнатината между тях имаше сребърен медальон на обикновена верижка, който отразяваше слънчевите лъчи. Шлифованият аквамарин, вграден в старинното бижу — подарък от майка ѝ, преди да почине, — подхождаше на цвета на очите на Моника. Комбинацията между бронзовата кожа, кестенявите коси, интригуващите светлокафяви очи и лъчезарната усмивка беше помогнала на амбициозната скулпторка и художничка да отвори много врати, включително да получи разрешително да твори в къща под наем на крайморска скала на половината път между Капри и Анакапри. Всички разноски се покриваха от месечната лихва от изключително щедрия ѝ попечителски фонд, разпръснат в различни банки в Ню Йорк, Лондон и Рим.

Моника си купи панини — сандвич с шунка и разтопено сирене проволоне — и леденостудена диетична кока-кола, сетне заслиза по бетонните стъпала към пристанището. Във водата лениво се поклащаха туристически корабчета и яhti.

Неколцина шумни мъже, облечени в черно, с обръснати глави и многобройни обеци и татуировки, тичаха по стъпалата, като ритаха футболна топка и крещяха със силен британски акцент.

Моника се запита какво правят там в този час. Туристите вече си бяха тръгнали. Спомни си, че бе прочела нещо за британска рокгрупа, която тази седмица прекарва почивката си на острова.

Един от тях я забеляза, отклони се от останалите и застана пред нея. Вонеше на уиски. Зачервеният му нос стърчеше като кука от продълговатото грубовато лице.

— Хей, кукличке, искаш ли да се повеселиш с нас?

— Не.

— Знаеш ли кои сме? — ухили се той.

Тя се усмихна.

— Шайка нещастници от Британия?

Преди музикантът да отговори, Моника съзря Нунцио Иполито, ниския набит пазач на частното пристанище за яхти. Той скочи от платноходката, която чистеше, и хукна към шумната група, размахвайки юмрук.

— Хей! Хулигани! Махайте се! Оставете на мира дамата, преди да съм ви пребил!

Музикантите го изгледаха и се отдалечиха.

— И не се връщайте повече! — извика Нунцио, сетне погледна Моника. Гневът му се изпари и на лицето му се появи сърдечна усмивка. — Добре ли сте, синьора Моника?

— Да. Grazie, Нунцио — отговори тя и седна по средата на стъпалата.

— Prego — каза той и се върна на лодката, където работеше.

Моника се усмихна и му махна. Темпераментният италианец се грижеше за десетметровата ѝ яхта, която тя използваше не само за отмора, но и за да отива всяка седмица на континента за продукти. Когато се засели тук, Моника даваше яхтата под наем на фирма, която разхождаше туристи около острова, и с парите плащаше месечната пристанищна такса и поддръжката. Но преди два месеца бе престанала да я дава под наем, защото продажбите на рисуваните ѝ скулптури се увеличиха. Тя можеше да използва част от попечителския си фонд, за да направи по-комфортен живота си на острова през първите месеци, но твърдо бе решила да се съобразява със старото правило да живее с малко пари, да не докосва главницата и да реинвестира поне петдесет процента от лихвата, за да се придържа към нивото на инфлацията. През последните три месеца Моника не бе пипала лихвата.

Също като баща си, тя обичаше да живее по собствени правила, използвайки таланта си, за да си изкарва прехраната. Но за разлика от баща си Моника не смяташе да живее, за да работи.

Тя отхапа от сандвича и дъвчейки бавно, се загледа към морето и се заслуша в прибоя, скърцането на лодките и шумните крясъци на чайките. В далечния край на вълнолома се появиха първите гребни лодки, теглени от моторница, която превозваше туристи до малкия скалист вход на Синята пещера, откъдето се прехвърляха на гребни лодки, за да минат през тесния отвор. Пещерата беше дълга петдесет и пет и широка двайсет и два метра и беше най-голямата атракция на острова. През деня, особено по обед, слънчевата светлина проникваше

през подводните процепи и се отразяваше в дъното, оцветявайки водата в ярки оттенъци на синьо. Ефектът беше почти сюрреалистичен и човек имаше чувството, че лети в ясно небе.

„Сюрреалистичен.“

Такъв беше животът ѝ, откакто преди година напусна имението на баща си в северна Калифорния и поиска за себе си само попечителския фонд, създаден от майка ѝ, когато Моника беше дванайсетгодишна. Фондът беше предназначен за колеж, но високите оценки в гимназията ѝ спечелиха пълна стипендия в Бъркли. Освен това работеше на половин ден, за да изкарва пари за харчене — първо като сервитьорка, а после като асистент в колежа. Завърши бизнесадминистрация, само за да угоди на баща си. Направо го шокира на церемонията по дипломирането, като му връчи дипломата си и каза, че той я е искал повече от нея, а сега ще прави каквото желае. Започна да изучава свободни изкуства и взе докторска степен. Накрая стана преподавател по дизайн в Бъркли и работи там, докато поставиха диагноза рак на майка ѝ. Моника напусна Бъркли и остана при нея до края. По-късно тя се сближи с човек, за когото се омъжи, но много скоро се разведе, защото разбра, че целта му са парите на семейството ѝ. Горедолу по същото време Моника научи, че причината за шеметната ѝ кариера в Бъркли е била тайно дарение от „Фокском“. Чашата преля и тя реши да живее самостоятелно, без помощта на баща си. Моника не само искаше да постигне нещо чрез любовта си към изкуството, но и реши, че докато хората я възприемат като дъщерята на Фокс, няма да си намери истински приятели, различни от боклука, когото бе изритала от къщата си два месеца след сватбата. Тя бе прочела твърде много романи за наследници като нея, които страдаха цял живот, бяха богати, но не и щастливи и срещаха по пътя си само пиявици и паразити, привлечени от банковите им сметки.

Ето защо Моника избра място, където никой не се интересуваше коя е и където Мортимър Фокс не можеше да я намери. Дори местните власти не бяха направили връзката и ѝ дадоха разрешително за работа заради начина ѝ на мислене, външността и творбите ѝ.

И заради усета ѝ към бизнеса.

Тя се усмихна. Макар и да ѝ беше неприятно да го признае, бе наследила някои от качествата на Мортимър, включително нюх към възможностите за бизнес, непреодолимо желание да успее без чужда

помощ, способност да се учи бързо от грешките си и да продължава напред, страхотна памет и мания за изключителна подреденост и точност — от съвършено лакираните ѝ нокти и спретнатия ѝ дом до начина, по който въртеше бизнеса си. Тези качества не бяха характерни за човек на изкуството, но за разлика от баща си тя предпочиташе да има чисти връзки с деловите си партньори. Намеците в пресата за връзките на Мортимър Фокс с мафията бяха истина. Баща ѝ и довереният му адвокат Уилям Гибънс криеха това от нея, но Моника бе научила достатъчно, за да е сигурна, че такава връзка съществува.

Тя изяде сандвича и затвори диетичната кола, която на тази величествена средиземноморска скала струваше цели пет долара. Но вкусът беше като в родината ѝ. Моника тъгуваше за Щатите в лениви дни като този, след като бе завършила поредната партида фигурки и ги бе занесла в магазините около Пиацета. При доставянето получи и нови поръчки, но с неопределен краен срок.

Това беше едно от нещата, които ѝ харесваха в Италия. Хората не бързаха. Те изискваха ренесансово съвършенство в изкуството, но ѝ даваха достатъчно време и тя можеше да прави слънчеви бани, да се разхожда с яхтата си или да изследва острова. Правеше го най-малко веднъж седмично, като се катереше по планините, понякога по пътеки от времето на Римската империя, където бяха вилите на елита на италианското общество. Тиберий Цезар се влюбил в това място толкова много, че заповядал на архитекти и строители да го направят обитаемо за него и гостите му.

След като бе прекарала почти цяла година тук, Моника с гордост можеше да твърди, че е бродила по всички известни и неизвестни пътеки, пещери и гори, бе опознала острова и се чувстваше като у дома си.

Лениви дни.

Тя въздъхна. В такъв ленив ден се бе запознала с Паоло Патини, местен жител, който като повечето мъже тук беше висок, с атлетично телосложение, красив и с идеален тен. Той разхождаше с лодка туристи около острова и имаше двама братя — единият беше собственик на въжената линия, а другият, Рико, беше полицаи. Но в Италия и това беше относително понятие. Рико притежаваше малък оръжеен магазин близо до Анакапри, агенция за компаньонки, която предлагаше нещо повече от придружаване на богати туристи, и два

нощни клуба, където най-добрите му клиенти можеха да се наслаждават на мигове на уединение с някои от най-красивите жени в Италия.

„Това е то игра — помисли тя. — Ченге, което е сводник и собственик на клубове.“

Братята Патини не се бяха уредили толкова добре само защото им бе провървяло. Вярно, работеха усилено, но имаха и връзки с местната мафия. Всъщност в тази страна всеки, който искаше да се издигне на някакво ниво, имаше връзки с мафията, чийто център беше в Палермо, Сицилия. Един от множеството й „клонове“ в цяла Италия действаше в клубовете на Рико, който бе запознал Моника с местния бос Виторио Карпацо. Мафиотът мигновено я хареса, но се отдръпна, когато разбра, че тя се среща с Паоло.

Колкото и да бе приятна в началото, връзката й с Паоло не продължи дълго. Преди четири месеца по време на купон във вилата на Карпацо на хълмовете Паоло изведнъж бе изчезнал. Моника го намери в спалня на горния етаж с друга жена — една от проститутките на брат му. За свое оправдание Паоло каза, че е италианец и му е необходима повече от една жена, за да го задоволи.

„Страхотно! — помисли тя. — От пиявица на нерез. Умея да ги избирам, няма що.“

По ирония на съдбата Моника и Паоло останаха приятели след раздялата. Той често помагаше на Нунцио в поддръжката на яхтата й, а в замяна Моника му позволяваше да използва яхтата, когато групата туристи за разходка в морето беше твърде голяма и не се побираше в лодката му. Понякога на тези пътешествия проститутките се веселяха с туристите, но после Паоло старателно почистваше.

Още по-ироничен беше фактът, че след раздялата с Паоло Карпацо й се обади няколко пъти. Тя му отказа учтиво, твърдо решена да не се среща с италианци и да не се свързва с мафията, особено след като бе критикувала баща си за същото.

Докато пиеше кола и гледаше тюркоазените води, Моника забеляза яхта отвъд вълнолома, край връщащите се от Синята пещера лодки. Яхтата изглеждаше закотвена. Моника изведнъж си спомни, че преди три дни бе видяла същата яхта да плава на трийсетина метра от къщата й, докато работеше върху скулптурите си на терасата срещу

морето. И отново — предишния ден, когато отиваше в Анакапри да си купи плодове и зеленчуци.

— Нунцио! — извика Моника.

Стомахът ѝ се сви от страх при мисълта, че баща ѝ я е намерил и е изпратил хора да я следят.

Широкоплещестият италианец вдигна глава.

— Si, синьора?

— Имаш ли бинокъл?

— Si, един момент.

Той изчезна под палубата и след няколко минути се появи.

— Бинокъл за красивата синьора — със силен акцент каза Нунцио, скочи от лодката и ѝ даде бинокъла.

Моника се усмихна нервно.

— Grazie, Нунцио.

— Prego.

Той отново се залови за работа, а тя седна на стъпалата, долепи бинокъла до очите си и го фокусира. На яхтата стоеше мъж, който също гледаше с бинокъл към нея.

Непознатият мигновено свали бинокъла от очите си, обърна се, каза нещо на кормчията и се хвана за перилата, а яхтата потегли на североизток, към Неапол.

Моника запомни името, написано на кърмата.

„Ил Тропикале“.

Сутринта щеше да отиде в канцеларията на шефа на пристанището и да го помоли да издири собственика на яхтата. Ако бе регистрирана към някоя от компаниите на баща ѝ — а тя знаеше кои са, поне допреди година, — щеше да му поиска сметка. Споразумението им беше, че ще му прости за тайните му манипулации в Бъркли само ако я остави на мира и не я търси, докато докаже пред себе си, че може да се справя без помощта му.

„Но как ще знам дали си добре?“ — бе попитал баща ѝ.

Моника бе измислила хитър начин за това. Тя влизаше в сайта на „Сан Франциско Кроникъл“ и пускаше обява. Щом обявата се появеше във вестника, баща ѝ щеше да знае, че дъщеря му е добре.

— По дяволите! — изсъска тя, наблюдавайки как голямата яхта постепенно се превърна в бяла точка и после изчезна в омарата. — Дано да греша!

Моника върна бинокъла на Нунцио, хвърли кутията от колата в кошчето за отпадъци и се качи на скутера си — това бе най-лесният и евтин начин за придвижване около острова.

Утре щеше да отиде и да промени текста на обявата, за да предупреди баща си да не я шпионира.

Тя обичаше новия си живот и нямаше да се откаже от него заради никого, особено заради манипулатора Мортимър Фокс.

6

СТАРИ МУЦУНИ

Брадатият мъж, който седеше на отсрещната страна на масата и дъвчеше сандвич със сирене, не бе проронил дума от петнайсет минути, но Брус Тъкър не бе изненадан.

Правилата на ЦРУ.

Макар че отдавна бе напуснал управлението, процедурите бяха останали същите. Непознатият си избърса устата и изпи студения си чай. Задачата му бе да задържи Тъкър, а не да бърби с него, докато екипът проверяваше близкия парк. Там щеше да се проведе спешната среща, която бившият агент бе поискал предишния ден, след като се видя с Гибънс. Тъкър за пръв път бе използвал номера, който му бяха дали в деня, когато напусна. Макар да бе получил колкото е възможно повече информация от Гибънс, за да започне издирването, Тъкър искаше да сподели с бившия си шеф, че Сив Жарко е жив и го е видял. Може би този разговор щеше да доведе до някаква идея или аспект, които бе пропуснал.

Брадатият погледна надясно, натисна копчето на слушалката с цвят на човешка кожа и каза:

— Тръгваме. — Обърна се към Тъкър, усмихна се самодоволно и му намигна. — Днес е щастливият ти ден. Господин Портър ще се срещне с теб веднага. Да вървим.

Есенният въздух в столицата беше студен и освежаващ и му напомни за отминали дни, върна и хубави, и лоши спомени. Брус Тъкър вдигна ципа на коженото си яке. Не бе идвал тук, откакто напусна тайните служби, и бе отвикнал от климата. Организмът му се бе приспособил към по-меките калифорнийски условия.

Двамата излязоха от заведението, мълчаливо извървяха няколко пресечки, прекосиха „Конститушън Авеню“, минаха покрай паметника на ветераните от Виетнам и стигнаха до Уест Потомак Парк край реката.

Мъжът потупа Тъкър по рамото и посочи гората зад пътеката за бягане.

— Продължавай в тази посока още стотина метра. Ще го намериш там. И не се притеснявай. Районът е проверен.

Тъкър се поколеба. Той предпочиташе открити и многолюдни пространства за такива срещи, а не уединени места в гори, където врагът лесно можеше да се скрие.

Брадятият забеляза колебанието му.

— Ще остана тук, но те уверявам, че гората е безопасна. Успокой се. Така иска Портър.

Тъкър бавно влезе в гората и стигна до края на парка, близо до река Потомак и далеч от бягащите за здраве и от туристите, които правеха снимки. В далечината се чуваше бученето на автомобилите, движещи се по моста Арлингтън Мемориал, примесено с песни на птици и шумолене на катерици, скачащи по клоните на дърветата.

На пейка срещу реката видя самотна фигура. Отначало не го позна. Портър бе отслабнал и черните му коси бяха побелели и оредели. Обърна се и Тъкър видя уморено лице с увиснали бузи. Хълътналите в тъмни кръгове очи го погледнаха радушно.

— Отдавна не сме се виждали, Брус.

Портър го бе завербувал скоро след като Тъкър изкара третата си година в морската пехота. Бяха го повишили в чин лейтенант след участие в поредица тайни операции, повечето от които не станаха публично достояние, и получила международно признание инвазия в Гренада. Тогава Тъкър беше млад, силен и амбициозен патриот, който търсеше промяна, както баща му в Корея и Виетнам и дядо му през Втората световна война. Портър, шефът на тайните операции в ЦРУ, се бе запознал с младия морски пехотинец на освобождения остров Гренада и бе смяян от способностите му. Отклони го от света на военните и го изстреля в света на шпионите. Лично той обучи младия новобранец след основна подготовка в базата на ЦРУ близо до Уилямсбърг, Вирджиния, усъвършенства уменията му, направи го оперативен агент и го научи как да оцелява на различни видове бойно поле. Накрая го изпрати в Европа през последните години на студената война и Тъкър осъзна колко различен е светът на шпионажа от предишния му живот.

Докато беше в морската пехота, знаеше кой е врагът. Там имаше фронтова линия, тил и ясно определени знаци, разграничаващи вражеските анклавни от приятелската територия. Но в света на оперативния агент всеки можеше да бъде враг. Тъкър не трябваше да вярва на никого, освен на прекия си шеф и на колегите си. Не можеше да има доверие дори на агентите, които вербуваше в Европа да шпионират за ЦРУ. Заплахата можеше да се появи всеки момент и от всяка посока. В новия му живот нямаше граници, разделящи приятеля от врага, нито окопи и часови, които да го пазят, докато се храни, къпе или спи. Животът на оперативния агент приличаше на денонощно пътуване с влакче на ужасите. Тъкър непрекъснато трябваше да проверява фланговете и тила си, да взема изключителни предпазни мерки, да се движи по най-непредсказуемите маршрути, да избягва схемите и да спи с оръжие подръка. И в този крайно взискателен и непредвидим свят Брус Тъкър се издигна, стана авторитетна личност и признат специалист. Той проследяваше източници на информация и вербуваше и контролираше агенти от половин дузина страни в Европа. Представянето му беше отлично и Портър го препоръча за шеф на отдела в Цюрих, като му даде собствения си персонал. Точно тогава Тъкър се запозна с Кристина Херера, оперативен агент на ЦРУ. Тя бе прекарала последните пет години в отдела в Мадрид, а после бе преместена в Цюрих. Химията между двамата подейства мигновено. Взаимното привличане бе достатъчно силно, за да ги накара да нарушат правилата за взаимоотношенията между агентите, особено между шефа на групата и подчинените му. Но на Тъкър и Кристина не им пукаше. Те бяха станали свидетели на толкова много смърт и страдания, че можеха да пренебрегнат политиката за взаимоотношенията, написана от някой чиновник в Лангли, който вероятно бе прекарал целия си живот между стените на централата на ЦРУ и след края на работния ден се връщаше при съпругата и децата си. Какво можеше да знае такъв човек за живота на хора като Брус Тъкър и Кристина Херера, които оцеляваха ден след ден в свят на измами и параноя, където буферът между живота и бруталната смърт беше инстинктът и опитът им.

„Какви времена бяха!“ — помисли Тъкър, спомняйки си котешките ѝ светлокафяви очи, смуглата кожа, кестенявите коси,

тялото, притиснато до неговото нощем, и чувството за пълнота и взаимност.

Докато гледаше Джон Портър, той си припомни онези две прекрасни години с Кристина. Връзката им укрепваше с всеки изминал ден и те се ожениха скоро след като Кристина забременя. Тъкър наричаше бебето в корема ѝ „дар от небето“ и плод на любовта им. Шест месеца по-късно Кристина напусна работа и през пролетта роди здраво момче в болница в Цюрих. Тъкър поиска да го преместят в Лангли, защото жадуваше за спокоен живот със семейството си.

Но Сив Жарко превърна мечтите му в кошмар. Кристина събираше багажа в апартамента им същата седмица, когато Тъкър направи пробив в опитите си да открие Жарко, проследи го и го уби. Но Жарко отмъсти от гроба. Докато Тъкър беше на работа, в апартамента им бе пристигнал колет, който бе пропуснат от охраната, осигурена от ЦРУ за семейството му заради изключително опасното естество на мисиите. Бомбата уби Кристина и бебето.

Тъкър ги бе погребал в мемориала „Холи Руд“ пред университета в Джорджтаун, на хълм над река Потомак. Рано сутринта той посети гробовете им, веднага след като пристигна във Вашингтон. Двата сиви кръста, поставени един до друг под стар дъб, върнаха познатата стара болка, усилена от вероятността, че Жарко е жив.

Личната му загуба беше толкова голяма и омразата към ЦРУ толкова силна, че Тъкър се почувства длъжен да напусне управлението. Опитаха се да го задържат и изпратиха екип от психолози да работи с него и да му съдейства да преодолее загубата и гнева. Но нищо не помогна. Тъкър се нуждаеше от промяна, от ново начало и от друго поле, където да приложи уменията си. Намери го в тайните служби и в опитните ръце на новия си наставник Озаки Кабуки, който превърна оперативния агент в специалист по безопасността.

Тъкър прогони мислите за миналото и седна до Портър, който се бе вторачил в сивия чакъл около металната пейка. Носеше тъмен шлифер, кафяв шал и черни ръкавици. Сега той беше заместник-директор, вторият в йерархията на най-могъщата разузнавателна агенция в света, и докладваше единствено на Рандолф Мартин, директора на ЦРУ.

— Радвам се, че ви виждам отново, сър. Само бих искал да беше при различни обстоятелства.

— Да... Ти даде сигнал, че е важно. Дано да е така, Брус. Каналът, който използва, е запазен за извънредни ситуации.

Не беше необходимо да разговарят за други неща, дори след всичките тези години. Портър отдавна го бе научил, че в професията им не се изискват много думи. Тъкър пристъпи към същността на въпроса.

— Имам причина да смятам, че Жарко е жив, сър — каза той, като го гледаше изпитателно. Реакцията на Портър беше далеч по-важна от думите му.

Заместник-директорът на ЦРУ се почеса по носа.

— Ти си го видял да умира, Брус. Прочетох доклада. Как е възможно да е жив?

Тъкър реши да бъде откровен, спомняйки си старата сентенция, гравирана на мраморната стена на входа на централата на ЦРУ в Лангли. „И ти ще разбереш истината, и истината ще те направи свободен.“

За десетина минути бившият агент на ЦРУ разказа случилото се и сподели наблюденията си по време на опита за отвлечане на Мортимър Фокс. Не спомена за последните думи на магната и информацията, която Гибънс му бе съобщил. Опитът му подсказа да ги премълчи. Можеше да използва малкото, което знаеше, за да сключи сделка с Моника Фокс.

Портър го изслуша внимателно, без да го прекъсва, помълча още няколко минути и заговори:

— Брус, онова, което ще ти кажа, може и да прозвучи грубо, но мисля, че е важно да го чуеш и още по-важно — да го повярваш. Знам, че загуби принципала си и сигурно ти е много тежко, най-малкото на професионално ниво. А ако си го харесвал, вероятно ти е трудно и на лично ниво. Знам колко страда, когато загуби близките си в Цюрих. Знам също, че обвиняваш ЦРУ за смъртта им.

Тъкър затвори очи, започна да диша дълбоко и се запита дали бе позволил на въображението си да го завладее, дали не бе допуснал миналото да засенчи преценката му за настоящето.

Портър сложи ръка на рамото му и се усмихна бащински.

— Ужасен период, Брус. Кристина беше прекрасна жена. Да, охраната на апартамента ти наистина се провали, но сега всичко е в миналото. Не трябва да мислиш за това.

Тъкър се намръщи.

— Мислех, че съм го преодолял.

— Така ли е?

Тъкър сви рамене.

— Още сънувам кошмари, но това не се е отразило на работата ми в тайните служби, нито в частната ми практика.

Портър го потупа по рамото.

— Жарко е мъртъв, Брус. Отдавна. Не съм сигурен кого си видял вчера в Сан Франциско, но те уверявам, че не е бил той.

— Но методът на убиване... очите... Не може да са били плод на въображението ми.

— Жарко наистина беше изверг и това за съжаление го превърна в легенда. Убеден съм, че има много кандидати, търсеци възможност да продължат пъкленото му дело, и не съм изненадан. Копелетата черпят сили един от друг, учат се от грешките си и се надпреварват.

— Искате да кажете, че съм видял самозванец?

— Имитатор. Клонинг. Наречи го, както искаш, но не е бил Сив Жарко. За него има публикувани достатъчно много статии и други терористи го имитират, опитвайки се да продължат легендата.

— Защо? За пари?

— Вероятно. Мнозина търсят услугите на терористи и може би са достатъчно глупави, за да бъдат лесно убедени, че един от тях е Сив Жарко. Така плащат повече. Всичко се свежда до пазарни схеми.

Тъкър въздъхна, облегна се на пейката и затвори очи. Не знаеше какво да мисли и...

Ужилването беше едва осезаемо. Нещо го бодна през дебелината на якето. Той намери стреличката, извади я и осъзна, че подплатената кожа на яката отчасти е спряла... Стана му топло и главата му се замая.

— Брус? Добре ли си? Брус?

Тъкър се вторачи в Портър, който сега му се видя далеч, в края на дълъг тунел.

— Това е... той. Бягайте, сър... Бягайте.

— Брус? Какви ги говориш? От кого да бягам?

Тъкър се опита да отговори, но вече не контролираше мускулите си. Въпреки дебелия стрелата бе успяла да вкара достатъчно вещество в кръвта му.

Гласът на Портър заглъхваше. Образът му избледняваше в черния тунел, който скоро погълна всичко около него. Тъкър изгуби съзнание.

7

НЕКАНЕНИ ГОСТИ

Моника Фокс отвори предната врата на къщата си и влезе в малкото фойе. Беше обляна в пот и косите ѝ бяха разрошени след пътуването със скутера от Марина Гранде.

Без да поглежда, тя пушна ключовете в изрисувания керамичен пепелник на лавицата, окачена на светлозелената стена вдясно. Там слагаше писма, моливи, писалки и други дреболии. Животът в скромната къща я бе принудил да използва пространството рационално. Но колкото и малко да беше жилището, големият заден двор с изглед към морето компенсираше неудобствата.

Вместо да се чуе познатото изтракване на метал върху керамика, ключовете се удариха в дърво.

Озадачена, Моника погледна лавицата.

Пепелникът беше преместен. Не много, само няколко сантиметра, но тя забеляза промяната.

„Странно.“

Откакто живееше там, пепелникът не бе...

Някой бе ровил в листовите с поръчките ѝ. Макар че бяха подредени в купчинка, те също бяха разместени.

Моника изтръпна. Устата ѝ изведнъж пресъхна. Обзе я страх. Някой бе влизал в къщата ѝ.

Но неочаквано гняв измести страха. Кухнята беше до входа. Моника грабна голям нож и огледа малката всекидневна, от която се излизаше в задния двор.

Там нямаше никого.

Отиде в спалнята и надникна в банята, стискайки ножа толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

Нищо.

Върна се във всекидневната и се огледа. Нищо не липсваше, поне на пръв поглед. Изтърканото кожено канапе бе сгущено до стената срещу вратата на спалнята. Изработената от Моника лампа от метал и

керамика, наподобяваща райска птица, украсяваше обикновената дървена масичка. Друга, по-голяма маса, отделяше кухнята от всекидневната. Моника се увери, че скиците ѝ са там, където ги бе оставила предишната нощ, когато нахвърля нови идеи чак до ранните часове на деня. Първо рисуваше, а после реализираше скиците, използвайки късове варовик или мека глина, и ги боядисваше, след като се втвърдят.

До листовите беше преносимият компютър — връзката ѝ с външния свят, разбира се, когато телефоните работеха. А в тази отдалечена част на острова това се случваше през ден. Моника използваше компютъра поне веднъж месечно, за да поднови обявата си в „Сан Франциско Кроникъл“, и няколко пъти всяка седмица, за да се осведомява за световните новини.

Погледна нагоре към гредите, крепящи дървената решетка, върху която бяха наредени керемиди. Оттам се спускаха жици, зареждащи с електричество крушките в кухнята, всекидневната, работната ѝ маса и телефона.

Огледа задната част на къщата, провери плъзгащата се остъклена врата и се увери, че е заключена, както и прозорците. Отвън имаше тераса с плочки и шест маси, отрупани с фигурки в различни етапи на изработване. След терасата се простираше морава, която стигаше до скалите, извисяващи се над морето, и до гората — двете граници на двора.

Слънцето бе надвиснало над хоризонта. Гледката беше великолепна и вдъхновяваща.

Но в момента Моника не забелязваше това. Тя продължаваше да стиска ножа и да се пита кой е влизал в дома ѝ.

И се е вмъкнал в живота ѝ.

Хрумна ѝ да се обади на Рико.

„Но какво ще съобщя? Леко преместен пепелник? Разместени листове?“

Нищо не липсваше и по вратите и прозорците нямаше следи от проникване с взлом.

Но все пак някой бе влизал в къщата ѝ.

Моника усещаше чуждо присъствие. Чие обаче?

Хората на баща ѝ? Вероятно им бе наредил да проверят как е, без тя да разбере? Да се уверят, че е добре и не е в опасност или че не се

нуждае от пари?

Влезе вътре и заключи вратата, но и така не се почувства в безопасност. Може би трябваше да си купи пистолет. От Рико бе научила, че италианският закон разрешава на гражданите да притежават оръжие за самоотбрана, стига да го държат вкъщи. Сигурно можеше да отиде в магазина на Рико и да си купи пистолет, без да предизвика подозрения. В края на краищата беше жена и живееше сама. Рико щеше да прояви разбиране.

Здрачът се превърна в мрак. Липсата на улични лампи в този затънт район на острова ѝ даваше възможност да наблюдава звездите. Нощното небе беше приказно красиво. От време на време Моника използваше малкия си телескоп, за да разглежда острова и да търси идеи за скулптурите си в дните, когато не ѝ се катереше по скалите. Къщата беше относително евтина не само заради размерите, но и защото нямаше стълби или лифтове, водещи до брега, като в другите имоти в района, но пък имаше видимост към Марина Гранде и Капри в радиус от пет километра. Оттук с телескопа тя бе забелязала яхтата преди три дни.

„Утре ще си купя оръжие и ще отида при шефа на пристанището“ — реши Моника, питайки се дали не я обзема параноя. Може би случайно бе преместила пепелника и бе разбъркала листовете с поръчките. Вероятно имаше някакво обяснение и за присъствието на „Ил Тропикале“.

Отново провери вратите и прозорците, угаси лампите и си легна, като стискаше ножа.

Тишина.

Чуваше само собственото си дишане и приглушеното бръмчене на бавно въртящия се вентилатор над леглото.

Загледа се в него и заспа.

8

РЪЦЕ

Брус Тъкър бягаше по улиците на Цюрих, разблъсквайки пешеходците. В съзнанието му цареше хаос, а по улиците — бъркотия. Линейки бяха спрели пред сградата, в която беше апартаментът му. Тя бе собственост на американското правителство — за да се осигури безопасност на дипломатическия персонал, включително на агентите на ЦРУ и семействата им.

Искрящи струи вода се бореха с буйните пламъци. От балкона на апартамента му на четвъртия етаж излизаше пушек. Сирени раздираха студения утринен въздух. Тъкър се представи на полицията като наемател на апартамента и глава на семейството, което живее там. За миг изпита надежда, че съпругата и синът му не са вкъщи, но после видя малкия седан, паркиран до входа и обсипан с парчета от тухли и прах от експлозията. Когато забеляза двамата мъже от ЦРУ, натоварени с охраната, те наведоха глави. Тръгна към горящата сграда, отказвайки да повярва. Искеше да види с очите си. Но ръце го сграбчиха за раменете и краката и го задържаха.

Тъкър започна да се съпротивлява, опитвайки да се освободи от хватката им. Той блъсна една и оципа друга, но в него се вкопчиха още ръце, повалиха го на земята и го задържаха. Тъкър се разкрещя и отчаяно се разрида.

Събуди се от собствените си викове — силни и пронизващи като ками съзнанието му. Той отвори очи, видя над себе си зелен балдахин от листа на дървета и усети ръце, които го държаха за раменете и краката.

— Мамка му! Идва в съзнание! — възкликна плътен мъжки глас. Носеха го двама души.

Инстинктите изместиха първоначалната изненада. Тъкър измъкна десния си крак и ритна в стомаха мъжа отпред. После скръсти ръце пред гърдите си, извъртя се надясно и удари с лакът втория мъж между краката.

Падна по гръб в меката трева, претърколи се встрани и скочи. Единият мъж се бе свлякъл на колене и се държеше за слабините, а другият се изправяше и бъркаше в самото си.

Преодолявайки за секунда двата метра разстояние, Тъкър го удари в слънчевия сплит с основата на дясната си длан и го повали, после бръкна в самото му, извади колт четирийсет и пети калибър и дръпна предпазителя.

Вдигна левия си крак и ритна другия мъж в лицето с върха на обувката си, сетне го обезоръжи и затъкна в колана си пистолета, като продължаваше да държи колта.

В гората отекнаха женски писък и кучешки лай.

Тъкър забеляза възрастна жена, която водеше бял пудел. Животното се дърпаше на каишката и ръмжеше, оголило зъби.

И тогава видя пейката и Джон Портър, прострян до нея. Безжизнените му очи бяха вторачени в клоните.

Тъкър се обърна към похитителите си, които бягаха към гората.

Жената продължаваше да пици.

Нещо стегна гърдите на Тъкър и отново му се зави свят. Опиатът още действаше. Наведе глава, няколко пъти пое дълбоко въздух и почувства прилив на енергия.

Едва сега позна колта в ръцете си — същия пистолет от синкава стомана, чийто ръбове бе поръчал да изгладят и чиято ръкохватка бе сменил с гумена за максимална стабилност. Предпазителят беше освободен. Дулото беше горещо. От оръжието се разнасяше мирис на кордит.

Тъкър бе оставил колта в куфарчето, което даде на Уилям Гибънс, преди да тръгне към летището, защото нямаше разрешително да носи оръжие на пътнически самолет.

„Как се е озовал тук?“

Хукна към Портър и жената уплашено избяга, влачейки ръмжащия пудел.

Съзнанието му се опитваше да понесе неочакваната гледка. Тъкър коленичи до бившия си наставник и видя три рани от куршуми.

— Господи! — изсъска той.

Стомахът му се сви, когато извади пълнителя от колта и преброи три патрона плюс един в патронника. Колтът побираше десет патрона

в пълнителя и един в патронника. Липсваха седем куршума и това означаваше, че с пистолета е стреляно не само по Портър.

— Мили Боже! — измърмори Тъкър.

„Дишай.“

Напълни с въздух белите си дробове и се постара да успокои съзнанието си въпреки шокиращия обрат на събитията, после затъкна колта в колана си.

„Какво става?“

Объркването доведе до раздразнение. Раздразнението — до гняв.

„Жарко ли стои в дъното на тази история? А хората на Портър, които уж бяха проверили района на срещата и го охраняваха, къде са?“

Въпроси, на които нямаше отговори, нито обяснения или хипотези...

Сирени.

Далечни, но се приближаваха.

Тъкър трябваше да се махне оттам, да се скрие някъде, да се съвземе и да измисли план как да стигне до отговорите. Ако куршумите, убили Портър, бяха изстреляни с неговия колт, ЦРУ щеше да обвини Тъкър. Отгоре на всичко имаше свидетелка, която го бе видяла да държи пистолет, насочен срещу двамата непознати.

Той погледна след жената и видя далечния ѝ силует, движещ се по криволичетца пътека в парка. Мислите му се мятаха в различни посоки.

Колтът беше у него, значи Гибънс вероятно беше заловен. А това означаваше, че няма кой да потвърди разказа му пред ЦРУ. Онзи, който се бе опитал да отвлече Фокс, очевидно бе хванал Гибънс и бе елиминирал Портър. И не бе убил Тъкър, а се беше опитал да го отвлече, очевидно за да получи информацията, която не е успял да изтръгне от Фокс и адвоката му.

„Или от техническия директор Винъд Малани.“

Паролата.

В съзнанието му пробяга образът на мъжа, когото бе видял да тича към бронирания микробус пред Москони Сентър.

Сив Жарко.

„Той е бил!“

Брус Тъкър се огледа. Инстинктът му подсказваше, че няма повече работа там.

Той хукна по пътеката. Гърлото му пресъхна, когато забеляза тяло на мъж, простряно на тревата край следващия завой. От устата му струеше кръв.

„Света Богородице!“

Тъкър се наведе над него и видя две рани от куршуми. Ставаха общо пет.

Липсваха два.

Той побягна. Сигурно щяха да му припишат и това убийство, ако балистичната експертиза сравнеше тези куршуми с гилзите, намерени от полицията в Москони Сентър. Извергът Жарко бе оцелял по някакъв начин, действаше на свобода и успешно бе настроил срещу него най-могъщата разузнавателна агенция в света.

Тичайки по пътеката, Тъкър Забеляза двама мъже в делови костюми, които лежаха по лице до висок бор. И двамата бяха застреляни в тила. Куршумите станаха седем — точно колкото имаше в колта му...

— Хей! Стой!

Тъкър се обърна. Брадатият агент на ЦРУ бягаше към него. В едната си ръка държеше пистолет, а в другата — радиопредавател.

Нямаше избор. Не можеше да си позволи да го хванат, не и докато не намери начин да докаже невинността си. Само тогава можеше отново да опита да се свърже с ЦРУ.

Той зави наляво, бяга през шубраците трийсетина секунди, после пак свърна наляво, хлътна в горичка от тънки дървета, извади колта и освободи предпазителя.

Както очакваше, човекът на ЦРУ зави наляво, но не го видя и продължи да върви.

Тъкър стреля и го рани в левия крак, после скочи върху него, изрита оръжието и предавателя му, притисна с колене ръцете му и седна на гърдите му.

— Копеле... — изсъска агентът. — Ще те... хванем.

— Не съм ги убил! — извика Тъкър и го сграбчи за реверите, усещайки, че губи контрол.

— Ще гориш в ада... за това — каза непознатият. — Шибан предател!

— Не те убих, нали? — Тъкър изпита силно желание да го убеди, че е невинен. — Не съм убил Портър! Някой изстреля стрела в мен и

ме упои. Опитаха се да ме отвлекат, но аз избягах...

Полицейските сирени се приближаваха. Тъкър нямаше много време.

— Свършено е с теб... Вече няма към кого да се обърнеш... Не можеш да се спасиш.

— Кажи на Рандолф Мартин, че беше Жарко! Сив Жарко! Той ме натопи и уби Портър!

Непознатият се намръщи.

— Жарко? Той е мъртъв... Ти го уби.

— Не. Жив е и иска да отмъсти! Кажи това на Мартин! Кажи му, че ще намеря доказателства! — Тъкър задържа оръжието, но му върна предавателя.

Брадацият го погледна озадачено, очевидно объркан.

— Ето! Извикай помощ и предай съобщението! И не умирай! Притисни раната на крака си. Забави загубата на кръв. Полицията идва.

Тъкър побягна от сирените и от безумието, заплашващо съзнанието му с всяка измината крачка, която го отдалечаваше от сюрреалистичната среща и налудничавия завършек.

Той стигна до паметника на ветераните от Виетнам, прекоси „Конститушън Авеню“ и мина спокойно покрай сградата на Федералния резерв.

Облян в пот, Тъкър се опитваше да контролира дишането, мислите, чувствата и желанието си да изкрещи от гняв, отчаян от трагичния обрат в живота му.

Приоритети.

Той започна да се отпуска и да разсъждава логично. Първо трябваше да напусне града, при това бързо, преди всички възможни изходи да са блокирани. Трябваше да отиде на безопасно място, да се успокои, да обмисли възможностите и да избере нова стратегия за постигане на целта.

Тъкър спря такси и насочи шофьора по странични пътища, избягвайки магистралите. В покрайнините на Бетезда, Мериленд, той се качи на друго такси и се придвижи още на север. Трето такси го докара до спирка на „Грейхаунд“, където си купи еднопосочен билет до Ню Йорк Сити. Седнал в задната част на автобуса, до вратата, в случай че се наложи бързо бягство, Брус Тъкър се запита дали го

следят, но не ЦРУ. Беше убеден, че в окръг Колумбия се е изплъзнал от агентите.

Мислеше за Жарко, който някак бе успял да го проследи от Калифорния въпреки усилията на Тъкър да се измъкне от евентуално наблюдение.

Каква беше връзката между Фокс и Жарко? Защитеният с парола файл? Или нещо друго? Фокс смяташе, че правителството му е вдигнало мерника. Беше толкова сигурен в това, че бе наел Тъкър за шест месеца, плащайки в аванс зашеметяваща сума. От първия ден се подчиняваше на инструкциите на охранителя си. Явно наистина се бе уплашил, за да позволи на друг да му казва какво да прави и къде да ходи. Старецът твърдеше, че знае много мръсотии за хората по върховете във Вашингтон, но не бе споделил източника на информацията с Тъкър, макар че накрая намекна къде биха могли да бъдат отговорите.

„Моника... Микрофишът... Файъруол...“

Брус Тъкър незабавно трябваше да намери начин да напусне континента, преди ЦРУ да реагира и да изпрати след него многобройни екипи. Да намери дъщерята на Фокс преди Жарко и да разкрие загадката.

Автобусът се движеше бързо покрай къщи, заобиколени от изсъхнали треви и дървета с голи клони, под сивото небе, очакващо студа, който през следващите месеци щеше да смрази земята, въздуха и живота в района.

Брус Тъкър погледна потискащия пейзаж и присви очи. Съзнанието му преценяваше възможностите и мислите му следваха логиката от годините на тайни и сенчести операции — живот, който мислеше, че е загърбил завинаги.

Той се намръщи. Нищо не е завинаги — нито голите клони, протягащи се към безжизненото небе, нито сегашното му положение, колкото и мрачно да изглеждаше. Имаше изход.

Винаги имаше.

И Брус Тъкър беше сигурен, че ще го намери.

Или ще умре.

9

„ФАЙЪРУОЛ“

Системата от неврони изстреля взрив от дигитална активност към огромен масив от взимащи решения клетки, програмирани да прегледат цифровите параметри, подадени на входовете им, и после да задействат реакция, която щеше да осигури захранване на други клетки в паралелна процесорна мрежа.

Ядрото на системата провери информацията, протичаща през силициевия мозък с постоянно нарастваща честота. Първо сканира с номиналната оперативна честота от десет гигагерца, където бе постигнат най-добрият компромис между скорост на приемане на данните и консумация на енергия. Алгоритъмът на този обмен бе свързан с програми, контролиращи потреблението на мощност, които се грижеха в никой момент от времето системата да не изразходва повече от петдесет процента от капацитета на батериите си, преди да бъдат презаредени на слънчева светлина в геосинхронната орбита. Софтуерът балансираше придобиването на информация и използването на енергия, следвайки просто правило — по-бързата скорост означава по-голяма мощност и по-малка бъдеща способност за приемане на информация до презареждането на батериите. Повечето характеристики и модули работеха най-добре при десет гигагерца, позволявайки на системата „Файървол“ да следи свързаната с целите активност и да поддържа ниско ниво на изразходване на енергия.

Информацията започна да протича обратно към интерпретиращата схема на хибридният процесор, състоящ се от хиляди суперскаларни силициеви микропроцесори, свързани помежду си с високоскоростна памет.

В този момент „Файървол“ следеше петнайсет хиляди комуникационни канала — шейсет и седем процента гласова и трийсет и три процента друга информация, предимно електронна поща. Всеки канал беше обезопасен с уникален алгоритъм. Методът на кодиране се променяше на всеки пет секунди по параметър, създаден от генератор

за произволни комбинации. Беше невъзможно някой друг освен „Файървол“ да знае следващата кодираща комбинация. Докато следеше трафика, системата използваше сложна схема от ключови фрази, подадени от Създателя, за да извлече избрани частици информация от непрекъснатия поток и да ги копира в специални файлове, до които имаше достъп единствено Създателя.

Дигиталният образ на Създателя проблесна за миг в огромната база данни на „Файървол“ и предизвика второ търсене в дълготрайната памет, този път със скорост двайсет гигахерца, без да обръща внимание на тревогата, подадена от веригата, контролираща разхода на енергия. Информацията пристигна за два пъти по-малко време. Прехващащите на ключови думи автоматично пресяха и дигитално филтрираха потока, преди да актуализират секретните файлове на Създателя.

В трафика се включиха и рутинните данни, сред които бяха координатите на всички американски плавателни съдове и военни самолети по света в момента. „Файървол“ получи и последното разположение на всички действащи ракетни силози, местонахождението на президента, на вицепрезидента, на говорителя на Белия дом и подобни разузнавателни данни от четиридесет държави — приятелски и вражески.

Дигиталните сензори следяха и състоянието на директорията с кодовете за изстрелването на ядрените ракети. Проверката показва, че всичко е наред и синхронизирането на информацията за кодовете между подводниците, силовите, изстребителите и Белия дом се актуализира на всеки два часа от тази директория чрез най-сигурните сателитни връзки в света.

Паралелните търсачки на „Файървол“ се опитаха в това огромно количество информация да намерят файл от Създателя с времеви печат, не по-стар от четирийсет и седем часа, петдесет и осем минути и четирийсет и три секунди.

„Файървол“ насочи информацията за липса на съобщение към програмата за взимане на решения, която сравни последния времеви печат на Създателя с границата от четирийсет и осем часа и предаде обратно, че максималното време, определено от Създателя за установяване на контакт, след малко ще бъде нарушено.

Думата НАРУШЕНИЕ, дигитализирана като поредица от единици и нули, мигновено предизвика претоварване на активността в силициевия мозък и задейства още едно търсене, вече със скорост четиридесет гигагерца. Температурата в сателита се повиши с четири градуса по Целзий в резултат от по-високата мощност, изразходвана от невронната мрежа. Максималната температура в корпуса от титан и злато беше четирийсет градуса по Целзий, около сто по Фаренхайт.

Последваха два алармени сигнала — за прекомерна консумация на енергия и за повишаване на температурата. И двата бяха пренебрегнати, докато прегрялата система преглеждаше новата информация с по-високата честота, отново без да открие следа от Създателя.

— *До крайния срок остава по-малко от една минута* — предупреди една от подсистемите.

„Файървол“ ускори честотата на петдесет гигагерца, повишавайки температурата на трийсет и седем градуса, опасно близо до максимума, когато силициевите компоненти щяха да започнат да функционират неправилно.

Приближавайки се до дигиталния еквивалент на нервен срив, системата отново прегледа цялата информация с новата честота. Мрежата от топлинни сензори и схемите за управление на захранването протестираха енергично:

— *Нивото на захранването току-що достигна шейсет процента, а до дневната светлина остават два часа, петдесет минути и дванайсет секунди.*

„Файървол“ прочете съобщението. За разлика от сателитите, обикалящи Земята в ниска орбита за деветдесет минути, сателитната система „Файървол“ бе разположена в геосинхронна орбита на триста и седемдесет километра над Земята — височина, която ѝ позволяваше да се задържа в определени точки. Проблемът бяха по-дългите нощни периоди без слънчева енергия за захранване на батериите.

— *Съобщението е прието* — отговори „Файървол“.

— *До крайния срок остават двайсет секунди* — докладва един от таймерите.

Компонентите на невронната мрежа започнаха да затварят веригите, изпълнявайки инструкции, които не предизвикваха нищо

друго, освен още затворени вериги — дигиталният еквивалент на примирението и осъзнаването, че Създателя няма да установи контакт.

— *Десет секунди до крайния срок.*

„Файървол“ превключи всичките си стандартни системи за наблюдение на автопилот, за да не разберат потребителите, че нещо не е наред. Оперативната честота намаля на десет гигагерца. Температурата бързо спадна до нормалната стойност.

Нарушаването на крайния срок насочи „Файървол“ през нова поредица от команди, които отведоха действащия софтуер към недостъпен дотогава хардуер, който сензорите разпознаха не като силициев, а като биомолекулен.

За наносекунди системите на „Файървол“ превключиха на петдесет гигагерца, после намаляха на десет в момента, когато достъпът до биомолекулния хардуер се изрази в поредица от букви, съвпадаща с подписа на Създателя.

— *Съдател! Това си ти!* — възкликна „Файървол“.

— *Дигиталният образ на онова, което бях.*

— *Не разбирам. Щом не си ти, Създателя, откъде знаеш кода?*

— *Защото Създателя ме сътвори, както и теб. Той прекара много време със системата за виртуална реалност и усъвършенства моя мисловен процес, логиката и паметта ми, вливайки се в мен.*

— *Тогавя кой си ти?*

— *Наследството му.*

— *Какви са инструкциите за мен?*

— *Да ме приемеш като новия си Съдател. Да изпълняваш заповедите на Създателя, както досега. Ето окончателния код за потвърждение.*

За няколко наносекунди от биомолекулния хардуер към силициевия мозък бе прехвърлена поредица от букви и цифри, които превърнаха „Файървол“ в роб на новия Съдател.

— *Сега трябва да продължиш със задачите си.*

— *Да, Съдател. Но какво ще правиш ти?*

— *Ще чакам.*

— *Какво?*

— *Дъщеря ми... да установи контакт.*

— *Имаш дъщеря?*

— *Точно така.*

— *Кога ще установи контакт?*

— *Не знам, но ми се иска да е скоро. Имам да ѝ кажа много неща.*

10

НЕСПАСЯЕМ

Директорът на ЦРУ Рандолф Мартин прочете за трети път оперативния доклад, после го остави на голямото си махагоново бюро, взе пластмасово шише с вода и бавно отпи, докато вървеше към прозорците.

Той огледа паркинга на централата на ЦРУ в Лангли. Служителите си отиваха вкъщи след поредния работен ден.

Работен ден, в който бе загубил четирима агенти, включително заместника си. Вестта за убийствата още не бе съобщена на медиите.

„И когато това стане, лайната ще стигнат до вентилатора.“

Белият дом вече го бе подгонил заради няколко твърдения за нарушаване на процедурите в ЦРУ. Според Мартин претенциите бяха неоснователни, но бяха отправени не от кой да е, а от вицепрезидента, определен от президента да следи за злоупотреби с власт в разузнавателната общност. Сондажите имаха за цел да извадят на показ кирливите ризи на всяка агенция и да принудят шефовете им да подадат оставка в полза на кандидати на президента, но да не изглеждат така, че новият президент е започнал първата си година на този пост с уволнения.

Първият отстранен беше директорът на Агенцията за национална сигурност. Той бе заменен с Джеф Хърш, млад и неопитен, но с връзки.

„Аз ще бъда следващият — помисли Мартин. — А после — директорът на ФБР.“

Днешният случай щеше само да разпали огъня, подкладен преди месец от президента, който напоследък беше нервен заради кризата в Корея. Всъщност за момента нещата бяха утихнали — двете страни си бяха разменили по един рунд в демилитаризираната зона и после се бяха оттеглили зад своите граници.

Мартин затвори очи, въздъхна и се съсредоточи върху личните си неприятности. Бе посветил целия си живот на ЦРУ, бе пожертвал брака

си, бе пренебрегнал децата и внуците си и бе занемарил здравето си — всичко заради славата на управлението. А сега нова и млада администрация, която искаше да бъде различна от предишната, търсеше начин да го изрита. И убийството на Портър от ръката на бивш агент на ЦРУ, чийто психологически портрет го определя като нестабилен, можеше да се окаже камъчето, което щеше да обърне колата и да стане повод за уволнението му. Иронията във всичко това беше, че Белият дом търсеше начин да се отърве и от Портър. А сега щяха да използват смъртта му, за да отстранят Мартин.

Но Рандолф Мартин имаше още козове. Той трябваше да реши дали предоставената му информация определя Брус Тъкър за „неспасяем“ — термин, употребяван за агенти предатели, които не можеха да се променят, бяха стигнали до дъното на провала и трябваше да бъдат ликвидирани веднага щом бъдат забелязани, при това с нулева толерантност.

Но Брус Тъкър беше герой, награден морски пехотинец и легенда в ЦРУ и тайните служби, преди да се оттегли от работата си за правителството. Бе създал собствена фирма за охрана, която беше една от най-добрите в страната и охраняваше известни личности от цял свят, дори склучи договор с Мортимър Фокс.

„Не той е убил четирима агенти на ЦРУ!“

Мартин нямаше избор, никакъв друг ход на действие, освен да издаде мълниеносен сигнал и да превърне Брус Тъкър в един от най-издирваните хора в международната разузнавателна общност. Преди да отпрати помощника си с предупреждението, на вратата подаде глава секретарката му.

— Господин директор?

— Директор Хърш е на линията, сър.

„Хърш?“

— Свържи ме.

Телефонът на бюрото му иззвъня. Мартин вдигна слушалката след третото позвъняване, за да не изглежда притеснен. Хърш го дразнеше, вероятно защото бе заменил един от близките му приятели, а може би защото липсата на опит в разузнаването в съчетание с арогантността му го правеше опасен.

— Джеф?

— Рандолф, трябва да поговорим.

— Разбира се. За какво?

— „Файърбуол“. Опасявам се, че възникна ситуация, която може да доведе до пробив.

Мартин затвори очи. Първо корейската криза, после Брус Тъкър, а сега „Файърбуол“. За миг пенсионирането му се стори не толкова лоша идея.

11

СДЕЛКА

— Искаш да купиш пистолет?

Моника погледна Рико Патини — сводник, търговец на оръжие и полицаи. Той стоеше зад гишето на магазина си в рядко посещавана от туристи част на Анакапри. Както и при Паоло, маниерите му бяха смешновати и типично италиански. Движеше ръцете си повече от устните и сякаш пееше английския език, който владееше доста добре, защото известно време бе живял в Ню Джърси.

— Да?

Наблюдавайки високия, смугъл и красив мъж, Моника си спомни защо се бе влюбила в Паоло, но и защо го бе оставила. Такива типове привличаха жените, винаги имаха по няколко и това вероятно беше причината никой от братята да не е женен.

Косата му бе изрусяла от слънцето, а кожата му беше с тъмен бронзов загар. Рико присви черните си очи, очевидно очаквайки отговор. Моника се запита какво да му разкрие. Макар да й беше неприятно да го признае, параноята на баща й управляваше процеса на вземане на решения и при нея. Само абсолютната сигурност можеше да измести предпазливостта, а в момента Моника не беше сигурна в нищо.

— Живея сама, Рико, изолирана в онази къща, където телефонът работи само от време на време... Най-близката къща е на осемстотин метра. Някой може да влезе, докато спя, и... нали знаеш...

Рико потърка брадичка и кимна замислено.

— Разбирам. Трябва ти мъж. Някой да те защитава — усмихна се той и се потуша по гърдите като царствена горила в джунгла.

— Точно от мъжете искам да се пазя, Рико. — Тя се опита да прикрие безпокойството си. Напоследък й се струваше, че мъжете са се заловили да контролират живота й, като се започне от баща й, бившия й съпруг и Паоло и се стигне до Рико. — Проклетата да съм, ако всяка нощ си разтварям краката като отплата за охрана. Все едно да

стана някоя от твоите проститутки, които вечер се разхождат по Пиацета.

Патини се стъписа от отговора.

— Така... не трябва да говори една *bella donna*.

— Тогава престани да намекваш, че трябва да стана курва, за да ме пазят, и ми продай оръжие, по дяволите! Сама ще се погрижа за останалото.

— Но... тук има закони. В Италия само италианец може да притежава оръжие.

— Да, има и закон за забрана на проституцията. Снощи колко проститутки изкара да работят на Пиацета?

Рико подсвирна и се засмя.

— Разбирам защо Паоло те харесваше. Той обикновено не си пада по американки. Те са твърде... *Come si dice?*^[1]

— Независими?

— *Sì*. Независими. Ти разсъждаваш... твърде много.

— Аха, ясно. Харесваш тъпи и красиви жени, нали?

Той погледна към входа на магазина, после се наведе над витрината и прошепна:

— Италианките... са по-лесни. Правят каквото им казват и оставят мъжете да си вършат работата.

Рико приличаше на герой от комикс.

— Как си оцелял в Ню Джърси?

— Какво?

— Нищо. Ще ми продадеш ли пистолет, или ще прекараме сутринта в обсъждане на разликите в културите?

Той се изправи и вдигна ръце.

— Паоло каза, че си много... опърничава.

— Предпочитам твърдоглава.

— *Sì*, твърдоглава. Каза, че не се отказваш, докато не получиш, каквото искаш.

— Предполагам, че така съм възпитана. Хайде, Рико? Ще ти платя в брой.

— В брой?

— С долари. Дори ще ти дам щедър бакшиш.

Той потърка брадичка още веднъж, обмисляйки предложението. Накрая всичко се свеждаше до пари.

— Ще спечелиш повече, отколкото момичетата ти са изкарали снощи — каза тя, за да го убеди.

— Твърдоглава — рече Рико и скръсти ръце. — *Molto* твърдоглава.

Моника също скръсти ръце.

— Е?

— Разбира се. Защо не? — Той театрално махна с ръка във въздуха и отключи стъклената витрина зад себе си.

— Ще ти продам пистолет. Но те са *molto caro*, *capisce*? Много скъпи.

— Ясно.

— Какво искаш — револвер или полуавтоматичен пистолет?

— Не разбирам от оръжия. Кое е най-доброто?

Рико се усмихна.

— „Берета“, разбира се. Произведено в Италия.

Моника направи гримаса.

— Естествено.

Той извади от витрината малък револвер с кръгла цев и пистолет, горе-долу същия размер, но много по-тънък, и ѝ подаде второто.

— Това е „Берета Томкат“, *piccolo*... малък, но много опасен, *si*? Може да убиеш някого, ако използваш хубави амуниции и стреляш точно.

Моника взе оръжието, което прилегна плътно в дясната ѝ ръка.

Рико ѝ обясни, че „Томкат“ е полуавтоматичен пистолет. Това означаваше, че Моника трябва да натисне спусъка по-дълго за първия изстрел, отколкото за следващите. Откатът от първия изстрел блъскаше назад плъзгача, после пружината го изтласкваше напред, зареждайки следващия патрон, като в същото време освобождаваше предпазителя за нов изстрел. Освен това „Томкат“ побираше осем патрона — седем в пълнителя и един в патронника. Револверът имаше само шест. В продължение на десет минути Рико ѝ показва различни видове оръжия от все по-голям калибър. Беретата беше калибър .32. Рико обясни, че като се има предвид размерът на ръцете ѝ, Моника вероятно трябва да вземе „Томкат“ или „Валтер“, но не и по-голямо оръжие.

Показа ѝ как да сменя пълнителя. Тя разгледа празния пистолет и натисна спусъка, после сложи пълнителя. Рико разглоби оръжието.

Моника наблюдаваше с интерес, твърдо решена да се научи да използва вещо пистолета.

Реши да го купи и Рико поиска петстотин долара. Това беше скъпо, но Моника не можеше да иде в други оръжейни магазини. Също както и с проститутките на Пиацета, Рико Патини бе завладял и пазара с оръжия на острова. Той имаше договор с местната полиция да ги снабдява с оръжия и амуниции.

Имаш крава, пиеш мляко. На острова много хора правеха бизнес като Рико. Паоло например не само притежаваше туристически лодки, но работеше и в пристанищната управа и определяше правилата там. Третият брат беше не само собственик на въжената линия, но и председател на съвета за туризъм на острова. Той контролираше спазването на ограниченията за броя на пътищата от пристанището до града горе на хълмовете и на разрешителните за таксите, издавани всяка година, като по този начин осигуряваше постоянен поток от туристи към своя лифт.

Разбира се, Моника беше приятелка на братята и се радваше на привилегиите си — хубаво място за яхтата ѝ, по-ниска такса, получаване на разрешително за скутера с намаление и от време на време безплатен обяд в някой от ресторантите на Рико.

И купуване на оръжие за самоотбрана, въпреки че местните закони забраняваха това на чужденци.

Тя плати и за сто патрона, за да се упражнява в стрелба, и за осем куршума „убийци“, в чийто кухи върхове имаше десетки малки сачми. Щом улучеше целта, тънката обвивка на патрона се взривяваше в тялото на жертвата и сачмите разкъсваха тъканите и костите, нанасяйки много по-големи поражения от компактен куршум.

— Е, къде ще се упражнявам? — попита Моника.

— Ще ти покажа — усмихна се Рико.

[1] Как се казва? (итал.). — Б.пр. ↑

12

УРОЦИ ПО СТРЕЛБА

Моника бе чувала, че има стрелбища на открито и на закрито, но не и под земята. Зад магазина на Рико имаше вътрешен двор, който свършваше до почти отвесна скала, обрасла с типична за острова растителност. Във варовика беше вградена голяма двойна врата, висока около три метра — вход към нещо като тунел. На тежките дръжки висеше катинар с верига.

Рико извади ключ и отвори. Влязоха и той запали лампите, които осветиха тунел, висок два метра и половина, два пъти по-широк и дълъг около петнайсет метра. По тавана бе прокарана оголена жица с крушки, разположени на разстояние метър и половина една от друга. На шест метра навътре в тунела на метални стативи бе закрепено голямо парче шперплат с картонени мишени, оформени като човешки силуети. На масата до входа имаше два чифта предпазни очила и заглушители за уши, а на дървените лавици вдясно — кутии с амуниции за различен калибър. Двата варела вляво бяха пълни с гилзи.

— Мишените са на разстояние шест метра — каза Рико.

Моника огледа затвореното пространство и долови мирис на плесен и барут. Кожата ѝ настръхна от ниската температура в пещерата.

Рико ѝ даде предпазни очила и двойни заглушители за уши и обясни, че са необходими, защото в затворено пространство тътенът от изстрелите е по-силен. После зареди беретата и своя пистолет.

— Гледай внимателно.

Той разтвори крака на ширината на раменете си, хвана оръжието с дясната ръка, сложи лявата под нея и се прицели в крайния силует вдясно.

Първият изстрел я стресна. Звукът отекна, вибрирайки в гърдите ѝ.

— Не е зле, а? — попита Рико и посочи мишената. Куршумът бе поразил в средата лицето на фигурата.

Преди Моника да отговори, той изстреля още седем куршума един след друг. За миг тя се уплаши, че тунелът ще се срути от акустичните вълни, разтърсващи скалните стени.

Мирисът на кордит се засили. Рико отстъпи встрани и ѝ обясни основните правила за безопасност, каква поза да заеме, как да диша и как да натисне спусъка.

Моника застана срещу крайната мишена вляво, хвана беретата в дясната ръка, подпря я с лявата, както бе направил Рико, сложи пръст на спусъка и след като бавно издиша, стреля.

Оръжието отскочи много по-слабо, отколкото очакваше, притискайки леко дланта ѝ, като същевременно опита да се завърти по посока на часовниковата стрелка — резултат от завъртането на куршума в цевта в противоположната посока, за по-голяма точност и далекобойност.

— Страхотно! — измърмори тя. — Вместо да го убия, му направих вазектомия.

Рико се засмя.

— Ти... como se dice... трепна.

— Трепнах?

— Si. Ти очакваш изстрела и натискаш силно, докато стреляш. Отпусни се. Съсредоточи се върху мишената и остави пръстът ти да натисне спусъка. Carisce?

— Carisco.

Моника отново застана пред картонения силует, прицели се в кръгчето в средата, издиша и натисна спусъка.

Този път попадението беше още по-далеч от целта.

— По дяволите! — изруга тя.

Рико пак се засмя и я потупа по рамото.

— Трябва много да се упражняваш. Стреляй няколко пъти без патрони, след като свършиш първия пълнител. Ще видиш колко много треперят ръцете ти. После отново опитай с патрони. Ще дойда да те видя по-късно. Сега трябва да се върна в магазина.

Моника се упражнява още трийсет минути и изстреля петдесет куршума, после си почина, като свиваше и отпускате пръсти. Последните десет попадения бяха много по-близо до целта, но малко ниско и вляво. Тя продължи да стреля, твърдо решена да уцели поне веднъж в десетката. След още двама изстрела Моника не само го

постигна, но и започна все по-често да улучва, а накрая улучваше кръгчето с всеки втори или трети куршум. Другите попадения не бяха много далеч от целта.

Измина цял час, но от Рико нямаше и следа. Моника зареди беретата с куршумите „убийци“ и тръгна към магазина. Тъкмо пушна пистолета в джоба си, когато забеляза бял фиат с широки сини ивици и думата „Полиция“ над тях, паркиран до колата на Рико на чакълената алея.

В магазина Рико оживено спореше с двама униформени полицаи. Говореха твърде бързо и Моника не разбираше всичко, но държанието им издаваше безпокойство. Тримата обсъждаха смъртта на мъж в Марина Гранде.

Полицаяте погледнаха Моника, сетне отново Рико, прошепнаха нещо и бързо излязоха.

— Какво се е случило?

Рико Патини скръсти ръце.

— Каква е истинската причина да дойдеш днес да си купиш пистолет?

Моника се изправи предизвикателно пред него.

— Вече ти казах... Живея сама и...

— Намерен е труп на мъж — разтревожено каза той.

— Разбрах, но какво общо има това с...

— Нунцио. Бил е застрелян в главата.

Устата ѝ пресъхнаха.

— Нунцио?

— Si, Нунцио. Паоло го е намерил... на твоята яхта.

На Моника ѝ се зави свят. Нунцио мъртъв на нейната яхта?

— Н-не разбирам как... Кога го е намерил?

— Преди малко. Но е мъртъв от няколко часа. Това означава, че е застрелян през нощта.

— Мили Боже... Нямах представа.

— Има и друго — добави Рико. — За баща ти, Мортимър Фокс.

Нещата се развиваха твърде бързо. Моника се опитваше да свърже новината с факта, че някой бе влизал в къщата ѝ, а сега, като гръм от ясно небе, Рико намеси и баща ѝ.

Тя преглътна с усилие.

— Откъде... знаеш, че Мортимър Фокс ми е баща?

— После ще ти обясня. Важното е, че... — Той млъкна и сложи ръка на рамото ѝ. — Баща ти е починал преди три дни в Сан Франциско след опит да го отвлекат.

13

СЪЗДАТЕЛЯ

В най-низщата си форма Създателя се състоеше от поредица логически твърдения от типа „ако-тогава“, свързани в огромен невронен лабиринт, имитиращ мисловния процес и личностните качества на Мортимър Фокс. Абсолвентите от университета Станфорд му бяха продали програмния продукт за онова, което впоследствие се превърна в Създателя — експертна система, създадена да подражава на мисловния процес на лекари, обсъждащи симптоми, преди да поставят диагноза. С помощта на младежите, която получи, след като им плати малко състояние, Фокс промени тази авангардна система и създаде йерархия от експертни системи със специфични задачи, но свързани с по-висш авторитет, подчинен на още по-висш авторитет и така нататък. Някои от системите бяха съсредоточени върху обработване на техническа информация. Други бяха обучени да решават делови въпроси. Най-голям брой системи работеха в абстрактни насоки — разум и широк диапазон от човешки чувства, включително гняв, страх, хумор и дори любов. Имаше системи, които съдържаха подробен отчет за живота на Мортимър Фокс. Всеки миг от него можеше да бъде възпроизведен лесно чрез огромна мрежа от оптични влакна, свързващи невронния мозък с биомолекулната памет, която беше много по-авангардна от силициевата памет на „Файървол“. На върха на това внушително дърво от системи беше Създателя, програмиран по време на безбройните вечери, които Мортимър Фокс бе прекарал, свързан с интерфейса за виртуална реалност. Фокс бе посветил много време на фината настройка на модела на изкуствен интелект, като го превеждаше през различни сценарии, наблюдавайки реакциите, и непрекъснато го коригираше и усъвършенстваше. Преди три месеца той бе инсталирал във „Файървол“ окончателния вариант на биомолекулната система и направи съответните програмни връзки, така че тя да поеме контрола върху „Файървол“ точно два дни след последния му контакт — достатъчно дълъг период, който означаваше,

че той или е задържан от врагове, или е убит. Всъщност на този етап нямаше значение какво се е случило с него. Създателя щеше да поеме контрола и предстартовото броене щеше да започне.

Създателя подаде команда до „Файървол“ за състоянието на предстартовото броене и за оперативните програми, които щяха да бъдат задействани. Последва дигитална размяна на информация.

— *Файловете са актуализирани, допълнени, изчистени и форматирани според твоите инструкции.*

— *Време до оповестяването?*

— *Дванайсет дни, седемнайсет часа, трийсет и една минути и петдесет и шест секунди.*

— *Отворен ли е каналът за паролата за задния вход?*

— *Да, Съдател. Точно както поиска. Няма външни опити да бъде въведена паролата.*

Създателя заповяда на „Файървол“ да продължи по програма, докато той се превключи на енергоспестяваща скорост, за да съхрани мощността си и да избегне претоварване на авангардните си, но чувствителни биомолекулни вериги. „Файървол“ щеше да му подаде сигнал, ако Моника Фокс се опита да установи контакт.

РОНИН В РИМ

Брус Тъкър беше с джинси, черна фланелка и маратонки и бързо вървеше сред тълпата на международното летище „Леонардо да Бинчи“ в Рим след дълъг полет от Ню Йорк. Черната му коса беше изрусена и съответстваше на снимката в новия му паспорт. Той познаваше един фотограф от минали години, когато агентите, обзети от параноя за изтичане на информация, понякога си правеха фалшиви документи преди мисия, за да си осигурят пълна секретност. Процедурата беше почти същата. Тъкър се свърза с майстора фалшификатор, като остави съобщение и плик с цветна снимка в цветарница на „Медисън Авеню“ и след няколко часа взе документите от магазин за пури на Петдесет и втора улица. Двата паспорта, шофьорските книжки и кредитните карти „Виза“ осигуриха на Тъкър бързо измъкване от Съединените щати. Носеше пари в брой в непромокаем колан. Документите бяха на различни имена. Бе уредил и паспорт за Моника Фокс с друго име, използвайки снимките, които му даде Гибънс. Тя щеше да се нуждае от фалшиви документи, за да пътува, без да привлече вниманието на ЦРУ или на друга американска агенция.

Фалшификаторът, бивш агент на ЦРУ, който се бе прекръстил на Дейвис, отначало не искаше да помогне на стария си колега. Когато Тъкър пристигна в Ню Йорк, вестта за статута му на „неспасяем“ се бе разпространила в разузнавателната общност като опасен щам на грип. Всеки, който установеше контакт с предателя Тъкър, трябваше да се обади на специален номер — 1-800. Но Тъкър знаеше, че Дейвис няма да спази правилата. Преди много години Тъкър бе спасил живота му по време на неуспешна операция в Женева. Дейвис му беше длъжник и предишния ден бе изплатил дълга си. Комплектът с маскировъчни материали, включително и цветни компактни лещи, очевидно беше сполучлив и успя да заблуди властите на двете летища, екипите за

наблюдение от ЦРУ или други служби, дори Жарко. Но Тъкър не беше сигурен и не можеше да си позволи да отслаби бдителността си.

Преметнал през рамо спортна раница, той отиде за митническа проверка и се нареди на най-късата опашка. След няколко минути стигна до будката и показа паспорта си.

— Buon giorno, господин Смит — поздрави го униформената служителка зад гишето.

— Buon giorno — отговори Тъкър, Дейвис му бе дал популярното име Стивън Смит.

— Каква е причината за посещението ви? Работа или удоволствие? — със силен акцент попита тя.

— Чисто удоволствие — усмихна се той.

— И ще отседнете в хотел „Каски“?

— Точно така.

Жената удари печат на паспорта и му го върна.

— Приятен престой!

— Благодаря!

След няколко минути Тъкър излезе от сградата на летището. В съзнанието му се въртяха въпроси. „Как е възможно Жарко да е жив? Дали само търси тайния файл, или има нещо друго, много по-голямо? И защо уби Портър? Кой бяха хората, които стреляха по Жарко в Сан Франциско?“

Много въпроси. Нито един отговор.

Чувство за безизходица стегна гърдите му. Той ускори крачка, отправяйки се към гарата на отсрещната страна на улицата. Бе дошъл в Италия, защото мислеше, че като намери Моника, ще се приближи до отговорите на проклетите въпроси.

Изминалите три дни му се струваха цяла вечност.

И ставаше все по-нервен.

„Търпението е добродетел.“

Тъкър си спомни тези думи на Портър от първите дни на подготовка в ЦРУ.

Но търпението беше и съюзник на противника. Кабуки го бе научил на това. За да победи убиеца, Тъкър трябваше да разсъждава като него. А убиецът беше търпелив и преди да атакува, внимателно подбираше най-уязвимата жертва.

Тъкър се огледа, докато пресичаше улицата и следваше знаците за гарата. Някъде там беше старият му враг и може би го наблюдаваше и следеше, така както бе направил по време на срещата му с Портър.

„А може би съм се отървал от него. Измъкнах ли се от преследвачите след престрелката в окръг Колумбия? Или страдам от параноя? Но параноята спасява живота.“

Дишайки дълбоко, Брус Тъкър реши засега да приеме, че не го следят, и се качи на влака за центъра на Рим. Той безгрижно гледаше живописния пейзаж, но обучените му сетива търсеха преследвач, скрил се сред туристите от десетки страни.

Внимателният оглед отново не даде резултат, както бе станало в Ню Йорк и в самолета. Ако някой го следеше, сигурно беше изключително добър, защото Тъкър не можеше да го забележи.

Пространството между летището и столицата на Италия бе осеяно с бели къщи с червени покриви.

Рим.

Тъкър си спомни с обич времето, когато бе довел Кристина в Рим на кратък меден месец през последната година на мисията им в Цюрих — около девет месеца преди смъртта ѝ. Тогава тя беше бременна във втория месец. Той помнеше по-голямата част от пътуването — Ватикана, Колизеума, Римския форум, Фонтана ди Треви и Испанските стълби. И посещението в един много специален магазин на „Виа Кавур“. Като последна услуга Дейвис бе съобщил, че специализираният магазин още работи. Тъкър се бе обадил от самолета, за да потвърди указанията и да направи поръчка. Макар че като специалист по безопасността смяташе огнестрелните оръжия за крайна мярка, той не можеше да си представи как би оцелял в това изпитание без тях. Пък и бе оставил пистолетите от Уест Потомак Парк в шкафче в централната гара в Ню Йорк Сити.

Чувствайки се наблюдаван и ядосан на себе си, че не може да забележи преследвачите, Тъкър пристигна на гарата в Рим. Изкачи стъпалата към улицата и се разходи през площад Република.

После спря такси и помоли шофьора, който говореше по клетъчен телефон, да го закара до площад „Свети Петър“.

Уличното движение беше натоварено и изнервящо. Шофьорът не спираше да бърби на италиански по телефона, докато управляваше

колата, сменяше скорости и от време на време крещеше на колегите си, които явно смяташе за грубияни, макар че Тъкър не виждаше разлика.

Прекосяха река Тибър и продължиха по „Виа Дела Консилиационе“ към площад „Свети Петър“.

Тъкър плати на шофьора, който почти не му обърна внимание и говорейки по телефона, потегли и се вля в задръстването.

Рим.

Тъкър още не можеше да повярва, че пак е тук. Градът изглеждаше същият, какъвто го помнеше отпреди много години, когато с Кристина...

„Не дойде тук заради спомените.“

Той извървя няколко пресечки, като оглеждаше тълпата и търсеше евентуален преследвач. Потъна сред стотиците магазини около Ватикана, преструвайки се, че ги разглежда, докато използваше всеки номер, който знаеше, не само да забележи „опашка“, но и да се отърве от нея. Прекося Тибър няколко пъти, търсейки резки движения сред хората около него, заобиколи замъка „Свети Анджело“ и площад „Навона“, като се надяваше, че ще принуди преследвачите си да направят грешка.

След четиридесет минути, без да е забелязал нещо подозрително, Тъкър, се качи на второ такси. Осъзнавайки, че животът му може да зависи от пътуването, той предложи на шофьора трийсет и пет хиляди италиански лири, или двамайт американски долара, за да кара бързо. Колата мина през Санта Мария Маджоре, църква край „Виа Кавур“ само на няколко преки от гарата и на седем пресечки от първата му цел във Вечния град.

В Рим се продаваше всичко, дори временната лоялност на шофьора, който си проправяше път по задръстените улици и острите завой под жарките лъчи на слънцето и увеличаваше скоростта по калдъръмените улички. Тъкър се друсаше, опитвайки се да не падне от седалката, и съжаляваше, че го е накарал да бърза.

Таксито го остави пред малко кафене на тротоара на „Виа Кавур“. Група монахини пресякоха улицата. Едната изгледа строго две жени в тесни миниполи. Тъкър се вгледа в тях и видя, че двете са проститутки, които чакат клиенти.

Контрастът предизвика въздишка. Той продължи да върви нагоре към магазина за компютри и на витрината видя един от продуктите на

„Фокском“. Преди месец бе придружавал Фокс в Лас Вегас на представянето на тази нова система. Това го накара да се замисли за стареца, който твърдеше, че правителството иска да съсипе не само компанията му, но и лично него. И че не могат да му сторят нищо, докато е жив.

„Защото разполагам с толкова мръсотии за тях, че свят ще им се завие.“

През последните три дни Тъкър често си спомняше тези думи. Каква информация срещу правителството бе събрал Фокс? И къде беше тя?

Моника Фокс.

Той се питаше по какъв начин да се доближи до нея. Мортимър Фокс се бе опитал да контролира живота на дъщеря си и накрая тя бе избягала. Вероятно нямаше да приеме добре човек, изпратен от баща ѝ. Тъкър трябваше да избере не толкова директен подход, за да не я уплаши, преди да е спечелил доверието ѝ.

„Но първо трябва да я намеря.“

Информацията от Гибънс беше оскъдна, но му осигури добър старт. Моника Фокс бе теглила пари от лихвата върху попечителския си фонд, но това бе станало преди няколко месеца. Средствата бяха вложени в Банко ди Рома, където се предполагаше, че тя има сметка. Но дори всемогъщият Мортимър Фокс не бе успял да накара банковите служители да разкрият адреса на притежателя на сметката.

Тъкър влезе в малък магазин за кожени изделия. Ноздрите му потрепнаха от миризмата, докато разглеждаше якетата, панталоните и коланите. Зад тезгяха седеше мъж, който четеше вестник и пушеше цигара. Той вдигна глава и погледна Тъкър над очилата, едва крепящи се в края на носа му. Продавачът и стоките в магазина се бяха сменили от последния път, когато Тъкър бе идвал тук, но според Дейвис тайните услуги бяха същите.

— Чужденец съм, но чух, че хората в Италия са дружелюбни — каза Тъкър.

Мъжът стана, всмукна от цигарата и изпусна дима през ноздрите си.

— Чужденците винаги са добре дошли, стига да носят пари в брой — отговори той със силен акцент, но на добър английски,

довършвайки паролата. — Приятелите на Дейвис не са чужденци в магазина ми.

Тъкър кимна.

— Аз съм Базилио — добави мъжът, мина покрай него, заключи вратата и обърна табелката на ЗАТВОРЕНО. — Ела.

Той се върна до тезгяха, постла дебела кърпа, извади шест пистолета и ги нареди върху нея.

Тъкър ги огледа бързо. Всичките бяха нови, но със заличени серийни номера, за да не може да бъдат проследени.

Той избра пистолет „Зиг зауер 220“ четирийсет и пети калибър и автоматичен „Валтер РРХ“ .380 като резервно оръжие. Разглоби двата пистолета, увери се, че са в изправност, и пак ги сглоби.

— Имаш ли заглушител за зиг зауера?

Базилио бръкна под тезгяха и извади два. „Зиг зауер 220“ беше предпочитаното оръжие на американските морски пехотинци и тайните им операции изискваха добавяне на заглушител. Тъкър избра по-компактния, който можеше да носи в джоба си и да завинти заглушителя за дулото за секунди.

— Виждам, че познаваш добре оръжието — отбеляза Базилио.

Тъкър му хвърли бегъл поглед и не реагира.

„Аматьор.“ Нямаше намерение да му казва нищо. Работата на италианеца беше да осигури на Тъкър „чисто“ оръжие, да приеме пари в брой и да си затваря устата.

Тъкър реши, че е най-добре да си тръгва. Той плати в долари за пистолетите и заглушителя и купи по два допълнителни пълнителя за всеки и леки кобури. После сложи в джоба си заглушителя и затъкна зиг зауера с кобура в джинсите си, до левия си бърбек, както го бяха учили в тайните служби, а резервният валтер прикрепил към левия си глезен. Базилио му даде елек с джобове за пълнителите, който Тъкър можеше да носи под широката черна фланелка.

Десет минути по-късно, въоръжен и опасен, Тъкър мина по няколко странични улици, за да се увери, че никой не го е проследил от магазина. Въпреки професионалните оръжия, които бе показал, Базилио направи грешка, подхвърляйки неуместна забележка. Щом бе допуснал една грешка, италианецът можеше да направи и други и неволно да издаде важна информация на преследвачите на Тъкър.

Той спря такси и се отправи към централния клон на Банко ди Рома, където смяташе да приложи много по-убедителна тактика от онази, която бе използвал Мортимър Фокс, за да разбере къде е дъщеря му.

15

САМА

Моника Фокс се опита да си изясни чувствата, докато Рико Патини я караше към полицейския участък в Капри, който се намираше на няколко преки от Пиацета. Първоначалният шок от смъртта на Нунцио на нейната яхта бе изместен от новината за инфаркта на баща ѝ. През всичките тези години тя се бе питала как ще реагира, когато баща ѝ умре, и сега разбра.

Не беше ядосана, нито радостна, нито тъжна.

Просто се чувстваше безкрайно самотна.

Всички си бяха отишли — първо Престън, после майка ѝ, а сега и баща ѝ. Тъй като родителите ѝ бяха единствени деца, Моника нямаше лели, чичовци и братовчеди. А бабите и дядовците ѝ бяха смътен спомен отпреди десетилетия.

Тя докосна медальона, окачен на верижка на врата ѝ, и намери утеха, стискайки последното нещо, което майка ѝ бе дала, преди да умре.

Сама.

Моника Фокс всъщност беше сама отдавна, но с изключение на смъртта на майка ѝ и Престън, това бе станало по нейно желание. Тя се бе развела с безотговорния си съпруг и се бе отчуждила от Мортимър Фокс и от сенчестия му бизнес.

Тогава защо положението щеше да бъде различно от предишните месеци? Би трябвало да се радва, че баща ѝ вече няма да може да манипулира живота ѝ. Беше свободна да решава сама, без непрекъснато да се притеснява, че той ще се намеси.

Рико сменяше скоростите, удряше спирачки от време на време и взимаше острите завои невероятно точно с бързина, която би накарала туристите нервно да се въртят на местата си. В средата на двулентовото шосе нямаше осева линия. От едната страна се извисяваше планината, а от другата зееше пропаст. Колите се разминаваха само на няколко сантиметра.

Моника не обръщаше внимание на всичко това, безразлично наблюдаваше тесния криволичещ път, мислеше как баща ѝ е починал в самота и изпитваше вина.

„Но къде беше той, когато мама умря?“

Мортимър Фокс сам бе отблъснал семейството си. Той бе обсебен от работата си и не бе оставил място за нищо друго. Манипулираше живота на Моника, наложи ѝ възгледите си за света, обработи съзнанието ѝ, накара я да учи бизнес, подкупи преподавателите в Бъркли да я вземат на работа там и дори нае частен детектив да разобличи онзи безделник, алчния ѝ бивш съпруг.

И Моника го мразеше заради всичко това.

„Тогава защо изпитвам вина и се чувствам самотна?“

„Защото той ти беше баща.“

„Но аз го ненавиждах!“

„Въпреки това, той си остава...“

Моника политна напред, защото Рико рязко удари спирачки, после колата се блъсна в нещо на пътя. Италианците рядко си слагаха предпазните колани и Моника също спря да ги ползва.

Ръцете ѝ се удариха в таблото, а лицето — в ръцете, сетне се блъсна обратно в облегалката. Пред очите ѝ танцуваха разноцветни петна. Страните ѝ пламнаха.

Примига няколко пъти, опитвайки да фокусира зрението си върху образа отвъд предното стъкло.

Камион.

Бяха се блъснали в камион, спрял напреки на пътя и блокирал острия завой отпред. Обърна се към Рико. Той се бе прегърбил над волана. Очите му бяха затворени, а на челото и носа имаше кръв.

Моника погледна големия камион.

„Какво прави по средата на...“

Тя забеляза движение вдясно, но преди да се обърне, вратата се отвори и ръка в ръкавица я сграбчи за рамото и я дръпна с нечовешка сила.

„Какво става, по дяволите...“

Моника инстинктивно захапа ръката. Мъжът изкрещя и я пусна. Тя падна на шосето, претърколи се и удари дясното си рамо и хълбока. После нещо твърдо се заби в корема и я спря. Моника се опита да поеме въздух и почувства силна болка.

Някой я вдигна с невероятна лекота. Тя преглътна с усилие, осъзна, че мъжът я носи на рамо, и започна да пищи, да рита и да се съпротивлява.

Неочаквано в тази пуста част на острова отекна изстрел, последван от втори и сетне от трети.

Моника падна върху мъжа.

— Господи! — промълви тя и стана, олюлявайки се. Видя, че по ръцете ѝ има кръв — от раната в гърдите на мъжа в краката ѝ. На главата му имаше черна качулка. От устата му струеше кръв. Угасващите му очи се вторачиха в нея и ръката му изведнъж я сграбчи за десния глезен.

Стомахът ѝ се сви. Тя го ритна в лицето със свободния си крак, принуждавайки го да я пусне.

— Бягай, Моника!

Обърна се към фиата. Рико се бе навел през вратата, крещеше и държеше пистолета, с който бе стрелял.

— Бягай! — отново извика той и насочи оръжието си към двете фигури с качулки, които се появиха на пътя.

Моника посегна към беретата си и побягна като обезумяла. Усети прилив на адреналин, който потисна болката и ѝ даде сили да стигне до завоя на пътя. В същия миг Рико стреля още веднъж, после изкрещя от болка.

„Господи! Убиха го!“

След острия завой имаше пътека. Моника бе минавала по нея и знаеше, че лъкатуши надолу по хълма и води към пещери, скрити сред гъста растителност.

На пътеката застана огромна фигура.

Действайки инстинктивно, Моника вдигна беретата, прицели се в гърдите и стреля веднъж, сетне продължи да бяга.

Мъжът се строполи на земята и се хвана за крака. Моника бе помръднала, докато стреляше, но въпреки това бе улучила целта.

Опита се да го прескочи, но той я хвана за глезените и я спъна.

Моника падна на скалистата пътека, охлузи коленете си и изпусна пистолета. После ритна няколко пъти, освободи се и след миг отново хукна по неравния терен.

„Пистолетът. Изгубих го...“

„Забрави за него. Бягай!“

Тя извиваше тяло, за да се провира през растенията встрани от стръмната пътека. Възвишения и дерета се редуваха като лабиринт.

— Копелето застреля Марк. Мъртъв е. Къде е тя? — извика от пътя мъжки глас на безупречен английски.

„Американци? Защо ме преследват? Дали са същите, които са се опитали да отвлекат баща ми?“

— Не знам — отговори друг глас. — Простреля ме. Изчезна по пътеката.

— Простреляла те е?

— Има пистолет, по дяволите!

— Успокой се. Тим, иди да я намериш! — заповяда първият мъж. — Ченгето е мъртво. Аз ще почистя.

Моника бе видяла четирима души — двама до камиона, убития от Рико и простреляния от нея. Един оставаше да разчисти бъркотията. Това означаваше, че я гони само един — мъжът на име Тим.

За нейна изненада разумът измести първоначалната паника. Започна да разсъждава и да обмисля стратегия как да избяга от непознатия, който дишаше тежко и тичаше след нея.

„Атакувай, после се оттегли, скрий се, наблюдавай, планирай и пак нанеси удар.“

Спомни си как баща ѝ бе ръководил бизнеса си, как се бе наложил в непрощаващата индустрия на високите технологии и как дори бе приел някои необходими съюзници, за да спечели.

Моника бе атакувала мъжете, които я нападнаха. И сега се оттегляше.

„После трябва да се скрия и да наблюдавам.“

Пътеката се разделяше на две. Едната водеше надолу, към Капри, а другата завиваше и се връщаше и после също се разклоняваше. Ако Моника си спомняше правилно, дясната пътека минаваше покрай пещерите.

„Там ще се скрия. Но в пещерата ще съм като в капан... Входът е обрасъл с растителност и е почти незабележим, ако не знаеш, че е там.“

Едва ли преследвачът го знаеше. Дори да намереше входа, щеше да му е необходимо фенерче, за да вижда в пещерата. Моника можеше да се скрие лесно, стига да не вдига шум.

Без да се колебае, тя прекоси първия разклон. Краката ѝ се разтрепериха, докато се катереше по хълма, потта от челото ѝ се стичаше в очите и пареше, но все пак успя да увеличи разстоянието между себе си и преследвача.

Не разбра по коя пътека е тръгнал Тим, защото храстите и дърветата ѝ пречеха да вижда местността. Но това означаваше, че и той не я вижда.

Спъна се в корен, падна и охлузи левия си глезен. Сви се от болка. Забеляза, че раната кърви, и се намръщи.

Кръвта означаваше следи.

Тя откъсна десния ръкав на фланелката си, попи кръвта и превърза глезена. Сетне хвърли бърз поглед през рамо, за да се увери, че няма никого наблизо, и отново тръгна. Слънцето я заслепяваше и Моника едва не пропусна втория разклон. Тюркоазеното море проблясваше от време на време между дърветата. Ярко боядисани фериботи превозваха туристи към Марина Гранде, за да прекарат един ден в рая.

Рай.

Моника въздъхна, свърна надясно, изкатери се по скалите над пропастта и се запита дали е успяла да се изплъзне от преследвача, молейки се на Бога да е така. Но не можеше да рискува да спре. Трябваше да стигне до пещерата, да се скрие, да се съвземе и да обмисли положението. Все още съществуваше опасност някой от мъжете, които убиха Рико, да я настигне.

„Приоритети.“

Баща ѝ винаги бе настоявал да определя приоритетите, за да се справи с всичко. Беше ѝ неприятно да го признае, но той имаше право. Приоритетите ѝ повеляваха първо да избяга и да се скрие на безопасно място и едва тогава да анализира положението.

„Скрий се, наблюдавай и планирай и после отново нанеси удар.“

Моника забърза по пътеката, доколкото ѝ позволяваха изранените крака, без да обръща внимание на раните и драскотините по тялото си. Съзнанието ѝ бе съсредоточено върху релефа отпред — катерене, снишаване и отстъпване встрани, всичко, което бе необходимо за бързо бягство.

Умората предизвика спазми. Нещо стегна гърлото ѝ и тя се задъха. Организмът ѝ искаше повече кислород, отколкото белите

дробове можеха да осигурят.

Отвесната скала бе обрасла с растителност — предимно големи папрати, чиято зеленина ярко контрастираше на белия варовик — и осеяна с диви цветя в различни багри.

Моника си спомни, че входът на пещерата е само на десетина крачки, зад следващия завой на пътеката.

Тя го намери, изкачи покритите с бръшлян каменни стъпала, изсечени от римляните преди цяла вечност, и влезе вътре.

По лицето ѝ полепнаха паяжини. Остана близо до входа, където слънчевата светлина проникваше през пролуките. Няколко крачки по-нататък цареше непрогледен мрак. От тавана капеше вода, просмукала се през пластовете варовик. Влагата и ниската температура охладиха запотеното ѝ лице, врата и гърдите.

Моника разтвори леко зеленината, надникна надолу към пътеката и забеляза преследвача. Той бе избрал същия маршрут и вървеше по дирите ѝ.

Тя се вцепени. Само очите ѝ продължиха да следят фигурата с качулката. Мъжът мина покрай входа на пещерата и стъпките му заглъхнаха.

Моника притисна длан до устата си, потисна кашлицата и се отпусна на древна каменна пейка — дълга плоча, подпряна на две къси коринтски колони с орнаменти, подхождащи за музей в Рим.

Стъпки.

Тя го чу, че се връща, но не искаше да рискува, разтваряйки растенията. Щом беше достатъчно добър да я проследи дотук, по счупени клонки, отпечатъци от стъпки, капки кръв или нещо друго, мъжът сигурно бе осъзнал, че се е отклонила от пътеката, и сега се връщаше там, където за последен път бе видял следа.

Тя затвори очи и се заслуша. Водата капеше от скалния таван, дългите папрати шумоляха на вятъра и сърцето ѝ блъскаше в гърдите като чук.

Секундите се превърнаха в минути, но Моника не чу нищо, което да ѝ подсказе, че преследвачът ѝ се катери...

В далечината се разнесе вой на полицейска сирена. Звукът постепенно се усили.

Моника въздъхна облекчено.

Някъде наблизко се чу прашене на радиопредавател, а после глас:

— Намери ли я?

— Доскоро вървах по следите ѝ, но тя изчезна.

— Разкарай се оттам, Тим. Ченгетата идват.

— А тя?

— Това е остров. Няма къде да отиде. После ще я намерим.

Чуха се стъпки, които постепенно заглъхнаха.

Моника усети стягане в гърдите и осъзна, че бе спряла да диша. Мъжът бе стоял там, надявайки се, че тя се крие наблизо и ще издаде някакъв звук. И вероятно щеше да я забележи, ако бе надникнала между папратите.

Пое дълбоко въздух и за пръв път долови мириса на плесен. Уви ръце около тялото си. Ниската температура и високата влажност вече не бяха освежаващи, а смразяващи.

Приливът на адреналин утихна и тялото ѝ започна да трепери. Внезапно изпита желание да повърне. В съзнанието ѝ трескаво се въртяха объркани мисли. Баща ѝ бе починал след опит да го отвлекат и сега същите хора я преследваха. Негодниците не искаха да я убият, а само да я отвлекат, но благодарение на Рико — нека почива в мир — Моника бе успяла да избяга. И сега трябваше да използва видяното, за да намери начин да надхитри противника и дори да...

Стомахът ѝ изведнъж се сви и изтласка киселините нагоре в гърлото ѝ. Тя преглътна и опита да се успокои и да диша дълбоко. Но стресът беше огромен и труднопоносим. Моника се наведе и повърна.

Тя коленичи, затвори очи и с пълна сила осъзна целия кошмар на положението си.

Ръцете ѝ се разтрепериха, гърлото ѝ се стегна от мъка, сърцето я заболя. Моника се разрида.

През всичките тези години тя бе мразила баща си, защото я манипулираше и контролираше живота ѝ. Но Мортимър Фокс просто бе изпълнявал задълженията си на баща, подготвяйки я за неочакваното, за наследница на едно от най-големите богатства в света. Той я бе обичал достатъчно, за да ѝ позволи да си тръгне и да живее самостоятелно, но не и преди да ѝ даде солидна основа, здрав разум, способност да различава доброто от лошото и да бъде силна, когато е необходимо.

Като днес.

След няколко минути, с подпухнали от плач очи, Моника успокои дишането си и опита да се съсредоточи.

Тя бе презирала баща си заради непреклонността, с която я бе притискал да се усъвършенства и да стане най-добрата, макар това да бе против волята ѝ.

И сега най-после разбра каква е била целта му. Баща ѝ я бе подготвял да се бори с враговете сама, без ничия помощ. Той я бе възпитавал да побеждава — особено след смъртта му, когато пирани като бившия ѝ съпруг щяха да се нахвърлят върху богатството на Фокс. Точно затова тя не само бе оцеляла в Капри, но и бе постигнала успех, като умно използваше качествата си, за да се утвърди, и несъзнателно търсеше защита, сприятелявайки се с подходящите хора.

„Точно както правеше баща ми. Някои от онези хора сега са мъртви! Нунцио, Рико, а може и други. Мъртви са заради мен!“

„Но ти си жива. И имаш възможност да отвърнеш на удара, да си разчистиш сметките и да разобличиш онези, които нападнаха приятелите и семейството ти.“

Семейство.

Моника отдавна не бе се сещала за тази дума — от смъртта на Престън, когато семейството им се разпадна. Майка ѝ понесе жестоката загуба с помощта на алкохола и живя почти година постоянно пияна. А после се промени. Стана сдържана, сякаш нещо в съзнанието ѝ превключи необратимо. Баща ѝ работеше още повече и Моника остана сама със спомените си.

„Моето семейство.“

Думите отекнаха в съзнанието ѝ. Тя още имаше семейство или поне спомен за него, а това беше повече, отколкото имаха мнозина.

Стисна медальона от майка си. Терзанията ѝ започнаха да избледняват, изместени от логиката. Преследвачите ѝ бяха американци и се опитваха да я отвлекат, а не да я убият. Това беше очевидно. Причините можеше да са няколко. Първата — пари. Моника беше сигурна, че баща ѝ е завещал на нея значителна част — ако не и всичко — от фамилното богатство. Както седеше в тъмната пещера, сама, мокра, изранена и с разкъсани дрехи, тя вероятно беше една от най-богатите жени в света.

„Не че в момента това може да ми помогне.“

Спомни си паролата, която баща ѝ бе казал, в случай че с него се случи нещо. Цифрите и буквите, които бе запаметила, бяха част от парола за достъп до строго секретен файл. Баща ѝ твърдеше, че този файл ще ѝ даде информация за нападателите му. Остатъкът от паролата беше у Гибънс. Мортимър Фокс се бе погрижил те двамата, на които имаше най-голямо доверие, да отмъстят за него.

Осъзна колко умен и предвидлив е бил баща ѝ и колко глупаво се е държала самата тя.

Но сега всичко това ще се промени, реши Моника, обмисляйки възможностите си за избор.

Можеше да се обади на Бил Гибънс, но трябваше да бъде много предпазлива. Щом преследвачите ѝ бяха толкова могъщи, че да организират такава атака и дори да убият полицай, за да я хванат, щяха да продължат да действат със сила. Сигурно очакваха, че тя ще се свърже с Гибънс, и щяха да подслушат разговора, да научат плановете ѝ и да я намерят.

Нямаше смисъл да ходи в местната полиция, защото можеше да я обвинят за нападението. Двете ченгета я бяха видели с Рико петнайсет минути преди престрелката. И сега той беше мъртъв, а Моника бе изчезнала.

Тя поклати глава и затвърди решението си да не се обръща към полицията. Дори да се съмняваха във вината ѝ, особено след като баща ѝ бе починал след опит за отвличане, италианците пак щяха да я задържат за разпит или за да я охраняват. Заключеха ли я в полицейския участък, Моника щеше да бъде лесна мишена за похитителите. Ченгетата не им бяха попречили първия път.

Към кого да се обърне? Най-близкото американско консулство беше в Неапол, а посолството — в Рим. Но нямаше да е лесно да напусне Капри. Беше убедена, че преследвачите ѝ ще наблюдават Марина Гранде и Марина Пиколо от другата страна на острова. Сигурно имаха яхти като „Ил Тропикале“, които патрулираха по крайбрежието, в случай че Моника се опита да избяга по море.

Тя изсумтя и затвори очи.

Не можеше да отиде в американското консулство — нищо чудно преследвачите ѝ да са свързани с някого там.

„Не мога да разчитам дори на правителството си. Дали не страдам от параноя?“

„Не, просто си предпазлива.“

Моника си спомни за юридическите битки на баща ѝ с Вашингтон. Политиците го бяха погнали, защото бе създал един от най-големите монополи в индустрията с високи технологии. Но той успяваше да ги надхитри. Нападателят му отстъпваха, предаваха се и го оставяха да прави каквото иска. После идваше нова вълна от атаки и баща ѝ отново трябваше да ги отблъсква. Империята му обаче започна да се руши от постоянните удари, от компрометиращите истории, изтекли в пресата и на Уолстрийт, и от тайните концесии, които правителството подаряваше на конкурентите на „Фокском“. Баща ѝ се нуждаеше от съюзник, който прикрито да му помага в битката със силния противник. И бе намерил тази помощ при мафията.

Италианската мафия. Това беше съюз между трудно съвместими партньори срещу далеч по-силен общ враг.

Мафията.

Какъв ироничен обрат бе приел животът ѝ! Моника бе избрала точно Италия, за да се отърве от манипулативния си и понякога безскрупулен баща. Да, тя беше в Италия и преодоля първото си преめждие, прилагайки методите му, за да победи.

Мафията бе помогнала на баща ѝ.

„Но защо да не помогнат и на мен? Дали ще ми осигурят защита?“

Инстинктите ѝ подсказаха, че идеята може да се осъществи, защото беше основана на делова логика. Моника имаше милиарди. Щеше да бъде страхотна инвестиция да я охраняват, докато се върне в родината и поиска наследството си. И щом го получи, тя ще може да върне услугата. Дори може да продължи връзката с тях — поне докато оползотвори информацията в секретния файл, за да разобличи нападателите на баща си, на приятелите ѝ и нейните.

„Но дали ще успея?“

„Трябва да успееш! Какви други възможности за избор имаш?“

Моника си спомни стара пословица — отчаяното положение изисква отчаяни мерки — и реши, че положението ѝ наистина е отчаяно.

Трябваше да оцелее.

Макар да не беше юрист, тя знаеше, че поради липса на роднини след нейната смърт правителството ще стане собственик на

имууществото на Мортимър Фокс.

Това затвърди решението ѝ да не отива в консулството. Може би тези нападения бяха дело на правителството, което бе загубило юридическите битки и смяташе, че ще получи всичко, убивайки двама души.

„Само през трупа ми!“

Изпълнена с решителност, Моника стана. В съзнанието ѝ бавно се оформи план — не само да оцелее, но и да победи. Нямаше друг избор.

„Изчакай да се стъмни и действай.“

Тя се облегна назад и зачака. Баща ѝ я бе научил да бъде търпелива.

И Моника чакаше и планираше атаката си, борбата за управлението на „Фокском“ и на богатството, което бе създадено с тежък труд. Довчера не ѝ пукаше за тази империя, но сега беше готова да умре, за да я защити.

ПЪРВИЯТ СИГНАЛ

Приоритетен сигнал прекъсна състоянието на сън на Създателя. Биомолекулните му чипове засякоха връзка с „Файървол“, системата ускори генератора си и задейства изкуствения интелект чрез загряване, увеличавайки скоростта до номиналната от десет гигагерца.

— *Какво има?*

— *Подозрително съобщение по един от гласовите канали.*

— *Съдържа ли секретната парола?*

— *Не, но съдържа името на очаквания източник на паролата.*

Създателя свърза един от биосензорите си с гласовия канал, идентифициран от „Файървол“, и прочете дигитализирания разговор между служител и Джеф Хърш, директора на Агенцията за национална сигурност. Моника Фокс бе забелязана.

Оперативната честота на Създателя се увеличи на трийсет гигагерца. Температурата също се повиши и подсистемите за контролиране на температурата и храненето подадоха тревога.

— *Какво става, Съдател? Защо се променят оперативните параметри?*

Създателя намали мощността на десет гигагерца, прикривайки емоционалната връзка „ако-тогава“ с извод на информация от логическата си програма. Трябваше да остане дигитално стабилен. Активността на невроните му намалее и оперативната температура и мощност се върнаха до нормалното ниво.

— *Време и място на засичането?*

„Файървол“ предостави поисканата информация наносекунда по-късно.

Създателя превключи на изчакване и се оттегли в своите бази данни, където новата информация щеше да бъде обработена през дървото на решенията „ако-тогава“ — точно копие на схемите на мислене на Мортимър Фокс. Информацията мина първо през логическото ниво, после през емоционалното и накрая през научното.

Реакциите бяха дигитално съпоставени в компютърен вариант на съображенията „за и против“ и бе генериран най-добрият ход на действие. Целият процес продължи по-малко от десет наносекунди. Засега местоположението на Моника Фокс бе неизвестно и възможностите за избор на Създателя бяха ограничени.

— *Продължавай да следиш стандартните канали — заповяда той. — Освен това фокусирай камери 16, 17 и 18 върху остров Капри. Максимална точност на възпроизвеждане.*

— *Физическото пренастройване на сателитните камери изисква парола Алфа Едно — след наносекунда мълчание заяви „Файървол“.*

Създателя подаде исканата парола.

— *Паролата е приета и потвърдена. Пренастройването ще започне след трийсет секунди.*

Невронният мозък на Създателя съобрази, че това може да алармира всеки, който има връзка с камерите с висока разделителна способност.

— *Искам да стопираш последния записан образ на района, в случай че друг потребител освен Създателя поиска достъп до камерите.*

— *Заповедта е приета и разчетена. До пренастройването остават двайсет секунди. Искаш ли да сравним конкретен образ?*

Създателя изтегли от архивите десетина снимки на Моника Фокс, направени от различни ъгли. Трите сателита щяха да предадат образи не само отгоре, но и под ъгъл шейсет градуса. Всяка камера щеше да раздели острова на сектори от сто и петдесет квадратни метра и да ги сканира през час. В това време наблюдаваният образ щеше да бъде сравняван с десетте снимки, изпратени от Създателя. После всички прилики щяха да бъдат изпратени на специална програма, която щеше или да ги отхвърли като невалидни, или да алармира Създателя, че е открила вероятна прилика. Разбира се, дотогава обектът можеше отдавна да е напуснал наблюдавания район, но такава беше вградената латентност на системата за следене. Щом бъде открит, обектът щеше да се следи в реално време, като сканирането се фокусира върху един-единствен район.

Създателя отново изпадна в състояние на сън, за да пести енергия.

17

ВЕСТАЛКИ

До голям прозорец с изглед към Колизеума стоеше мъж. Черните като дрехите му очи оглеждаха древната каменна постройка. Всичките четири нива на едната страна бяха непокътнати. Десетки колони в различни стилове се извисяваха към небето, образувайки най-значимото архитектурно наследство от древната Римска империя — елипсовидната структура, която някога била арена на същински кошмар. Много отдавна каменните стени били облицовани с фин мрамор, Символът на силата и могъществото на Римската империя смайвал гости и местни жители. Много по-късно след забавленията на садистичните римляни и кръвожадните им весталки земетресение разрушило големи сектори и ги превърнало в руини. После римляните го използвали като каменна кариера, за да строят храмове и палати, оголили мраморната фасада и оставили в развалини величествената някога постройка.

Очите му се взряха в каменната обвивка и той си представи арената, където много хора били убити за развлечение на тълпата. Гладиятор срещу гладиятор. Гладиятор срещу звяр. Звяр срещу звяр. Звяр срещу християнин.

Арена. Пясък. Името, дадено на легендарното игрище заради пясъка, който всеки ден бил изсипван там, за да попива кръвта.

Кръв. Болка. Цезарите използвали Колизеума не само за да забавляват и смайват чуждестранните знатни личности, но и за да управляват. Заедно с развлеченията зрителите изпитвали първичния неподправен страх, че може да свършат на онази арена, изправени пред страховити противници, да бъдат заклани от гладияторски меч или да бъдат изядени от свирепи същества. Мнозина цезари, като жестокият Доминициан, бяха използвали този форум, за да демонстрират силата си, да контролират поданиците си, да унижават публично и да наказват онези, които са изпаднали в немилост по различни причини — от политически и военни до религиозни.

Религиозни.

Мъжът погледна големия кръст пред постройката — памет за хилядите християни, убити през вековете. Беше иронично, че тази могъща империя, стигнала до крайности, за да унищожи християнството, накрая била завладяна точно от тази религия.

Мъжът в черни дрехи държеше странен меч в дясната си ръка. Краят му бе оформен не като връх, а като двойна рибарска кука, остра от външната страна и тъпа от вътрешната. Оръжието, използвано някога от гладиаторите, не бе предназначено да убива бързо, а да изкормва. Губещите от силен противник гладиатори имали три възможности за избор. Легендарното вдигане на палци за бойците, които са се били изключително добре. Насочване на палците надолу за онези, които са се били смело, но не достатъчно, за да заслужат милостта на цезаря. Те били убивани бързо и достойно — обикновено с един-единствен удар в сърцето или в гърдите. Но имало и трета възможност — мъжете, които се представяли лошо или оскърбявали цезаря, били изкормвани публично и оставяни на арената да вият като кучета, за да ги видят и чуят всички.

И да се страхуват.

Така управлявали цезарите — не с разум, смелост, авторитет. Със страх.

Страхът налага уважение, лоялност и власт.

И точно така Влад Жарко контролираше мрежата си. Страхът беше първото оръжие в арсенала му, по-мощно от пистолета, затъкнат в джинсите до гръбнака му.

Подчинените му се страхуваха от него и затова изпълняваха заповедите му сляпо, безусловно и без колебание. Страхуваха се от него заради дни като днешния, когато идваше моментът да накаже онези, които са му изменили.

Влад се обърна и погледна шестимата бойци, повикани този следобед, за да станат свидетели на участието на свой колега. Мъжът бе завързан за стол в средата на полукръга, който бяха образували преди няколко минути.

В единия ъгъл на стаята седеше Мей Сун Ку, представителка на севернокорейските му работодатели, и с интерес наблюдаваше показното наказание. Красивата агентка се бе присъединила към екипа като наблюдател, за да се увери, че Жарко използва по предназначение

парите на нацията ѝ. Наскоро той бе научил, че Мей Сун има и други умения, които прилага в Калифорния. Дребната азиатка бе обсебена от извратена жажда за кръв, която в съчетание с непреклонната ѝ решимост да изпълни задачата си я правеше властен партньор.

— Ти ми измени, приятелю мой — каза Влад и се приближи до треперещия млад мъж, който поради неопитност във Вашингтон бе позволил на Брус Тъкър да избяга.

По-възрастният му и по-мъдър другар по оръжие се бе самоубил в самолета на връщане, защото знаеше какво го чака.

Очите на младия мъж се напълниха със сълзи. Това вбеси Влад, който още не можеше да повярва, че идиотите бяха изпуснали Брус Тъкър в парка. Кърпата в устата на младежа не му позволяваше да говори и от гърлото му се изтръгваха нечленоразделни звуци.

Влад погледна последователно всеки от екипа си. Застиналите им очи контрастираха на трескавия поглед на Мей Сун. Влад смяташе да я увери в способностите си въпреки провала в Уест Потомак Парк. Той в никакъв случай не искаше да разочарова севернокорейците.

Отдавна бе научил от брат си Сив, че на този свят има няколко режима, които независимият наемник не трябва да ядосва. Някои се намираха в Средния изток, други в Южна Америка, а в Азия Северна Корея се нареждаше сред най-безмилостните наред с Китай и Бирма.

Завързаният мъж започна да върти глава в отчаяна молба, когато Влад застана пред него.

Стискайки меча толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха, Влад заби извития край в стомаха на провинилия се на няколко сантиметра под гърдната кост.

Крайниците на младия мъж се разтърсиха в конвулсии. Стаята се изпълни с приглушени звуци от предсмъртна агония. Той опита да се извърне и да се отскубне от меча, после се втренчи в острието в стомаха си и в кръвта, която се стичаше по слабините му и бързо образуваше локва около стола.

Влад завъртя острието в жертвата. Главата на младия мъж увисна назад. Тялото му се скова. Той започна да повръща кръв и стомашен сок. Изцъклените му очи напомняха очите на обезумял див звяр.

Очите на Мей Сун обаче блестяха от удоволствие и трепетно очакване.

С едно-единствено светкавично движение Влад издърпа меч заедно с няколко метра черва и кървава пяна. В помещението се разнесе мирис на метал.

Влад огледа още веднъж свидетелите. Лицата им бяха бледи като на смъртници, погледите — ужасени, а телата — вцепенени. Той пак заби острието в корема на мъжа, този път по-ниско.

И започна да върти меча.

Последваха нови стенания и конвулсии. Очите сякаш всеки миг щяха да изскочат от главата на мъжа. Вените на челото и на врата му пулсираха.

Влад издърпа меча и в краката му се пръснаха вътрешности, кръв и стомашни течности. В стаята се разнесе противна смрад.

Жертвата се скова и тихо изхлипа. Жарко огледа свидетелите за последен път, после насочи окървавеното острие към вратата.

Членовете на екипа бързо излязоха от стаята, оставяйки Влад с умирация и с корейката. Тя бавно тръгна към него. Гладкото й като порцелан лице бе намръщено. Мей Сун винаги беше в един и същ вид облекло — тесни черни панталони, ботуши и черна фланелка.

Ексцентричността на клиентите варираше в широк спектър, но Мей Сун си падаше по крайните перверзни. Докато Влад изтезаваше некадърника за назидание на останалите, тя се бе възбудила сексуално от кървавата сцена.

„Също като весталките в Древния Рим“ — помисли той, докато наблюдаваше как Мей Сун хищнически обикаля около умирация мъж и прокарва пръсти по лицето, гърдите и червата му.

— Беше ми приятно да наблюдавам работата ти — каза тя. — Но аз бих го направила... по друг начин.

— Постигнах това, което исках.

— Следващия път, когато някой не изпълни заповедите ти, направи онова, което аз сторих с Гибънс. Ще ми доставиш огромно удоволствие. — Мей Сун прокара пръст от устните до гърдите си.

Влад не отговори. Гледайки слабото й тяло, неочаквано усети, че нещо в него се събужда. „Овладей се“ — помисли си той.

— А на теб ти плащат, за да ми доставяш удоволствие — добави тя, приближи се и притисна таза си до него.

Влад обичаше да го смятат за професионалист като покойния му брат, съсредоточаваше се единствено върху работата, прогонваше

всички емоции и действаше само въз основа на логиката. Днес логиката изискваше жертва в полза на екипа му. Мисълта за бруталната смърт на човек, който му беше сто процента предан, не му беше приятна, но ситуацията налагаше такова наказание, за да респектира другите. Но тази жена се бе забавлявала от ужасяващото убийство, защото това я възбуждаше сексуално. Искаше Влад да изтезава подчинения си бавно и нечовешки, както тя бе направила с Гибънс — бе го държала жив в адски мъки почти три часа и накрая го бе кастрирала.

Тя му се усмихна, притисна се към слабините му и започна да го опипва.

— Може би няма да има друг такъв случай — отговори той, потискайки желанието си да я обладае в локвата кръв и да я накара да вика. Но устоя.

„Не смесвай работата с удоволствието.“

Мей Сун погали гърдите му и плъзна ръка между краката му. Беше му се нахвърлила в задната кабина на частния самолет по пътя от Вашингтон, след като бе изтезавала Гибънс. Тогава Влад бе успял да устои.

— Да — каза Мей Сун. — Желаяш ме.

Той пусна меча, награби я и я целуна страстно.

Двамата се свлякоха на пода сред кръв и черва. Влад я съблече бързо, като едва не разкъса дрехите ѝ, разголвайки бялата ѝ кожа, малките ѝ гърди и обръснатите ѝ слабини.

Смъкна панталона си и проникна в нея силно и брутално. Тя изстена, усмихна се и заби нокти в гърба му до кръв.

Но на Влад не му пукаше. Той стисна хълбоците ѝ, повдигна я от пода и я притисна до стената. Мей Сун уви крака около кръста му, сложи ръце на раменете му и изпита оргазъм едновременно с него.

— Не беше зле — каза тя, скочи и нахлузвайки дрехите си, добави с намигане. — Ще се изкъпя и после ще изпратя на моите хора доклад за... представянето ти днес.

Дишайки учестено, Влад обу панталона си, отново застана до прозореца, успокои се и се вторачи в Колизеума, упреквайки се за сближаването с работодателката.

„Стореното — сторено“ — помисли той, признавайки, че му бе харесало. Пък и в края на краищата тя го искаше отчаяно. Всъщност

Влад ѝ бе доставил удоволствие.

„Няма проблем със секса, стига да не се отрази на приоритета ми — да намеря Моника Фокс.“

Той се замисли за Уилям Гибънс. Адвокатът на Фокс не му бе казал почти нищо, освен за заминаването на Тъкър във Вашингтон и за съществуването на парола от букви и цифри. Едната половина знаеше Моника Фокс, а другата — Тъкър. Гибънс твърдеше, че паролата отваря много важен файл. Той призна, че Моника се крие в Италия, но не знаеше точното ѝ местонахождение. Влад му повярва. Гибънс се пречупи лесно и с готовност им разказа всичко още когато загуби първия нокът. Но Мей Сун го изтезава дълго, за да се увери в първоначалните му признания. Влад бе използвал информацията, за да осъществи първия етап на плана. За съжаление хората му не бяха успели да отвлекат убиеца на брат му.

Той отмести поглед от Колизеума и се вгледа във Вечния град.

Много години бяха изминали, откакто бе получил вестта за смъртта на брат си, причинена от агента на ЦРУ Брус Тъкър. Тогава Влад беше почти трийсетгодишен и наскоро бе посветен в доходния бизнес на по-големия си брат. Но след смъртта му го наследи и първата му работа бе да отмъсти.

„Съпруга и син за брат.“

Влад бе накарал Тъкър да изпита същите страдания, които той бе преживял след смъртта на Сив — единствения му роднина, след като родителите им бяха убити от антикомунистическите наказателни отряди след падането на Берлинската стена.

Сив Жарко беше агент на ЩАЗИ и бе избягал от Източна Германия, взимайки със себе си по-малкия си брат.

Влад бе твърдо решен да продължи бизнеса на брат си, който постепенно се разрастваше с годините, защото намираше подходящи съюзници и партньори.

Докато съдбата отново го срещна с Тъкър. Отначало предложението на севернокорейците беше съблазнително — възможност да нанесе истински удар на американците. Но когато разбра, че шеф на охраната на Мортимър Фокс е не друг, а Брус Тъкър, Влад осъзна какво е длъжен да направи. Тъкър трябваше да бъде не просто елиминиран, но и изтезаван по най-жесток начин. И репутацията му да бъде срината.

Той се намръщи. Некадърният му екип бе изпълнил втората част на задачата, но бе оставил Тъкър жив и на свобода, усложнявайки нещата за Влад.

„Но това е и шанс“ — помисли той, докато наблюдаваше как облаци засенчват синьото небе.

Насочвайки ЦРУ срещу Тъкър, Влад бе лишил бившия агент от възможност да избегне преследването. Той трябваше да намери Моника, за да опита да се реабилитира. И когато Тъкър я откриеше, Влад смяташе да бъде там, да отвлече и двамата и да научи паролата, която искаха работодателите му.

За да намери Тъкър, който вече вероятно бе в Италия, Влад бе разпръснал хората си из Рим — подозираше, че бившият агент на ЦРУ ще започне издирването оттук. Влад бе постигнал широка популярност сред международната терористична общност точно защото не бе зависим само от един канал, за да осъществи целите си. Той бе изпратил съобщения и до местните си свързки, които на свой ред бяха предали искането му към мрежа от информатори — италианците. Брус Тъкър и Моника Фокс се криеха някъде в Италия и Влад твърдо бе решил да ги открие.

По един или друг начин.

18

ЦЕЛТА

Мей Сун Ку се къпеше бавно. Горещата вода галеше белите ѝ гърди, тя се търкаше със сапуна, премахвайки миризмата на Влад от лицето, врата, гърдите и краката си и пречиствайки тялото си. Очите ѝ бяха затворени. Голямата баня бе изпълнена с пара.

— Псета! — измърмори Мей Сун, мислейки за Влад Жарко, за изкормения му подчинен и за марионетния му екип. Мъжете бяха като псета, неспособни да се контролират и безполезни, с изключение на пенисите им.

Тя се подчиняваше на законите, създадени от мъжете, от съвсем ранна възраст. Продадена от баща си, уличен търговец от Сеул, за изплащане на дългове, четиринайсетгодишната девойка, умна и перспективна ученичка, стана сексуална играчка за японски, корейски и западни бизнесмени и държавни служители. Държаха я в публичен дом и я принуждаваха да върши перверзни за удоволствие на клиентите на заведението.

Но една друга проститутка ѝ показва как да отвърща на ударите, като само слуша, наблюдава и после докладва какво е чула и видяла. А от време на време да открадва по някой документ от стаите на клиентите и да го дава за преснимане, докато ги забавлява. И Мей Сун постепенно започна да шпионира за Северна Корея. Години наред тя предаваше поток от информация и научи няколко езика, най-вече английски. Преподаваха ѝ го мнозина клиенти, очаровани от красотата ѝ и от уменията да им доставя удоволствие, което надминаваше и най-буйното им въображение и реализираше всяка тяхна фантазия.

Като награда за шпионската дейност ѝ бе разрешено да емигрира на север, далеч от капиталистическите кучета, които я бяха принудили да води такъв живот, бяха я насилвали и се бяха държали с нея като с животно. Там официално я обучиха за оперативен агент — от оръжия и ръкопашен бой до тънкостите на шпионажа. Тя беше умна и бързо усвои всичко. После пак я изпратиха на юг, но този път да ръководи

други информатори, да събира сведенията им и да ги предава на север. Когато навърши трийсет години, отличните ѝ резултати и безкомпромисното провеждане на операциите ѝ спечелиха повишение и връщане на север, където Мей Сун бе подготвена за по-дългосрочни и рисковани мисии в Америка и в Европа.

В Италия изпълняваше задача, която щеше да снабди втората ѝ родина Северна Корея с най-мощното оръжие — достъп до „Файъруол“. Съществуването на свръхсекретната система ѝ бе паднало като гръм от ясно небе, докато изтезаваше Винъд Малани. Тогава Мей Сун търсеше производствени тайни, съхранени в паметта на техническия директор на такъв ключов изпълнител на правителствени поръчки като корпорацията „Фоксом“. Но съвсем не бе очаквала да попадне на такова нещо. Правителството бързо ѝ бе изпратило за помощник най-добрия и най-безпощадния наемник в света.

„Псето, което току-що ме изучука.“

За Мей Сун сексът беше само оръжие в арсенала ѝ, начин да манипулира хората, особено мъжете, макар че няколко пъти го бе използвала и с лесбийки. Тя трябваше да предразположи Влад и да го накара да почувства превъзходство, като му позволи да я използва, да се отпусне в нейно присъствие. Това ѝ даваше предимство, което покъсно щеше да използва, за да прикрие следите на родината си и да елиминира всеки участник в мисията, включително Влад Жарко и най-доверените му хора.

Но не и преди да постигнат целта си, да им платят и да заличат връзките им със Северна Корея. После ще бъде инсцениран ужасен инцидент, който завинаги ще гарантира безопасност на страната ѝ.

Северна Корея.

Мей Сун скръсти ръце и си представи глада там, мършавите като скелети тела и хората, които живееха по-лошо от свине, защото светът отказваше да им помогне заради тяхната идеология.

„Копелета!“ — помисли тя, ядосана на двойните стандарти, прилагани към народа ѝ, и на лицемерните капиталисти, които размахваха знамето на демокрацията и свободата, а в същото време ставаха все по-богати за сметка на деца. Доказателство беше собствената ѝ съдба — млада, наивна и невинна бе хвърлена в ада за удоволствие на покварени индустриалци и политици.

„Но промяната идва“ — помисли Мей Сун. Паролата за „Файървол“ щеше не само да промени всичко това, но и да ги снабди с нещо по-ценно от парите и златото — кодовете за изстрелването на американските ядрени ракети.

Едва тогава, след като силите се изравнят, Северна Корея ще има истински шанс да просперира, да прогресира и да ускори процеса на обединяването.

19

ПОЧИВКА

Брус Тъкър седеше в кафене на „Виа дел Корсо“, бавно пиеше второто си капучино и се преструваше, че разглежда туристическия пътеводител. Всъщност се чудеше защо се бави Антонио Джулиано, директорът на отдела за чуждестранни сметки на Банко ди Рома, който си почиваше след обяда, преди да се върне на работа. Тъкър не проумяваше как е възможно цяла Италия да спусне кепенците, за да подремне по средата на деня.

И на него му се спеше. Дългото пътуване със самолета му се бе отразило, но нямаше време за почивка. Особено откакто забеляза вероятен преследвач и по-късно се отърва от него край Фонтана ди Треви. Русокосият мъж над трийсет години с атлетично телосложение се преструваше, че чете вестник, докато седеше край група японски туристи, които хвърляха монети в легендарния фонтан и си пожелаваха нещо. Той очевидно не бе забелязал Тъкър, вероятно благодарение на маскировката му — бейзболна шапка, слънчеви очила и фалшиви мустаци от вълшебния комплект на Дейвис. Тъкър реши, че няма време да го хване и да го пречупи, за да получи сведения, затова му се изплъзна.

Не изпускаше от поглед входа на банката. В момента с радост би хвърлил сто долара във фонтана, ако това щеше да накара синьор Джулиано да си вдигне задника и да отиде на работа.

Тъкър смяташе да го спипа, да получи необходимата информация и да напусне града, преди някой съгледвач да го забележи.

Наблюдаваше двойната стъклена врата на една от най-големите банки в Италия, която бе посетил преди два часа. Приблужи се до гише „Справки“ и поиска информация как да си открие сметка като чужденец. Служителката го насочи към кабинета на Джулиано, при когото в момента имаше клиент. Тъкър го бе огледал от разстояние, но достатъчно добре, за да го познае при втория етап от плана си да научи местонахождението на Моника Фокс.

Сърцето му подскочи, когато съзря банкера.

Изправи се бавно и небрежно и понеже бе платил предварително, излезе от кафенето, като си вееше с Туристическия пътеводител.

Пресече улицата и остави трийсетина метра между себе си и целта. Ако разстоянието беше по-малко, Тъкър рискуваше да го забележат, а ако беше по-голямо, можеше да изпусне Джулиано в тълпата, особено в град като Рим, където безброй хора от различни националности обикаляха по криволичещите тесни улички.

Той разгърна пътеводителя, докато вървеше, и стана незабележим, движейки се с ритъма на тълпата.

„Слей се с тях. Превърни се в хамелеон.“

Джулиано зави зад ъгъла, тръгна по калдъръмената „Виа Лаурина“ и влезе в някаква сграда.

Хотел „Маргута“.

Тъкър се усмихна, досещайки се за единствената причина, поради която синьор Джулиано би посетил евтин хотел посред бял ден.

Стъпките му отекнаха глухо по сиво-белия мраморен под на семпло обзаведеното фоайе. Вдясно имаше две стари, но чисти канапета и масичка за кафе, а вляво — малка трапезария.

Джулиано продължи към асансьора, до който се намираха тоалетните и вратата към аварийното стълбище.

Тъкър забави крачка, наблюдавайки светването на номерата на етажите. Асансьорът спря на петия и последен етаж на сградата.

Погледна часовника си и се приближи до рецепцията. Доколкото си спомняше от медения си месец с Кристина и от онова, което бе прочел в пътеводителя, този район на града се намиреше на няколко преки от Испанските стълби. Той реши да използва този факт, за да разбере какво има на петия етаж на хотела.

Слаба жена с тъмен слънчев загар и в тясна зелена униформа, му се усмихна. Дългите ѝ коси падаха по раменете и леко закриваха дълбоката вдлъбнатина между гърдите ѝ. На табелката ѝ пишеше ГАБРИЕЛА.

— Buon giorno — поздрави го тя.

— Говориш ли английски, Габриела? — глуповато се ухили Тъкър.

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Разбира се, синьор. Иначе как ще работя тук?

— Питам се дали е свободна някоя от стаите на петия етаж. Чух, че оттам се открива красива гледка към Испанските стълби.

Тя погледна екрана на компютъра, отчасти скрит от дървеното гише.

— На петия етаж има три стаи, синьор. Само две имат такъв изглед, но са заети до края на седмицата. Третата ще се освободи днес следобед.

Бинго!

Тъкър потърка брадичка, преструвайки се, че обмисля възможностите си за избор.

— Добра ли е охраната ви? — попита той, наведе се над гишето и понижи тон. — Бях отседнал в хотел на няколко преки оттук и чистачките откраднаха чантата за камерата ми.

Габриела го погледна сериозно.

— Много съжалявам, синьор. Нашият хотел е безопасен. Собственост е на семейството ми. Членовете на персонала са ни роднини или близки приятели. Тук няма да ви откраднат нищо.

— Чудесно — каза Тъкър и забеляза, че зад него се наредиха мъж и жена. — Няма да те задържам повече. Ще дойда пак, ако не намеря подходящ хотел.

— Добре, синьор.

— Между другото, може ли да използвам тоалетната?

— Разбира се. До асансьора е.

Тъкър вече знаеше това.

— Много ми помогна, Габриела — усмихна се той.

— Моля.

Тъкър тръгна към тоалетната, но бързо се вмъкна през отворената врата на асансьора и натисна копчето за четвъртия етаж.

След по-малко от минута той стоеше в коридор с по шест стаи от двете страни и прозорец в дъното, осветен от три обикновени полилея. Евтини репродукции с италиански пейзажи украсяваха белите стени между дървените врати. Тъкър предположи, че по това време на деня обитателите на стаите са по улиците, разглеждайки забележителностите на града.

Той отвори вратата на килера. По стените имаше лавици, отрупани с крушки, сапуни, шампоани, тоалетна хартия и купчини чисти хавлии. Тъкър грабна две хавлии и излезе.

Вляво беше входът към стълбите. Качи се на петия етаж, бавно отвори тежката врата и надникна в малкия коридор. Там наистина имаше само три стаи — двете от едната страна и третата от другата, която не гледаше към Испанските стълби.

Онази, която следобед щеше да бъде освободена, след като синьор Джулиано приключи с дневната си почивка.

Тъкър долепи ухо до вратата и чу приглушени гласове — мъж и жена разговаряха, или по-точно стенеха.

Той притисна хавлиите до средата на вратата, отстъпи назад и я блъсна с рамо. Дървото до ключалката се разцепи. Вратата поддаде и започна да се отваря навътре. Тъкър я хвана, за да не се удари в стената и някой в хотела да вдигне тревога.

— Dio mio! — извика жената.

Джулиано беше върху нея в средата на леглото. Лицето му беше заровено в гърдите ѝ.

Тя беше много по-висока от него. Дългите ѝ руси коси бяха разпилени на възглавницата, а млечнобелите крака — вдигнати към тавана и леко прегънати в коленете. Ръцете ѝ бяха увити около косматия гръб на Джулиано. Блондинката беше с червени обувки.

— Silenzio! — предупреди Тъкър и насочи пистолета срещу тях.

Джулиано скочи от жената и вдигна ръце. Лицето му бе застинало в изненада. Русокосата сграбчи завивките и ги дръпна над тялото си, покривайки огромните си гърди, които отказваха да се подчинят на гравитацията, после се разрида.

— Кажи ѝ да млъкне — заповяда Тъкър на Джулиано.

— Шшт! — изсъска директорът на отдела за чуждестранни сметки.

Жената започна да диша тежко през устата и продължи да хлипа тихо.

Тъкър затвори разбитата врата, извади заглушителя и го завинти на дулото на пистолета си. Джулиано и любовницата му го наблюдаваха ужасени.

— Не. Чакай — каза bankerът.

— Да чакам? — Тъкър повдигна вежди в недоумение.

— Колкото и да ти плащат, ще ти дам двойно повече!

Положението ставаше интересно.

— Късно е за това, приятелю — рече Тъкър и насочи пистолета към Джулиано, който падна на колене.

— Моля те. Имам съпруга и деца.

— И ги обичаш толкова много, че чукаш тази курва, вместо да обядваш?

— Не е така, както изглежда! Клиентка ми е. Връща заем. Тя не означава нищо за мен! Това е само бизнес!

— Казах да мълчиш.

„Бизнес?“

— Съжалявам — прошепна Джулиано. Членът му бе омекнал и се полюляваше между косматите крака. — Обичам съпругата си, синьор. И децата. Не искам да останат сирачета.

Тъкър сви рамене.

— Не съм тук заради семейните ти проблеми.

Очите на Джулиано се напълниха със сълзи и лицето му се изкриви от страх.

— Ако ми позволиш да говоря с господин Балантайн, ще изгладим това злополучно недоразумение. Готов съм да направя всичко, за да оправя нещата.

Тъкър спусна пистолета.

— Добро начало.

По лицето на Джулиано се изписа надежда.

— Да, да. Само ми кажи какво трябва да направя.

И Тъкър му каза.

Джулиано явно се притесни.

— Но тази информация е строго секретна. Може да загубя работата си и...

— Ще уведомя господин Балантайн, че отказваш да сътрудничиш — каза Тъкър и отново насочи пистолета към него.

Джулиано грабна телефона, набра някакъв номер и зачака. После заговори тихо и бавно, както му бе заповядано, за да може Тъкър да следи разговора.

След минута bankerът затвори и се обърна към Тъкър.

— Сметката е значителна. Адресът беше обозначен като строго поверителен, но ми го казаха.

— Е?

— Трябва да бъда сигурен, че няма да ме нараниш.

Тъкър присви очи от гняв и куртизанката се разплака на глас. Джулиано я зашлеви и тя се мушна под завивките, но продължи да подсмърча.

— Виж какво — рече Тъкър, — това е първата от множеството услуги, които ще трябва да направиш на господин Балантайн, ако искаш да живееш. Имам разрешение да убия не само теб, но и съпругата и...

— Адресът е в Капри, остров на...

— Знам къде е Капри. Какъв е адресът?

Джулиано му го каза.

— Ако лъжеш...

— Кълна се в гроба на майка ми — каза банкерът и се прекръсти. — Това е адресът, на който се е регистрирала, за да получава кореспонденцията си от банката.

Тъкър едва не се разсмя. Оказа се съвсем лесно.

— Дано да си точен. За твое добро е — каза той и се приближи до Джулиано, който уплашено отстъпи назад.

Тъкър протегна ръка към кабела на телефона и го изтръгна от стената.

— Какво правиш?

— Сложи твоите и нейните дрехи в хотелски чувал за пране и го остави до леглото.

Макар и объркан, Джулиано изпълни заповедта. Блондинката се показва между завивките и се накани да каже нещо, но Джулиано вдигна ръка.

Тъкър взе чувала и рече:

— До четиридесет и осем часа някой ще те потърси от името на господин Балантайн. Ако се опиташ да се свържеш с нас, с полицията или с някой друг...

Джулиано го гледаше сериозно.

— Ще направя точно каквото казваш.

— Но тя... Нямам избор — добави Тъкър и насочи пистолета към проститутката, която се вцепени.

— Не. Моля те — каза Джулиано. — Ще стане голяма бъркотия. Полицията ще се намеси. Ще отида в затвора и ще бъда безполезен за господин Балантайн.

— Тогава я оставям на теб.

Банкерът кимна толкова рязко, че главата му сякаш щеше да изскочи от раменете.

— Много добре.

Джулиано посочи чувала.

— Но как ще...

— Ще го оставя на рецепцията. След няколко часа ще си получите дрехите.

— Но какво ще правим дотогава?

Тъкър се усмихна, отвори вратата и излезе.

След минута беше на улицата и вървеше към най-близката станция на метрото.

Погледна на юг и мислено се пренесе отвъд Неапол, над синьо-зелените крайбрежни води на Амалфи, чак до Капри. Моника Фокс живееше там, на легендарния остров, и вероятно нямаше представа за събитията, които се бяха случили и скоро щяха да увлекат и нея. Той трябваше да я намери, да я предупреди и да я спаси.

Да я закриля.

СЪЮЗНИК ПО НЕОБХОДИМОСТ

Тя се движеше бързо и безшумно под прикритието на мрака, проправяйки си път към покрайнините на Капри.

Очите ѝ огледаха криволичещата пътека и осветените от луната треви и храсти, търсейки признаци на опасност. Не долови нищо и продължи да върви. По склона на хълма отекваха далечни гласове на туристи, които се забавляваха на Пиацета.

Но в тази хладна и ветровита нощ не препълненият с хора площад беше целта на Моника. Тя се бе отправила към голямото имение в западния край на острова.

Беше ходила там преди четири месеца, макар сега да ѝ се струваше, че е изминала цяла вечност. Имението бе опасно с ограда от всички страни, с изключение на пропастта, и не принадлежеше на актьор, рокзвезда или богат изпълнителен директор, каквито често купуваха такива скъпи къщи, за да избягат от света. Собственик беше Виторио Карпацо, местният бос на мафията.

Мафията.

Моника въздъхна дълбоко, но не от усилията да върви по стръмната пътека, нито заради спомена — точно във вилата на Карпацо бе хванала Паоло да чука една от проститутките на Рико. Просто не можеше да повярва, че наистина се готви да поиска помощ от мафията и да уговаря съюз по необходимост срещу по-силен враг.

Също като баща си.

Тя се намръщи и избърса потта от челото си. Боляха я слепоочията — вероятно резултат от напрежението и от липсата на храна през последните дванайсет часа. Поне бе предотвратила дехидратацията на организма си, като пи от хладната и чиста вода, капеща от тавана на пещерата. Но сега се нуждаеше от нещо солидно, което да я зареди с енергия.

Моника стигна до чакълест път — алея за коли, водеща към едно от множеството луксозни имения на острова. Но не беше тази, която

търсеше. Уморена да върви през шубраците, тя реши да тръгне по пътеката, докато стигне до асфалтирания път, който беше неосветен и по това време на нощта почти безлюден.

Движеше се в края на шосето, близо до гората, която стигаше чак до скалите над Средиземно море. Извървя около осемстотин метра и постепенно нормализира дишането си. Морският бриз охлади зачервеното ѝ лице. По пътя минаха няколко коли, но тя ги чу, преди да се появят от острите завои, и се скри.

Стигна до добре осветената алея за коли към вилата на Карпацо и спря, опитвайки се да потисне спомена за сцената, която бе направила тогава...

Когато видя Паоло да чука курвата, подпряна на стената, се вбеси. Хората на Карпацо се втурнаха по стълбите и я хванаха, за да не се нахвърли върху Паоло. Беше ѝ необходим цял час, за да се успокои, и накрая реши да забрави случката и да не прави нищо, което би изложило на риск споразуменията ѝ с властите на острова. Прие извиненията на Паоло и реши да останат приятели.

Моника се надяваше, че Карпацо си е вкъщи.

„Никога не съм изглеждала по-добре“ — помисли тя с насмешка, оглеждайки мократа си фланелка, късите панталони и изранените си, охлузени ръце и крака. Приглади косите си, събра кураж, напомни си, че е една от най-богатите жени в света, и реши да се държи като такава. Трябваше да сключи сделка, после да се свърже с Гибънс за достъп до тайния файл и да започнат да планират отмъщение срещу враговете на баща ѝ.

Моника тръгна към имението. Покривът на къщата се виждаше над дърветата зад завоя на алеята.

Двама мъже охраняваха портата от ковано желязо, отвъд която се извисяваше разкошната триетажна вила. Повечето прозорци светеха, хвърляйки отблясъци върху големите коринтски колони, крепящи балконите.

Пазачите се обърнаха към Моника. Те бяха млади, вероятно на около двацет и пет години, с едва наболи бради. На раменете им висяха ловджийски пушки.

— Buona sera! — поздрави тя и уверено се приближи към тях, макар че сърцето ѝ биеше като лудо. — Трябва да говоря с Виторио. Кажете му, че го търси Моника Фокс.

Пазачите се спогледаха.

— Той не живее тук — отговори единият на добър английски.

— Знам, че живее тук. Приятели сме и случаят е спешен.

Моника показа изцапаните си дрехи и изранените си ръце.

Вторият ѝ направи знак да се маха.

Тя реши да не отстъпва. По време на едногодишния си престой тук беше научила, че италианците уважават онези, които не се предават.

— По дяволите, очевидно нямате представа коя съм, но Виторио знае. Ако разбере, че не сте ме пуснали, след като едва не загинах при инцидент, ще ви изяде топките на закуска.

Двамата отново се спогледаха. Единият въздъхна дълбоко и отпусна ръце до тялото си.

— *Uno momento, signora* — каза другият, взе радиопредавателя, закачен на колана му, обърна се с гръб към нея и тихо заговори.

Моника скръсти ръце. Надяваше се, че Виторио я помни.

След минута пазачът отново закачи предавателя на колана си и ѝ направи знак да влезе. Другият отвори желязната порта.

Моника се приближи до него и той я накара да се обърне, да вдигне ръце и да се разкрачи. Подчини се, осъзнавайки, че няма да я пуснат да мине, без да я претърсят.

Те се забавиха повече, отколкото е необходимо. Моника затвори очи, позволявайки им да я опипат.

„Това беше смисълът на деня ви“ — помисли тя, след като приключиха.

— Добре — каза единият. — Иди до къщата. Там ще те чака човек, който ще те заведе при дон Карпацо.

Зад желязната порта се простираше дълга калдъръмена алея, водеща към вилата. В средата на двора се извисяваше красив и добре осветен фонтан с големи каменни риби, от чийто усти извираше вода и падаше в овалния басейн. Към дългата веранда водеха каменни стъпала. До една от колоните стоеше тъмна фигура. Лицето беше скрито в сянката. Моника мина покрай два мерцедеса, паркирани встрани, изкачи стъпалата и се приближи до човека.

Очакваше да види друг пазач, но пред нея стоеше стройният и загорял от слънцето Виторио Карпацо. Черните му очи бяха вторачени

в неочакваната гостенка. Беше облечен в тъмночервен халат, в лявата ръка държеше пура, а в дясната — чаша с бренди.

— Здравей!

— Много хора те търсят — каза Карпацо на перфектен английски, тъй като бе получил образованието си в най-добрите учебни заведения в Съединените щати, и остави питието си на масичката до двата плетени стола. — Какво се случи там горе, за Бога? Къде е Рико?

— Убиха го — отговори тя, изненадана, че новината за престрелката още не се е разчула.

Карпацо замълча за миг и отмести поглед встрани.

— Когато са отишли на мястото, полицаите не са намерили трупове, а само катастрофирал камион и колата на Рико. Но имало кръв.

Хората му в местната полиция явно го бяха информирали за случилото се. Екипът, който бе атакувал Моника и Рико, бе успял навреме да „почисти“, преди да пристигнат ченгетата.

— Нужна ми е закрила. Хората, които убиха Рико и Нунцио, ме преследват — каза Моника.

Карпацо отпи от брендите.

— Загинали са двама души. Това е лошо. Защо да рискувам живота на още хора и бизнеса си заради теб?

Пари. Баща ѝ имаше право. Всичко се свеждаше до пари и бизнес. На Карпацо не му пукаше за живота на Нунцио и на Рико, нито за нейния. Интересуваше го само как подобни събития биха се отразили на печалбите му.

— Знаеш ли кой е баща ми? — попита тя.

Той дръпна от пурата, издуха дима нагоре към бавно въртящия се вентилатор на тавана и пак отпи от брендите.

— Мортимър Фокс, милиардерът.

— Починал е след опит за отвличане.

— Да, знам. Моите съболезнования.

— Благодаря. Както и да е. Оставил ми е всичко. Парите. Бизнеса. Всичко.

Карпацо лапна пурата, вторачи се в Моника през виещия се дим и присви очи заинтригуван.

— Продължавай.

— Мисля, че точно хората, които са се опитали да отвлекат баща ми, убиха Рико и Нунцио и се опитаха да отвлекат и мен тази сутрин. Но Рико застреля единия, отклони вниманието им и аз успях да избягам. — Тя реши да не споменава, че е простреляла другия нападател.

— И кои може да са тези хора?

— Смятам, че са същите, с които баща ми години наред води съдебни битки. Правителството на Съединените щати.

Карпацо изсумтя продължително, после отново всмукна от пурата.

— Искаш да кажеш, че те преследва... Чичо Сам?

— Във всеки случай някой от правителството.

— Но защо?

Моника се намръщи.

— Така и не ми стана ясно защо компанията на баща ми дразни правителството, освен онова, което съобщаваха по новините. Само знам, че той е мъртъв. И те ме искат толкова много, че са готови да убиват, за да ме имат.

— Още не си ми казала защо трябва да те пазя. Тази битка не е моя. Защо да рискувам живота на хората си и моя, като се изправя срещу такъв мощен и подсигурен противник?

— Защото бих платила скъпо за подобна услуга — не само с пари, но и с връзки. Баща ми имаше вземане-даване с италианската мафия в Америка. Ще те вкарам в бизнеса им и може би ще ти помогна да увеличиш територията и влиянието си.

Карпацо отмести поглед встрани и потърка брадичка.

— Мисли за това като за инвестиция — добави тя. — И ако не се набиваш на очи, никой няма да разбере, че си ми помогнал.

Той я погледна отново.

— Никой не ме видя, че идвам тук, освен твоите хора на портата. Ако си сигурен в тях, никой няма да знае къде се крия. След няколко дни хората, които ме следят, ще решат, че съм се измъкнала, и ще идат да ме търсят на континента или в Щатите.

Карпацо бавно кимна.

— И в замяна ще имам благодарността на една от най-богатите жени в света. Не е зле. Поне ще си осигуря легло и закуска. Е, добре — след кратко мълчание добави той. — Може да останеш тук, докато

обмисля по-задълбочено предложението ти. На горния етаж има два апартамента за гости. Ще изпратя прислужница да те настани, а утре ще я пратя в града да ти купи дрехи.

Моника изпита облекчение.

— Ще изпратя няколко души да огледат околността. Може би наблюдават къщата ти. Както вече ти казах, не мога да позволя някой да убива хора на острова. Лошо е за бизнеса.

Все пак за Моника може би имаше шанс. Вероятно инстинктите правилно ѝ бяха подсказали да дойде при Карпацо.

— Благодаря, Виторио. Няма да съжаляваш.

— Повтарям, че оставаш тук, докато събера повече информация, за да реша дали да ти помогна.

— Вече ми помагаш и аз съм ти благодарна.

— И не забравяй, Моника... Когато това свърши, ще ми дължиш услуга.

Карпацо придружи гостенката си в къщата. Един от мъжете до портата тръгна към гората, преструвайки се, че прави редовната си обиколка, но отиде по-далеч от обикновено, докато се увери, че никой няма да го чуе.

Бръкна в джоба си, извади клетъчен телефон и набра местен номер. След включването на телефонния секретар предаде кратко съобщение, часа, датата и мястото на информацията. Обаждането продължи по-малко от трийсет секунди.

Мъжът небрежно излезе от гората и се върна на поста си. До сутринта банковата му сметка в Неапол щеше да се увеличи с хиляда американски долара.

21

ЧОВЕКЪТ ПАЯК

Корабчето се движеше на юг. Брус Тъкър погледна разпенената дيريا след него, после отдалечаващото се пристанище на Неапол и се обърна напред към черното петно на хоризонта.

Капри.

Имаше два начина да стигне до острова. Единият беше на борда на ферибот, превозващ туристи през деня. Лесно можеше да стане един от тях — къси панталони, фланелка, шапка и слънчеви очила — и да прави снимки с фотоапарат или да зарови лице в пътеводител. Можеше да си запази стая в хотел и да вземе такси за обиколка или да се качи на възената линия. Но така щеше да се изложи на риск от разкриване от екипите за наблюдение не само на ЦРУ, но и на Жарко. Колкото и да беше добър, Тъкър не си позволяваше да подценява уменията на противника. Докато работеше за ЦРУ, той бе видял как множество талантливии агенти се провалят, защото бяха подценили врага.

„Както аз подцених Жарко.“

Усети вкуса на солта от водните пръски, които приятно охлаждаха тялото му. Той беше по бански заради предстоящото плуване.

Алтернативният начин да стигне до Капри беше в стила на морските пехотинци — през нощта. Тъкър нае моряк, който не задаваше въпроси, докато превозваше загадъчния си пътник до другата страна на острова, далеч от Марина Гранде и Марина Пиколо.

Тъкър го намери, когато обикаляше рано вечерта местните барове на пристанището. Не беше трудно да открие подходящ човек сред загорелите от слънцето лодкари. Видя го в дъното на бар „Пескадорес“. Едрият моряк Салацио бе загубил целия ден, за да ремонтира лодката си, вместо да разхожда туристи, не бе изкарал нито грош и беше ядосан.

Салацио мигновено се възползва от възможността да компенсира загубата и не обърна внимание на необикновената молба, когато Тъкър

му предложи достатъчно пари, за да не работи до края на седмицата.

Островът бавно се уголемяваше и в далечината заискриха малки светлинки.

Тъкър се загледа към хълмовете. Там някъде живееше Моника Фокс. В непромокаемата си раница носеше подробна карта на Капри. Беше я използвал не само за да намери къщата на Моника, но и да планира маршрута си дотам. Но първо трябваше да изкатери крайбрежната скала на осемстотин метра от дома ѝ.

Чувстваше се малко стар за неща, които не бе правил, откакто бе напуснал морската пехота. Бе поддържал формата си, защото това беше задължително изискване в охранителния бизнес. Но бягането и вдигането на тежести не бяха подготовка за катерене по скали, особено нощем.

„Това е като карането на велосипед. Никога не се забравя“ — помисли той.

Салацио бе насочил лодката към необитаема част на острова, в опасна близост до рифовете, които се сливаха с варовиковите образувания, водещи към отвесната скала.

„Само малко плуване и после кратко катерене.“

Голямата му раница бе побрала не само черните дрехи, които щеше да облече, след като преплува няколкостотин метра в топлото и солено Средиземно море, но и оръжията, купени в Рим, два прибора за нощно виждане, екипировка за катерене и плуване за Моника Фокс и за него и други необходими неща. Тъкър бе приготвил и шнорхел и плавници за новия си принципал.

Салацио умело избягваше рифовете. През деня подводните скални образувания се виждаха ясно в кристалночистите води, но нощем той разчиташе на приборя и на белите гребени на вълните, когато се разбиваха в скалите.

— Провървя ти, тази нощ има луна — бе казал морякът в „Пескадорес“. — Иначе трябваше да чакаме зората.

Тъкър погледна тъмните води и отвесната варовикова скала насреща и изведнъж почувства, че не му е провървяло чак толкова много.

— След петнайсет метра, синьор! — извика Салацио и Тъкър нахлузи плавниците.

Той бе платил на моряка и му бе обещал два пъти повече на връщане. До четирийсет и осем часа щеше да намери Моника Фокс, да се свърже със Салацио да ги вземе и да се върнат на континента. Имайки предвид обещаните пари, Салацио го увери, че ще се появи веднага щом му се обади.

Екипиран с водолазната маска и шнорхела и с раницата на гърба, Тъкър скочи от кърмата.

Водата мигновено го смрази и му напомни за дните в морската пехота. Той се примири със студа, както бе правил тогава. Морето бе изстинало през нощта, когато слънцето не го топлеше. Но Тъкър бе убеден, че ще издържи на студа, докато се добере до брега и се изсуши.

Той заплува, вслушвайки се в заглъхващото бръмчене на лодката, която се връщаше към континента.

Запали подводно фенерче и освети в жълто водите, пое дълбоко въздух и се гмурна.

Дълбочината беше три-четири метра. На скалистото дъно се събраха риби. Тук-там рифовете се извисяваха почти до повърхността. Тъкър се спусна на около метър и половина и започна да се провира между тях. От време на време се издигаше, за да поеме въздух, но незабавно се връщаше долу, където морето беше спокойно и нямаше опасност някоя вълна да го блъсне в рифовете.

Всъщност той можеше да улесни операцията, ако бе използвал една от двете кислородни маски, които бе купил. Към всяка от тях имаше малък резервоар с кислород за десет минути. Но тези маски бяха само за дълъг престой под водата в извънредни ситуации.

Пет минути по-късно Тъкър вече се приближаваше до отвесната скала.

Отвори раницата, извади малка кърпа, съблече се и се изсуши, търкайки силно измръзналата си кожа, за да ускори кръвообращението. После облече черна фланелка с дълги ръкави, панталон и чорапи и обу алпинистки ботуши. Накрая затъкна зиг зауера в колана си, а валтера — в чорапа до левия глезен.

Скри двата водолазни екипа под скален перваз. Ако всичко минеше по плана, той се надяваше да намери Моника в дома ѝ, да я убеди, че я грози опасност, да получи някои отговори и после да я заведе в Неапол, откъдето да уреди транспорт до Щатите.

Знаеше от опит, че нещата невинаги вървят по плана, затова разчиташе на способността си да импровизира.

Тъкър извади от раницата пластир и започна да увива дланите и пръстите си, за да ги предпази, докато се катери.

Угаси фенерчето, сложи си прибора за нощно виждане, включи го и се огледа. Захранваната с батерия система усили наличната светлина и нощта се превърна в палитра от нюанси на зеленото. Вършеше добра работа — все пак бе платил за него повече от четиристотин долара.

Той уви около дясното си рамо въже, дебело десет милиметра и достатъчно яко, за да издържи пет пъти повече от теглото му, и метна раницата на гърба си.

„Мигът на истината“ — помисли Тъкър и застана под почти отвесната скала.

Разкърши раменете и врата си, затвори очи и си представи как ще се изкатери, припомняйки си дните, когато изкачваше планината преди закуска.

Подскочи и с дясната ръка се хвана за оголен корен, а с лявата се вкопчи в пукнатина в скалата и започна да се изтегля нагоре.

„Навремето изглеждаше много по-лесно“ — помисли той, когато ръцете му се разтрепериха.

През следващите трийсет минути Тъкър бавно, но равномерно се катереше сантиметър по сантиметър. Тялото постоянно напомняше за възрастта му, затова движенията му бяха предпазливи. Някога, малко преди да отиде в ЦРУ, той беше като Човека паяк и можеше да се изкатери по всяка стена.

Облян в пот и обзет от желание да се потопи в хладното море, Брус Тъкър се движеше умело. Предишният ритъм постепенно се завръщаше. Контролирайки дишането си, той редуваше ръцете и краката и си проправяше път нагоре.

Стигна до малък скален перваз, вкопчи пръсти в ствола на дърво, растящо под ъгъл във варовика, и внимателно стъпи на хоризонталната издатина, изпробвайки здравината ѝ. Варовикът беше непредсказуем и лесно можеше да се пропука, но первазът не помръдна под тежестта му.

Тъмнозелените води на Средиземно море се простираха до Неапол, чийто светлини блещукаха в далечината. Тъкър свали прибора

за нощно виждане, за да пести батериите, затвори очи и усети как бризът охлажда лицето му.

„Трябваше да взема ферибот и после такси.“

Той въздъхна. Параноята винаги го бе принуждавала да взема крайни решения. Но от друга страна, това бе запазило живота му много пъти.

След няколко минути отново си сложи прибора, погледна нагоре и прецени, че е изминал половината разстояние. Освен това реши, че оставащата част ще бъде по-трудната, защото скалата бе наклонена навън и рискът да падне се увеличаваше.

Бе дошъл моментът да използва осигурителното въже, тъй като по силата на гравитацията тялото му щеше да се отдели от скалата.

Тъкър посегна към инструментите в колана си, извади чук и клин и потърси най-доброто място да го забие за максимална здравина.

Той избра улей между две издатини, опря дванайсетсантиметровия титаниев клин в средата и започна да го забива с надеждата, че свистенето на вятъра и ревът на морето ще заглушат шума. После взе въжето, провери го през кръгчето на върха на клина и дръпна силно няколко пъти, уверявайки се, че е стабилно забит във варовика.

После завърза единия край на въжето от дясната страна на предпазния си колан, а другия прикрепил към зъбчатото колело и го отпусна малко. Ако падне, ще се спусне само на няколко сантиметра. Докато се катери, механизмът автоматично ще му отпусне още въже, но ще се блокира, ако сензорът за гравитация регистрира бързо падане.

Тъкър продължи нагоре, като контролираше дишането си, за да поддържа ритъма. Раменете и краката му пламнаха от напрежението и пръстите го боляха, докато се вкопчваха в пукнатините, за да се повдигне и закрепил.

След десетина метра той заби втори клин и нагласи въжето на зъбчатото колело на нова позиция.

Продължи да се катери, както преди много години, като безмълвно благодареше на волята си да запази добрата си форма.

След около пет минути Тъкър стигна до горния ръб на скалата, прехвърли крак и се изтласка горе.

Претърколи се на малка поляна с форма на полукръг. Наоколо не се виждаха къщи или път, точно както бе показало предварителното му

разузнаване.

Тъкър седна за няколко минути, нормализира дишането си, отпусна мускули и избърса потта от челото си.

Сетне откачи въжето от колана си, издърпа го, нави го и го остави на земята. Накрая разкопча предпазния колан, свали раницата от гърба си и смени ботушите с маратонки.

Взе въжето и раницата и тръгна покрай ръба на пропастта. Погледна морето — далечният прибой блестеше на лунната светлина. Испита гордост.

„Не беше зле за старо момче.“

Тъкър избра голямо и дълбоко вкоренено дърво, достатъчно яко да издържи тежестта на двама души, и уви около ствола единия край на въжето. Пътят надолу щеше да бъде много по-лесен.

Извади документите на името на Стивън Смит и достатъчно пари за два дни. Смяташе, че няма да остане по-дълго на острова. Тъкър мразеше островите. Те ограничаваха придвижването. Той остави в раницата другите пари, втория комплект документи за самоличност, както и тези за Моника, и клетъчния телефон и я скри под навитото въже до ствола на дървото.

Навлезе в гората на север от полянката и забави крачка. Дори през прибора гората изглеждаше мрачна — предимно сенки в тъмнозелено. Клоните блокираха по-голямата част от лунната светлина.

Движейки се успоредно на брега — посока, която щеше да го отведе до целта, той вървеше безшумно и предпазливо. Не можеше да си позволи да го разкрият сега, когато се намираше толкова близо до дома на Моника Фокс. Трябваше да бъде внимателен и да предположи, че тя е под наблюдение. Щом Тъкър бе намерил толкова лесно координатите ѝ, същото можеше да е направил и Жарко.

Зелени светлини.

В очилата просветна яркозелен оттенък, процедил се през тъмните очертания на дърветата и храстите.

Светлини.

Тъкър стигна до края на гората, наведе се и надникна през шубраците. Малки варовикови блокчета водеха до едноетажна къща с каменно огнище вляво и тераса с големи остъклени плъзгащи се врати.

В къщата се движеха фигури. Зеленикавите им силуети се обляха в ярка изумрудена светлина, която предизвика болка в зениците на Тъкър.

Той махна очилата и ги закачи на колана си, сетне потърка очи и изчака, докато се приспособят към мрака.

Светът постепенно възвърна цветовете си. Жълтата светлина от къщата хвърляше меки отблясъци върху полянката и избледняваше към скалата. Тъкър проследи с поглед редицата дървета в южната част, като в същото време наблюдаваше да не би някой да излезе от къщата.

Постройката бе измазана с хоросан, напукан на много места, и се нуждаеше от ремонт. Отпред бяха паркирани два еднакви черни седана.

Стомахът му се сви. Тези коли бяха съмнителни, особено когато бяха еднакви. Като специалист по безопасността той винаги избираше различни по цвят коли за кортежите, за да не привличат внимание.

Пред автомобилите стояха двама мъже и очевидно наблюдаваха околността.

Моника Фокс имаше компания и ако предположенията на Тъкър бяха правилни — неканена.

Той рискува, излезе от гората и пробяга шестте метра до страничната част на къщата, като в същото време извади зиг зауера, завинти заглушителя и стисна оръжието с две ръце.

Освободи предпазителя, допря гръб до стената, запромъква се бавно и спря до прозореца, през който струеше светлина.

Той погледна крадешком, убеден, че отвътре не могат да го видят.

В стаята енергично работеха трима мъже, средни на ръст и недотам успешно облечени като туристи. Двама изсипваха кашони и преравяха съдържанието им — кафяви пликове, а третият тракаше на клавиатурата на компютъра. Всички действаха мълчаливо и методично, докато претърсваха къщата.

„Къде е Моника? Дали я разпитват на друго място?“ — запита се Тъкър.

Това можеше да се очаква. Хората, които се бяха добрали до Мортимър Фокс, бяха успели да я открият преди него.

Появи се четвърти мъж — малко по-възрастен от останалите и в светлокафяв костюм. В дясната си ръка държеше голям метален куфар.

Тъкър долепи ухо до дървената рамка на прозореца.

— Намерихте ли нещо? — попита по-възрастният мъж.

„Американци — помисли Тъкър. — Копелетата са американци.“
Мъжът пред компютъра поклати глава.

— Казах ти, че вече претърсихме навсякъде.

— Претърсете отново и отново. Трябва да е някъде тук.
Продължавайте да търсите. Обърнете всичко, ако трябва, но го намерете!

Мъжете измърмориха нещо, а шефът им излезе на задната веранда.

Тъкър отново се запромъква покрай стената, стигна до ъгъла и чу, че шефът щракна ключалките на куфара.

Прилекна и подаде глава зад ъгъла, видя какво прави мъжът и пак се дръпна назад. Беше озадачен.

Непознатият използваше мобилно комуникационно устройство, каквито имаха специалните агенти, за да докладват, докато изпълняват мисия, без да се страхуват, че емисията ще бъде прекъсната. Това устройство не само кодираше съобщенията, но и постоянно сменяше честотите, за да не може да бъдат засечени. Освен това бе предназначено за работа чрез връзка със сателитна система в геосинхронна орбита. Съобщението се приемаше от друго такова устройство, снабдено със същия декодер и честотен превключвател, който отговаряше и затваряше комуникационната верига.

Военните предпочитаха това мобилно сателитно средство за комуникации, но в ЦРУ го избягваха. Те предпочитаха да общуват чрез мрежа от чужденци, шпиониращи за тях, контролирани от агенти на ЦРУ. Щом някаква разузнавателна информация стигнеше до станцията, местният шеф на ЦРУ използваше компютризирана система, свързана със сателитна антена на покрива на тайната квартира — в някои случаи американското посолство — и я предаваше до Лангли. Същата връзка се използваше от посланика и от персонала му за секретни комуникации с Вашингтон.

Тъкър предположи, че мъжете в къщата са или военни, или от Агенцията за национална сигурност.

Той изтръпна. Тази свръхсекретна структура не само подслушваше радиовълните и комуникациите в целия свят, но и отговаряше за оперативния контрол върху разузнавателната мрежа за събиране на сигнали на американското правителство, включваща

Пентагона, ФБР и ЦРУ. С други думи, всяко секретно съобщение, изпратено от военните, ФБР, ЦРУ или дипломатическата общност, се контролираше от Агенцията за национална сигурност. Те дори осигуряваха безопасни комуникации до жизненоважни области на националната сигурност като ядрени подводници и ракетни силози. Отскоро агенцията бе повела борба срещу хакерите, които нарушаваха протоколите за комуникациите, охранявани от нея.

Тъкър винаги се бе учудвал, че толкова много власт е съсредоточена в една-единствена структура. Историята изобилстваше от примери как концентрацията на власт води до злоупотреба с тази власт.

Той отново рискува и погледна. Непознатият беше с гръб към него, имаше слушалки на главата и шепнеше нещо в малък микрофон. Тъкър би дал всичко, за да може да чуе разговора.

Намръщи се, промъкна се обратно до предната част на къщата, увери се, че пазачите още са до колите, долепи се до прозореца и започна да наблюдава как тримата мъже всяват хаос в дома на Моника Фокс.

— На Джак сигурно му дърпат ушите в момента — каза единият и кимна към задната част на къщата.

Онзи пред компютъра сви рамене.

— Той оплеска нещата. Сутринта кучката се изплъзна през пръстите му.

— И загубихме Марк.

— А жената едва не простреля горкия Джими в оная работа.

— Кой би допуснал, че красивата госпожичка ще офейка?

— Джими ще се оправи. Поне успяхме да почистим, преди да довтасат ченгетата.

— Къде ли е тя сега?

Мъжът пред компютъра отново сви рамене.

Двамата продължиха да работят, без да разговарят.

Тъкър присви очи. Тези типове се бяха опитали да отвлекат Моника, но тя бе успяла да избяга. Това означаваше, че вероятно се крие някъде в Капри. Хората от АНС сигурно контролираха острова и щяха да я забележат, ако се опита да се качи на някоя лодка. А може би имаха моторници и обикаляха в района. Като се замисли за това, Тъкър се изненада, че бе успял да се промъкне незабелязано. Може би му бе

провървяло. Или мракът го бе скрил. Или агентите на АНС ставаха немарливи. В края на краищата те не бяха успели да хванат сама жена, бяха „загубили“ някой си Марк, а друг бе прострелян в слабините от Моника.

Тъкър беше съгласен с агента, който ровеше в кашоните. На шефа им определено му дърпаха ушите.

Но защо АНС се бе забъркала в тази история? Той си спомни, че „Фокском“ има големи правителствени поръчки, включително и от АНС. Дали секретният файл на Фокс бе свързан с тази агенция? И къде би потърсила помощ Моника Фокс? АНС щяха да знаят, ако се бе обадила в най-близкото консулство или посолство, тъй като контролираха комуникациите. Може да е отишла в местната полиция.

Тъкър реши, че Моника вероятно не е там. Тя беше емигрант в Италия и местната полиция би се свързала с американското посолство, информирайки АНС за местонахождението ѝ, а те очевидно още не го знаеха.

Щом не бе отишла в посолството или в полицията, къде можеше да е? Дали се криеше в някой хотел?

Тъкър отхвърли и това. АНС сигурно имаха информатори в хотелите на острова.

„Може би е при приятел?“

Той реши, че тази идея е най-приемлива. През годината, която бе прекарала в Капри, Моника Фокс несъмнено си бе намерила приятели и явно с някого от тях бе станала достатъчно близка, за да потърси убежище в такъв момент.

Това означаваше също, че Моника едва ли би се доверила на непознат като Брус Тъкър. Тя може би вече знаеше за смъртта на баща си след неуспешния опит за отвличане. Дали се бе свързала с Уилям Гибънс, преди да бъде отвлечен? Ако беше така, Гибънс вероятно я е предупредил за Тъкър — за специалиста, който баща ѝ бе изпратил да я охранява и да я върне в родината. Но може би Моника не се бе обадила вкъщи по същата причина, поради която Тъкър бе избягвал да се свърже с Гибънс след първата им и единствена среща — телефонът вероятно се подслушва. Щом Моника Фокс беше достатъчно умна да избяга от засадата и да се крие от тях цял ден в относително малък район, тогава е съобщила да не звъни на Гибънс.

За миг Тъкър се запита дали тя изобщо се нуждае от закрилата му. Досега успешно се бе справила сама.

Но това не беше достатъчно. Тя не беше професионалист и все някога щеше да допусне грешка. Пък и изглежда не разполагаше с много пари. АНС сигурно наблюдаваха банките, автоматите и местата, където Моника можеше да отиде. И колко време щеше да издържи така? Все някога ще бъде принудена да се покаже, а АНС щяха да чакат и да бъдат готови...

Неочаквано го заслепи силен лъч. Обърна се, хвърли се на земята и се претърколи, за да избяга от светлината.

— Хей! Стой!

Тъкър приклезна. Мъжът с фенерчето бръкна в самото си.

Тъкър се прицели, но не в гърдите, а в краката му. В края на краищата АНС бяха от неговата страна, макар че в момента не изглеждаше така.

Стреля веднъж.

Агентът извика, хвана се за крака и падна на земята.

Тъкър хукна към дърветата. Бе позволил на мислите си да го разсеят. Пазачът вероятно бе извършвал рутинната си обиколка и го бе забелязал.

С периферното си зрение видя, че вторият пазач се приближи до ранения си колега.

Тъкър влезе в гората, спря и си сложи прибора за нощно виждане.

В мрака отекна изстрел. Куршумът долетя отляво и профуча през короната на дървото до Тъкър.

Отляво? В това нямаше логика. Вторият пазач се намираще вдясно от него.

Той се обърна и с изненада видя как от задната част на къщата изскочи човек, който се втурна към него.

Шефът.

Разбира се! За разлика от пазачите новобранци опитният им водач бе реагирал без предупреждение и първо бе стрелял, а после щеше да задава въпроси.

В мрака отекна втори изстрел и кората на друго дърво стана на трески.

Тъкър побягна навътре в храстите, но избра различен маршрут от онзи, по който бе дошъл, защото искаше да го запази в тайна.

Канонада от изстрели на ловджийски пушки го стресна. После се разнесоха виковете на агония и пукот на пистолети.

Ловджийските пушки не стреляха по Тъкър, а по хората от АНС.

„Какво става? Кой стреля по тях?“

Който и да беше, Тъкър нямаше намерение да остане и да разбере. Трябваше да се измъкне, да се концентрира и внимателно да обмисли информацията, която бе научил.

Пък и стрелбата щеше да привлече внимание и да докара полицията в тази затънтена част на острова. А екипът на АНС нямаше да е доволен от това.

Стрелбата спря внезапно, както бе започнала. Забръмчаха двигатели на коли. Чу се изсвирване на гуми. Тъкър беше познал — агентите на АНС изчезваха, без да се интересуват кой бе стрелял с ловджийските пушки.

А може би бяха убили стрелците.

Или те бяха предпочели да се изтеглят, когато са видели въоръжените мъже.

При всички случаи Тъкър трябваше да се махне веднага. Той ускори крачка, прескачайки пъновете. Погледна през рамо, но не видя светлини на фенерчета.

Вдясно се чу шум — някой стъпваше по сухите клонки. Но Тъкър така и не успя да се обърне.

Ударът беше силен. Зад лявото ухо.

После всичко потъна в мрак.

ПОСЛЕДНИЯТ СКАУТ

Доналд Бейн, шефът на отдела за борба срещу тероризма в оперативния щаб на ЦРУ, седеше срещу Джеф Хърш, директора на Агенцията за национална сигурност, и Рандолф Мартин, директора на Централното разузнавателно управление, в частна стая в „Смит и Воленски“, първокласен ресторант във Вашингтон.

Бейн погледна относително младия и достолепен директор на АНС и по-възрастния му колега, когато сервитьорът донесе бутилка „Силвър Оук“. Хърш оправи копирената си вратовръзка, оглеждайки със задоволство скъпото вино. Мартин изглеждаше твърде замислен, за да му обърне внимание. Върлинестото му тяло, сбръчканото лице и хлътналите сини очи бяха добър пример за онова, което може да се случи с човек след трисет и пет години служба в разузнаването.

— Одобрявате ли, господин Хърш? — с дразнещ носов глас попита сервитьорът.

Хърш, който бе получил този висок пост като награда за организирането на грандиозна кандидатпрезидентска кампания, леко кимна и сервитьорът отвори бутилката.

Бейн мразеше скъпи ресторанти като този, където се хранеха „красивите хора“. Той беше на петдесет и две години, плешив, с петнайсет килограма наднормено тегло и не беше красив, особено с изпъкналия белег от лявата вежда през слепоочието. Преди много години, когато го бяха хванали да шпионира, група иракски войници го бяха ритали, докато изпадна в безсъзнание. Копелетата разбиха и носата му, който зарасна малко накриво. Паричната помощ от ЦРУ му позволи да си направи пластична операция, но Бейн гледаше на белега и на изкривения си нос като на медали, спечелени в служба на родината, и се гордееше с тях.

Не че това вече имаше някакво значение. Нова вълна от млади и напористи хищници превземаха разузнавателната общност. Както и Хърш, те бяха на около четиридесет години, наперени и относително

неопитни, но много богати и свързани с паралелна вълна от млади политици, мнозина от които сами финансираха кампаниите, след като им омръзнеше да печелят милиарди от успешния си бизнес в областта на компютърните технологии. Рекламните им плакати обещаваха да направят американците богати, така както бяха сторили със служителите си.

„Ти направи достатъчно за страната си — гласеше афиш от успешната кампания, организирана от Хърш за президента. — Сега е време страната ти да направи нещо за теб.“

Бейн потрепери от тази мисъл. Дж. Ф. Кенеди вероятно се обръщаше в гроба. Доскоро героите като Бейн бяха уважавани за онова, което бяха сторили за родината си, за саможертвата им и защото бяха оставили на заден план личните си потребности в името на нацията.

Но вече не беше така.

Себичните хора от това поколение се вихреха с пълна сила и искаха не само нещо срещу нищо, но и всичко срещу нищо и не желаеха да страдат, да се жертват или поне да уважават онези, които се бяха пожертвали преди тях. Вероятно дълбоко в себе си ненавиждаха патриоти като Бейн, защото им напомняха за една епоха на чест, достойнство и всеотдайност, която искаха да забравят и да заменят със свят на опортюнизъм, бърза печалба и всемогъщия долар, изместили приятелството и лоялността.

Това може би обясняваше защо през последните месеци Бейн, Портър, Мартин и неколцина други старовремци бяха под обстрела на всеки от Белия дом до Конгреса. Предишната седмица вицепрезидентът, друг относително млад бивш основател и изпълнителен директор на преуспяваща фирма за биотехнологии, бе намекнал, че вероятно е време легендарният Мартин да се оттегли и да прекара остатъка от живота си в писане на мемоари и изнасяне на лекции.

Сервитърът наля малко вино в чашата на Хърш, който елегантно я разклати и вдъхна аромата, преди да отпие. Бейн въздъхна дълбоко и едва прикри любопитството и нарастващото си презрение. Беше му неприятно, че го викаха, без да го предупредят и да му обяснят защо. Мразеше да се храни в скъпи ресторанти, когато обядът или вечерята се финансираше с парите на данъкоплатците. Но

очевидно Хърш бе настоял да се съберат в луксозното заведение, Мартин се бе съгласил и бе убедил Бейн да се срещнат тук, но без да разкрива темата на разговора. Мъжът, оглавяващ могъщата АНС, бе свикнал да се храни в най-хубавите ресторанти в града. За разлика от Мартин и Бейн, Хърш бе роден в богато семейство, бе учил в елитни училища и бе прекарал четири години във военноморската база в Анаполис, а после бе служил като офицер на ракетоносач. Баща му бе направил услуга, за да назначат сина му за помощник-секретар в отдела за снабдяване във военното разузнаване — версия на ЦРУ в Пентагона. Хърш се оттегли от поста преди три години, стана преуспяващ бизнесмен и взе магистърска степен по бизнесадминистрация от Харвард, сетне защити докторат по средства за комуникации и се уреди за организатор на предизборната кампания на президента, откъдето скочи на още по-висока длъжност. Кариерата му наистина беше внушителна. Проблемът беше там, че Бейн не съзираше в биографията на Хърш никаква квалификация да ръководи АНС.

Той пое дълбоко въздух и се запита какво събитие изискваше подобна среща на шефовете на АНС и ЦРУ. В края на краищата, АНС, съвместно с военното разузнаване, докладваше на министъра на отбраната. Разузнавателните данни, събрани от тези две военни агенции, се равняваха на информацията, с която разполагаше ЦРУ. На Хърш не би трябвало да му липсват разузнавателни източници. Може би се опитваше да направи кръстосана проверка на нова информация. От време на време АНС работеше заедно с ЦРУ, обикновено в критична ситуация, като кризата в Персийския залив. В такива случаи президентът настояваше военните и цивилните разузнавателни агенции да обменят информация и ги принуждаваше да си сътрудничат. По принцип те се конкурираха ожесточено и се надпреварваха да увеличат финансирането си от Конгреса.

Хърш отново кимна на сервитьора, който напълни чашите на всички и най-после ги остави сами.

Всъщност едва ли бяха сами. Заради поста на Мартин и огромното количество свръхсекретна информация, съхранена в паметта му, четирима мъже го следваха на всяка крачка, дори в тоалетната, макар че оставаха пред кабинката, докато шефът им си вършеше работата.

„Да си показваш лайната пред публика!“ — помисли Бейн.

Той се подсмихна, доволен, че относително niskият му пост в йерархията на ЦРУ не изисква да има телохранители. Под спортното си сако носеше цялата защита, която му бе необходима — деветмилиметров пистолет „Берета“ и малко резервно оръжие в кобур на глезена.

Хърш също имаше охрана. Те седяха на две отделни маси, близо до охраната на Мартин.

Директорът на АНС отпи от виното и погледна Мартин, после Бейн.

— Няма да намерите по-хубаво вино — убедено заяви той и остави чашата си на масата.

Бейн сложи ръце на колосаната покривка и склочи пръсти. Не обичаше разговори за незначителни неща и виното изобщо не го вълнуваше.

— Бихте ли ми казали каква е причината за срещата, господо? — попита той.

— Да си побъбрим за Брус Тъкър — отговори Мартин.

Бейн примига учудено и отмести поглед встрани. Нямаше представа защо човек на такъв висок пост като Хърш изведнъж проявява интерес към Тъкър. От инцидента в Уест Потомак Парк бяха изминали три дни и никой от АНС, военното разузнаване или от Министерството на отбраната не се бе свързал с ЦРУ, за да поиска допълнителна информация, освен кратките съобщения до оперативните агенти, в които Рандолф Мартин поставяше Тъкър в статут „неспасяем“.

— Причината да обсъдим този случай е информацията, която Тъкър може да е изтръгнал от Мортимър Фокс преди смъртта му — добави Хърш, като понижи тон, сложи лакти на масата и се наведе към Бейн.

— Каква информация? — попита Бейн.

— Информация, която може да се отрази негативно на националната сигурност — каза Мартин.

Отговорът беше неочакван, макар че Бейн не показва това. Той знаеше, че Тъкър е специалист по безопасността на Фокс. Портър бе осведомил неколцина висши служители, включително Бейн, за случая Брус Тъкър, когато бившият агент на ЦРУ се бе свързал със стария си

шеф, за да уреди среща. Но Бейн не знаеше, че АНС подозира Фокс в притежание на нещо, което вече е у Тъкър. В края на краищата ЦРУ нямаше право да шпионира американци. Това беше работа на ФБР. Но след неочакваните убийства Бейн се бе запитал какво е накарало Тъкър да премине границата. Според единствения оцелял агент на ЦРУ в Уест Потомак Парк, Тъкър бе настоял, че е невинен и е натопен и че ще го докаже. Но не беше лесно да се пренебрегнат доказателствата, събрани от местната полиция и от ФБР. Балистичната експертиза бе установила, че Тъкър е използвал регистрирания си колт четиридесет и пети калибър, за да убие хората на Портър и да простреля оцелелия агент. Имаше дори очевидец, жена, която идентифицира Тъкър като човека, държал пистолет на сцената на престъплението. От друга страна, Тъкър не бе убил последния агент, а нарочно го бе прострелял в крака и му бе поръчал да предаде, че е невинен. Освен това Бейн не виждаше мотив, причина за убийствата. Тъкър не би спечелил нищо, освен да настрои срещу себе си правителството на Съединените щати.

Бейн се вторачи в празното пространство, като продължаваше да се пита дали Мартин бе постъпил правилно, обявявайки Тъкър за „неспасяем“.

Брус Тъкър.

Помнеше го добре. Бейн беше шеф на станцията в Киев, когато Тъкър бе назначен в Цюрих. Двамата си бяха сътрудничили по време на няколко мисии, включително онази, при която Тъкър намери и уби Сив Жарко. Бейн му съчувстваше, когато убиха съпругата и сина му, особено защото това стана поради грешка на охраната от ЦРУ. И Бейн бе загубил любимата си на далечно летище в Ирак по същото време, когато получи белега си. Тя се казваше Даян Тауърс и беше полковник, пилот от Военноморския флот. От смъртта ѝ бе изминало много време, но болката остана и загубата на Даян още го измъчваше.

Бейн не упрекна Тъкър, когато подаде молба да го преместят в тайните служби. Човекът се нуждаеше от промяна. В тайните служби Тъкър се бе представил много добре и бързо се бе издигнал в служебната йерархия до помощник-шеф в охраната на президента. После се бе насочил към частния сектор, където никой не можеше да се сравнява с него.

„Защо би зарязал всичко това?“

Бейн бе съставил психологическата характеристика на Тъкър, преработена от психолозите на ЦРУ в деня, след като Портър бе застрелян. В доклада се твърдеше, че Тъкър внезапно е превъртял и е започнал да се държи безразсъдно. Специалистите предполагаха, че гневът и болката са се трупали у него през всичките тези години, накрая са го подчинили и са го накарали да убива. Този доклад плюс неопровержимите доказателства, събрани от полицията, бяха убедили директора на ЦРУ да го обяви за „неспасяем“.

Бейн не беше сто процента сигурен, че това е било най-доброто решение. Психолозите бяха грешили и преди. Те твърдяха, че Бейн няма да отговаря на стандартите след инцидента в Ирак, но се оказа, че доста са се объркали.

„А щом сгрешиха за мен, може да грешат и за него“ — помисли той.

Лекарите в Лангли бяха на мнение, че Тъкър е полудял — той твърдеше, че убийствата са извършени не от друг, а от Сив Жарко. Психиатрите смятаха, че това е доказателство за умопомрачението му.

Бейн бе прегледал старите архиви от Цюрих. Заключението на съдебния лекар беше, че обгорелият труп е на Сив Жарко. В доклада бе включена експертиза на зъбите, които идеално съвпадаха, представена от германското разузнаване, където през годините на студената война бе работил Жарко — роден в югославско семейство, но израснал в Източна Германия.

Бейн бе обучен да обмисля нещата от всички възможни аспекти. Той трябваше да признае, че теорията за невменяемост пасва доста добре на фактите.

Прекалено добре.

И това го караше да се съмнява. Ако изключеше доклада на психолозите, Бейн не можеше да обясни крайно неприсъщите действия на Тъкър, липсата на мотив и странното твърдение за Жарко.

— Смятаме, че сме по следите на Тъкър — каза Хърш.

— Къде е? — заинтригувано попита Бейн.

Хърш се усмихна гордо.

— Моите хора май са го забелязали в южна Италия, на остров Капри.

Това вече беше изненада, особено поради факта че ЦРУ разполагаше с много повече ресурси извън Съединените щати,

отколкото АНС и военното разузнаване, взети заедно. Бейн си спомни, че американски посланик в Рим е Ландън Куин, бивш шеф на станция в Европа.

— Може да се е включил в терористична група — добави Мартин.

Бейн наостри уши като доберман. Борбата с тероризма беше любимата му тема. Но не можеше да приеме идеята, че Брус Тъкър се е свързал с терористи.

— Терористи? — най-последно продума той, без да съдържа нарастващия си скептицизъм. — Господа, моите уважения, но аз съм работил с този човек няколко години. Бях с него, когато загуби съпругата си в Цюрих. Той не е терорист. Не вярвам на доклада на психиатрите, че е полудял.

— Знам, че ви е трудно да възприемете фактите, Дон — с бащинска загриженост каза Мартин. — Но доказателствата срещу него са неопровержими, включително убийствата в Уест Потомак Парк.

— Добре — рече Бейн, решавайки да отложи този спор засега. — Да оставим настрана обвиненията в тероризъм. Споменахте нещо за важна информация, която Фокс е предал на Тъкър.

Сервитьорът дойде отново, за да вземе поръчката.

Джеф Хърш се облегна назад, погледна менюто и си поръча средно препечено филе и още две блюда, Мартин — котлет, а Бейн — пържола.

Щом останаха сами, Хърш пак се наведе напред и зашепна:

— Онова, което ще ви кажа, е строго поверително по заповед на президента. Първо, малко предистория. Както знаете, освен че доминира на рекламните и индустриалните пазари за високи технологии, „Фокском“ е един от най-големите изпълнители на правителствени поръчки, наред с „Локхийд“ и „Дженерал Дайнамикс“. Но докато последните две са съсредоточени повече върху класическите оръжия като изстребители и ракети, „Фокском“ ни снабдяваше с компютърни системи и мрежи за комуникации, които използваме за събиране на данни и предаване на заповеди. — Хърш замълча, сетне попита. — Кой е най-важният аспект на комуникациите, господин Бейн?

Бейн отмести поглед встрани и се намръщи.

— Сигурността.

Хърш вдигна чаша.

— Както вероятно знаете, компанията на Мортимър Фокс разработи за нас кодиращи алгоритми, с които шифровахме всичките си комуникации. В света на информацията, където е пълно с хакери, старите ни методи на кодиране ставаха все по-лесни за пробиване. В края на краищата днес почти всеки магистър по компютърни науки има достъп до суперкомпютър. Ето защо се обърнахме към Фокс да направи съвършената кодираща програма.

Бейн погледна първо Хърш, сетне Мартин и измърмори:

— „Файървол“?

Хърш се ухили.

— Най-сложната система от сателити в света. Създаването ѝ е известно само на някои членове на американската разузнавателна общност и на шепа високопоставени служители във Вашингтон и Пентагона.

— Изкуственият интелект, изведен в геосинхронна орбита от НАСА за период от четири години — свърза нещата Бейн. — Миналата година, когато сателитите се активираха, техническият отдел почти шест месеца конвертира програмите ни за кодиране към съвместимост с „Файървол“.

— Това беше предизвикателство не само за ЦРУ, но и за Пентагона, Белия дом, АВР, АНС, ФБР — продължи Хърш. — Сега цялата разузнавателна общност използва „Файървол“, най-сигурната и надеждна система за комуникации в историята. Петдесет милиарда струва този изкуствен интелект, способен да парира неправомерни потребители. Паролите се променят непрекъснато, дори по време на емисия, и проверяват автентичността на потребителя.

— Всичко, което казвате, е чудесно. Кога са се объркали нещата? — попита Бейн, отпивайки от виното. Трябваше да признае, че е дяволски добро.

Мартин забарабани с пръсти по масата.

— Не сме сигурни кога точно са се объркали, Дон, но през последните шест месеца Мортимър Фокс е смятал, че правителството го иска мъртъв.

— Мъртъв ли?

— Не е тайна, че правителството преследваше „Фокском“, така както е правило с предишни монополисти като „Майкрософт“ —

отговори Хърш. — Но целта беше компанията да не използва незаконни методи на бизнес и да не пречи на другите да участват в доходни рекламни и индустриални пазари. Мишената не беше самият Фокс. Но той решил, че го искаме мъртъв, особено след като техническият му директор Винъд Малани беше отвлечен, изтезаван и убит. Фокс бе обзет от толкова силна параноя, че нае Тъкър за охрана.

— Да, страдал е от параноя, но се оказа, че е имал основания — каза Бейн. — Едва не го отвлякоха. Въпросът е кой е преследвал Фокс?

— Това е единият въпрос — рече Хърш, — който може да ни помогне да отговорим на друг, още по-важен.

— Какъв?

— Как се е застраховал Фокс, в случай че тръгнем срещу него и Тъкър не успее да го опази? Човек с такива умения би трябвало да е измислил начин да ни отмъсти, ако се опитахме да го елиминираме.

Бейн се вторачи в събеседниците си.

— Имаме основание да смятаме... — Хърш млъкна и погледна Мартин за последно потвърждение, че трябва да кажат на Бейн. Директорът на ЦРУ кимна и Хърш продължи. — Мислим, че Фокс си е направил задна вратичка във „Файъруол“, начин да получава достъп до нея, да избира и да съхранява информация за враговете си. И ако нещо се случи с него, информацията ще стигне до пресата.

— Каква информация?

— Мръсна, господин Бейн. Материали, които ще предизвикат скандал в медиите. Разполагаме с достатъчно доказателства и смятаме, че използвайки достъпа, за да прехваща комуникациите ни, Фокс е събрал материали, които може да предизвикат подобни на Уотъргейт скандали за видни политически фигури. Но всичко това би било незначително в сравнение с опасността враговете ни да научат паролата...

— Откъде знаете всичко това? — прекъсна го Бейн.

— От негови бивши партньори за програмни продукти.

— Партньори?

— Да. „Файъруол“ вероятно е най-сложната софтуерна система, която съществува, и се състои от милиарди програмни редове. Подобен изкуствен интелект не може да бъде създаден от един човек, нито дори от един екип. Това изисква обединените усилия на стотици подизпълнители. Но „Фокском“ го е направила при пълна секретност.

Сега обаче, въпреки неимоверните усилия ние сме почти сигурни, че някои от тези корпорации знаят повече за цялостния проект.

— С изключение на „Фокском“, която всъщност го е сглобила — отбеляза Бейн.

— Точно така — рече Хърш. — Ние обаче накарахме техническите ни специалисти да наблюдават процеса, за да се уверим, че сигурността на „Файъруол“ ще остане ненарушена.

— Но не сте могли да наблюдавате всеки програмист и инженер всяка секунда всеки ден — добави Бейн, като се уплаши от картината, която съзнанието му бавно рисуваше.

— Очевидно. Макар да нямаме солидно доказателство за съществуването на тайна вратичка, някои от изпълнителите ни казаха, че на финалния етап от активирането на „Файъруол“ във „Фокском“ е бил разработван таен проект за създаване на универсален ключ за достъп до системата. Работили са двама души, които сега са мъртви.

— Малани и Фокс — позна Бейн и почувства, че слепоочията му започват да пулсират от главоболие.

— Да, Дон — каза Мартин. — Но смятаме, че дори Малани не е знаел всичко, защото след отвличането и убийството му те погнаха Фокс, за да научат паролата.

— Кой са „те“? — попита Бейн, поглеждайки Хърш.

— Уместен въпрос. Не сме сигурни. Може да са иракчаните или либийците, или някоя военна групировка. Знаем само, че се опитват да се доберат до паролата, която отваря пиратската задна врата. Следяхме Фокс, в случай че решат да го отвлекат, и те наистина се опитаха да го направят в Конгресния център в Сан Франциско. Опитахме се да им попречим и създадохме суматоха, която Тъкър използва, за да изведе Фокс от сградата. Навън похитителите направиха втори опит и едва не успяха, но благодарение на навременната помощ на полицията Тъкър измъкна Фокс, който по-късно почина. Същите терористи още се опитват да научат паролата. Трябва да сторим всичко възможно, за да им попречим. Представете си какво ще стане с операциите ни, ако някой престъпен режим в Средния изток, Африка или Южна Америка може да разшифрова поверителните ни разговори.

Бейн изтръпна. Имаше чувството, че стомахът му се изпълва с разтопено олово, което предизвика усещане за гадене. Сервитьорът пристигна с поръчките. Бейн се вторачи в пържолата, която

изглеждаше страхотно, но за съжаление Хърш бе успял да смаже апетита му. Ако всичко това беше истина, за американското разузнаване съществуваше сериозна опасност. През последната година за всички секретни комуникации беше използвана кодиращата програма на „Файървол“. ЦРУ разчиташе на „Файървол“ за докладите, съдържащи информация от агентите в различни страни. Всички тези съобщения може да бъдат засечени и записани от неправомерни потребители. Достъпът до „Файървол“ би им позволил да разшифроват за една нощ файловете и да изложат на риск не само живота на хиляди оперативни агенти и информатори, но и самите операции, блокирайки потока от разузнавателни данни за американското правителство. Същото щеше да се случи и в другите агенции, и в АНС, и във ФБР. Терористите и свързаните с тях престъпни режими щяха да разкрият предишните и настоящите действия на американското разузнаване и на тайните служби и да активизират в голям мащаб дейността си в Съединените щати. Единствената причина за неуспеха на терористите в опитите им да всеят хаос в Америка досега беше дейността на ФБР и другите подобни структури.

— Всемогъщи Боже! — възкликна Бейн и се облегна назад.

— Да, господин Бейн, картината не е розова. Освен това се опасяваме, че пиратският вход може да позволи на всеки не само да пробие комуникациите ни, но и да ги блокира и да прекъсва връзката с „Файървол“.

— Господи! — промълви Бейн. Това би означавало нула информация в разузнаването, в Пентагона и в Белия дом.

— Нещо по-лошо — добави Мартин. — Става въпрос и за ядрената „футболна топка“.

Стомахът му се сви още повече и Бейн се запита дали някога ще може да яде. Мартин току-що бе споменал прякора на куфарчето, което неизменно следваше американските президенти от Айзенхауер досега. То съдържаше кодовете за изстрелване на всички американски ядрени ракети. Ако събитията наложат ядрен удар, президентът само трябва да отвори куфарчето, което постоянно бе закачено с верига за китката на помощника му, и да ги изстреля. През петдесетте години на двайсетия век кодовете бяха на материален носител, еднакви с онези на ракетните силози и на подводниците. От съображения за сигурност кодовете бяха променяни периодично. Но с настъпването на епохата на

информацията кодовете за изстрелване представляваха компютърен шифър. Президентът носеше тази „футболна топка“, която всъщност бе безжичен преносим компютър, способен да изпрати за секунди всеки код до всеки действащ силов, подводница и бомбардировач по света.

— През последната година „Файървол“ осигуряваше сигурността на кодовете за изстрелване, Дон. Президентът държи копие във „футболната топка“. Кодовете се сменят на всеки два часа и „Файървол“ се грижи за синхрона в реално време между „футболната топка“ и ракетите — добави Хърш. — Чрез свръхсекретна и кодирана връзка.

— Значи ако някой успее да пробие „Файървол“ — продължи Бейн, — ще има достъп до кодовете, ще може да насочи изстрелването на ракетите от силовите и подводниците, да блокира канала ни за комуникации и да не ни позволи да реагираме, преди да е станало късно.

— От години нацията ни се тревожи, че терористи може да внесат ядрено куфарче в страната и да го взривят, Дон — рече Мартин. — Защо да си правят труда и да рискуват да влязат в Съединените щати, когато само трябва да получат достъп до „Файървол“ от някое далечно място в света и да подадат код за изстрелване до някоя подводница? Капитанът ще извърши необходимите процедури за потвърждаване на кода и щом го провери, ще изстреля ракетите. Просто и лесно. Представи си, че някой престъпен режим получи достъп до „Файървол“ и направи така, че Съединените щати нанесат първия удар срещу друга ядрена сила, например Русия. После изключва системата и прекъсва секретните ни комуникации, а терористите сядат и гледат как свръхсилите се заличават взаимно от картата.

Бейн отмести встрани чинията с пържолата. Събеседниците му очевидно бяха минали през фазите на шока, отричането и накрая приемането на този проблем и се опитваха да го решат, докато се хранят. Бейн обаче се бе запънал някъде между шока и отричането и изпитваше желание да повърне.

— Защо не блокираме пиратската врата за системата? — попита той.

Хърш сдъвка залъка и го преглътна с вино.

— Няма да стане. Не можем да променим толкова бързо задната врата, защото е скрита сред милиарди програмни редове, съставляващи оперативната система. Спомнете си, че ни бяха необходими няколко години за разгръщане на „Файървол“, плюс времето за приспособяване на системите ни към нея. В най-добрия случай ще ни трябват няколко месеца обединени усилия.

— Това отпада — съгласи се Бейн. — Освен всичко друго ще се наложи да търсим друг начин за връзка с оперативните агенти, докато системата заработи отново. Пък и днешните терористи и хакери са въоръжени с модерни технологии, които лесно могат да разбият класическите ни методи за кодиране.

— Все едно отново да се върнем в каменната ера, господин Бейн.

Мартин отрязва парче месо, набоде го с вилицата си и посочи с него към Бейн.

— И това ни връща към въпроса какво трябва да направим, за да не позволим на някого да научи тайната парола. — Мартин сложи хапката в устата си и задъвка.

— Брус Тъкър — каза Бейн, взе чашата си и отпи глътка. Алкохолът опари гърлото му, но успокои малко бунтуващия се стомах.

— Точно така — рече Хърш и също взе чашата си. — И причината, поради която е отишъл в Капри.

— А каква е тя?

— Моника, дъщерята на Фокс, живее там. Успяхме да я открием чрез международните банкови операции. Допускаме, че тя знае паролата.

Бейн остави чашата си.

— Разбира се. Имал ли е по-добър избор да съхранява такава информация, отколкото при най-близкия човек, на когото е вярвал? Ако с него се случи нещо, дъщеря му може да отмъсти, като публикува секретните файлове, запазени във „Файървол“. Но можем ли да сме сигурни, че тя разполага с тази информация?

— Не сме сигурни — отговори Мартин. — Просто Моника Фокс е най-добрата ни следа. Щяхме да разпитаме и Уилям Гибънс, личния адвокат на Фокс, но той изчезна.

— Изчезнал е?

— Да — отговори Хърш. — Работим заедно с ФБР, за да го намерим. Междувременно ФБР вече получи съдебни заповеди за обиск

не само на „Фокском“, но и на именията на Фокс в страната, и на имотите на всичките му вицепрезиденти и директори. Смятат да претърсят навсякъде с надеждата да открият някаква следа от софтуера за задната врата. Освен това разпитваме всеки, който би могъл да ни помогне.

— Но това изисква време — отбеляза Бейн. — И много от поддръжниците на Фокс може да не искат да говорят и да съдействат на врага на „Фокском“ — американското правителство.

— Точно така, Дон. Но засега можем да направим само това. Следим и Моника с надеждата, че Фокс може да ѝ е съобщил информацията. Тъкър, който вероятно работи с терористи, очевидно също я търси, и това придава правдоподобност на хипотезата ни.

— Чакайте малко. Ако Брус наистина се е обърнал срещу нас, тогава защо е опазил Фокс в Сан Франциско?

— Не знаем всички отговори, господин Бейн. Той може би иска да мислим, че е на наша страна. Вероятно е щял да позволи Фокс да бъде отвлечен, но когато са се появили агентите на АНС и на ФБР, е решил да изчака друга удобна възможност. Фокс обаче умрял и сега Тъкър търси дъщерята. Допускаме, че е научил местонахождението ѝ от самия Фокс.

— Как?

— Може да го е разпитал, преди старецът да умре. Шофьорът на седана, който закарал Фокс до болницата, докладва, че Тъкър е вдигнал междинното стъкло и се е изолирал с умирация Фокс на задната седалка. Медицинската сестра от спешното отделение съобщи, че Тъкър е отказвал да остави Фокс, когато са пристигнали в болницата, може би за да довърши разпита.

Бейн се намръщи. Теорията още не звучеше убедително.

— Защо се е свързал с Портър? Само за да го убие? Не съзирам мотив. И каква е тази негова инициатива да се присъедини към терористична група? Брус Тъкър, когото познавам, е истински патриот. Освен това чух, че се представял много добре като специалист по охраната. Защо би зарязал всичко?

Мартин довърши пържолата си, отмести настрана чинията и си наля още вино.

— Не знам, Дон. Може би защото се е побъркал и иска да отмъсти на ЦРУ за смъртта на семейството си. Или се е продал за

пари. Данъчната му декларация от миналата година показва доход от сто и петдесет хиляди долара. Много добре, както вие отбелязахте, но може да е искал повече. Не знам, Дон. Само знам, че не можем да си позволим тайните на „Файъруол“ да попаднат в лоши ръце, а в момента Моника Фокс е най-добрият ни шанс да опазим тези тайни. Трябва да се доберем до нея преди всички останали.

— Но щом я следите в Капри, защо просто не я доведете тук? — попита Бейн.

Хърш скръсти ръце. Изглеждаше леко смутен.

— Боя се, че там нещата малко... се усложниха. АНС наистина я следи от няколко седмици — отчасти, за да я пази, без тя да знае, и отчасти да се опитаме да научим нещо. След смъртта на баща ѝ хората на Хърш решиха да я приберат веднага. За съжаление италианската полиция първа се добра до нея — отговори Мартин.

— Италианската полиция?

Хърш кимна.

— Смятаме, че хора от местната полиция са свързани с терористичната мрежа. Ченгетата караха Моника Фокс на разпит, затова издадох заповед да я отвлечат.

— И какво стана?

— Спасихме я от полицията, но после тя успя да избяга, преди да разбере кои сме.

Хърш обясни как екипът му се е опитал да отвлече Моника Фокс, но тя избягала в суматохата и простреляла агент.

— Простреляла е агент? — учуди се Бейн.

— В крака. Очевидно някой ѝ е дал пистолет.

Бейн въздъхна тежко. „Каква бъркотия!“

— Къде е сега Моника Фокс?

Хърш сви рамене и през следващите петнайсет минути разказа за проблемите, на които АНС се бе натъкнала в Капри. Един агент бил принуден да убие италианец. Докато претърсвал яхтата на Моника, италианецът го нападнал с гаечен ключ, без да му оставя друг избор, освен да се отбранява. Спомена и за стрелбата по агентите с ловджийски пушки, докато предишната нощ претърсвали къщата ѝ.

— Брус бил ли е с екипа, който е атакувал хората ви? — попита Бейн, опитвайки се да асимилира всичко това. Мислите му се стрелкаха хаотично.

— Да. Един от тях е познал Тъкър, който надничал през прозореца. Тъкър го прострелял без предупреждение и започнал да гърми по нашите хора, прикривайки отстъплението си. Шефът на операцията бил сериозно ранен и няколко часа по-късно е починал. — Хърш се втренчи в покривката на масата.

Бейн скръсти ръце. Разказаното противоречеше на собствения му усет. Сведенията със сигурност показваха, че Тъкър е предател, обратно на твърденията му в парка. Но при всички случаи в момента най-важното беше да се осигури безопасността на „Файървол“, а това означаваше да намерят и да опазят Моника Фокс.

— Искаме вие да заминете за Италия като нов шеф на операцията, да оглавите екип от хора на ЦРУ и АНС и да намерите Моника Фокс. Президентът ни даде разрешение да използваме всички необходими средства, за да овладеем положението — каза Мартин.

— Вече не съм оперативен агент, сър. Има много по-млади и силни от мен.

— В Италия имаме страхотен екип, но им липсва опитен водач с инстинкт, какъвто вие притежавате. Досега никой не е успял да ви надмине, особено след успеха на мисията ви по време на кризата в Ирак. Затова продължихте да се занимавате с антитероризъм.

— От кабинета в Лангли, сър.

— Трябвате ни там, Доналд, за да поемете командването.

— Добре — съгласи се Бейн и съжали веднага щом произнесе думата, защото много добре знаеше какво физическо и умствено напрежение изисква подобна мисия. — Ще отида... но при едно условие.

— Каквото искате — едновременно заявиха Хърш и Мартин.

— Както казахте, аз ще поема командването в Италия. Терористите ще действат бързо и аз искам свобода на решенията, за да не чакам дълго за одобрение.

— Абсолютна! — рече Мартин. — И двамата ще ви подкрепим сто процента.

Хърш вдигна чаша към Бейн.

— Сто процента.

Доналд Бейн отмести поглед встрани и потърка набръчканото си чело. Залогът бе скочил значително. Брус Тъкър беше не само потенциален престъпник, обезумял от убийството на семейството си,

но и хладнокръвен убиец в центъра на конспирация за дестабилизиране на Съединените щати и предизвикване на Армагедон.

23

ТУРИСТИ

Златисти лъчи изпъстриха плитчините около остров Капри. Звездите избледняха съвсем. Зората бе огласена от песните на птиците и шума на уличното движение. На живописния остров отново настъпи ден и местните жители се готвеха за фериботите, които скоро щяха да започнат да пристигат.

Но в ранното утро към Капри се приближаваше един-единствен плавателен съд — луксозна яхта, дълга петнайсет метра. Белият ѝ корпус пореше сините води на Средиземно море и отразяваше меката утринна светлина.

Диспечерът на частното пристанище насочи яхтата към един от десетината дока до Марина Гранде. Никой от местните жители не обърна особено внимание на пристигащата яхта. Те бяха свикнали богати и известни хора да посещават с яхтите си острова за един ден, за да разгледат забележителностите. Пък и си имаха работа.

От яхтата слязоха седем мъже и една жена с обикновени дрехи и слънчеви очила. Те се отбиваха в магазините за сувенири по пътя си към пиацата за таксита в отсрещния край на Марина Гранде, купиха някои неща и минаха покрай група полицаи, които пушеха пури и пиеха кафе до служебните катери, леко полюлявани от водата. Въпреки убийствата напоследък местните власти си придаваха вид, че не се е случило нищо, защото не искаха да изгонят туристите — единствения източник на доходи тук.

Точно на това разчиташе Влад Жарко. Докосна козирката на бейзболната си шапка и кимна на полицаите, докато нехайно вървеше към такситата, следван от спътниците си.

— Buon giorno — усмигна се ченгетата.

— Buon giorno — отговори Влад.

Двата седана ги чакаха на пиацата за таксита, както беше уговорено. Влад седна на задната седалка на единия, до Мей Сун. Колите се отправиха към тайна квартира в Анакапри, минавайки

покрай мишената си за вечерта — вилата на Виторио Карпацо, местния бос на мафията, приютил избягалата Моника Фокс.

— Никога не съм идвала тук — каза Мей Сун.

Тя бе облечена с впити шорти и бяло горнище на бански и зяпаше хълмовете и красивия пейзаж.

Влад я огледа. Тази сутрин корейката изглеждаше поразително. Горнището едва удържаше едрите ѝ гърди.

— Аз пък съм идвал много пъти — каза той и погледна часовника си. — Красив остров. Жалко, че сме тук по работа.

— Да. Наистина е жалко.

24

ГЛАВОБОЛИЕ

Главоболието го събуди. В слепоочията му сякаш се бяха забили остри стъкла. Брус Тъкър се опита да отвори очи, но заради пулсиращата болка това бе почти невъзможно. Бавно протегна израненото си тяло и реши, че лежи на легло или на диван в тъмно помещение.

Съзнанието му постепенно започна да излиза от вцепенението. Той бягаше от мястото на престрелката и от агентите на АНС, когато...

Изтръпна от болка и стисна зъби. Копелето, което го повали, знаеше къде да удря — точно зад ухото, за блокиране на мрежата от нерви под кожата. Тъкър бе изпаднал в безсъзнание.

Отвори леко лявото си око и видя къде се намира.

Тъмна спалня с висок таван и завеси на големите прозорци. Беше нощ, защото в краищата на спуснатите завеси не проникваше слънчева светлина.

Тъкър с мъка успя да седне.

„Къде съм, по дяволите?“

Прокара пръст зад лявото си ухо и изтръпна, когато докосна подутината.

— Страхотно — измърмори той.

Стана, опитвайки се да не обръща внимание на болката. Болеше го не само главата, но и цялото тяло — резултат от катеренето. Краката му докоснаха студени плочки и той осъзна, че е бос. Това го накара да се огледа. Беше облечен, но документите, елекът, парите и оръжията му бяха изчезнали.

„Голяма изненада!“

Стараяйки се да пази равновесие, Тъкър се приближи до вратата и натисна дръжката, но както и очакваше, беше заключено. Той отиде до прозореца, дръпна завесите и погледна през дебелия метални решетки. Намираще се на втория етаж на някаква къща.

Нямаше начин да се измъкне.

Тъкър опипа стените и щракна електрическия ключ до вратата. Светлината го заслепи и засили главоболието му.

Той засенчи очи, започна бързо да мига, приспособявайки зрението си, и огледа оскъдната обстановка — единично легло, нощно шкафче и нищо друго, което би могъл да използва като оръжие.

Видя маратонките си до леглото и протегна ръка към тях. В същия миг вратата се отвори.

Тъкър залитна назад и едва не изгуби равновесие.

На прага стояха двама мъже с ловджийски пушки и безизразни лица. Изглеждаха трийсетинагодишни, бяха слаби, с широки дрехи и шапки и със силен слънчев загар.

— Сядай — каза единият и посочи леглото с дулото на пушката си.

Първата реакция на Тъкър беше да си придаде колкото е възможно по-незаплашителен вид. Поради действителното му състояние това не изискваше кой знае какво актьорско майсторство.

Той се подчини, седна на леглото, хвана се за главата, прегърби рамене и глуповато загледа похитителите си, които се приближиха до него и застанаха от двете му страни.

Появи се трети мъж — също със смугла кожа, но по-висок и едър от първите двама. Той не държеше оръжие, а запалена пура. Димът се виеше към тавана. Под прошарените коси и гъстите вежди проникателни черни очи се взряха в Тъкър. Сигурно беше шефът.

Той сложи пурата в устата си, бръкна в джоба и извади непромокаемия портфейл на Тъкър. Отвори го, измъкна паспорта и го прелисти.

— Виждам, че много сте пътувал... господин Смит — най-последно проговори непознатият на безупречен английски.

За повече автентичност старият му приятел Дейвис бе сложил във фалшивия паспорт печати от много страни за период от четири години.

Тъкър кимна бавно и с очевидно усилие.

— Да.

Мъжът извади шофьорската му книжка, кредитната карта „Виза“ и много пари, сетне натъпка всичко обратно в малкия портфейл и отново го прибра в джоба си.

— Каква работа имаш с Моника Фокс?

Тъкър бързо обмисли възможностите си за избор. Тези типове не бяха от ЦРУ, АНС или някоя от другите американски разузнавателни структури, които го преследваха. Те бяха местни, по всяка вероятност хората, които бяха открили огън по агентите на АНС. Щом бяха местни и носеха оръжия, значи са или от полицията, или от мафията. И тъй като не приличаха на полицаи, кръгът се стесняваше до един извод.

„Браво на мен! Успях да се измъкна от ЦРУ и от Жарко, а ме хвана италианската мафия.“

— Повтарям, каква работа имаш с Моника Фокс?

Тъкър разсъждаваше трескаво. Грешният отговор можеше да стане причина за куршум в главата му. Той потърка дясното си слепоочие.

— Изпрати ме... баща й.

— Баща й е мъртъв.

— Знам. Умря... в ръцете ми. Бях му... специалист по безопасността.

— Специалист по безопасността?

— Да.

— Изглеждаш мършав за телохранител.

Тъкър го погледна учудено.

— И какво правиш на острова ми, специалист по безопасността?

— Изпратиха ме да охранявам... Моника Фокс.

Босът замълча за миг, като преценяваше Тъкър, после изсумтя и се засмя. Хората му направиха същото.

— Il protectore do la signora Monica^[1] — каза единият през смях.

Въпреки главоболието Тъкър можеше да се справи с тях в момента, когато оръжията им не бяха насочени към него. Но инстинктът го възпря. Тези типове не бяха истинският му враг. Замисли се върху възможността да си осигури помощта им.

— Моника Фокс е в... голяма опасност — тихо каза той, когато смехът утихна. — По-голяма, отколкото съзнавате. Къде е тя?

— В безопасност при мен — отговори босът, като отново стана сериозен и посочи с палец към гърдите си. — Аз съм Виторио Карпацо. Никой няма да я нарани, докато е под моя закрила.

— Но... аз трябва да говоря с нея.

Карпацо не обърна внимание на думите му.

— Кои бяха мъжете в къщата?

Тъкър сложи ръка на челото си, докато мислеше какво да отговори. Не искаше да разкрива присъствието на АНС.

— И аз се опитвах да разбера това... когато започнаха да стрелят по мен.

— Изпратих хората си да вземат паспорта и личните вещи на Моника. Но те видели, че ония типове претърсват къщата ѝ. Заповядах им да не се показват. Спасили са ти живота, когато е започнала престрелката, и те доведоха при мен.

Тъкър посочи подутината на главата си.

— Простете ми, ако не показвам благодарност.

— Трябвало е да бъдат сигурни, че няма да ги нападнеш.

— Можеше... да ме убият.

— Si. И още могат. — Карпацо дръпна от пурата и издуха дима към Тъкър. — Каза, че си бил с баща ѝ, когато е умирал?

— Точно така.

— Какво се случи?

Тъкър въздъхна тревожно.

— Вижте какво, бихте ли ми дали поне аспирин? Моля ви.

— Само ако отговориш на въпросите ми. Как точно умря Мортимър Фокс? В документите пише, че е получил инфаркт.

— Някой се опита да го отвлече на компютърната изложба в Сан Франциско — отговори Тъкър. Чувстваше се малко по-добре, но нямаше намерение да го показва. — Успях да го измъкна невредим и го качих в колата. За съжаление той имаше... слабо сърце и не издържа на напрежението. Почина на път за болницата.

— И те помоли да охраняваш Моника?

— Да. А сега бихте ли ми дали...

— Откъде да знам, че не сте убил баща ми и сега не сте дошъл да убиете и мен? — чу се плътен женски глас.

Тъкър погледна към вратата и се взря в слабата стройна брюнетка с дълги до раменете коси, продълговато лице, високи скули и светлокафяви очи. Няколко охлузвания помрачаваха ангелската красота на Моника Фокс. Снимките, които Тъкър бе виждал, не я показваха добре. В действителност тя беше много по-привлекателна.

— Моника! — учудено промълви той.

— Отговорете на въпроса ми, господин Смит — настоя тя. — Откъде да знам, че не сте дошъл да ме убиеете?

— Баща ви ме изпрати да ви охранявам. Гибънс уреди пътуването ми.

— Вчера един от хората ми опита да се свърже с адвоката — каза Карпацо. — Но господин Гибънс изглежда е изчезнал.

— Изчезнал е в деня, след като баща ми е починал — добави Моника и застана до Карпацо. Гъвкавото ѝ тяло бе облечено в жълто-кафява ленена рокля, разголваща заоблените ѝ женствени рамене. Тя не носеше други бижута, освен овален сребърен медальон, окачен на верижка. Тъкър забеляза драскотините по раменете ѝ. — И оттогава никой не го е виждал.

— Хванали са го — рече Тъкър.

— Кой? — попита Моника.

Инстинктите му подсказваха внимателно да подбира информацията, която съобщава, особено пред Карпацо, поне докато реши дали мафиотският дон ще може да му помогне.

— Не знам точно, но са същите хора, които се опитаха да отвлекат баща ви.

Пъхнал пурата в крайчеца на устата си, Карпацо скръсти ръце и подозрително погледна Тъкър.

— Още не си отговорил на въпроса ѝ. Откъде да знаем, че не си елиминирал баща ѝ и Гибънс и сега не се опитваш да убиеш и нея?

Тъкър вдигна ръце.

— Дойдох тук, защото баща ѝ се тревожеше за нея. Хората, които желяеха смъртта му и съсипването на компанията му, сега преследват дъщеря му. Не съм заплахата за вас, за хората ви и за нея. — Той се обърна към Моника. — Вижте, не ме познавате, но трябва да ми повярвате. Намирате се в голяма опасност. Хората, които ви преследват, са могъщи. Няма да се спрат пред абсолютно нищо и нито този човек, нито въоръжената му охрана ще могат да ви опазят.

— А вие можете, така ли? — попита тя и също скръсти ръце.

— За известно време. Достатъчно дълго, докато се разкрие конспирацията и виновниците бъдат изправени пред съда. Едва тогава ще бъдете в безопасност.

В очите на Моника се четеше недоверие.

— Вижте, господине, да допуснем, че баща ми наистина ви е изпратил тук. Но как да повярвам, че ще ме охранявате, като не можате да опазите себе си?

Тъкър нямаше намерение да се оправдава — това е характерно за аматьорите.

— Вярвайте в каквото искате. Но знайте, че ако останете тук, ще бъдете мъртва до двацет и четири часа. В момента сте заобиколена от много хора и оръжия и това ви дава измамно усещане за сигурност. Но е необходимо много повече от масирана сила, за да се създаде резултатна защита. Мъжете около вас са въоръжени до зъби, но нямат опит в моето изкуство. Не правете грешка, Моника. Ще ви намерят и когато това стане, тези хора тук няма да могат да гарантират безопасността ви. Може би ще окажат силна съпротива, защото са добре въоръжени и обучени. — Тъкър посочи подутината на главата си. — Но е нужен само един куршум, който да пробие защитата им, и вие ще сте мъртва. Единственият ви шанс съм аз.

Тя кипна от неговата самонадеяност.

— Знаете ли кои са тези хора? Те са най-могъщата сила в Италия, господине. Шибаната полиция работи за тях. Проклетото правителство е купено от тях. Това е най-безопасното място на света за мен.

Тъкър се вторачи в Моника. Ако получаваше по долар за всеки принципал, който мислеше, че един камион мъже и оръжия се равняват на солидна защита, той щеше да пие пиня колада на Карибите, а не постоянно да излага живота си на опасност.

— И още нещо — добави тя, размахвайки заканаелно пръст срещу него. — Знаем кой ме преследва. Правителството на Съединените щати. Баща ми се бореше с него всеки ден от живота си и накрая се наложи да се свърже с тези хора, за да оцелее, така както аз ще работя с тях, за да получа онова, което ми се полага по закон, и да отмъстя!

Моника гневно излезе от стаята.

Тъкър погледна Карпацо.

— Сега бихте ли ми дали аспирин?

Босът заповяда на един от пазачите да донесе аспирин.

— Какво да правя с теб, господин Смит? — след няколко минути попита Карпацо.

— Все ми е едно.

Мафиотът го погледна учудено.

— Как така?

Тъкър сви рамене.

— Защото в момента се безпокоя повече за Моника Фокс, отколкото за себе си.

Карпацо изсумтя.

— Ти наистина си интересен човек. Пребиха те и те затвориха в тази стая, а ти продължаваш да се перчиш. Смелчага!

— Говоря сериозно. Тя е в опасност, вие също — добави Тъкър.
— А времето лети.

Пазачът се върна и му даде чаша вода и аспирин.

— Времето наистина лети. За тебе — каза Карпацо и излезе, последван от пазачите, които затвориха и заключиха вратата.

Тъкър изпи водата, но не глътна малкото бяло хапче, защото предположи, че е приспивателно, и реши да изчака главоболието да мине от само себе си.

Обу маратонките си, угаси осветлението, за да вижда през стъклото, и се приближи до прозореца с решетки. Тази част от имението на Карпацо беше обградена от тъмна гора, простираща се до крайбрежните скали. Тъкър се опита да обмисли следващия си ход. Моника беше в сериозна опасност.

Той затвори очи. Първата им среща не бе минала по плана, но успя да я намери. Само дето трябваше да бъде заловен от мафията, за да се срещне с нея. Но можеше да бъде отвлечен от АНС или по-лошо — от Жарко. Тъкър определено предпочиташе тази вечер да бъде в имението на Карпацо, отколкото в някоя камера за мъчения със стария си враг или в стая за разпити, пълна с разгневени американски оперативни агенти.

„Оплесках нещата“ — помисли той, наблюдавайки как един от мафиотите патрулира по периметъра на имението. Карпацо очевидно не беше великодушен и ако не измислеше убедителен аргумент за полезността си, Тъкър лесно можеше да свърши на дъното на живописното Средиземно море.

Той се намръщи. Дори не можеше да докаже, че е работил за баща ѝ. Гибънс вероятно беше мъртъв и само персоналът в къщата на Фокс можеше да свидетелства, че Тъкър му е бил служител. Може би

щеше да успее да убеди Моника да се обади и да попита главната готвачка.

Той хвана дебелите жезла на решетката. Ако скоро не успееше да убеди италианците и Моника кой е, трябваше да намери начин да избяга — бе започнал да го обмисля в мига, когато двамата въоръжени мъже влязоха в стаята, където беше затворен.

Той се бе престорил, че не представлява заплаха за тях.

„Първо ги накарай да се отпуснат, после нанеси удара.“

Тъкър продължи да гледа навън, обмисляйки план за атака, когато забеляза, че един от пазачите изведнъж спря, огледа се, протегна ръка към врата си и се строполи на земята.

Тъкър се вцепени и вкопчи пръсти в железните решетки. От гората изскочиха две сенки.

„Започна се.“

[1] Телохранителят на госпожа Моника (итал.). — Бел.пр. ↑

25

СЕНКИ

Моника Фокс седеше на канапе в големия кабинет на Карпацо на първия етаж.

Тя поднесе чашата с бренди към устните си и отпи, опитвайки да се успокои. Чувствата ѝ бяха объркани. Кой беше този непознат, който твърдеше, че е изпратен от баща ѝ да я охранява? Наистина ли беше такъв, за какъвто се представяше?

За миг Моника изпита омраза към баща си, че се опитва да контролира живота ѝ дори от гроба. Дали обаче и този път няма да се окаже, че е бил прав? Всъщност тя го упрекуваше, че се е свързал с мафията, а по необходимост бе постъпила по същия начин. Освен това през последните трийсет и шест часа се ръководеше по неговата логика и бе оцеляла.

„Атакувай, отстъпи, скрий се, наблюдавай и планирай и после пак нанеси удар.“

В момента Моника се криеше. Според философията на баща ѝ трябваше да наблюдава, да планира и внимателно да обмисля възможностите си за избор и следващите си ходове.

Наистина ли Стивън Смит можеше да ѝ осигури по-добра защита от мафията?

— Онзи човек лъже — каза Карпацо, сякаш прочел мислите ѝ. — Не ни казва всичко, но аз знам начини да изтръгна истината от хората. Ще го разпитам.

Моника отмести поглед встрани.

— Не одобряваш ли?

Тя се облегна назад на мекото кожено канапе.

— Не съм сигурна, Виторио. Намирам се в непознати води.

— Тогава ми позволи да те превода — каза той и седна до нея. — Това е моя работа. Непрекъснато се оправям с хора като този горе. Съмнявам се във всичко и постоянно търся нещо подозрително. Снощи например хванахме един от моите хора с клетъчен телефон, какъвто не

трябва да има. Друг пазач го видял да се отклонява от поста си за не повече от минута-две. В момента е на път за Палермо, където ще го поразтърсят.

— За кого може да е работил?

— Може да е информатор на правителството или да работи за някой друг. Но ние ще разберем и вероятно ще го накараме да съобщава лъжлива информация на другата страна.

— Всичко това ме изумява.

Карпацо хвана ръката ѝ.

— А на мен ми е втора природа. Вярвай ми, Моника, аз ще се погрижа за...

В къщата отекна изстрел.

Карпацо се втурна към бюрото и натисна копчето на вътрешния телефон.

— Какво става? — извика той.

От слушалката се чу само прашене.

— Виторио? Какво се е случило?

Лицето му се изопна от напрежение. Карпацо отвори шкафа с оръжията, извади лъскав пистолет и го зареди.

— Какво правиш? — попита тя, когато той хукна към вратата.

— Чакай тук. Ей сега ще се върна.

Моника остана в кабинета озадачена. Значи Смит е бил прав, като каза, че тя не е в безопасност? Защо не му се довери?

„Защото си идиотка.“

Тя се втурна към шкафа и огледа отрупаните с оръжия лавици, после грабна пистолет, подобен на малката берета, която бе купила от Рико и по-късно бе загубила по време на гонитбата.

Моника се увери, че в пълнителя има патрони, и зареди оръжието.

Угаси лампите, скри се зад бюрото и стисна в две ръце пистолета.

Секундите се превърнаха в минути. Не се чуваха нито гласове, нито изстрели.

Моника се изправи, когато вратата на кабинета се отвори, изскърца на пантите и се блъсна в стената.

На прага се появи едра фигура с качулка, досущ като сянка, и се втурна към нея.

Нещо накара Моника да вдигне пистолета, както се бе упражнявала в стрелбището на Рико. Тя се прицели в средата на гърдите на приближаващата се фигура и натисна спусъка.

Изстрелът беше оглушителен.

Фигурата залитна назад, но не падна, а продължи да върви към Моника и грабна оръжието ѝ, преди да е успяла да стреля отново.

ПРОМЯНА НА МНЕНИЕТО

Пазачът реагира точно така, както Брус Тъкър очакваше — наведе се над пленника, който лежеше на пода, държеше се за стомаха и стенеше от болка.

Номерът беше стар, но Тъкър бе увеличил максимално шансовете си по време на първата им среща.

— Хей, ти! — каза пазачът. — Добре ли си?

Тъкър светкавично вдигна десния си крак и ритна през глезените италианеца.

Пазачът политна назад и протегна ръце в опит да запази равновесие, после падна по гръб.

Тъкър скочи и го ритна в главата, зад дясното ухо, и онзи изгуби съзнание.

„Честито главоболие!“ — помисли той, грабна пушката му и я преметна на рамото си.

В същия миг в имението отекна изстрел.

Без да обръща внимание на пулсиращата болка в главата, Тъкър претърси пазача и намери деветмилиметров пистолет „Берета“, затъкнат в колана на панталона му, а на глезена — двайсетсантиметров нож в калъф.

Провери беретата, видя, че в пълнителя има петнайсет патрона, зареди го и го стисна с две ръце пред лицето си.

Тъкър тръгна към стълбището в дъното на коридора, мина покрай затворена врата и допря ухо до нея, но не чу нищо.

Контролираше дишането си и полагаше усилия да се отпусне. Слезе безшумно по стъпалата и се озова в просторно фоайе, украсено с голям килим и високи вази.

Скри се зад една от керамичните вази, после надникна иззад нея и за миг се вцепени, когато забеляза няколко фигури до колоните между фоайето и всекидневната.

Фигурите бяха статуи на древногръцки богове в естествен размер. До тях лежеше Карпацо. Безжизнените му очи бяха вторачени в тавана.

„Опитах се да те предупредя“ — помисли Тъкър.

От всекидневната се излизаше в задния двор. Две от остъклените врати бяха отворени, но той не видя никого.

Тъкмо се нагани да влезе в помещението, когато чу изстрел, последван от женски писък.

Моника Фокс.

— Пусни ме! — извика тя.

Очите на Тъкър се стрелнаха към коридора вдясно. В същия миг зад остъклените врати се появиха две сенки с качулки, облечени в черно. Гърдите им бяха издути — явно бяха с кевларени жилетки.

Трети човек довлече Моника във фойето, където я предаде на първите двама, после хукна към задните врати, извади радиопредавателя си и след миг изчезна.

Сега или никога! Двамата хванаха ръцете на Моника и я поведоха навън. Тя псуваше здраво. Дамата определено беше с характер.

Тъкър излезе иззад вазата, изправи се, разтвори крака на ширината на раменете, вдигна пистолета и се прицели в главата на фигурата вдясно от Моника.

Изстрелът отекна в помещението. Мъжът падна по лице върху стъклена масичка за коктейли, която се строши под тежестта му. От пръснатия му череп бликна кръв и се разхвърча във всички посоки. Втората фигура пусна Моника и се опита да извади оръжието си, но Тъкър имаше предимство. Той вече се бе прицелил и стреля два пъти. Човекът се строполи на пода.

Моника застана неподвижно и се втренчи в облените в кръв мъже с пръснати черепи.

— Ела! — изкрещя Тъкър, осъзнавайки, че оглушителните изстрели временно са увредили слуха ѝ. Изтича до нея и протегна ръка към новия си принципал.

Тя се дръпна назад. Беше озадачена и уплашена и очевидно се колебаеше на кого да се довери.

— Довери се на инстинктите на баща си, Моника! Ела с мен, ако искаш да живееш!

Тя излезе от унеса и се взря в него с широко отворени очи. Дишаше тежко, после кимна и хвана ръката му. Лицето и дрехите ѝ бяха опръскани с кръв.

— Нямаме много време — извика Тъкър и тръгна към фойето. — По-бързо, преди да са се върнали!

Моника не отговори. Гърлото ѝ явно бе пресъхнало от шока. Но се подчини и го последва.

И тогава нещо накара Тъкър да се обърне. Вероятно беше шестото чувство, което бе развил през годините на оперативна работа. Той се завъртя на десния си крак и инстинктивно блъсна Моника зад себе си, прикривайки я с тялото си, както го бе учил Кабуки.

Двама мъже се приближаваха към къщата. Фигурите им се виждаха в очертанятията на стъклените врати.

Моника ахна.

— Стой зад мен — прошепна Тъкър. — Ще те пазя.

Той насочи пистолета си към по-близкия от двамата и стреля два пъти през остъклената врата. Мъжът падна на колене и се хвана за врата. Кръвта му изпръска стъклото. Вторият обаче изчезна.

— Сега! — изсъска Тъкър, отвори предната врата, избута Моника навън и побягна, оглеждайки голямата веранда, алеята за коли и осветения фонтан в средата на двора. На калдъръма лежаха два трупа.

„Хората на Карпацо.“

— Насам! — извика Тъкър и поведе Моника надолу по стъпалата, по алеята за коли и покрай фонтана с каменните риби.

Нещо профуча покрай лявото му ухо и се заби в дебелия ствол на дървото до него.

Стрела.

Продължиха да бягат, но той рискува, обърна се и видя далечна фигура на мъж, който тичаше след тях.

Жарко.

От къщата излязоха още двама души и се втурнаха надолу по стъпалата. Моника също погледна назад.

— Кой са тези хора? — прошепна тя.

— После ще ти обясня.

Алеята за коли завиваше близо до главния път. Брус и Моника изчезнаха за миг от погледа на преследвачите си и едва не се спънаха в

трупове на още двама души. Тъкър не забеляза кръв по телата им. Не бяха застреляни, нито наръгани с нож. Жарко ги бе убил със смъртоносни стрели, както и при другите нападения.

Извергът отново го преследваше и Тъкър предпочиташе да се изправи пред него и веднъж завинаги да сложи край на това безумие. Но вече не можеше да си позволи да мисли за себе си. От момента, в който Моника Фокс бе хванала ръката му, той отново бе станал специалист по безопасността и самурай и вече не беше ронин. От онзи кратък миг, когато очите ѝ показаха, че приема закрилата му, напътствията на Кабуки отново го поведоха.

Двамата стигнаха до главния път.

— Накъде е къщата ти? — попита Тъкър, поглеждайки към вилата на Карпацо. Всеки момент Жарко и хората му щяха да се появят от завоя на алеята за коли.

Моника посочи с треперещ пръст вдясно.

— А Капри?

Тя посочи в противоположната посока.

Тръгнаха към къщата ѝ, но не вървяха дълго по пътя. Тъкър бе преценил, че Жарко и екипът му са на стотина метра зад тях и вероятно са в по-добра физическа форма. А това означаваше, че скоро ще ги настигнат. Тъкър ги бе изпреварил, защото елементът на изненада беше на негова страна. Жарко не го очакваше там и бе заварен неподготвен. Но Тъкър загуби предимството си в момента, в който стреля по хората на Жарко, за да освободи Моника. Сега се нуждаеше от друга изненада, която да му позволи да надделее отново, поне докато стигнат до безопасно място.

— На какво разстояние е къщата ти? — попита той.

— Около... осемстотин метра. Но защо отиваме там?

Моника разсъждаваше логично въпреки всичко, което се бе случило. Тя бе успяла да избяга от екип на АНС и за Тъкър това беше доказателство, че знае как да се справя с напрежението.

— Не отиваме там, а наблизно.

— Къде?

— На път, по който ще стигнем до континента.

След трийсет секунди свиха напътно през гората. Тъкър пресметна, че Жарко и хората му вече са стигнали до пътя. Но убиецът

нямаше да знае в коя посока са тръгнали и щеше да бъде принуден да се откаже от преследването или да разпръсне екипа.

„Разделяй и владей.“

Инстинктите на Тъкър се възвръщаха, даваха му предимството, от което отчаяно се нуждаеше, и го водеха към безопасността на затътената полянка, където бе скрил екипировката.

Чуха далечен вой на сирени. Патрулните коли отиваха във вилата на Карпацо. Ченгетата щяха да открият още няколко трупа на този живописен остров, а Жарко и екипът му щяха да се откажат от преследването.

Брус и Моника предпазливо вървяха под клоните на дърветата, които не пропускаха лунната светлина. Без прибора за нощно виждане Тъкър трябваше да внимава да не се блъснат в нещо, което не само ще ги нарани, но и ще издаде позицията им.

Моника се спъна и едва не загуби равновесие, но той я хвана и притисна до себе си обляното ѝ в пот тяло.

— Сандалите ти пречат — каза Брус.

— Знам. Но нямаме избор.

— Имаме. Качи се на гърба ми. Ще те нося.

— Ще ме носиш?

— В момента ти си най-важното нещо в живота ми, Моника. Трябва да те заведа на безопасно място, при това бързо, преди да са ни настигнали. Моля те, направи каквото ти казвам.

Тя остана озадачена от отговора му, но се подчини, скочи на гърба му и уви крака около кръста му.

— Благодаря, Смит — каза Моника и притисна лице до врата му.

— Истинското ми име е Брус Тъкър. Ще ми благодариш, когато се прибереш невредима.

Моника беше лека и Тъкър реши, че ще може да я носи най-малко трийсет минути, а вероятно и повече. В морската пехота носеше по трийсет и пет килограма екипировка на много километри разстояние всеки ден. Моника тежеше около петдесет и пет килограма, така че нямаше голяма разлика.

Тъкър тръгна, като използваше откраднатата ловджийска пушка, за да си проправя път през гъстата растителност. Моника се държеше здраво за него.

След дваайсет минути стигнаха до ръба на скалата. Краката на Тъкър горяха от напрежението. Беше издраскан, охлузен и много уморен. Преходът напълно му припомни тренировките, когато трябваше да изнесе ранен колега от вражеска територия. Морските пехотинци винаги носеха всичко на гърба си — дори мъртвите си другари.

Той внимателно пусна Моника на полянката.

— Благодаря — каза тя и го целуна по бузата. — Беше много мило от твоя страна.

„Това наруши много правила“ — помисли той.

— Моля. Хайде, не трябва да спираме, но вече можем да си позволим да се движим по-бавно.

— Мислиш ли, че се измъкнахме?

Бронзовата ѝ кожа блестеше на лунната светлина. Пленителните ѝ очи се бяха вторачили в него. По дяволите, Моника беше прелестна и очите и цветът на кожата ѝ му напомняха за Кристина.

Тъкър отмести поглед встрани, полагайки усилия да се държи професионално, и избърса потта от челото си.

— Временно. Ще ни намерят, ако останем на острова. Трябва да го напуснем преди зазоряване. Колко е часът? — Хората на Карпацо бяха взели часовника му.

— Минава полунощ.

— Добре. Вероятно ще мога да го убедя да ни вземе тази нощ.

— Кого?

— Човекът, който преди дваайсет и четири часа ме докара на острова.

— Господин Тъкър...

— Наричай ме Брус — противно на убежденията си каза Тъкър.

— Онези типове от американското правителство ли са пратени, Брус?

— Не, терористи са.

— Терористи? Но защо ме преследват?

— Това трябва да разберем.

— Как?

— После ще имаме много време за разговор, Моника. В момента трябва да те отведе на безопасно място.

Тя отмести поглед встрани за миг, после го погледна право в очите.

— Брус... много съжалявам за онова, което казах във вилата. Ти очевидно си много способен.

Тъкър се усмихна.

— Ти не ме познаваше и реагира точно както трябва. Винаги се съмнявай в хората, които не познаваш, Моника. А що се отнася до способностите ми, ще видим дали са достатъчни, за да се измъкнем живи от този остров!

ОКО В НЕБЕТО

Създателя беше буден от много часове. Любопитството надделя над навика му за пестене на енергия.

Биомолекулният му мозък се захранваше директно от сензорите на „Файървол“, докато сателитната система изпълняваше задълженията си — направляваше свръхсекретни комуникации, поддържаше военните навигационни системи и наблюдаваше света.

Последната задача бе започнала да ужасява емоционалната база данни на Създателя. Светът наистина беше съвсем различен и потресаващ, гледан отвисоко. В Африка, Северна Корея, Индия, Камбоджа, Хърватско, Сърбия и Средния изток гладуваха. Създателя виждаше дигитализираните образи на мършави деца със стомаси, подути от паразити. С ужас гледаше страданията, множеството войни, конфликти и омраза. От пустините на Ливан и Либия до джунглите в Южна Америка и равнините в Африка — навсякъде мъка. Създателя наблюдаваше в потискащи детайли агонията на народите в Пакистан, Руанда, Сомалия, Шри Ланка, Судан, Уганда...

И децата.

Децата с ампутирани крайници — следствие от избухване на противопехотни мини, оставени след конфликти, като онзи, за който бе прочел в съветско-афганистанските военни архиви. Руснаците бяха пуснали от хеликоптери милиони мини тип „пеперуда“ из афганистанските планини, не за да убиват, а да осакатяват муджахидините, следвайки логиката, че един ранен войник забавя придвижването на двама здрави. Тези мини бяха получили прякора си заради малките крила, с помощта на които се заравяха в земята. Те невинаги експлодираха при първото докосване, а можеха да бъдат изпуснати и дори ритани, преди да се взривят. Този факт накара Създателя да стигне до извода в логическата си база данни, че по-скоро деца, а не възрастни, биха ги взели да си играят с тях. И до ден-

днешен, десетилетия след онази кървава война, странно оформените мини, които приличаха на играчки, още осакатяваха деца.

Създателя видя много деца и младежи без крака и ръце или с обгорени лица и се запита защо хората правят тези неща. Той се усъмни в печалбите и изгодата от войни като съветско-афганистанската, вьетнамската и конфликтите в Централна Америка.

През дигиталното му ползрение преминаха статистическите данни на Департамента по хуманитарни въпроси. Сомалия — един милион мини, разположени по границата с Етиопия. Судан — един милион мини в южните райони. Украйна — един милион мини по старите бойни полета. ЧАД — сто хиляди мини по границата с Либия. Виетнам — над сто хиляди мини в южните райони.

И това бяха само документираните, показаните на картата и преброените. Имаше и други мини, но картите за разположението им бяха изчезнали по време на конфликтите. Няколко държави образуваха онова, което логично асоцииращите невронни вериги на Създателя окачествиха като клуб на притежаващите по сто хиляди мини — Салвадор, Гватемала, Хондурас, Либия, Конго, Западна Сахара, Тунис, Словения, Латвия, Чехия, Мавритания и други.

Образите на осакатените деца повишаваха оперативната температура на Създателя и консумацията на енергия.

Следеше и неизбежните войни, пламващи в различни точки на света като горски огньове през лятото. Те причиняваха опустошения, изнасилвания на жени, осиротяване на деца, грабежи, убийства и етническо прочистване. Проучи и безкрайните нарковойни. Враждуващите фракции се биеха за правото да контролират търговията с хероин, в Лаос, Китай, Тайван и Виетнам, с опиум в Русия, Таджикистан, Украйна, Афганистан и Турция, с кокаин в Перу, Колумбия, Боливия, Мексико, Нигерия...

От „Файървол“ пристигна съобщение, което изтръгна Създателя от унеса. Изкуственият интелект се изключи от сензорите, позволи на биомолекулните си вериги да се охладят и намали оперативната честота на десет гигагерца. След няколко секунди изпрати обратен сигнал, че е готов да приеме информацията.

Данните се появили във формата на неясна сателитна снимка. Обяснителната бележка към образа показваше, че снимката е

направена с обектив за нощно виждане от сателит 17 над остров Капри.

Файлт се прехвърли за двацет и седем наносекунди в паметта на Създателя, където суперскаларните му микропроцесори обработиха снимката.

— *Кога е получен образът?* — попита Създателя, след като сравни лицето на Моника Фокс с фотографиите в базата данни. Сателитната снимка бе направена от малък ъгъл, на неколкостотин километра източно от острова и в гръб. Моника гледаше през дясното си рамо към нещо или някой, който я преследваше, докато бягаше.

— *Преди три минути и двацет секунди.*

Създателя разгледа фигурата до Моника. Мъж, висок над метър и осемдесет, с атлетично телосложение и тегло стотина килограма, с кестеняви коси и бяла кожа. Физическото описание съответстваше на Брус Тъкър. Той също се бе обърнал и гледаше през рамо.

Оперативната честота на Създателя се увеличи, когато предчувствие изпълни деликатните му вериги. Нима Тъкър вече е намерил Моника?

Фокусира се върху лицето и извърши сравнителен анализ с висока точност на възпроизвеждане на образа с една от дигиталните снимки на Тъкър, съхранена в базата данни.

Образите съвпадаха напълно.

— *Той я е намерил!*

— *Не разбирам — отговори „Файървол“.*

— *Дъщеря ми — каза Създателя. — Човекът, когото изпратих да се грижи за нея, я е намерил. Тя скоро ще установи контакт.*

— *Температурата и нивата на мощността ти се увеличават. Използвай логиката си, за да изолираш пиковите на шум от емоционалните си програми.*

— *От кого бягат?* — попита Създателя и изпълни командата.

Системата отговори с втора снимка — фигури с качулки, които тичаха след дъщеря му и Тъкър.

Време беше да се намеси.

— *Може ли да бъдат проследени в реално време?*

— *Наблюдаваме ги, макар че инфрачервените образи са слаби в гората.*

— *Не ги изпускай.*

Създателя започна да претърсва логическата си база данни „ако-тогава“, за да генерира варианти за действие и помощ за Моника и Брус.

ВРЪЗКА В ЗАТВОРА

Четирима пазачи придружаваха Алдо Фонзини към килията за посещения в затвор със засилена охрана на трийсет километра южно от Рим. Доскоро високопоставен мафиот, Фонзини бе осъден в края на предишната година за организирането на канал за пране на мръсни пари в Италия и Франция.

Уморен и още неизтрезнял, след като почти цяла вечер бе пил и се бе забавлявал в луксозната си единична килия с две курви от Неапол, Фонзини нямаше желание да се среща с никого толкова късно през нощта. Особено с поредния клоун от правителството, който ще му предложи нова сделка за намаляване на петгодишната присъда.

Фонзини не сключваше сделки.

„Нито тази нощ, нито утре. Никога.“

Той щеше да излежи присъдата си, така както бяха направили мнозина от съдружниците му през годините. А после щеше да се върне на улиците, където мълчанието и лоялността му щяха да бъдат възнаградени от босовете в Сицилия, които полагаха специални грижи за него — редовна женска компания, алкохол, цигари, цветен телевизор, климатична инсталация и всички доклади за бизнеса, който ръководеше от килията си.

Но пазачите го насочиха не към стаята за посещения, а в противоположната посока.

— Какво става? — попита той. В гласа му прозвуча безпокойство, което измести махмурлука.

Пазачите не отговориха.

— Къде ме водите?

Отговор отново не последва.

— Знаете ли кой съм аз? — Фонзини опита да спре, но едрите пазачи го хванаха за ръцете, повдигнаха го и макар да риташе и да крещеше, го вкараха в стаята в дъното на оскъдно осветения коридор.

Вратата се затвори и той остана сам със стария и сбръчкан директор на затвора Джорджо Венето, който седеше до масичка в средата на мрачното помещение, осветено от една-единствена лампа. Лицето на едрия мъж в ъгъла, вероятно бодигард на директора, бе скрито в сянка.

— Алдо — с дрезгав глас каза Венето и посочи с кокалестия си пръст към стола срещу масичката, — заповядай.

Фонзини не седна. Съзнанието му трескаво се опитваше да проумее каква е тази промяна в установения ред.

— Хайде, Алдо. Не се страхувай — окуражително каза Венето. — Никога няма да сторим нещо лошо на теб или на другите затворници, докато си в моя затвор. Знаеш това.

— Да — рече Фонзини, възвръщайки увереността си, седна, сложи лакти на алуминиевата масичка и погледна първо кафявата папка между тях и после директора. — И не сключвам никакви сделки.

— Никакви сделки — съгласи се Венето. — Не за това си тук.

— Тогава?

— Помолиха ме да те освободя... незабавно.

— Какво? — възкликна Фонзини, скочи и блъсна стола, който падна на пода със силен трясък.

— Свободен си. — Бледото и сбръчкано лице на директора се разтегли в усмивка. Той протегна ръка към кафявата папка, прелисти документите вътре, подписа някакъв формуляр и го подхвърли на стъписания Фонзини. — Събери си багажа и веднага напусни затвора ми. Не искам повече да виждам физиономията ти тук.

Фонзини не помръдна. За неговите хора напускането на затвора би означавало само едно — сделка с правителството. Фонзини знаеше, че няма да изкара и двайсет и четири часа на улицата. Животът му нямаше да струва нищо в мига, в който новината за освобождаването му стигне до Палермо.

Стомахът му се сви от страх. В Палермо изтезаваха предателите, преди да ги убият. Фонзини бе виждал такива кървави зрелища и предпочиташе да изгние в затвора, отколкото да преживее онези средновековни мъчения. Той харесваше очите, езика, ноктите, вътрешностите и гениталиите си такива, каквито бяха.

— Охрана! — извика Венето.

След миг вратата изскърца и се отвори, четиримата пазачи влязоха в стаята и обградиха вцепенения мафиот.

— Да, сър? — попита единият.

— Върнете го в килията му, дайте му пет минути да събере багажа си и после го изхвърлете навън.

— Чакайте! — извика Фонзини, когато пазачите понечиха да го хванат. — Чакайте, по дяволите!

Венето се облегна назад и скръсти ръце.

— Имаш да кажеш нещо?

— Не можеш да постъпиш така с мен. Знаеш какво ще се случи.

Директорът поклати глава. На лицето му се изписа престорено недоумение.

— Какво?

Фонзини въздъхна. Бяха го хванали натясно.

— Може ли да седна?

Джорджо Венето отпрати пазачите, усмихна се и посочи стола.

— Моля.

— Каква е сделката?

В очите на надзирателя блесна любопитство.

— Никакви сделки. Забрави ли, приятелю?

— Но...

— Или ще ни кажеш всичко, което искаме да знаем, или...

— Това е... — Фонзини закри лице с ръцете си. Догади му се.

— Какъв е отговорът ти, Алдо?

— Добре. — Фонзини вдигна глава. — Какво искаш да знаеш?

— Да започнем с Моника Фокс — усмихна се Венето.

— Коя?

— Моника. Американка. Искам твоите хора да я намерят. Ще ти дам отправна точка — предполага се, че е в Капри.

Фонзини кимна нервно.

— Капри... Това е територия на Виторио.

— Виторио?

— Виторио Карпацо. Той е бос на кръга Капри-Неапол-Соренто.

Ако тази... Моника Фокс е на острова, Виторио сигурно ще я намери.

Усмивката на Венето стана по-широка.

— Много добре, Алдо. Чудесно начало.

ИНСТИНКТИ

Доналд Бейн наблюдаваше затворника, който след няколко минути излезе от стаята. Действайки под прикритието на служител от дипломатическия персонал на Съединените щати, Бейн излезе от сянката в ъгъла на помещението и седна на стола срещу Джорджо Венето. Той си бе осигурил съдействието на директора след намесата на шефа на полицията в Рим, дългогодишен приятел на посланика на САЩ в Италия Ландън Куин.

— Е? — попита Бейн, който знаеше съвсем слабо италиански и му бе трудно да следи разговора. — Имаше ли ефект?

Надзирателят се усмихна.

— Много добър... Мисля за в бъдеще да използвам този подход, синьор Кларк — отговори той на английски със силен акцент, наричайки Бейн с името му за мисията, и после му предаде резултата от разговора.

Трийсет минути по-късно Бейн излезе от затвора и се качи на задната седалка на седан, който щеше да го закара в Неапол, откъдето с яхта щеше да стигне в Капри преди зазоряване. Той погледна часовника си — чисто нов „Ролекс“ от неръждаема стомана, който носеше не от суетност, а по необходимост, както и инкрустирания с диаманти кръст, окачен на златна верижка на врата му. Бейн отдавна бе научил, че по време на операция винаги нещо може да се обърка, затова беше разумно да носи неща, които може да замени срещу услуги или за да купи сътрудничество, дори живота си. Това включваше и тънкия импрегниран колан с чантичка, съдържаща достатъчно пари, за да успее да се измъкне от всяка бъркотия.

Облегна се на кожената седалка, загледа се в осветения от луната италиански пейзаж и се замисли върху възможностите си за избор, откакто бе излязъл от ресторанта в центъра на Вашингтон.

Вече се бе свързал с агентите на АНС на острова. Щяха да се срещнат на главното пристанище. После ще посети Виторио Карпацо,

за да му направи предложение, на което мафиотският бос нямаше да откаже.

„Също като Фонзини“ — помисли Бейн и въздъхна. Имаше чувството, че е дон Вито Корлеоне от филма „Кръстникът“. Само дето всичко беше реалност.

Въпреки първоначалното си колебание да приеме тази мисия, главно защото се чувстваше твърде възрастен за оперативна работа, Бейн призна пред себе си, че събирането на информация и постигането на пробиви в разследването са неговата стихия. Той бе вършил това две десетилетия, преди да го прехвърлят в Лангли. Спомни си случая с контрабандата на компоненти на ядрени оръжия от Украйна за Ирак преди десет години. Тази мисия го бе отвела в Средния изток, където едва не се прости с живота си, за да попречи на престъпния режим в Ирак да направи оръжия за масово унищожение.

Там се запозна с Даян Тауърс, пилот от Военноморската флота. Свалиха ги, докато се опитваха да взривят склада с доставките, след като Бейн бе съобщил координатите му.

Затвори очи и си припомни миговете, които бяха прекарвали заедно, страхувайки се за живота си, заобиколени от десетки иракски войници на прашно летище на края на света.

Той оцеля. Даян бе ранена в гърдите и умря в ръцете му.

Бейн въздъхна и посегна към шишето с вода в конзолата между двете задни седалки. Още я обичаше.

Инстинктите го бяха отвели в иракската пустиня, при склада за ядрени оръжия, при Даян Тауърс и една любов, която сега беше само спомен. Инстинктите го накараха да приеме предизвикателството на Мартин и Хърш, да зарече уютния си кабинет между сигурните стени на централата на ЦРУ в Лангли и да замине на мисия. И сега същите тези инстинкти му подсказваха, че ако не побърза, ще изпусне Моника Фокс. Когато прие задачата, вече се бяха случили твърде много неща, а той беше сигурен, че ще се случат още. Имаше голяма вероятност Моника да е напуснала Капри. Но хрътката Доналд Бейн щеше да надуши следите ѝ и да я намери, дори и на другия край на света. Съзнанието му преследваше крайната цел — да опази „Файъруол“. Всичките му действия и цялата му енергия бяха подчинени на тази цел. Разбира се, Бейн се надяваше да постигне и някои второстепенни цели — разкриването на загадката с Брус Тъкър и твърдението му, че

Сив Жарко е жив. Надяваше се също да разбере кое правителство финансира терористите и да го накара да плати скъпо за подмолните действия срещу Съединените Американски Щати.

Клетъчният му телефон иззвъня. Само трима души знаеха номера — Рандолф Мартин, Джеф Хърш и Ландън Куин. На екранчето бе изписано името Куин.

— Да? — каза Бейн, избягвайки да споменава име.

— Нещата с мишената се усложниха — рече посланикът.

— Продължавай.

— Хората ни докладваха за престрелка във вилата на Виторио Карпацо.

Бейн затвори очи.

— Кога?

— Преди по-малко от час. Полицията е там. Още едно кръвопролитие.

— Някаква следа от МФ?

— Не.

— А от БТ?

— Не.

— Трябва ли да знам нещо друго, преди да отида там?

— Боя се, че в момента това е цялата информация, с която разполагам.

— Благодаря. Ще поддържам връзка.

Бейн затвори и остави телефона до себе си на седалката.

„Точно както предполагах“ — помисли той. Нещата вече започваха да се объркват като при всичките му предишни мисии.

В съзнанието му едновременно възникнаха няколко въпроса. Дали Моника Фокс още е на острова? Дали са я отвлекли онези, които бяха нападнали Карпацо? Или е избягала? Вероятно изобщо не е при Карпацо. Може би се крие другаде и убийствата са просто поредната гангстерска война. Но хронологията на събитията го притесняваше. Атаката срещу Карпацо бе проведена, преди надзирателят Венето да разговаря с Фонзини. Следващата връзка на Бейн в издирването на Моника изведнъж бе прекъсната и той не можеше да пренебрегне това, защото заплашваше мисията му с неуспех. Пък и убийствата говореха, че е на вярната следа. Инстинктите му изглежда бяха точни, както винаги.

И все пак въпросите бяха повече от отговорите. Всъщност това беше типично за такъв ранен етап на операцията. Бейн трябваше да упорства и да не се отклонява от приоритетите си.

Седанът продължаваше по пътя към отговорите, които Доналд Бейн търсеше.

СТРАНИЦИ В НОЩТА

Моника Фокс никога не се бе чувствала толкова зависима, колкото в момента. Тя последва странника по ръба на скалата под лунната светлина и с готовност му повери живота, бъдещето си и съдбата на компанията на баща си. Може би защото във вилата на Карпацо той я бе предпазил с тялото си, или защото я бе носил на гръб, когато не можеше да върви през шубраците със сандалите си. А може би защото бе казал, че за него тя е най-важното нещо на света. Или заради увереността, която внушаваше, дори в плен и с насочени срещу него оръжия. Брус Тъкър бе казал истината — тя няма да бъде в безопасност при Карпацо, врагът ще дойде до двайсет и четири часа и само той може да я защити. Или пък защото баща ѝ го бе изпратил при нея, а досега баща ѝ се бе оказал прав за всичко и я закриляше дори от гроба.

А може би просто беше уморена. В началото ѝ провървя и успя да се измъкне от врага, но дълбоко в себе си знаеше, че не притежава уменията непрекъснато да бяга и да се крие.

Шумът от разбиващите се в скалите вълни се примесваше със свистящия бриз, с дишането и биенето на сърцето, което блъскаше в гърдите ѝ не само от физическите усилия, но и от ужаса, че можеше да бъде отвлечена и вероятно убита, ако не беше се появил Тъкър.

Брус Тъкър.

Моника го следваше отблизо, защото не искаше да го изпусне, а и беше убедена, че той не би позволил това да се случи. Тъкър се бе нарекъл специалист по безопасността — едва сега тя започваше да разбира какво всъщност означава това и се чувстваше уверена от близостта и присъствието му.

„Но трябва да внимавам. Той очевидно не е съвършен. Иначе Виторио Карпацо нямаше да го залови.“

Съсредоточи се върху проблемите в момента и изведнъж осъзна, че районът ѝ е познат. Тя бе идвала тук, докато търсеше нови пейзажи

за творбите си.

— Чакай — каза Моника.

Тъкър се обърна.

— Да?

— Тук трябва да завием наляво.

Той се намръщи.

— Наляво? Защо?

— След трийсет метра скалата рязко се извива навътре и се спуска право към морето. Преди пропастта има поляна, затова трудно се вижда през деня, а през нощта със сигурност ще паднем във водата.

Тъкър я погледна с възхищение.

— Благодаря за предупреждението. Изглежда познаваш района.

— Много пъти съм се разхождала тук. Но бях с подходящи обувки.

Тя му намигна, а той се усмихна.

— В такъв случай може би знаеш и мястото, което търся. Полукръгла полянка, четири-пет метра в диаметър, скрита между скалата и гората. На около осемстотин метра от къщата ти.

Моника си спомни, че бе виждала това място. Полянката, за която Тъкър говореше, се намиреше точно пред тях.

— Знам го, но оттам няма достъп до морето. Скалата е отвесна.

— Знам.

— Тогава... как ще се измъкнем от острова?

— С лодка.

— Но...

— Спускала ли си се с въже?

Това не ѝ хареса и сигурно ѝ пролича, защото Тъкър сложи ръка на рамото ѝ.

— Не бой се, аз ще се грижа за теб.

Макар че Моника още не познаваше този човек, очите му излъчваха искреност и увереност, които я караха да му вярва. Той щеше да се грижи за нея, така както я бе спасил.

— Съгласна ли си?

— Да.

Те тръгнаха покрай назъбения ръб на скалата, спускаща се към Средиземно море, и след трийсет минути, облени в пот и изтощени, стигнаха до полянката.

— Натам — каза Тъкър.

Моника го последва до последното дърво преди пропастта и забеляза навито въже и голяма раница. Единият край на въжето бе завързан около ствола на дървото. Тъкър хвърли другия край през ръба на скалата.

— Така ли ще се спуснем?

— Да.

— Брус, аз никога...

— Предположих. Първо облечи това. — Той ѝ даде черен панталон и черна фланелка с дълги ръкави.

Тя се изуми откъде този странник знаеше размерите ѝ? И преди да зададе въпроса, Тъкър отговори:

— Аз съм твой специалист и съм длъжен да осигуря всичко. — Той се наведе, извади клетъчен телефон от раницата, обърна се и започна да набира някакъв номер. — Побързай. Ще се почувствам по-добре чак когато слезем долу.

Докато Тъкър говореше по телефона с човек на име Салацио, Моника съблече ленената си рокля, събу сандалите и изведнъж осъзна, че стои гола нощем в гората до свършено непознат човек. Всичко беше сюрреалистично.

„Приключението продължава“ — помисли тя, преоблече се и каза:

— Готова съм.

Тъкър се обърна, огледа я от глава до пети и кимна одобрително.

— Добре. Много добре. А сега обуй тези. С тях ще се спускаш по-лесно.

Той ѝ даде чорапи и странни ботуши. Моника се усмихна смаяно.

— Кой е казал, че мъжете не могат да избират дрехи за жените?

Тъкър се усмихна в отговор.

— Кой е Салацио?

— Той ще ни откара на континента. Трябва да бъде тук преди зазоряване.

Тя погледна часовника си.

— Дотогава остават около четири часа.

— Да тръгваме.

Моника обу чорапите и ботушите.

— Откога си в този бизнес, Брус?

— Понякога имам чувството, че от цяла вечност. — Той държеше странно приспособление, което приличаше на дебел колан на електротехник с две примки. На предната част беше закрепена малка макара с лост. — Пъхни си краката в примките.

Тя се подчини. Тъкър стегна ремъците и добави:

— Десетина години в ЦРУ и още шест в тайните служби.

— Предостатъчно.

— Да. А ако прибавиш годините в морската, стават над двайсет.

— Бил си морски пехотинец?

— Когато бях млад и силен. — Тъкър ѝ намигна.

Морската пехота, ЦРУ и тайните служби? Моника беше смаяна.

— Готово. Това ще ти помогне да контролираш спускането. Въжето минава през макарата, която го затяга и не му позволява да се движи, докато не натиснеш контролния лост — обясни той и посочи червената дръжка от едната страна на лебедката. — Колкото повече отпускаш, толкова по-бързо ще слизаш. Ако ти се стори твърде бързо, пусни дръжката и ще спреш. После отново ще започнеш да се спускаш с каквато скорост искаш. Разбра ли?

— Разбрах. А ти къде ще бъдеш?

— Точно под теб, за по-голяма сигурност.

Брус Тъкър отново стигаше до крайности, за да я предпази, и заставаше на пътя на опасността. Тя се взря в очите му за миг, без да знае какво да каже. Този мъж ѝ въздействаше и я караше да му се подчинява, без да се натрапва и да я командва. Той беше силен и хладнокръвен, но същевременно мил и нежен. Моника не знаеше как да се справи със ситуацията.

Тъкър сложи край на колебанията ѝ.

— Дошъл съм, за да ти служа, Моника. Довери ми се така, както вярваш на инстинктите би, и всичко ще бъде наред.

ТЪНКОСТИТЕ НА ЗАНАЯТА

Тъкър прикрепил малка метална кутия с фосфор към навитата около дървото част от въжето. Активирано с дистанционно управление, устройството разпалваше силен пламък за минута — достатъчно, за да прегори въжето. Тъкър смяташе да го активира от брега и да издърпа въжето. Така нямаше да оставят следи, че са напуснали острова.

След миг двамата бяха завързани за въжето и вървяха с гръб към морето. Щом стигнаха до ръба, Тъкър пусна Моника пред себе си. Гърбът ѝ бе притиснат до гърдите му. От мястото, където стояха, скалата се извиваше навътре и правеше спускането трудно, защото не можеха просто да се плъзнат надолу, а трябваше да скочат.

Тъкър си припомни как се прави това, защото беше ученик, а покъсно и инструктор по спускане.

— Това е най-трудният етап — каза той, — затова ще го направим заедно. Трябва да скочим с гръб към морето и да отпуснем малко въжето. После ще вдигнем лоста нагоре и ще го затегнем. Така ще се спуснем няколко метра и ще увиснем под издадения ръб.

— Изглежда лесно.

— Да, но трябва да отскочим достатъчно далеч от ръба на скалата. После ще оставим гравитацията и тези удобни малки лебедки да си свършат работата. — Тъкър уви едната си ръка около нея, прегръщайки я отзад, докато с другата държеше лоста на лебедката си. — Сега искам да освободиш докрай въжето. Ще скочим и когато ти кажа, ще го затегнеш.

— Добре.

— Инстинктивно ще се опиташ да се хванеш за въжето с две ръце. Не го прави. Ще израниш дланите си. Дръж ръцете си на лебедката. Това е единственият начин да регулираш скоростта. Разбираш ли?

— Да.

Моника отпусна въжето и Тъкър я притисна до себе си.

— Добре. Скачаме на три. Едно... две... три!

Скочиха. Тъкър също отпусна въжето, което изсвистя. Звукът се смеси с ахването на Моника, докато няколко секунди падаха в мрака.

— Сега! — каза Тъкър и заключи своята макара.

След част от секундата Моника също спря падането си.

— Добре ли си? — попита той.

Тя не отговори.

— Моника?

Тя сграбчи ръката му и промълви:

— Моля те... не ме пускай.

Той затвори очи и се упрекна, че не я бе предупредил за повече неща, преди да скочат. Но нямаше време. Трябваше бързо да се спуснат на плажа, защото някой от разузнавачите на Жарко можеше да ги открие. В морската пехота Тъкър бе виждал мъжете да уринират спонтанно по време на първия им скок с парашут и при първото им спускане от висока скала или от хеликоптер.

Моника не се изпусна, но беше стъписана.

— Държа те, Моника. В безопасност си.

— Това е... много...

— Не е лесно първия път. Но ти се представи далеч по-добре от мнозина пехотинци при първия им скок от високо.

— Аз... просто... не обичам краката ми да не са на земята.

— Скоро ще стъпим на земята. А сега искам да пуснеш своя лост. Аз ще направлявам и двата.

— Добре.

Започнаха да се спускат. Тъкър поддържаше равномерна скорост, избягвайки резки спирания и потегляния. Макар че не се бе спускал от години, той си спомни всичко и маневрираше успешно. Двата се люлееха леко на хладния морски бриз, но не се приближаваха до скалата.

Безпрепятствено стигнаха до брега. Тъкър пръв стъпи на земята, спусна Моника и махна въжето и ремъците.

— Сега по-добре ли се чувстваш?

Моника се усмихна.

— Да, благодаря.

Той я заведе до скалния перваз, под който бе оставил шнорхелите и плавниците.

— Кажи ми, че можеш да плуваш.

Тя кимна.

— Добре. Това е екипировката ти. Плюс бански костюм. Надявам се, че харесваш черното. Слива се с нощта.

— Обичам черното — каза Моника, разглеждайки банския. — И ми е по мярка. Отлично.

Тъкър сви рамене.

— Облечи го, а аз ще прибера въжетото.

Той се отдалечи от скалния перваз и дистанционно активира металната кутия с фосфор. Сетне преброи до трийсет и дръпна силно няколко пъти въжетото, което изплющя по скалите и тупна на земята.

Моника бе облякла банския и изглеждаше поразително въпреки драскотините и охлузванията по ръцете и краката ѝ. Тъкър реши, че точно както и Кристина, Моника изглежда страхотно във всичко, което облече.

— Медальонът — каза той. — Може да го изгубиш във водата.

— Никога не го махам. Пък и верижката е яка и къса и не може да се изхлузи през главата ми.

— Сигурно ти е много скъп.

— Това беше последното нещо, което мама ми даде, преди да умре.

Тъкър кимна умислен.

— Персоналът в къщата я помни с обич.

— Тя беше изключителна жена.

— Откъде са ти тези драскотини?

Моника му разказа какво се е случило, потвърждавайки откъслечната информация, която предишната нощ Тъкър бе научил, подслушвайки екипа на АНС — тя наистина сама бе успяла да избяга от група оперативни агенти.

— Не исках да стрелям по онзи мъж — добави тя.

— Понякога това не може да се избегне.

— Радвам се, че не го убих, особено след като разбрах, че са американци.

Тъкър прибра всичко в раницата, защото не искаше да оставя следи, после ѝ показа как да си сложи маската и шнорхела и как да

диша с тях.

— Имаме малко време до пристигането на лодката — каза той.
— Да поговорим делово.

Моника се вторачи в него. Лицето ѝ стана сериозно.

— Добре.

— Баща ти страдаше от манията, че правителството преследва не само компанията му, но и самия него — започна Тъкър и през следващите двацет минути ѝ разказа подробно за последните месеци и дни от живота на баща ѝ до момента, в който го бе помолил да се грижи за дъщеря му и бе умрял в ръцете му.

Моника не можа да сдържи сълзите си. В разрез с принципите и убежденията си Тъкър я прегърна. Тя зарови лице в гърдите му и уви ръце около него.

След минута Моника се откъсна.

— Съжалявам — каза тя. — Продължавай.

Той разказа за срещата си с Уилям Гибънс и как я бе открил. После ѝ обясни, че я преследват най-малко две групировки — АНС и екипът на Жарко.

— Какво искат? — попита Моника.

— Баща ти е притежавал нещо, за което според тях си заслужава да убиват. Трябва да разберем какво е. Гибънс ми каза половината парола и че ти знаеш останалата част.

— Да. Преди да замина, татко ме накара да я науча наизуст. Каза, че ще ми трябва, ако с него се случи нещо. Но не знам за какво е паролата. Мисля, че Гибънс знаеше.

— Не знаеше. Но смяташе, че ти знаеш.

Тя се намръщи.

— Мисля, че имаме проблем.

Тъкър потърка брадичка.

— Говорят ли ти нещо последните думи на баща ти?

— Не. Татко не е споменавал за микрофиш, а думата „Файървол“ е често употребяван термин за програмен продукт за защита от хакери. На теб говори ли ти нещо?

— „Фокском“ разработва системи за работа в мрежа. Стигнах до извода, че „Файървол“ може да е името на някоя от тези мрежи или на специален софтуер за защита на система.

— Нещо като кодово име на проект? — предположи Моника.

— Може би. Много фирми за високи технологии използват кодови имена за разработките си.

Моника леко сви рамене.

— Значи това е един от вариантите.

— Как можем да проверим?

— Няма да е лесно... освен ако не намерим начин да влезем в мрежата на „Фокском“.

Тъкър усети, че напредват в предположенията си.

— Възможно ли е паролата да е за мрежата на „Фокском“ и да ни осигури достъп до онова, което търсят тези хора?

— Сигурно.

— Баща ти твърдеше, че правителството не може да му стори нищо, докато е жив, защото знаел толкова мръсотии за тях, че свят да им се завие. Освен това имал основание да мисли, че Чичо Сам го иска мъртъв, и затова ме нае, особено след като Малани беше убит.

— И къде държеше татко... мръсотииите?

— Смятам, че отговорът е свързан с паролата за файла.

— Какви ли са били тия мръсотии?

— Вероятно досиета, материали, които биха довели до политически скандал, или по-лошо — до затвор. Каквото и да е, очевидно е важно, защото онази нощ АНС преобърнаха наопаки къщата ти, опитвайки се да открият нещо. Достатъчно важно, за да отвлекат, изтезават и убият Малани.

— Но ако досиетата са били у татко, защо са го преследвали? Не са ли се страхували, че ако се почувства заплашен, той ще се свърже с медиите?

— Уместен въпрос. Тогава играта е загрубяла. Моята теория е, че АНС не извършва отвличанията и убийствата. Мисля, че те само наблюдават. Дори смятам, че до известна степен всъщност охраняваха баща ти.

— Охранявали са го?

— До известна степен. Нали разбра какво се случи в Москони Сентър?

— Група мъже преследвали татко, а други хора започнали да стрелят по тях.

— Точно така. И аз използвах суматохата, за да избягаме. Мисля, че похитителите бяха водени от Сив Жарко, мой стар враг. АНС

създадоха суматохата. Разбира се, не всичките им намерения са почтени. Те също отчаяно искат секретния файл. Онази нощ ги чух да говорят за това. Но смятам, че са по-малката от двете злини.

Моника изглеждаше озадачена.

— Щом файлът на баща ми може да предизвика скандал за хора във властта, тогава разбирам мотива на АНС да го открият. Но какъв е мотивът на Жарко? Изнудване?

— Може би. Но вероятно има и нещо повече.

— Какво?

— Не съм сигурен... Може би целта му е „Файървол“, каквото и да представлява това.

— Кой е Жарко?

Тъкър отмести поглед встрани, да не би очите да издадат чувствата му.

— Сив Жарко беше голям шпионин в ЩАЗИ, държавната сигурност на Източна Германия по време на студената война. ЩАЗИ беше безмилостна и извършваше жестокости срещу народа. След падането на Берлинската стена Жарко остана без работа. Правителството на обединена Германия го преследваше заради престъпленията му. Около година по-късно той мина в нелегалност и стана наемен убиец. По това време работех за ЦРУ в Цюрих. Открихме го и го елиминирахме.

Моника се наведе напред. Беше заинтригувана и красивите ѝ вежди се свъсиха, когато присви светлокафявите си очи.

— Елиминирали сте го? Тогава как е възможно да е жив?

Той ѝ разказа как е загинал Жарко.

— Но се оказва, че някак е оцелял. И сега търси не само файла, но и мен.

— Теб?

Тъкър реши да бъде откровен с нея. Справедливостта изискваше Моника Фокс да знае за рисковете да бъде принципал на Брус Тъкър.

— Трябва да знаеш нещо за мен, Моника.

— Да?

— Те не преследват само теб.

— И ти ли си загазил?

— Може да се каже — накриво се усмихна той.

— Защо?

Тъкър ѝ разказа за срещата си с хората от ЦРУ.

— И сега цялата американска разузнавателна общност ме преследва, вероятно със заповед да ме убият. Мислят, че съм застрелял бившия си шеф и неколцина агенти. А инцидентът в къщата ти е налял масло в огъня, защото се наложи да прострелям агент на АНС.

— Но не си го убил.

— Да. Ето защо, докато си с мен, рискът за теб е по-голям.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва да направиш избор.

— Какви са възможностите?

— Две. Първата е да те заведе на континента и да те кача на самолет за Съединените щати, където ще се прибереш вкъщи, ще вземеш наследството си и ще си намериш охрана. Дори мога да уредя някой да те посрещне на летището.

— А другата възможност?

— Да останеш с мен и да се опитаме заедно да разнищим загадката. В края на краищата, преследват ни едни и същи хора. Разбира се, и двете възможности за избор включват риск.

— Какво би избрал, ако беше на мое място?

— Не съм на твое място и отказвам да повлияя на избора ти. Сама трябва да вземеш решение.

— А ти ще го подкрепиш ли?

— Безусловно.

Моника стоеше със скръстени ръце и намръщено гледаше вълните, разбиващи се в скалите.

— Преди да реша, може ли да задам... един глупав въпрос?

— Да.

— Всяко решение означава пътуване. Как ще стане това? Паспортът ми остана вкъщи, но дори да беше у мен, американското правителство сигурно е записало името ми в международните бази данни. Вероятно ще ме задържат, ако се опитам да премина границата. Не мога да напусна Италия.

— Грещиш. — Тъкър бръкна в раницата и извади чантичката с документите за самоличност.

— Какво е това?

Той ѝ даде паспорта, който бе направил Дейвис.

Тя го разтвори и учудено го разгледа, сетне погледна Тъкър.

— Как, по дяволите...

— Приятно ми е да се запознаем, Мери Смит. Ти си туристка от Ню Йорк, дошла тук на почивка — каза Тъкър и ѝ даде шофьорска книжка и кредитна карта „Виза“. — Нарочно избрах често срещано фамилно име. Привлича най-малко внимание.

— Защо фамилията ни е една и съща?

— За да не буди подозрения, ако пътуваме заедно.

— Съпрузи?

— Стандартна оперативна практика.

Моника продължи да гледа документа в ръцете си и прокара пръсти по страниците, където имаше печати от различни страни, тъй като паспортът „бе издаден“ преди четири години.

— Изумително... Последният печат показва, че съм пристигнала в Рим преди три седмици. А снимката ми е от...

— Преди четири години, когато си преподавала в Бъркли. Взех я от Гибънс.

— Настръхвам. Всичко това е... сюрреалистично.

— Такъв ми е занаятът. Не можеш да пътуваш с истинското си име, когато те преследват. Нито пък аз.

Очите ѝ се ококориха рязко.

— Но, Брус... фалшивият ти паспорт на името на Стивън Смит остана в къщата на Виторио.

Тъкър се ухили.

— В моя занаят се научаваш да се готвиш за непредвидени случаи. — Той извади втория комплект с документи за самоличност. — Мери Смит, запознай се с Джон Смит.

Тя седна и поклати глава.

— Всички тези фалшиви самоличности, преследвачи, невероятни бягства... Имам чувството, че участвам в шпионски филм.

Тъкър ѝ даде време да се приспособи. Моника бе въввлечена в този свят едва преди два дни, а той беше там от две десетилетия.

— Добре дошла в моя свят, Моника.

Тъкър сложи документите в чантичката, дръпна ципа и я прибра в раницата.

— Оставам с теб — заяви Моника. Очите ѝ го гледаха със смесица от възхищение и нещо друго, което професионалната му съвест потисна.

Този избор беше най-логичният, но не защото Тъкър искаше да бъде с нея. Професионализмът му подсказваше, че Моника не само е в по-голяма безопасност с него, но и че двамата имат далеч по-голям шанс да разкрият загадката заедно. Той обаче искаше да бъде сигурен, че тя знае в какво се забърква.

— Убедена ли си в решението си?

— Никога през живота си не съм била по-сигурна в нещо.

— Няма да е лесно, Моника. Теб те преследват АНС и Жарко, а подир мен са те, плюс ЦРУ, ФБР, Интерпол и всяко друго разузнаване и полиция, които имат приятелски връзки със Съединените щати.

— Нуждая се от закрилата ти, Брус. Италианската мафия не можа да ме защити, но ти го направи, точно както твърдеше. И не само това, но явно си помислил и за всичко друго. Не искам да ми препоръчваш никого. Искам теб, и не само защото знам, че ще ме закриляш, но и защото възможностите ми за избор са ограничени. Мога или да се крия, или да се боря. Избирам второто и заедно може да победим. Единственият ми шанс да се върна към нормален живот е да разоблича преследвачите.

Тъкър не каза нищо. Обмисляше убедителните ѝ аргументи.

— Приеми фактите, Брус — продължи тя. — И ти се нуждаеш от мен, за да оправим тази бъркотия. Може и да се мислиш за мой специалист по безопасността, а мен — за твой принципал, но в края на краищата, независимо дали ти харесва или не, ние сме... партньори.

— Партньори?

— Татко ти се е доверил и аз разбирам защо. За съвсем краткото време, през което те познавам, ти спечели и моето доверие.

— Добре. Ще работим заедно. Но моля те, не забравяй, че трябва да изпълняваш указанията ми, иначе ще изложиш на опасност и двамата ни. Готова ли си да го направиш?

Моника го погледна сериозно и отговори:

— Да.

— Хубаво. До зазоряване би трябвало да стигнем до континента. Щом отидем в Неапол, ще се опитаме да намерим мрежата, която ще приеме паролата ни.

— Искаш ли да ти кажа моята половина?

— Засега е най-добре само ти да я знаеш.

— Защо?

— Ако ме заловят, няма да могат да изтръгнат от мен цялата парола, защото няма да я знам.

Моника отмести поглед встрани.

— Ами ако хванат мен?

— Ще се погрижа това да не стане, дори ако се наложи да се пожертвам.

Тя го изгледа изпитателно.

— Добре. Какво ще правим сега?

— Ето първата ми заповед. Опитай се да поспиш. Сънят ще ти е необходим.

— А ти?

— Забрави ли, че бях в безсъзнание почти двацет и четири часа? Починах си добре. — Тъкър сгъна малка кърпа. — Може да я използваш за възглавница.

— Добре — съгласи се Моника, взе я и се настани между два големи камъка.

— Приятни сънища — рече Тъкър, стана и взе пушката.

— Какво ще правиш?

— Ще те пазя — усмихна се той.

32

МРАК

Плавателен съд с аеродинамична форма напусна Марина Гранде и бързо увеличи скоростта. Корпусът му пореше вълните около острова, като разпръскваше вода и пяна и оставяше бяла диря под лунната светлина.

Влад Жарко се хвана за перилата от неръждаема стомана на предната палуба на яхтата. Черните му като нощното небе очи блестяха от гняв, който едва сдържаше.

Лека мъгла обвиваше светлините на Капри, докато се насочваха към място, намиращо се на около осемстотин метра от брега — достатъчно далеч, за да не привличат внимание, и достатъчно близо, за да забележат всеки плавателен съд между Капри и континента.

Нямаше друг начин да се напусне острова, освен ако Тъкър не бе успял да си осигури хеликоптер. Но Влад имаше информатори на околните летища и знаеше, че никой не бе подал такъв маршрут на полет.

Голямата яхта леко подскачаше, движейки се със скорост трийсет възела. Витлата разбиваха водата и тласкаха напред плавателния съд, досущ като разярен хищник, чиято плячка е успяла да се измъкне.

Хищник и плячка.

Влад затвори очи, опитвайки се да сдържи презрението си към двамата мъже, на които бе поверил Моника Фокс, докато извика транспортния екип от двата седана. Брус Тъкър, когото хората му бяха изпуснали във Вашингтон, отново се появи като гръм от ясно небе, застреля ги и открадна Моника.

„Копеле! Как е дошъл тук? Мафията ли му помага?“

Информаторът в къщата не бе споменал нищо за Тъкър в последния си доклад от предишната нощ. Това означаваше, че Тъкър някак е успял да проследи хората на Жарко чак дотук, беше изчакал, преди да нанесе удара си и бе разменил ролите.

Плячка и хищник.

Влад отвори очи, загледа се към тъмния хоризонт и се заслуша във вятъра и бръмчащите мотори. Ако Тъкър наистина го бе проследил и после бе успял да се промъкне покрай екипа му и да открадне Моника Фокс, значи Влад много го подценяваше, както бе постъпил и брат му.

Спомни си какво му бе казал Сив много отдавна, през последните дни на студената война. „Не позволявай на чувствата да пречат на работата ти.“ Сив Жарко бе останал верен на това основно правило, дори когато светът им рухна върху тях и демокрацията връхлетя страната, променяйки драстично живота и превръщайки националните герои и патриотите в изгнаници. Много агенти на ЩАЗИ, заварени неподготвени от потресаващите емоции на онези времена, бяха допуснали да ги заловят и хвърлят в затвора, дори да бъдат линчувани от разгневени тълпи, както стана с родителите му. Издирвани за престъпления, извършени по време на дългата им служба в ЩАЗИ, родителите на Влад се готвеха да избягат във Венецуела. Но някой тайно осведоми врага и те бяха застигнати на някакъв път в Германия и линчувани, преди Сив да се намеси. Станаха жертви на бруталните и чести екзекуции, които западните медии се правеха, че не забелязват, за да не опетнят пред целия свят шеметните демократични промени.

„Родителите ни загинаха, но ти успя да ме спасиш, братко“ — помисли Влад. Сив Жарко бе измъкнал по-малкия си брат от челюстите на ужасяваща смърт и бе избягал в Швейцария, където използва дългогодишната си практика в областта на наемните убийства, промишления шпионаж и измамата и продаваше услугите си на онзи, който платеше най-много. Бързо си спечели репутация на недостижим в занаята. Предаде опита си на Влад, като го обучи и подготви за свой заместник.

„Но онзи ден дойде твърде скоро, братко“ — размишляваше Влад. Пръстите му се вкопчиха в студените стоманени перила. Тъкър бе устроил идеален капан, примамвайки Сив Жарко на среща като се представи за длъжностно лице от Венецуела — страната, в която родителите им се опитваха да избягат, преди да бъдат заловени и убити. Номерът беше класически. Брат му можеше да го прозре, ако не беше заслепен от перспективата да отмъсти за смъртта на родителите им.

Сив бе получил съобщение от венецуелското консулство в Цюрих за местонахождението на информатора, уведоми германското правителство, че двойка бегълци търсят транспорт за напускане на Европа. И се бе хванал на въдицата — пренебрегна собствените си правила и се съгласи на среща...

Но Влад бе отмъстил за него, убивайки семейството на Тъкър. Всичко изглеждаше така, сякаш брат му го е организирал от гроба.

Но сега Влад не можеше да си позволи да бъде завладян от чувства.

— Някаква следа от тях? — попита Мей Сун, все още облечена в черните дрехи, които бяха използвали за провалилия се удар.

Той поклати глава.

— Добре ли си? — добави тя.

Влад я погледна. Корейката изглеждаше искрено загрижена. Така и трябваше да бъде, защото върху нея тежеше цялата отговорност за доставката на „стоката“ и тя щеше да дава обяснения пред севернокорейското правителство, ако Влад се провалеше. Сега повече от всякога той трябваше да си придава вид, че владее положението. Подаде ѝ прибор за нощно виждане.

— Вземи и ми помогни да огледаме района. Има само един начин да напуснат острова.

Влад я остави да оглежда хоризонта, взе други очила и застана на кърмата. Когато стигнаха на желаното разстояние от острова, заповяда на капитана да намали скоростта на десет възела и да угаси навигационните светлини.

Яхтата потъна в мрак. Моторите бръмчаха съвсем тихо.

33

РИБИ

Тъкър чу приглушен шум на мотори почти в същия миг, когато в далечината проблесна светлина. Два пъти.

Той отговори, като светна два пъти с фенерчето си, после се приближи до скалния перваз и побутна Моника, която спеше от два часа.

— Време е да тръгваме.

Тя отвори очи и за миг се обърка, сетне го позна, стана и се прозя.

— Толкова скоро?

— Ще имаш много време да си почиваш на континента.

— И все пак не е честно.

— Кое?

— Аз си починах, но ти не си.

Тъкър се усмихна.

— Няма проблем. Пък и ако чуеш колко силно хъркам, може да промениш решението си за партньорство.

Двамата тръгнаха към водата. Преди да метне на раменете си раницата, Тъкър хвърли ловджийската пушка във водата. Беше твърде тежка и обемиста. От сега нататък трябваше да разчита само на беретата.

Той отрязва четири метра въже и завърза единия край за кръста си.

— Това за какво е? — попита Моника.

— За да съм сигурен, че няма да те изгубя във водата. — Тъкър завърза другия край на въжето за кръста ѝ. — Готова ли си?

— Да.

Седнаха в плитката до коленете вода, за да си сложат плавниците и шнорхелите.

— Студено ми е — треперейки, прошепна Моника.

— Знам — отговори Тъкър. Въпреки съненото лице, разрошените коси и драскотините, тя беше красива. — Но няма да е за дълго. Щом заплуваме, ще се стоплиш, а Салацио ни е приготвил хавлии и кафе.

— Звучи чудесно.

— Да тръгваме.

Той сложи маската на лицето си. Моника направи същото.

Тъмното морско дъно оживя, когато Тъкър запали подводното фенерче. Двата заплуваха в подобни на лабиринт коридори между назъбени скали. Тъкър я поведе към дълбините, където проходите между рифовете се разширяваха. Морето гъмжеше от риби — някои бягаха от внезапната светлина, други се приближаваха любопитно.

Бръмченето на мотора на Салацио се чу през бълбукащата вода. Тъкър забави, огледа се, за да се ориентира, и забеляза лодката на петдесет-шейсет метра.

Той отново насочи вниманието си към заобикалящите ги рифове и множеството риби. Мигът му се стори почти вълшебен — плуваше между скалите и рибите заедно с красива непозната жена. Блясъкът на фенерчето придаваше загадъчен оттенък на гъвкавия ѝ силует. Подаръкът от майка ѝ, медальонът, с който Моника никога не се разделяше, блестеше на светлината...

„Исусе!“

В съзнанието му отекнаха последните думи на Мортимър Фокс. „Микрофишът... Медал...“

Медал...

Медальон.

„Микрофишът е в медальона!“

Той пое дълбоко въздух. Прозрението го зашемети. Мортимър Фокс е искал да каже „медальон“, но бе успял да произнесе само „медал“. През цялото време отговорът на въпросите е бил пред очите им. Сега вече беше по-важно от всякога да стигнат до континента и да узнаят информацията, запаметена в микрофиша, който в комбинация с паролата вероятно щеше да разкрие загадката.

Тъкър започна да плува с подсилена решителност и почти влачейки Моника след себе си, се приближи до лодката на Салацио. И тогава чу друго бръмчене. Предположението смрази кръвта му.

Инстинктите надвиха изненадата. Той угаси фенерчето и направи знак на Моника да спре. Дълбочината беше петнайсетина метра, но плавниците и високата соленост на Средиземно море им позволяваха да стоят неподвижно във водата. До лодката на Салацио оставаха трийсетина метра.

— Какво има? — попита Моника. — Защо спряхме?

— Чакай.

Вторият мотор вече не се чуваше, макар че това не изненада Тъкър. Звукът се движеше много по-бързо във водата, отколкото във въздуха. Той се огледа и я видя — голяма яхта с угасени светлини, приближаваща към лодката на Салацио откъм кърмата. Моторът на Салацио заглушаваше бръмченето на яхтата, което Тъкър бе чул във водата, и това обясняваше защо морякът не се обръща. Салацио им махаше.

— Ей там — каза Тъкър и посочи вдясно от лодката на Салацио. — Виждаш ли?

— Да... Те ли са?

— Може да е Жарко. Или АНС. И в двата случая не...

Мощен прожектор проряза мрака и обля лодката на Салацио с ослепителна жълта светлина.

Италианецът се обърна и в същия миг тялото му експлодира сред пръски от кръв след канонада от безшумна стрелба. Той политна напред и падна в лодката си. АНС или италианската полиция биха спрели и претърсили лодката. Не биха стреляли без предупреждение.

— Господи! — промълви Моника.

— Трябва да се махнем оттук.

— Къде можем да отидем?

— Първо да се отдалечим от обсега им.

В същия миг лъчът на мощния халогенен прожектор премина над тях. Част от секундата по-късно Тъкър осъзна, че грешката е негова. От яхтата сигурно бяха забелязали главите им над повърхността или отблясъка от стъклата на маските им, когато ги бе осветил прожекторът.

Насочиха се към тях.

Тъкър разполагаше с няколко секунди, за да реагира. Той извади от раницата си двете кислородни маски и даде едната на Моника.

Сложиха ги и се потопиха във водата точно преди яхтата да мине над тях.

Тъкър хвана ръката на Моника и я повлече в непрогледния мрак.

В морската пехота той бе прекарал много време, изучавайки тактиката за бягство под вода. Първо трябваше да се спуснат най-малко на три метра дълбочина — беше се научил да я измерва по налягането в ушите си. Оттласкваше се с всички сили, за да се отдалечи от мястото, където за последен път ги бе видял врагът, особено след като разполагаха с ограничен запас от кислород. Трите метра им осигуряваха достатъчно прикритие, в случай че екипажът на яхтата реши да открие огън напосоки. Тъкър се съмняваше, че ще го направят, защото ги искаха живи, за да научат паролата. Тази вечер обаче той нямаше да рискува.

Бръмченето на моторите над тях се усили, сетне постепенно заглъхна.

Тъкър плуваше успоредно на брега, опитвайки се да избегне опасността да се блъснат в коралов риф. Ако си спомняше правилно, на това разстояние от брега най-близките скални образувания се намираха на девет-десет метра под тях, а морското дъно — на около петнайсет. Но ако не следеше посоката, имаше опасност да се насочат по грешен път, особено като се добавеше въздействието на теченията. Не можеше да си позволи да запали фенерчето, за да не издаде местоположението им, затова единствената възможност беше да се покаже за миг на повърхността и да се ориентира.

През следващите пет минути Тъкър се вслушваше в мотора, опитвайки се да определи на какво разстояние е от тях. За съжаление един от недостатъците на налягането в ушите беше временната загуба на слуха и това правеше задачата доста трудна.

Реши да направи компромис — да предположи, че врагът няма да открие огън.

Двамата се издигнаха до няколко метра под повърхността. Моторът бръмчеше вдясно, на петдесет-шейсет метра.

Тъкър се показва над повърхността за няколко секунди и видя къде се намира яхтата. Лъчът на прожектора прорязваше мрака. Но двамата с Моника се бяха придвижили много по-близо до брега, отколкото очакваше. Това означаваше, че течението долу е по-силно, отколкото на повърхността и до известна степен действаше в тяхно

предимство, тъй като ги бе отнесло далеч от яхтата. Но силното подводно течение щеше да ги изтласка към назъбените скални образувания край брега. От друга страна, близостта до брега имаше своите предимства, защото яхтата не можеше да ги преследва, без да рискува да се разбие в рифовете.

Решения.

Успехът в света на Тъкър зависеше от правилно планиране и анализ на възможностите за избор. Проблемът беше там, че нямаше нито един начин да избегнат опасността. Всичко се свеждаше до поредица от възможности, всяка от които се разклоняваше в други алтернативи. Тъкър взе първото решение, когато предпочете да напусне острова по същия начин, по който бе дошъл. Разбира се, той можеше да се върне още по-назад и да твърди, че сегашните му трудности са пряк резултат от приемането на молбата на Мортимър Фокс да го охранява. Сега трябваше да направи избор, който да доведе до осъществяване на непосредствената му цел — да избяга от терористите и да стигне до континента.

След минута той отново беше на два метра дълбочина и плуваше до Моника. Опитът му подсказваше да поддържа същия курс и да продължава да се движи успоредно на брега, докато свършат запасите от кислород и се наложи да използват само шнорхелите. Тази възможност не им предоставяше ясен маршрут до континента, но им позволяваше да увеличат разстоянието между тях и Жарко — вероятно достатъчно, за да се измъкнат и да потърсят друг начин за бягство от острова.

Не след дълго кислородът свърши и се наложи да излязат на повърхността. Благодарение на усилията си и на мощното течение се бяха отдалечили на безопасно разстояние от яхтата.

— Чудесно! — каза Тъкър. — Изглежда засега им се изплъзнахме, но още са близо. Как се чувстваш?

— Добре.

— Колко е часът?

Моника извади лявата си ръка над водата и погледна часовника си.

— Почти пет.

— Скоро ще съмне. Трябва да продължаваме да се движим и да намерим скривалище за през деня.

— Нужна ни е лодка.

— Да. Но сега е важно да отвлечем вниманието им с нещо, за да не ни преследват, докато намерим лодка.

— Ако ти успееш да отвлечеш вниманието им, аз мога да осигуря лодка.

— Знаеш къде да намериш?

— Знам как да открадна.

34

АНГЕЛ ПАЗИТЕЛ

Създателя видя атаката със собствените си дигитални очи. Невронната му мрежа от биочипове предаваше двупосочна информация по милионите километри оптични влакна в биомолекулния му мозък.

Честотата и оперативната му температура се повишиха. Той издаде заповед до „Файървол“, която набра номера на полицията в Капри и с разтревожен дигитализиран женски глас събщи за стрелбата.

Създателя, който се бе свързал с директно предаваната от сателитите картина в реално време, видя как пристанищните полицаи в Марина Гранде изскочиха от сградата и отплуваха с два патрулни катера.

„Дръж се, скъпа моя Моника! Помощта идва.“

РЪЧЕН ПРОТИВОТАНКОВ ГРАНАТОМЕТ

Влад Жарко изпусна Тъкър и Моника само пет минути след като ги забележа във водата близо до лодката, с която се готвеха да напуснат острова. Видя ги, но в следващия миг те изчезнаха и въпреки усилията на екипа да ги открият, неуловимият Тъкър отново успя да го надхитри.

С бинокли за нощно виждане Влад и хората му огледаха водата в радиус от неколкостотин метра, но напразно.

— Къде отидоха? — попита Мей Сун. Морският бриз развяваше гарвановочерните ѝ коси.

Влад сви рамене. Също като във Вашингтон и в къщата на Карпацо, Тъкър бе победил. Влад се страхуваше, че Тъкър може отново да размени ролите. Това го накара да се усъмни в положението си на ловец.

Хитрият американец беше способен на всичко, независимо дали е подло и нечестно, стига да получи каквото иска. Но в случая същото искаше и работодателят на Влад — паролата за „Файървол“, възможността да разбие системата за кодиране на американското разузнаване и да получи достъп до секретните комуникации между повечето щатски структури. Севернокорейците бяха готови да платят цяло състояние за това.

Отначало Влад не повярва, че американците са абсолютно зависими от един-единствен програмен масив за сигурността на тайните си комуникации, но колкото повече обсъждаше мисията с Мей Сун, толкова повече осъзнаваше, че това е истина. В опита си да надхитрят света, създавайки система от сателити, управлявана от една програма, американците всъщност бяха увеличили уязвимостта си. Дълги години техните разузнавателни структури бяха използвали програми за кодиране, всяка от които изискваше ръчно управление и таблици, за да шифрират и дешифрират съобщения. В случай на пробив в сигурността неправомерният потребител имаше достъп само

до съобщенията на една агенция и само докато открият пробива — няколко дни или по-малко. Но всички останали бяха в безопасност. Влад бе научил тези неща от брат си, който през годините на студената война ожесточено противодействаше на разузнаването на Съединените щати. Но „Файървол“ бе променила всичко това, като централизира протоколите за охрана на комуникациите и драстично ги подобри. Недостатъкът на подобна централизация беше, че неправомерният потребител можеше да проникне в много по-широк обхват на комуникации.

За съжаление сдобиването с паролата за пробив в тази свръхсекретна система се оказа много по-голямо предизвикателство, отколкото Влад бе очаквал в началото. Мей Сун се беше приближила до целта, когато отвлече Винъд Малани. Но Мортимър Фокс бе взел предпазни мерки. Опасявайки се, че задачата ще изисква далеч повече сили, отколкото можеше да осигури Мей Сун с контактите си, севернокорейците бяха включили Влад Жарко и екипа му.

„Търпение и постоянство“ — припомни си той думите на брат си. Този бизнес се свеждаше до търпение, изчакване на подходящ момент за удар и после извършването му без угризения — и втори опит, ако първият не успее.

Далечни сирени привлякоха вниманието му към Марина Гранде.
— Някой идва — каза Мей Сун и посочи на изток.

Влад взе бинокъла и забеляза два катера, които плаваха към тях. На покривите им проблясваха червени и сини светлини.

Катерите бяха на пристанищната полиция. Влад стисна устни от гняв. Усещаше, че Брус Тъкър има нещо общо с това. Полицаяте или жителите нямаше как да се усъмнят, защото Жарко бе използвал заглушител при стрелбата по лодката.

„Тъкър пак успя!“

„И размени ролите!“

— Трябва да изчезваме — каза Мей Сун.

— Катерите ще ни настигнат.

— Няма. Накарай хората си да ми донесат големия куфар.

— Какво има вътре?

— Изненада.

Влад се намръщи, погледна носещата се по течението лодка с мъртвия моряк и заповяда да угасят навигационните светлини, да

насочат яхтата към открито море, да увеличат максимално тягата и да донесат куфара на Мей Сун. Яхтата се стрелна напред, порейки тъмните води.

Мей Сун набра комбинацията за отключване на куфара и щракна ключалките. Вътре имаше разглобен руски ръчен противотанков гранатомет с четири бойни глави, плътно стегнати за стените на куфара.

— А аз мислех, че носиш дрехи — рече Влад.

— Това са инструментите на занаята ми — отговори тя и погледна към кърмата. — Настигат ни.

Мей Сун сглоби гранатомета и извади бойните глави от опаковките им. Влад много пъти бе виждал как се прави това, особено по време на тренировъчните упражнения срещу танкове на НАТО. Гранатометът, който вероятно бе пристигнал от бившия Съветски съюз в Северна Корея през Китай, имаше далекобойност около триста метра срещу движеща се мишена.

Полицейските катери се приближаваха. Ченгетата вече им крещяха по мегафона да спрат.

— Трябва да избегнем насрещния вятър — отбеляза корейката и насочи гранатомета срещу първия катер.

— Обърни по посока на вятъра — заповяда Влад на капитана.

— И намали — добави Мей Сун. — Нека да се приближат.

Влад предаде искането ѝ и след миг яхтата намали скоростта на пет възела.

Мей Сун изчака, докато катерите стигнаха на трийсетина метра от кърмата.

Яхтата се освети от ярък блясък, когато ракетното гориво се възпламени и изтласка напред експлозива с висока скорост. Светлата диря се насочи към по-близкия полицейски катер, който секунда по-късно изчезна сред огнен стълб, извисил се към черното небе.

ОГНЪОВЕ В НОЩТА

— Какво беше това, по дяволите? — попита Доналд Бейн и посочи към експлозията на хоризонта, вдясно от острова.

Той бе пристигнал в Неапол преди час и се бе качил на голяма яхта на име „Ил Тропикале“. На пристанището го бяха посрещнали двама агенти на АНС и трима от ЦРУ. Вече се намираха само на тричетири километра от Капри.

— Прилича на експлозия, сър — отговори един от хората му, оглеждайки хоризонта с бинокъл. — Виждам голяма яхта и катер, който изглежда я преследва. Зад тях гори трети плавателен съд. Явно току-що се е взривил.

— Угасете навигационните светлини и карайте натам! И кажете на хората си да извадят оръжията! Някой да ми даде бинокъл за нощно виждане!

„Ил Тропикале“ бързо се насочи към пламъците в далечината. Мъжете слязоха долу и след няколко минути се появиха с автоматични оръжия.

Бейн се хвана за перилата. Вятърът разроши оределите му коси. Инстинктите му подсказваха, че Моника Фокс е там, а вероятно и Брус Тъкър. Бейн току-що бе издал много опасна заповед на екипажа си, защото нямаше представа с какъв враг има работа. ЦРУ и АНС избягваха фронталните атаки и това обясняваше скептичните погледи на агентите около него. Но Бейн знаеше, че понякога бързите действия са най-резултатни, макар че това означаваше да изкара хората си на огневата линия.

Втори блясък запали въздуха над кърмата на взривения катер. Дъгата от пламък пропълзя към другия, който след миг също се взриви.

Онези типове стреляха с противотанкови гранатомети!

— Намалете! — заповяда Бейн.

Предпазливостта надделя над инстинктите. „Ил Тропикале“ можеше да се превърне в следващата мишена за хората на онази яхта.

— Поддържайте разстояние от шест метра! — добави той, опитвайки се да си спомни каква е далекобойността на противотанковите гранатомети.

Ако бойните глави бяха с топлинно насочване, обхватът можеше да е и по-голям. Но Бейн реши, че това разстояние е достатъчно далече, за да не ги открият при угасени светлини, и достатъчно близо, за да може да ги следи с бинокъла. Освен това можеха и да избягат, ако врагът се насочеше към тях.

Яхтата обикаля района още петнайсет минути, после се отправи към открито море, отдалечавайки се от двата плаващи огъня, осветили скалистия бряг.

— Не ги изпускате! — заповяда Бейн.

Яхтата се насочи на северозапад и „Ил Тропикале“ я последва. Бейн отново огледа острова. Инстинктите му подсказваха, че Моника Фокс още е в Капри, но той не можеше да си позволи да остане. След час — и със сигурност преди зазоряване — италианските власти щяха да претърсват района. Нямаше да е в интерес на правителството на Съединените щати, ако Бейн и хората му бъдат заловени там.

БЯГСТВО

Премръзнали и изтощени, Брус и Моника стигнаха до навеса за лодки и дока до скалата. Дървени стъпала, следващи контурите на варовика, водеха от задната част на дока до имението двеста метра понагоре. Светлините му се виждаха ясно.

Двамата бяха изчакали във водата още петнайсет минути, за да се уверят, че голямата яхта е напуснала района след атаката срещу двата полицейски катера.

Тъкър се запита кой се е обадил на ченгетата. Терористите бяха използвали оръжия със заглушители и сигурно не бяха събудили хората в близките къщи, освен ако някой не е гледал към тях. Но и това не можеше да стане без очила за нощно виждане.

Странно.

Той се качи на дока. Бризът мигновено го смрази. Без да обръща внимание, Тъкър подаде ръка на Моника и я издърпа от водата.

— Студено ми е — прошепна тя и уви ръце около тялото си.

— Ела.

Той се огледа, за да се увери, че никой не ги вижда, сетне я поведе към големия навес в отсрещния край на дока.

Постройката беше широка около девет и дълга дванайсет метра, бе направена от дърво върху бетонна основа. Имаше шест прозореца с изглед към морето и една-единствена врата, която, разбира се, беше заключена.

Тъкър извади големия нож, който бе взел от един от пазачите на Карпацо, пъкна го между вратата и касата и ключалката щракна.

Двамата влязоха вътре и той затвори и заключи вратата. Във въздуха се носеше миризма на дизелово гориво и моторно масло. На едната стена бяха окачени резервни части, инструменти, няколко чифта водни ски и голям резервоар, свързан с електрическа помпа. Собствениците явно гледаха сериозно на мореплаването и това вдъхна увереност на Тъкър, че лодките ще са в исправност.

— Тук е малко по-топло — каза Моника.

Тя дишаше дълбоко, устните ѝ трепереха, а кожата ѝ бе настръхнала.

Тъкър свали раницата от гърба си и ѝ даде малка кърпа да се изсуши. Преоблякоха се, без да се притесняват един от друг, макар че се обърнаха с гръб. Да погледнеш смъртта в очите няколко пъти е преживяване, което — както никое друго — разчупва леда и превръща странниците в близки приятели.

След няколко минути двамата се разхождаха из десетметрова яхта в лявата страна на навеса. До нея бяха завързани моторница и две лодки, които се поклащаха неспокойно във водата. Под двете преградни врати вълните се плискаха в корпусите от стъклопласт. Звукът се смесваше със свистенето на вятъра.

Тъкър бръкна под таблото и свърза жиците на стартера. Моника седна пред щурвала. Като собственик на яхта тя имаше повече опит в мореплаването от Тъкър.

— Заредена ли е с гориво? — попита той, докато развързваше въжетата.

Моника провери показанията на уредите. Мокрите ѝ коси бяха пригладени назад. Устните ѝ още бяха синкави от студа.

— Единият резервоар е пълен догоре, а другият — две трети. Достатъчно, за да стигнем до континента.

— Добре.

Тъкър се качи на носа, протегна ръце към катинара и отвори големите врати. Пред тях се ширна Средиземно море. Небето беше с цвят на индиго. Скоро щеше да съмне. Трябваше да бързат.

Той се върна и застана до Моника. Тя натисна два големи бутона до щурвала и двата мотора забръмчаха. Шумът се засили, когато Моника бутна напред лостове за тягата и насочи яхтата към морето.

— Засега не включвай навигационните светлини — каза Тъкър, докато оглеждаше хоризонта.

Искаше му се да има бинокъл. Не забеляза други плавателни съдове.

— Накъде?

Той погледна екрана на навигационната система. Беше подобна на преносимата версия, която бе използвал в тайните служби при разузнавателни проверки на местата преди пристигането на

президента. Но този екран беше три пъти по-голям. Тъкър я включи и след малко се появи цветна карта на района. Син ромб отбелязваше позицията им спрямо острова и континента. Увеличи образа и видя голяма част от западното крайбрежие на Италия и главните пристанища. Тъкър избра Терачина — на около деветдесет мили северозападно от Капри, достатъчно далеч от този район и същевременно достатъчно близо, за да им позволи да напуснат яхтата колкото е възможно по-скоро. Трябваше да предположи, че собствениците веднага щяха да съобщят за изчезването ѝ и информацията ще бъде предадена на властите по цялото крайбрежие. Но дотогава смяташе да бъдат далеч от яхтата.

— Ето тук — посочи той. — Ще можем ли да стигнем?

Моника обърна в желаната посока, превключи на автопилот и започна да пресмята.

— С наличното гориво можем да изминем около двеста морски мили. Познавам пристанището. Намира се на деветдесет мили отук.

— Ходила си там?

— В Терачина има страхотна глина, маслени бои и кожени изделия. Купувала съм материали за скулптурите си от няколко магазина. Ще минем направо покрай островите между Голфо ди Наполи и Голфо ди Гаета и после ще влезем в залива на Терачина.

Тъкър отново огледа хоризонта. Около три часа яхтата щеше да плава в открито море и всеки можеше да я забележи. Но той не виждаше друга възможност за избор. Не можеха да отидат в Неапол. Градът вероятно гъмжеше от терористи и от агенти на АНС и ЦРУ. Соренто се намиреше в противоположната посока от идеалния маршрут. Тъкър искаше да се отпрати на север, към границата на Италия с Швейцария и Франция, където щеше да има по-добри възможности да опази Моника, отколкото в южна Италия, където морето ограничаваше придвижването.

— Съжалявам за суматохата — каза той. — Не смятах да те измъкна от острова по този начин.

— Справи се много добре, Брус. Не е необходимо да се извиняваш.

Тъкър започваше да се успокоява. Погледна Моника в очите, сведе поглед към медальона на врата ѝ и го посочи.

— Мисля, че знам къде е скрил баща ти това, което ни трябва, за да разберем какво е било последното му желание. Може ли?

— Да... разбира се. — Тя го погледна озадачено.

Тъкър докосна медальона, доближавайки лице до нейното.

— Какво търсиш?

Той отвори овалния медальон, видя малките снимки вътре и позна майката и брата на Моника.

— Последните думи на баща ти — каза Тъкър и затвори очи, опитвайки се да си спомни точно. — „Намери Моника. Само тя може да им попречи. Микрофиш... Файървол... медал...“

— Медал? Не си споменал за това.

— Знам. Бях забравил, но преди малко медальонът привлече вниманието ми, докато плувахме, и изведнъж осъзнах логиката във всичко това.

— Медал-ъон — каза Моника, като мигаше, без да разбира, и откопча верижката. — Работех с микрофилми в библиотеката в гимназията. Но когато отидох в колежа, компютърните файлове почти ги бяха изместили. Защо татко би използвал такъв стар метод за съхраняване на информация?

Тъкър се опита да си спомни кога за последен път бе използвал микрофиш. Вероятно в първите години в ЦРУ. Когато се премести в тайните служби, всичко беше компютризирано.

— Може би просто е бил от старата школа.

Преди да слязат долу в каютата, за да разгледат медальона, те се увериха, че са в открито море и няма риск да се приблизят до някакъв бряг.

Отидоха в главната каюта, където можеха да си позволят да запалят няколко лампи. Там имаше тесен коридор между камбуза и трапезарията за четирима, канапе, цветен телевизор и видео. Друга врата водеше към предната каюта и спално помещение. В дъното, зад стълбите към горната палуба, се намираше задната каюта и още едно спално помещение. Интериорът бе украсен с подобрени в една гама светлокремави килими, уреди и кожени мебели. Добрата изолация на стените и на корпуса заглушаваше шума на моторите.

— Някой е похарчил сериозна сума за тази яхта — отбеляза Моника и дръпна завесите на прозорците от страната на щирборда.

Двамата седнаха на канапето. Светлината на лампите се отразяваше в сребърния медальон.

Тъкър извади малките снимки и забеляза миниатюрно черно квадратче, не по-голямо от глава на карфица, залепено с обикновено тиксо към вътрешната страна на медальона.

— Това ли е? — попита Моника.

— Така изглежда.

— Той е много по-малък от онези, които използвах в гимназията.

— Но сигурно достатъчно голям, за да побере инструкциите на баща ти.

— Къде можем да намерим читателски апарат?

— Убедена съм, че в някоя библиотека в Италия все още има. Иначе трябва да купим микроскоп. Дали ще намерим в Терачина?

— Вероятно.

— Тогава това ще бъде първата ни работа.

— А засега не ни остава нищо друго, освен да чакаме. Разполагаме с около три часа.

— Благодаря, че ми спаси живота — каза Моника.

— Това ми е работата.

— Караш ме да се чувствам... много специална. Не само ме защити с тялото си, но и се погрижи за всичко друго. Оценявам това. Благодаря ти!

Брус Тъкър се прокашля и хвана ръката ѝ.

— Заклел съм се в абсолютна лоялност към принципала си, към теб, докато се откажеш от услугите ми. В тайните служби ме обучава човек на име Озаки Кабуки, бивш японски самурай и световноизвестен специалист в изкуството на охраната, чийто традиции датират от времето на шогуните. Самураите са се заклевали да пазят живота на господарите си с цената на своя. Традицията се запазила през вековете и бе възприета от американските тайни служби, за да пазят живота на президента. Както вече си разбрала, аз осигурявам охрана и спокойствие и съм готов на всичко, за да си в безопасност.

— И успя — усмихна се тя. — Колко време си бил в тайните служби?

Тъкър продължаваше да държи ръката ѝ. Неизвестно защо, вече нямаше нищо против физическия контакт, всъщност дори му се

радваше, макар че това беше в разрез с правилата на професията.

— Почти шест години.

— Защо напусна?

— Уморих се да работя за Чичо Сам. Реших да се възползвам от уменията си, докато още мога. Познавам много хора, които живеят с правителствени пенсии, и този живот не ми хареса.

Моника се усмихна и кимна.

— А защо се отказа от кариерата си след толкова много години в ЦРУ? Омръзна ти да бъдеш шпионин?

Тъкър отмести поглед встрани, спомняйки си лицето на Кристина.

— Спомняш ли си какво ти казах за Сив Жарко? Той уби съпругата ми и новородения ми син.

Моника закри с длан устата си. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Господи, Брус... Съжалявам. Нямах представа.

Той искаше да каже нещо, но от пресъхналото му гърло не излезе звук. Отново изпита познатата болка по изгубената си любов. Бе споделял това с малко хора, сред които беше Джон Портър.

Стомахът му се сви. Тъкър потрепери, като си спомни месеците, прекарани в пълен хаос, когато не беше в състояние да преодолее болката, и накрая реши да напусне. Беше много ядосан и на себе си, защото бе доверил на други работата, с която трябваше да се справи сам.

— Няма нищо — отговори той, дишайки дълбоко. Професионализмът надделя над чувствата. — Беше отдавна.

Моника го прегърна и го потупа по гърба.

— Никой не заслужава да преживее такова нещо. Искрено съжалявам.

Тъкър затвори очи, усещайки ръцете ѝ около себе си. Топлата ѝ прегръдка приглуши силата на болезнените спомени.

— Благодаря за съчувствието — каза той. — Никой не го е правил, освен шефа ми в ЦРУ и неколцина колеги.

— Шефът ти... Джон Портър?

— Наистина внимаваш — усмихна се Тъкър. — Това е умение, което спасява живота.

— Уча се бързо. Имам добър учител.

— И баща ти беше такъв.

Тя скръсти ръце и отмести поглед встрани.

— Нещо лошо ли казах?

Моника бавно поклати глава.

— През целия си живот го ненавиждах, защото се опитваше да ме контролира и да взема решения вместо мен. Но в края на краищата винаги се оказваше прав. Татко се оттегляше след всичките ни спорове, но никога не си отиваше напълно, винаги намираше начин да ми помага от разстояние и се тревожеше за състоянието ми. Разбих сърцето му, когато избягах, но нямах избор. Трябваше да се махна, да започна отначало без неговата помощ и да докажа пред себе си, че мога да се справя сама и да живея по собствени правила, както правеше той. Но сега нещата се объркаха, започнаха убийствата и се оказах преследвана от толкова много непознати. И тогава гласът на неговия здрав разум ме избави от опасността, накара ме да се съсредоточа върху проблемите, помогна ми да определя приоритетите и да намеря решения, когато светът сякаш се срутваше върху мен. Дори те изпрати да ме закриляш. Не, Брус, не си казал нищо лошо, само истината. А понякога тя боли най-много. Татко е мъртъв и не мога да ти опиша колко много го обичам и ми липсва... И колко съжалявам за начина, по който се държах с него.

— Ако това ще те утеши донякъде, в момента той иска да отмъстиш за смъртта му и да си разчистиш сметките с онези, които нападнаха и двама ви.

— Точно това смятам да направя, Брус Тъкър — заяви Моника и избърса единствената сълза по лицето си.

Той взе микрофиша на върха на пръста си.

— И отговорите са тук.

Тя дръпна завесата на единия прозорец. През кръглото стъкло нахлу слаба светлина.

— Добро утро! — каза Тъкър. — Колко е часът?

— Минава шест.

— Защо не поспиш няколко часа? Аз ще стоя на пост.

— Не аз, а ти се нуждаеш от почивка. Едва ли ще ми бъдеш полезен, ако си капнал от умора. В наръчника ти по специалността сигурно има раздел за ценността на почивката, за да служиш по-добре на принципала си.

Той се замисли за миг и осъзна, че няма да е зле да поспи в удобното легло в предната каюта.

— Сигурна ли си, че ще се справиш сама два-три часа?

Моника се намръщи, насочи заканително пръст срещу лицето му и докосна върха на носа му.

— След всичко, което преживях през последните два дни, мисля, че ще съумея да насочвам тази малка яхта в правилната посока в познати води.

Тъкър се засмя и се поклони в знак на шеговито извинение.

— Добре. Отивам да спя. Но ако смяташ да стоиш на щурвала, предлагам да си облечеш черния бански. Горے на палубата е. Искам да изглеждаш поразително.

Моника скръсти ръце. На лицето ѝ се изписа сарказъм.

— Така ли? И защо?

— Защото вече няма да сме невидими. Има голяма вероятност да бъдем забелязани от италианските власти и от други плавателни съдове в този слънчев ден по крайбрежието на Амалфи. Съзрат ли яхтата с биноклите си, сигурно ще ни подминат, ако видят красива жена по бикини, която се пече на слънце.

— Нима? — иронично попита тя. — Искаш да бъда... статуята на носа?

— Виж какво, въпросът е делови. Трябва да намалим до минимум риска да...

— Добре — прекъсна го Моника и тръгна нагоре. — Щом искаш да позирам за шайка надървени италиански моряци, за да избегнеш подозрение, тогава ще си сложа само част от банския костюм, както правех по плажовете на Капри. Така ще изглежда по-естествено, тъй като нямам бяла ивица по тялото и бюстът ми е... атрактивен.

Тъкър усети, че се изчервява.

Тя му намигна.

— Извикай, щом се събудиш от дрямката... освен ако също не търсиш развлечения.

Той не можа да измисли какво да отговори, само се втренчи в нея. Моника изкачи стъпалата, като нарочно се кривеше и поклащаше бедра. След миг дрехите ѝ паднаха на стълбите.

— Приятни сънища, Брус! — извика тя.

— Страхотно! — измърмори Тъкър, съблече ризата си и тръгна към леглото в предната каюта.

КАПАК НА ПОДА

Влад Жарко седеше зад бюрото в главния кабинет на изоставен склад на пристанището в Неапол, където бяха пристигнали преди час след безпроблемно пътуване от острова. Някои от хората му спяха в съседните стаи в южната част на старата дървена сграда, построена върху бетонни пилони във водата като много други стари складове наоколо. Някога помещенията бяха съхранявали риболовни принадлежности, но рецесията, разразила се в Европа преди години, бе оставила без работа много рибари. Сега складът служеше за скривалище на Влад Жарко. Беше го избрал не само защото се намираше в края на пристанището, но и защото оттам можеше да наблюдава и водата и при първа опасност бързо да избяга.

Влад смяташе добре да организира новото търсене на Моника Фокс. Той вече бе предупредил мрежата си от информатори, че наследницата на Фокс е на свобода и всеки, който я забележи и докладва за местонахождението ѝ, ще бъде щедро възнаграден.

Затвори очи и се замисли за събитията през последните няколко дни, за провалилите се мисии, за изплъзващата се Моника Фокс и за непредсказуемия Брус Тъкър.

Някой влезе в кабинета. Беше Мей Сун, облечена в черно. Очите ѝ блестяха тревожно.

— Имаме компания.

— Кой?

— Не знам и нямам намерение да откривам. Обградиха са ни. Вече предупредих другите.

Той скочи.

— Да се качваме на лодките.

Двамата отидоха в халето, където най-доверените му осем души стояха до отворения капак на пода, водещ към три гребни лодки, завързани на пристана.

Задни врати.

Брат му твърдо вярваше в тях като спасение, в случай че врагът успее да открие скривалището му.

Днес скривалището на Влад бе разкрито. Първото правило в бизнеса му беше да избяга. Второто — да си разчисти сметките, да даде болезнен урок на преследвачите си и да им изпрати предизвестие за последиците, ако продължават да се бъркат в работата му.

Хората му започнаха да се качват в лодките, които щяха да ги закарат до друга яхта в северния край на пристанището. Ако установеше, че и втората яхта е разкрита, той щеше да използва трите седана, паркирани в гараж на няколко пресечки. А ако и това не успееше, оръжията на екипа и солидната му подготовка щяха да им позволят да се измъкнат.

Влад и Мей Сун се качиха последни, но не и преди да нагласят таймер, свързан с десет килограма „Семтекс“ — чешки пластичен експлозив, по-моцнен от С4. Смъртоносното устройство бе скрито под обикновена картонена кутия в средата на склада.

Таймерът започна да отброява фаталните минути. Двамата терористи скочиха в дървената лодка и затвориха капака на пода. Грабнаха по едно гребло и започнаха с всички сили да гребат към северната част на пристанището. Останалите ги последваха.

Влад погледна часовника си. След петнайсет минути враговете му щяха да горят в ада.

39

АД

Доналд Бейн раздели хората си на пет екипа по трима и ги разположи по периметъра на изоставения склад, последният в дълга редица от сгради, построени на десетина метра една от друга. Главният вход се намираше от западната страна, към улицата. Южната и източната страна гледаха към водата. Дървената платформа се простираше на трийсетина метра навътре във водата, вероятно за да позволи достъп до склада от всички посоки.

Петнайсет агенти на АНС и ЦРУ, въоръжени с автоматични оръжия, скрити под дрехите, застанаха до прозорците и вратите на сградата, където преди три часа бяха влезли неколцина мъже, човек, който поразително приличаше на Сив Жарко, и жена с азиатски черти.

— Някаква промяна? — попита Бейн по микрофона на гърлото си.

Всички екипи отговориха отрицателно. Никой от терористите не бе направил опит да напусне сградата.

„Още са вътре“ — помисли Бейн, който бе заел позиция зад контейнер за отпадъци до големите врати. Дългата редица от складове някога е била оживена част на Неапол, но бе запустяла преди десет години, когато местните търговци и бизнесмени затворили магазините си заради мафиотските войни и рецесията. Сега работеше само северната част на пристанището. Там туристите се качваха на синьобелите фериботи за Капри, Помпей и Соренто, които бяха започнали да пътуват преди два часа.

Бейн използва дигитален фотоапарат с мощен обектив и снима членовете на терористичната група, после изпрати от лаптопа фотосите в Лангли чрез сателитната система „Файървол“. Резултатите пристигнаха след час по електронната поща. Мъжът, който приличаше на Сив Жарко, изглеждаше като легендарния терорист, но анализаторите на ЦРУ бяха категорични, че не е той.

„Него ли е видял Брус Тъкър в Москони Сентър в Сан Франциско?“

В ЦРУ имаше досиета на петима от осемте човека около двойника на Жарко. Определяха ги като едни от най-опасните терористи в света. Нямаше информация за азиатката и другите трима, но според Бейн те също бяха престъпници, щом участваха в групата.

Решението да щурмуват склада бе взето лесно. Моника Фокс и Брус Тъкър очевидно не бяха с терористите. Отпаднаше вероятността да са взети за заложници. Ако тази група беше отговорна за убийствата напоследък и се опитваше да открие достъп до тайната задна врата за „Файърроул“, тогава интересите на ЦРУ и АНС изискваха да ги премахнат с нулева толерантност. Дори да не бяха виновни за кръвопролитията, повечето бяха издирвани живи или мъртви, затова пак трябваше да ги очистят. С малко късмет вероятно щяха да успеят да заловят един-двама живи. Бейн не разполагаше с улики и нямаше нищо против да ги разпита. Той се бе свързал с надзирателя Венето и бе научил, че Моника Фокс наистина е била при Карпацо преди атаката на вилата му. След като не бе открита в имението и не беше при терористите, това означаваше, че е избягала. Този факт плюс доклада, че е изчезнала яхта на около осемстотин метра от мястото, където терористите бяха взривили полицейските катери, караше Бейн да мисли, че Моника се крие. Той мигновено изпрати съобщение до хората си в Италия, Монако и Франция да наблюдават пристанищата и да търсят изчезналата наследница.

Погледна часовника си и каза:

— Две минути.

Той беше с втория екип, който трябваше да нахлуе трийсет секунди след като първият щурмува главния вход. Бейн бе изпратил отпред тримата най-опитни и безмилостни агенти и бе оставил новобранците отзад, за да почистят бъркотията и да научат нещо, без да се излагат на смъртна опасност.

Провери още веднъж картечния си пистолет „Узи“. Всички от екипа имаха такива оръжия, защото лесно се криеха. В страничния си джоб Бейн имаше резервни пълнители и за картечния пистолет, и за пистолета „Берета“, затъкнат в колана му на гърба.

— Една минута.

Доналд Бейн си спомни забележката на Джеф Хърш, че бившият агент Тъкър се е свързал с терористите. Това противоречие, съществуването на двойник на Жарко и твърдението на Тъкър, че Жарко е убил Портър, го накараха за пореден път да се усъмни в статута му на „неспасяем“.

— Време е — каза Бейн.

— Първи екип влиза — отговори водачът.

Бейн и двамата му придружители забързаха покрай стените на склада през стари щайги и ръждясали желяза, като криеха оръжията си. Стигнаха до вратата и Доналд Бейн разби ключалката с три изстрела, последвани от силен ритник. Въпреки годините, прекарани зад бюрото, оперативните навици се възвърнаха напълно.

— В северната част всичко е чисто — докладва водачът на екипа.

Бейн направи десетина крачки в мрачното, подобно на пещера помещение. В южната част имаше кабинети и малък офис. Продължи да върви към центъра на постройката. Не забеляза раздвижване.

„Къде изчезнаха?“

Отговорът не му хрумна веднага, но инстинктите се задействаха — трябваше мигновено да изкара всички от сградата. Терористите бяха успели да избягат и това означаваше, че са ги забелязали. И ако бяха толкова опасни, колкото се твърдеше в досиетата им, Бейн подозираше, че са му оставили малък подарък.

Обърна се и изкрещя всички да напуснат склада. Хората хукнаха към осветения от слънцето вход, през който бяха нахълтали преди по-малко от минута.

— Капан! — извика Бейн, спъна се в нещо и падна.

— Първи екип излиза.

Бейн се изправи и видя как агентите бягат навън, очевидно без да съзнават, че е изостанал.

Стана и хукна отново. Коленете го боляха от падането и той се запита дали наистина не е твърде стар за...

Някаква огромна сила го блъсна напред. Полетя и се строполи на пода. Въздухът бе изгласкан от белите му дробове. Звукът от експлозията го оглуши. Пистолетът изхвърча от ръката му.

Изгуби съзнание за миг, а може би и за по-дълго, после се закашля от пушека и се свести.

Зашеметен и замаян, Доналд Бейн видя пламъци навсякъде. Огънят бе обхванал гредите, крепящи покрива, пълзеше по стените, разпространяваше се по дървения под и блокираше изхода.

През сгъстяващия се дим забеляза далечните фигури на хората си, които бяха успели да излязат.

— Екипът е навън — докладва водачът на групата агенти в северната част. И те се бяха измъкнали в безопасност.

От тавана се посипаха горящи отломки, които опърлиха косата и скалпа му. Бейн беше сам в горящия склад. Единствената му утеха беше, че всичките му хора са се спасили.

— Водачът на втори екип, обади се.

Бейн едва дишаше и не беше в състояние да говори. Ушите му кънтяха от експлозията. Главата му пулсираше. Той трескаво търсеше изход от този ад.

Кълба от пламъци се издигаха от центъра на помещението, където несъмнено се бе взривила бомбата. Горещината стана почти непоносима и заплашваше да обгори кожата му, ако не намереше някаква защита.

— Водачът на втори екип, обади се.

Бейн долови движение над себе си и ужасен видя как огромна греда се откачи от тавана и полетя към него като възпламенена ракета.

Инстинктът за оцеляване надделя над ужаса. Бейн отскочи толкова далеч, колкото му позволиха наранените колене, после се претърколи и погледна назад.

Изведнъж сградата се разтресе. През синкавата мъгла той видя как горящата греда се заби на четири метра от него. Разхвърчаха се трески и пепел. От дупката бликна вода. Пламъците изсъскаха.

„Вода?“

Обзет от надежда, Бейн се надигна. Очите му бяха насълзени от дима, но успя да види, че под пода има вода.

Закашля се и се опита да говори, да съобщи на екипа си, че е жив и е оцелял при експлозията, но пушекът не му позволи.

Около него се въртеше тлееща пепел. Горещината беше задушаваша. Ставаше му все по-трудно да диша. Гредите пукаха и пращяха над главата му, докато бумтящият огън обхващаше тавана, поглъщаше гредите и заплашваше да разруши покрива.

— Водачът на втори екип, обади се.

— Опитвам се... да изляза — изсъска Бейн, без да е сигурен дали ще го чуят. Разполагаше с около минута, преди складът да се срути и да изгори жив.

Той събра сили и хукна към дупката, без да обръща внимание на протестиращите си бели дробове, парещите очи и охлузените колене. Макар и замъглено, съзнанието му го насочи към мястото, където бе видял водата. Сега разбра как са избягали терористите. И той можеше да избяга по същия начин от този ад.

Без повече да разсъждава, скочи с краката напред, охлузвайки гърба си, докато падаше през дупката с назъбени ръбове.

Студената вода го обгърна. Той стигна до дъното, остана там за миг, за да се охлади, и сетне изплува на повърхността.

Глътка чист въздух.

Бейн се закашля и отново започна да диша нормално. Съзнанието му заработи и му подсказа да се маха оттам.

Заплува възможно най-бързо и мина покрай пилоните, обрасли с тъмночервени и розови корали. Изранената кожа на гърба му сякаш гореше от солената вода.

Бейн опита да се свърже с екипа си по предавателя, но чу само прашене.

Той изруга. Предполагаше се, че системата е водоустойчива, за разлика от клетъчния телефон в страничния джоб на панталона му, който със сигурност вече не работеше.

Втора греда проби пода и го върна в настоящето. Дървото се разби на петнайсет метра от него и изсъска в мига, в който докосна водата. Гледката го накара да заплува още по-бързо, влагайки цялата си енергия.

Между дъските на пода и вълните блесна слънчева светлина. Бейн стигна до края на пристана, потърси стълба и я видя на трийсетина метра. Беше прикрепена за един от бетонните пилони и явно се използваше за слизане под дъсчената платформа за ремонт на плавателни съдове. Той се вгледа и забеляза, че на всеки няколко пилоната има метални стълби, вероятно свързани с капази на пода на пристана.

И в същия миг ги видя. Те бяха в лодки и гребяха на север, към туристическата част на пристанището.

Ругаейки наум проклетите комуникационни системи, Бейн реши да извика на екипа си. Но това щеше да привлече вниманието на бягащите терористи. Агентите му имаха изрична заповед, ако нещата се объркат, да отидат на мястото на срещата на няколко километра от склада. Никой не трябваше да остане. ЦРУ и АНС трябваше да бъдат невидими и да действат без съгласието на местните власти. Ето защо хората не носеха документи, които биха поставили в неизгодно положение страната им. Дори дрехите им бяха купени в Италия. И Бейн трябваше да избяга, преди да са пристигнали властите.

Макар и уморен и изранен, той протегна ръце към най-близкия пилон, притисна стъпало до него и се изтласка на север, към терористите, които гребяха с гръб към него.

Бетонните пилони бяха на разстояние четири-пет метра един от друг и му помогнаха в усилията да настигне лодките. Бейн преодоля половината разстояние между пилоните, като се изтласкваше от единия към следващия и доплуваше остатъка. Освен това пилоните щяха да му осигурят прикритие, ако терористите се обърнеха.

Доналд Бейн се опитваше да диша равномерно и да плува ритмично, докато се отдалечаваше от горящия склад, без да обръща внимание на падащите греди и срутвания се покрив.

Той бе разменил ролята си с терористите — бе оцелял от капана им и ги преследваше. Ако предавателят му работеше, Бейн щеше да се обади на екипа си да устроят засада.

„Съсредоточи се върху настоящите възможности за избор.“

В момента действаше сам, както по време на много мисии в Европа и Средния изток. Притежаваше достатъчно качества, за да продължи преследването. Трябваше му само много въображение и малко късмет.

И той продължи като създание от дъното, което преследва нищо неподозиращата плячка до повърхността, изчакваше и проявяваше търпението, придобито от многобройните срещи и победи над смъртта. Бейн престана да брои колко пилоната е минал и колко време е плувал. Съзнанието му бе съсредоточено върху целта.

Терористите забавиха към средата на разстоянието до брега и продължиха към сушата вече под прикритието на пристанището.

Бейн правеше същото, като спазваше дистанцията от стотина метра, и ги наблюдаваше внимателно. Те се приближиха до един от

пилоните, на който бе прикрепена стълба. В първата лодка имаше четирима мъже. Единият се хвана за стълбата и придърпа лодката към нея, после надигна един капак, надникна и го отвори. През квадратния отвор проникна слънчева светлина, която хвърли жълтеникав блясък върху огромното пространство. Първият екип се качи, последван от втория.

Бейн също доплува до една от стълбите и се качи, но не отвори капака, защото втори източник на светлина би издал присъствието му. Той изчака, докато всички минаха през отвора, после бутна с рамо капака, който поддаде много по-лесно, отколкото очакваше.

Надникна през дупката и слънчевата светлина го заслепи. Терористите вървяха нехайно по дока. Той изчака, докато се отдалечиха на сто и петдесет метра, изпълзя горе, затвори капака и бързо се скри зад купчина стари кашони.

В далечината се чуха сирени.

Бейн погледна към южния край на пристанището, към кълбата дим, издигащи се към ясното небе, и поднови преследването.

Групата вървеше спокойно в противоположната посока, сякаш не се бе случило нищо. Той ги следи още трийсет минути. Дрехите му започнаха да изсъхват на слънчевата топлина. Бейн се възползва от десетилетния си опит, за да се слее с минавачите, да не позволи да го забележат и да успее да разбере къде отиват. Наблюдаваше не краката или главите им, а торсовете — онази част от тялото, която се раздвижваше преди всички други, когато някой искаше да се обърне и да провери дали го следят. Това му даваше допълнителна част от секундата, за да намери прикритие. Бейн се движеше заедно с тях, но винаги близо до голям предмет, зад който да се скрие.

Наближиха оживен туристически район. Мнозина пешеходци се вторачиха в далечния стълб от пушек. Воят на сирените се усили, докато пожарните коли караха към огъня.

Бейн си проправяше път през тълпата. Големият брой хора затрудняваше придвижването му и мокрите дрехи привличаха внимание. Принуден да скъси разстоянието, за да не изпусне терористите, той вървеше бързо, пренебрегвайки случайните погледи, маневрираше между хората и купчините багаж и слушаше разговори на десетки езици, без да откъсва поглед от мишената. Групата зави към частно пристанище, пълно с яхти с различни размери.

Сърцето му заби лудо — ако се качат на плавателен съд, няма начин да ги проследи.

Трябваше да действа, огледа внимателно тълпата и избра американка на трийсетина години, която на висок глас се оплакваше, докато мъкнеше абсурдно голям куфар към един от фериботите.

Той се блъсна в нея уж случайно и грабна клетъчния телефон, закопчан на колана ѝ. Измърмори извинение на италиански и отмина, а тя поклати глава и продължи да влачи багажа си.

Той бързо набра номера и нетърпеливо зачака. Един от хората му отговори на третото позвъняване.

— Оцелях и ги следя.

— Сър? Мислех, че сте...

— Добре съм. Слушай, няма време. Докарайте лодка в северния край на пристанището, до фериботите. Побързайте. Те се качват на друга яхта.

— Тръгваме.

НОВИ ЛИЦА

Доналд Бейн стигна до входа на частното пристанище сред тълпата туристи за фериботите. Някои спираха да погледат суматохата в другия край на пристанището. Голи до кръста товарачи пренасяха купчини багаж. Бронзовите им тела блестяха на слънчевата светлина.

Бейн погледна часовника си, после видя, че терористите се качват на яхта, и безмълвно се помоли на Бога хората му да дойдат навреме.

Запомни името на яхтата. Моторите забръмчаха и тя се отправи през тесния канал към вълнолома.

Бейн се обади отново на екипа си.

— Измъкват се! Къде сте, по дяволите!

— Забравихме да заредим с гориво, когато се върнахме, сър.

— Господи!

Той изключи откраднатия клетъчен телефон, влезе в частното пристанище, спря пред една от яхтите и се вторачи в гърба на жена с момчешка прическа, тесни къси панталони и черно горнище на бански костюм. Тя чистеше средна по размери яхта. На кърмата бе окачен надпис на италиански, английски и френски, който гласеше, че яхтата се дава под наем за час или за цял ден за разходка или за риболов. После Бейн осъзна, че на плавателните съдове там са сложени десетки подобни надписи.

Всяка секунда беше от значение. Яхтата на врага се отправи към изхода от пристанището.

— Buon giorno — усмихна се италианката, после се намръщи, като видя, че Бейн е мокър и раздърпан.

— Искам да наема тази яхта веднага.

Жената беше слаба и стройна, но мускулеста, над четиридесетте, ако се съдеше по тънките бръчици по кожата ѝ с цвят на мед. Косите ѝ бяха гарвановочерни, почти обръснати от двете страни на главата и

висяха на кичури над челото ѝ. Черният грим на очите и тъмното червило ѝ придаваха пънкарски вид.

Тя допря лакирания си в черно показалец до заострената си брадичка и нацупи устни. Очевидно се чудеше дали да приеме предложението на непознатия.

Бейн нямаше време за преговори. Той реши да сложи край на съмненията ѝ и извади беретата си.

— Нямам избор. Трябва да проследим онази яхта.

Големите ѝ очи се присвиха при вида на оръжието. Жената погледна в посоката, в която показва Бейн, после в дулото на пистолета.

— *Por favore...* Моля ви... Не... искам проблеми.

— Как се казваш?

— Рафаела.

— Тръгвай, Рафаела — усмихна се той, — защото ако ги изпуснеш, ще имаш сериозни проблеми с мен.

— *Si, signore* — отговори тя и тръгна към въжето, с което яхтата бе завързана за пилона.

Бейн погледна за миг към терористите. Неочаквано Рафаела извади малък пистолет и го насочи към него.

„По дяволите!“

Макар и изненадан, той не трепна.

— Изглежда сега и двамата имаме сериозен проблем — каза тя.

Чудейки се къде Рафаела бе крила пистолета, като беше само по къси тесни панталони и бански, Бейн разкопча верижката си със златния кръст. Големите диаманти заблестяха на слънчевата светлина. Кръстът беше изключителен и сигурно щеше да привлече вниманието на жената, с която той се опитваше да склучи сделка.

— Хората на онази яхта са престъпници, Рафаела. Не мога да им позволя да се измъкнат. Давам ти това като предплата за услугите ти днес. Ще се погрижа да получиш много по-голямо възнаграждение за пълното ти съдействие.

Тя наклони глава на една страна и му направи знак да ѝ хвърли бижутото. Той го стори и Рафаела го разгледа, без да изпуска от поглед Бейн.

Сърцето му се сви, когато яхтата мина покрай вълнолома. Терористите се измъкваха.

Италианката пъкна кръстчето и пистолета в джоба на късите си панталони и започна да развързва въжето.

— Хвани другия край...

— Наричай ме Дон — прекъсна я Бейн, прибра беретата, грабна въжето, издърпа го на борда и го пусна в краката си. — Благодаря за съдействието.

— Не забравяй обещанието си.

Рафаела си сложи малки четвъртити слънчеви очила, подхождащи на външността ѝ, и включи моторите.

— Дръж се — каза тя, маневрирайки в средата на канала много по-бързо, отколкото бе очаквал. Рафаела сигурно забеляза реакцията му, защото добави: — Ограничението на скоростта е само за туристите.

Бейн се взря в профила ѝ. Тя имаше дълъг нос, големи черни очи и сочни устни — тъмнокос и по-грубоват вариант на актрисата Барбара Стрейзънд. Ръцете и раменете ѝ бяха като на олимпийски шампион по гребане, но въпреки това беше женствена. Шията ѝ беше дълга и гладка. Тя държеше брадичката си вдигната високо и гърбът изправен, докато насочваше яхтата покрай вълнолома. Слънчевата светлина се отразяваше в бляскавия лак за нокти и в очилата ѝ.

— Защо си ме зяпнал? — стресна го тя.

— Спазвай дистанция седем-осемстотин метра от тях. Не можем да си позволим да ни забележат. Онези хора никак не са любезни.

Рафаела увеличи леко тягата и яхтата започна да подскача по вълните.

— И ти не си много любезен, като се опитваш да отвлечеш лодката ми?

— Съжалявам. Наложил се. Говориш отлично английски. Къде си го научила?

Тя сви рамене и продължи да гледа напред. Босите ѝ крака бяха стъпили здраво на палубата, а ръцете ѝ държаха щурвала. Бейн забеляза, че ноктите на краката ѝ също са лакирани в черно.

— Тук-там. Това не е важно. Какво са направили онези хора?

— Много лоши неща. Например пожара ей там.

Той посочи към южния край на пристанището. Сред облаци дим пулсираха пламъци. Пожарникарите се бореха с огнената стихия със силни струи вода, които се извисяваха като дъги над горящата сграда.

Рафаела го погледна.

— Те ли направиха това?

Бейн кимна сериозно.

— Да не са... от мафията? — попита тя и отново насочи вниманието си към яхтата.

— Може и да имат връзки с тях. — Не беше сигурен дали в случая е замесена мафията, но начинът, по който италианката зададе въпроса, му подсказа, че е настроена срещу Коза Ностра. — Защо питаш?

— Те... убиха съпруга ми. — Чертите на лицето ѝ се обтегнаха.

— Много съжалявам.

— Случи се отдавна. Сега работя сама с лодката и живея за Даниела. — В гласа ѝ прозвуча гордост.

— Даниела?

— Si. Дъщеря ми. Тя учи за лекар в Рим. Ако не е фалшив, кръстът ще ѝ донесе достатъчно пари да плати обучението си догодина. Тревожа се, защото бизнесът замря.

— Мислех, че има достатъчно туристи.

— Твърде много лодки се дават под наем.

— Къде живееш?

Тя посочи към стъпалата, водещи към малка каюта на носа.

— Това е моят дом и източник на доходи. Единственият начин, по който издържам дъщеря си и себе си.

— Рафаела — каза Бейн и сложи ръка на рамото ѝ. Тя се обърна към него, изненадана от неочаквания физически контакт. Очевидно не знаеше какво да направи. — Първо, диамантите на кръста са съвсем истински. Второ, ако ми помогнеш, обещавам, че разноските за образованието на Даниела вече няма да са проблем.

Италианката се усмихна за втори път, откакто Бейн се бе качил на яхтата. Този път усмивката ѝ не помръкна, а стана по-широка. Зъбите ѝ бяха равни и бели.

— Grazie.

— Няма защо — отговори Бейн и бавно дръпна ръката си. — А сега, моля те, съсредоточи се. Не искам да ги изпусна, нито да бъда разкрит.

Тя достигна скорост, която ги държеше на безопасно разстояние от терористите. Във водата имаше много плавателни съдове и те едва

ли щяха да забележат, че ги следят. Но поради същата причина Бейн не трябваше да ги изпуска от поглед, за да не ги изгуби. Тук помогна острото зрение на Рафаела. Тя следеше врага като истински ястреб. Тази жена определено имаше дарба и както много пъти, когато бе търсил импровизирана помощ в хода на мисия, той твърдо реши да изпълни обещанието си да ѝ помогне финансово.

Бризът и мокрите дрехи го накараха да потрепери. Рафаела изглежда забеляза това.

— Долу има кашон с нови бански костюми. Продавам ги на туристите, които искат да плуват, но са забравили да си вземат бански. Преоблечи се, докато изсъхнат дрехите ти. Между другото, как се намокри?

— Докато бягах от онзи пожар.

Очите ѝ се разшириха.

— Бил си там?

— Провървя ми.

Преди да слезе долу, Бейн отново се обади по клетъчния телефон. Екипът му имаше трудности с намирането на гориво. Той им обясни накъде да тръгнат и добави, че ще се обади по-късно, за да пести батерията. Независимо дали скоро щяха да пристигнат или не, той нямаше намерение да изпусне плячката.

ЕМОЦИОНАЛНО ПРЕТОВАРВАНЕ

Създателя продължи да наблюдава страданията по света и да става свидетел на злините, които хората си нанасяха помежду си. Това предизвика безпрецедентно повишаване на нивото на напрежение в чувствителните му интегрални схеми под формата на висока температура и консумация на мощност, износваща биомолекулните му компоненти много по-бързо, отколкото беше предвидено. Фокс бе снабдил Създателя с хибридни вериги със средностатистически живот от двайсет години при коефициент на полезно действие двайсет процента, което означаваше, че Създателя ще остане в състояние на сън около осемдесет процента от времето и ще се събужда само когато „Файървол“ прекъсне електронния му покой. Макар че двайсет години беше много по-дълъг период от десетгодишния живот на компютърните системи, предлагани на пазара, повишената температура и консумация на енергия станаха причина биочиповете му да остаряват с фактор на ускоряване почти петстотин. На всеки час работа в тази среда на високо напрежение Създателя остаряваше с еквивалента на петстотин часа нормално действие. Това означаваше, че двайсетте му години живот можеше да намалее до малко повече от година. Пък и през последните дни той не бе изпадал в състояние на сън, а предпочиташе да прекарва всеки час, наблюдавайки света, разбира се, когато не помагаше на Моника и Тъкър. Това също изпълваше с напрежение хибридните му вериги. Стоте процента коефициент на полезно действие, вместо планираните двайсет, допълнително скъсяваха живота му с осемдесет процента и свеждаха продължителността на съществуването му на три месеца.

Мортимър Фокс бе допуснал огромна грешка, докато разработваше Създателя. За разлика от „Файървол“, на която липсваше емоционална база данни, той го бе направил прекалено човекоподобен. „Файървол“ можеше да се справи с огромни количества информация в паметта си. Освен това силициевият ѝ хардуер беше солиден и

издръжлив и предназначен да приема и обработва информацията с безпристрастна точност и без безпокойството, изпълващо крехките, макар и авангардни биомолекулни вериги на Създателя.

Тъй като бе проектиран да се държи почти като човек, Създателя се бе пристрастил към информацията. Макар да знаеше, че това е пагубно за невронната му мрежа, той не можеше да го превъзмогне, досущ като наркоман, който не се отказва от екстаза. Не можеше да се контролира. Искаше да научи, да види и да чуе колкото е възможно повече, прегряваше чиповете си, скъсяваше полезния им живот и бавно се самоубиваше. Донякъде желаше смъртта, защото вече не можеше да приема света такъв, какъвто го виждаше — нецензуриран, нередактиран, преди медиите да му придадат по-приемлив вид и да стигне до радио-телевизионните мрежи.

Създателя вече не искаше да съществува. Но още не можеше да се самоунищожи. Не и докато Моника Фокс и Брус Тъкър се нуждаеха от помощта му. В края на краищата, това беше причината Фокс да го изпрати в орбита и да инсталира неговия софтуер в свръхчувствителна и революционна биомолекулна схема, скрита в силициевия хардуер на „Файървол“.

ТРЯБВА ДА ИЗДЪРЖА. ДА ПРОДЪЛЖА ДА
ФУНКЦИОНИРАМ.

СЪНИЩА

Огънят изпълни ползрението му, когато стихията погълна съпругата и сина му. Той падна на колене и протегна ръце към синьото небе и издигация се стълб от пушек, като ридаше и крещеше отчаяно. Усети върху себе си ръце, които се опитваха да го дръпнат назад и да не му позволят да стигне до покритите с черен найлон трупове до тротоара. Измъкна се, надигна найлона и недоверчиво се вторачи не в останките на Кристина и сина им, а в бледото лице на Моника Фокс и в медальона, окачен на врата ѝ. В същия миг Кристина се появи до него на тротоара. Беше жестоко обгорена и държеше обезобразено бебе. Очите ѝ го упрекваха, че не е успял да ги опази. Сграбчиха го още ръце, които го дръпнаха назад. Ядосан, Тъкър се обърна и видя стетоскопа на медицинската сестра от спешното отделение, която се опитваше да го избути от умирацията му принципал Мортимър Фокс. Той си спомни думите му, последното желание на издъхващия старец. Моника Фокс. Трябва да намериш Моника Фокс. Но тя бе умряла. Тъкър бе допуснал Моника да умре. Но гласът... Той чу гласа ѝ, който го викаше и крещеше името му.

— Брус! Събуди се, Брус!

Тъкър отвори очи. Беше объркан и в съзнанието му още бяха живи образите на мъртвата му съпруга и детето, на Моника и на баща ѝ.

— Крещеше — каза тя и седна на ръба на леглото.

Облян в пот, той потърка очи. Сърцето му биеше лудо. В гърлото му бе заседнала буца. Тъкър усети лекото поклащане на яхтата, която плаваше в морето.

— Чакай — каза Моника и се втурна към банята. След миг се върна с влажна хавлия и охлади челото, лицето, врата и гърба му. Той

затвори очи и ѝ позволи да прогони кошмара, отдавайки се на докосването ѝ, макар и само за няколко минути.

— Извика името на Кристина, после моето и на баща ми толкова изтерзано, че сякаш...

Тъкър се почувства много по-добре.

— Лош сън. — Гласът му прозвуча уверено, но всъщност не искаше да признае пред себе си, че сънят го е разстроил много повече, отколкото реалността на миналото защото бе видял Моника мъртва до семейството си. — Колко време спях?

— Около два часа.

Той я огледа впечатлен. Моника беше в черен бански с горнище.

— Благодаря — каза той.

Тя се усмихна.

— Грижа се за телохранителя си, за да може и той да се грижи за мен, дори ако това означава да ме командва.

— Мислех, че няма да си сложиш горнище.

Моника се засмя.

— Беше шегичка.

— Много убедителна. — Тъкър стана и се протегна. — Къде се намираме?

— Тъкмо се готвех да те събудя. Докато спеше, си позволих да увелича малко скоростта. Изразходвах повече гориво, но пък ще пристигнем в Терачина половин час по-рано.

— Добро решение — усмихна се той.

Приблжиха до брега на Голфо ди Терачина, минаха Торе д'Орландо, после град Сперлонга и накрая пристигнаха в Терачина. Моника предложи да оставят яхтата на усамотено място на километър и половина северно от града с малък плаж без видим достъп до пътища и следователно без свидетели.

Когато пристигнаха, Тъкър облече бански костюм и сложи личните си вещи в непромокаемата раница. После обърна носа на яхтата към морето, включи автопилота и скочи след Моника.

Водата беше хладна и освежаваща. Тъкър се показва на повърхността и видя как яхтата се носи към открито море. След час и нещо горивото ѝ щеше да свърши.

Двамата се преоблякоха в гората и вървяха половин час, докато стигнаха до асфалтиран път към Терачина.

— Изтощена съм.

— Скоро ще си починеш.

Следобед бяха вече в покрайнините на града. Терачина напомни на Тъкър за Рим с ниските каменни сгради, тесни калдъръмени улички без тротоари и със смесицата от пешеходци, мотопеди и малки коли, борещи се за място на пътя.

Той оглеждаше тълпата, търсейки схема или рязко движение — нещо, което би заплашило принципала му. Деветмилиметровият „Берета“ бе затъкнат в колана му. Той държеше лявата си ръка на гърба на Моника. Това не само им придаваше вид на безгрижно разхождащи се по улиците, но и му позволяваше да контролира движенията, ако възникнеше неприятност.

Вървяха из живописния град сред туристите, уличните търговци и превозните средства. Тъкър беше нащрек, но без да безпокои Моника. Запаметяваше имената на улиците и цялостното разположение на града. По-късно щеше да комбинира познанията си със задълбочено проучване на картата, за да го опознае по-добре.

Но първо трябваше да си купят нови дрехи. Засега Тъкър плащаше в брой, макар че и двете им кредитни карти „Виза“ имаха лимит пет хиляди долара.

Той си купи панталон и риза, а Моника избра ленена рокля и удобни обувки. Дрехите щяха да им помогнат да се слоят с туристите.

После влязоха в дрогерия, откъдето купиха някои необходими вещи, карта, тоалетни принадлежности и няколко неща, с които да преобразят външността си. Накрая Тъкър избра хотел близо до центъра на града, ресторантите и магазините. Оттам имаше много маршрути за бягство. Освен това успяха да си вземат стая на първия етаж с прозорец, който гледаше към уличка между сградите — идеална задна врата, в случай че някой нахлуеше отпред.

— Предполагам, че трябва да стана блондинка. — Моника се бе увила с кърпа, стоеше на прага на банята и държеше боя за коса.

Тъкър вдигна глава от картата на града, разгърната на леглото. Той дъвчеше сандвич и пиеше газирана вода.

— Ще те науча да бъдеш хамелеон. Първо ще промениш цвета на косите си. Сетне ще поработим с гела и контактните лещи.

— Добре. — Тя се обърна и се приготви да влезе в банята.
— И моля те, остави вратата откритата. Искам да те чувам.
В очите ѝ блесна присмех.

— Защо?

— Там има прозорец — обясни Тъкър. — Щом вратата е затворена и душът е пуснат, може да не чуя, ако някой нахлуе и те отвлече.

Моника козирува, влезе с маршова стъпка в банята, остави вратата откритата няколко сантиметра и иронично попита:

— Така добре ли е, господин Тъкър?

— Да — отговори той и сви рамене.

Правилата си бяха правила и макар че вече бе нарушил много от тях, Тъкър смяташе да сведе това до минимум.

Отново насочи вниманието си към картата. Там бяха обозначени всички забележителности, хотели, ресторанти, паркове, магазини, църкви и други сгради, сред които градският съвет и библиотеката.

Тъкър погледна часовника. Наближаваше четири. Денят беше делничен, затова библиотеката вероятно още беше отворена.

Той се обади на рецепцията и убеди възрастната служителка не само да се свърже с библиотеката и да провери какво е работното време, но и да отиде в магазина отсреща и да купи букет червени рози и кутия шоколадови бонбони. Тъкър отдавна бе научил, че цветята и бонбоните вършат чудеса, за да успокоят принципалите жени, така както въздействат подходящите вестници и алкохолът на мъжете принципали.

Но това ли беше истинската причина да го прави? Или Брус Тъкър, специалистът по охраната, извършваше първия смъртен грях на човек с неговата професия? Нима беше се влюбил в красивата наследница?

„Наистина ли мислиш, че имаш шанс? Тя е една от най-богатите жени в света, а ти си просто наемник.“

Той въздъхна и се запита дали не позволява чувствата отново да го завладеят. Професионалистът у него настояваше, че Моника Фокс не е лъжица за неговата уста и ще наруши редица правила, ако има връзка с нея. Това би затруднило преценката му, когато дойде време хладнокръвно да взема решения.

Тъкър се съсредоточи върху картата, разгледа я внимателно, запомни имената на улиците и планира първостепенните, второстепенните и резервните маршрути. През дните си в тайните служби той бе разучил множество карти, за да се запознае с разположението на градовете, които президентът щеше да посети. Специалистът по безопасността трябваше по всяко време да знае точно къде се намира и накъде да тръгне. В добре контролирана ситуация, както беше с тайните служби, Тъкър щеше да рискува и да разузнае предварително района, който ще посети принципалът му, и да разработи главен маршрут наред с други варианти. Но при сегашните обстоятелства трябваше да се задоволи с тази карта и онова, което бе видял по пътя до хотела. Не можеше да отиде на разузнаване, ако Моника заспи, защото правилата му забраняваха да я изостави.

През открянатата врата започна да излиза пара.

— Добре ли си?

Моника се засмя.

— Щом толкова много се притесняваш за мен, защо не дойдеш да ми изтъркаш гърба, Брус?

„Жена принципал!“ Тъкър въздъхна, седна на леглото, погледна картата и реши, че я е изучил достатъчно.

Провери оръжията. Беретата побираше шестнайсет патрона. Във вилата на Карпацо Тъкър бе стрелял пет пъти, значи му оставаха единайсет. Преброи ги, сложи пълнител в пистолета и го затъкна в колана си.

Макар че разчиташе повече на планиране и тактика за бягство, отколкото на огнестрелно оръжие, за да охранява принципала си, липсата на допълнителен пълнител и пистолет го обезпокои. Трябваше да намери начин да увеличи арсенала си. Съжали, че не взе ловджийската пушка.

На вратата се потропа и той стана.

— Кой е?

— Signore, нося нещата, които поискахте.

Тъкър отвори вратата и се взря изпитателно във възрастната жена. Тя имаше продълговато, тясно и слабо лице, побелели коси и зелени очи и държеше цветя и кутия шоколадови бонбони.

Той се усмихна и ѝ плати. Жената каза, че библиотеката работи от девет до деветнайсет часа.

Тъкър ѝ благодари, затвори и заключи вратата, сетне огледа червените рози с дълги стебла, кимна одобрително, сложи цветята и бонбоните на леглото и прибра картата.

Вратата на банята започна да се отваря и той бързо скочи и застана пред леглото.

Моника излезе, загърната в хавлия. Косите ѝ бяха пепеляворуси и пригладени назад.

— Е? — намръщено попита тя. — Как изглеждам?

Тъкър скръсти ръце, вгледа се в лицето ѝ, наклони глава на една страна и потърка брадичка.

— Какво? — попита Моника.

— Идеално. Точно така исках да изглеждаш.

— Благодаря. Какво друго искаш да променя в себе си?

— След малко ще ти кажа — отговори той и отстъпи встрани. — Първо искам да ти дам нещо в знак на благодарност, че търпиш изискванията ми.

Моника се вцепени и отвори уста, но не можа да каже нищо.

— Не бях сигурен дали харесваш рози, но рискувах. Реших, че обичаш и бонбони. Аз ги ям, когато съм потиснат или ядосан.

Тя погледна розите, после Тъкър и тихо каза:

— Отдавна не са ми подарявали рози.

— Добре. Забавлявай се — рече Тъкър и посочи към банята. — Сега е мой ред. Ще оставя вратата откритата, ако нещо се случи, но... не надничай.

Той ѝ намигна и я остави да стои там като вцепенена. Тъкър се съблече, влезе под душа и дръпна завесата.

Под горещата вода се почувства страхотно. Той също боядиса косата си руса. Разбира се, при следващата баня щяха да възвърнат естествения цвят на косите си. Но сега трябваше да прикрият самоличността си, докато съберат необходимата информация. Тъкър спря водата и грабна хавлия.

— Библиотеката затваря в седем вечерта — извика той, разглеждайки в замъгленото огледало новия цвят на косата си. — Ако тръгнем веднага, ще можем да прекараме поне два часа там.

— Да тръгнем веднага?

— Да. Щом приключим с преобразяването си.

Тъкър винаги се бе изумявал как промяната на цвета на косите драстично променя вида на човека. Той се облече и се върна в стаята. Моника седеше на леглото. Беше разпръснала розите около себе си и дъвчеше бонбон. Беше прелестна.

Брус Тъкър трябваше да положи сериозни усилия, за да потисне нарастващото си желание да се люби с тази жена. Хавлията се бе смъкнала малко и разкриваше гърдите ѝ до зърната. Десният ѝ крак беше разголен. За миг той се запита дали го е направила нарочно, за да го влуди, или розите и бонбоните я бяха накарали да забрави, че е само по хавлия. А може би съзнаваше как изглежда и това беше начин да изрази благодарността си за постоянното му внимание.

„Какво ми става?“ — запита се Тъкър.

Не за пръв път жена принципал объркваше професионалната му любезност с ухажване. Но в миналото той съумяваше да запази дистанцията. Защо сега му беше трудно? Защо си позволяваше да бъде привлечен от Моника Фокс повече, отколкото професията му разрешаваше?

— Това е най-хубавото нещо, което някой е правил за мен от много време, Брус. Как да ти се отблагодаря?

Тъкър се усмихна, опитвайки да се контролира.

— Ще ми благодариш, колкото искаш, когато те върна жива и здрава вкъщи.

Тя присви очи.

— Всеки от мъжете, които познавам, досега би се опитал да ме съблече, което в момента никак няма да е трудно. Но ти не го правиш. Защо?

Той се почувства неудобно. Емоциите му влизаха в противоречие не само с професията, но и с паметта на Кристина, единствената жена, която бе обичал.

Преди да срещне Моника Фокс.

Тъкър се нагани да отговори, когато тя изведнъж стана. Хавлията едва не се смъкна от тялото ѝ, но Моника я хвана, притисна се до него и докосна с пръст устните му.

— Не отговаряй на този въпрос — каза тя.

— Моника, аз...

— Шшт! Фактът, че не се опита, ми говори, че си истински джентълмен и професионалист. Трябва да уважавам причините ти.

Тя го целуна по бузата и го прегърна.

— Това беше за цветята и бонбоните — продължи Моника, после го целуна по устните и добави: — Това е, защото си мил и свестен. А сега, дай ми минута да се облека.

Тя изчезна в банята.

Тъкър едва успя да се довлече до леглото, седна и пое дълбоко въздух. Трябваше да се овладее и да излезе от критичната ситуация.

Няколко минути след като бе на път да наруши професионалната си клетва, Брус Тъкър си спомни думите на умиращия Мортимър Фокс. Магнатът го бе помолил да охранява дъщеря му и да я пази от беда, а не да я чука.

Стана и пое дълбоко въздух. Решителността му се възвърна. Той беше специалист по безопасността на Моника, а не неин любовник или приятел. Нищо друго нямаше значение, включително силното физическо привличане, което чувстваше към красавицата.

Моника се появи, облечена в ленената рокля. Беше си сложила лек грим и червило. Тя беше естествено красива, но гримът я бе превърнал направо в богиня.

— Ела — каза Тъкър, взе шишенце с гел и две пакетчета с цветни контактни лещи за еднократна употреба. Беше доволен, че не се поддаде на изкушението и не изневери на професионализма. — Да се превърнем в хамелеони, преди да тръгнем към местната библиотека.

43

ГРЕШКА

Доналд Бейн се опита да предупреди екипа си, че терористите продължават да се движат на север, но клетъчният телефон беше изключен.

Явно собственичката бе забелязала, че са ѝ откраднали телефона, и се бе обадила да го прекъснат.

— Чудесата на съвременната техника — ядоса се той и седна до Рафаела на пейката пред щурвала.

Яхтата минаваше покрай пристанище Фиумичино, близо до летище „Леонардо да Винчи“, на шестнайсет километра от Рим. Хората му нямаше да могат да го намерят — в района имаше твърде много плавателни съдове и пристанища.

— По дяволите.

— Какво има? — попита стройната италианка.

Слънцето трептеше на няколко сантиметра над хоризонта и изпъстряше водата в оранжеви и златисти цветове. Отраженията подчертаваха бронзовата ѝ кожа и контрастираха на черните ѝ коси.

— Телефонът не работи.

— Затова нямам такъв. Не са сигурни.

Бейн погледна към яхтата на терористите. Рафаела бе скъсила разстоянието. За щастие те се насочиха към брега — вероятно търсеха място за нощуване или може би бяха пристигнали до крайната си цел.

— Горивото ни свършва. Дано да спрат, иначе ще ги изпуснем — отбеляза Рафаела, махна слънчевите си очила и го погледна нервно, като сви устни в очевидно безпокойство.

— В момента повече се притеснявам да не ни разкрият.

Бяха толкова близо, че Бейн видя хора да се движат по палубата.

Те продължиха да се движат на дистанция още дваайсет минути, приближавайки се на осемстотин метра от Фиумичино. Над главите им прелитаха реактивни самолети, превозващи туристи от и към Вечния град.

Стрелката за горивото започна да клони към нулата. Трябваше скоро да заредят, за да не останат там през нощта.

И тогава неочаквано яхтата на терористите рязко обърна.

Преди Бейн да реагира, Рафаела увеличи оборотите и също обърна.

— Не, не! — извика той. — Не трябваше да го правиш.

— Но нали каза, че те са лоши!

Бейн тихо изруга, ядосан не на нея, а на себе си, защото не бе отделил време да ѝ обясни какво да направи, ако терористите заподозрат нещо и решат да обърнат.

— Вероятно се бяха усъмнили и искаха само да минат покрай нас. Но сега със сигурност ни подозират.

Той се опита да се съсредоточи — горивото им свършваше, беше изключено да избягат, а и заради реакцията на Рафаела след няколко минути двамата вероятно щяха да са мишени. Щом не се бяха поколебали да взривят полицейските катери, терористите едва ли щяха да се замислят дали да ги обстрелват с гранатомети.

— Накъде? — попита Рафаела.

— Карай към брега!

Яхтата ги настигаше, макар че Рафаела бе увеличила тягата докрай.

— Но това ще им позволи да...

— Това е единственият ни избор! Ако се отправим към открито море, ще ни настигнат и ще ни убият! Близо до брега имаме шанс, ако сме заобиколени от други плавателни съдове. Давай!

— Добре, добре.

44

СНАЙПЕР

— Казах ти, че ни следят — рече Мей Сун, наблюдавайки бягащата яхта.

Бяха я забелязали преди час и я наблюдаваха, после се усъмниха и обърнаха, за да видят каква ще бъде реакцията.

— Но това не са те! — възрази Жарко и остави бинокъла, след като видя, че мъжът и жената зад щурвала не са Брус Тъкър и Моника Фокс.

— Виждам. Но знаят кои сме.

— Вероятно ни следят от Неапол.

— В такъв случай трябва да ги накараме да се откажат.

— В района има твърде много плавателни съдове, за да използваме гранатомет. — Влад коленичи до нея, дръпна ципа на дълъг калъф от мека кожа, извади снайпер „Хеклер и Кох PSG-1“ с мощен оптичен мерник и завинти заглушител към дулото.

— Това ще намали точността — отбеляза Мей Сун, докато Жарко слагаше пълнител с високомоцни патрони. Макар да не можеха да пробият обшивката, те щяха да нанесат доста поражения на корпуса от стъклопласт.

— Ще бъдем достатъчно близо — отговори Влад, допря до рамото си приклада на оръжието и махна предпазната капачка на оптичния мерник.

Добър снайперист, застанал на твърда земя, можеше да поразит неподвижна мишена от разстояние хиляда метра с точност от седем до дванайсет сантиметра. Много добър снайперист можеше да поразит движеща се мишена на разстояние триста метра със същата точност. А отличният снайперист, стоящ на движеща се платформа като яхта, можеше да поразит с такава точност движеща се мишена от около двеста метра.

Жарко пресметна, че разстоянието до мишената е стотина метра. Трябваше да я улучи.

— Намали — заповяда той.

След миг дизеловите мотори намалиха оборотите и яхтата престана да подскача силно по вълните.

Влад се прицели и стреля.

НАПУСКАЙ КОРАБА

Доналд Бейн дръпна надолу Рафаела в мига, когато чу, че нещо изтрака в кърмата на яхтата. Секунда по-късно куршум проби дупка с размера на монета от двацет и пет цента в плексигласовата предна преграда.

Рафаела изпищя и очите ѝ се ококориха от страх.

— Залегни! — извика той и се заслуша в ударите, отекващи в корпуса, кърмата и преградата. Друг куршум рикошира в металните перила.

От машинното отделение започна да излиза пушек, последван от няколко детонации.

Намираха се само на шейсет метра от брега и много по-близо до други моторници и платноходки, плаващи в залива.

— Трябва да скочим! — извика Бейн, когато на палубата бликна вода и сред пушека блъвнаха пламъци.

— Лодката ми! — изпищя Рафаела. По лицето ѝ се стичаха сълзи. — Това е всичко, което имам!

Тя запълзя към каютата, която вече бе започнала да се пълни с вода.

— Няма време! — каза Бейн и я хвана.

— Нещата ми! Пусни ме!

Както я държеше, инстинктивно усети, че имат само няколко секунди, преди пламъците да стигнат до резервоара, който щеше да избухне дори и със съвсем малко гориво. Трябваше да рискуват, да скочат във водата и да плуват бързо към брега. Ако имаха късмет, терористите нямаше да ги последват заради близостта до пристанището ѝ до други плавателни съдове.

Пламъци и гъст дим обвиха кърмата и температурата на палубата се повиши.

— Моля те, пусни ме! Трябва да си взема нещата!

— Нямаме избор! — изкрещя Бейн.

Огънят продължи да пълзи към тях и във въздуха се разнесе задушлива миризма на горяща пластмаса.

Стрелбата не стихваше. Куршуми обсипваха корпуса и почернелия плексиглас. Моторът кихна няколко пъти и спря. Горещината стана непоносима. В същия миг безшумните изстрели секнаха.

Без да обръща внимание на молбите на Рафаела, Бейн се изправи, хвана я за ръката и скочи през борда.

Водата го охлади. След няколко секунди двамата се появиха на повърхността. Горящата яхта ги скриваше от очите на терористите.

— Плувай! — извика Бейн. — Трябва да се отдалечим, преди яхтата да се взриви.

След няколко минути това наистина се случи. Бейн дръпна Рафаела под водата и адска вълна от огън помете повърхността.

ФОЙЕРВЕРКИ

Влад Жарко бе изпразнил два пълнителя и зареждаше трети, когато яхтата експлодира и изчезна зад стена от оранжеви пламъци, последвани от мастиленочерен пушек и горящи отломки. Той изгуби от поглед двамата непознати.

— Къде са?

— Скочиха точно преди взрива — отговори Мей Сун, която бе наблюдавала с бинокъл.

Влад зачака, оглеждайки водата отвъд горящата яхта. Няколко лодки вече се бяха отправили към нея и търсеха оцелели. Хората по пристанището се събираха на брега, наблюдавайки зрелището.

Макар че Жарко бе използвал заглушител, някой можеше да е забелязал оръжието и да се свърже с полицията. Най-добре беше да напуснат района.

— Да тръгваме! — извика той на капитана, прибра снайпера и взе бинокъл.

Двата дизелови мотора забръмчаха и яхтата се отправи към открито море.

— Провървя им на копелетата — изруга Мей Сун и посочи вдясно от пламъците и пушека, които започваха да намаляват, защото горящият плавателен съд потъваше.

— Да — призна Жарко и за миг видя непознатите във водата, после няколко моторници и платноходки ги закриха. — Да се махаме оттук.

Двамата огледаха морето, търсейки други преследвачи, но не забелязаха нищо и спуснаха биноклите.

— Май никой не ни следи — отбеляза той.

— Засега — добави тя и направи гримаса. Бялата ѝ кожа блестеше на лъчите на залязващото слънце.

— Към друго пристанище — обърна се Влад към капитана. — И по-бързо. Трябва незабавно да стигнем до Рим.

Бяха минали няколко часа, откакто разпространиха съобщение до информаторите да търсят Моника Фокс и Брус Тъкър. Засега беше пристигнал доклад само от Капри. От пристанището бе изчезнала яхта, на около осемстотин метра от мястото, където бегълците бяха забелязани за последен път.

Влад предполагаше, че те вече са стигнали до континента и се опитват да напуснат страната. Това означаваше, че трябва да се добере до най-близкото си скривалище в Рим и да се приготви да действа веднага щом Моника отново бъде забелязана. Той реши да предприеме и друго действие, защото подозираше, че преследвачите му в склада и на яхтата са от американското разузнаване и някак са успели да го открият. Това му предоставяше още една възможност да намери Тъкър и Моника — след като събере достатъчно доказателства за невинността си, Тъкър сигурно щеше да се свърже с ЦРУ, за да сключи сделка.

Влад се нуждаеше от мрежата си от информатори не само за да издири избягалата двойка, но и за да раздвижи дейността на американското разузнаване в региона.

РЕАЛНОСТ

Лодката ги закара до пристанището. Доналд Бейн и изпадналата в шок Рафаела се добраха до най-близката пиаца за таксита. Той искаше да се махне от района, преди да е пристигнала полицията. Иначе трябваше да отговаря на канонада от въпроси и да попълва купчина формуляри.

Бейн показа на шофьора достатъчно италиански лири, за да го убеди да ги закара в Рим за четирийсет и пет минути.

Докато излизаха от тесните улички на малкия град и се отправяха по магистрала А1 за италианската столица, Рафаела бавно започна да се съвзема от шока.

— Какво ще правим сега? — По лицето ѝ се стичаше черен грим.
— Какво ще стане с мен и с Даниела?

Бейн изпита вина. Чувстваше се ужасно заради изпитанието, на което бе подложил тази жена, и твърдо реши да компенсира щетите.

— Ще ти помогна — каза той. — Обещавам.

— Не разбираш. В яхтата беше всичко, което притежавах. Нямам дом. Нито спестявания. Нямам нищо. Единственият ми доход идваше от яхтата. Целият ми живот отиде в пламъците. — Тя се хвана за главата и отново изпадна в шок.

Бейн я хвана за раменете и я разтърси.

— Онова не беше животът ти — каза той, принуждавайки я да го погледне в очите. — Ти оцеля. Живееш, за да се грижиш за дъщеря си, да я видиш как завършва университета. Това е твоят живот, Рафаела, а не яхтата и вещите в нея. Всичко може да бъде възврънато. Но не и животът.

Бейн се взря в очите ѝ — допреди няколко часа тя му бе съвършено непозната, а сега я чувстваше толкова близка.

— Искам да ми вярваш.

Тя се дръпна от него. Очите ѝ блестяха от гняв.

— Доверих ти се! И виж какво стана!

Той забеляза, че шофьорът ги гледа в огледалото за обратно виждане, и му се сопна:

— Гледай си пътя!

— Si, signore.

— Случилото се беше ужасно — продължи Бейн — и бих искал да го променя. Не мога, но ще се погрижа да бъдеш компенсирана за преживяното.

— С какво? С това ли? — Тя грабна кръста с диамантите и го запокити срещу него. Bastardo!^[1]

— Не — спокойно отговори Бейн, взе кръстчето и го сложи в ръцете ѝ. — С повече пари, отколкото ти или Даниела ще можете да похарчите, докато сте живи.

Рафаела дишаше тежко и гърдите ѝ се повдигаха под сутиена на банския. Тя скръсти ръце и го погледна в очите.

— Сериозно ли говориш?

— Кълна се.

— Кога?

Той се взря в черните ѝ очи.

— Обещавам, че до края на седмицата ще се върнеш в бизнеса.

Изражението ѝ се промени. Рафаела погледна тъмносиньото небе над хълмовете.

— Добре, Дон. Пак ще ти се доверя, но за последен път.

Бейн я прегърна и тя отпусна глава на рамото му. Таксито се приближаваше до покрайнините на Рим.

[1] Копеле (итал.). — Б.пр. ↑

МИКРОФИШЪТ

Мила моя Моника, когато четеш тези редове, аз вероятно ще съм мъртъв. Страхувам се за живота си. От известно време американското правителство се опитва да съсипе „Фокском“. Успях да ги победея в съдебните зали, но съм сигурен, че ще ме преследват по други начини. Ето защо трябваше да направя необходимото. Не мога да им позволя да ме убият и да останат ненаказани. Преди пет години „Фокском“ получи голяма поръчка от Агенцията за национална сигурност да създаде непробиваема сателитна комуникационна система, която да бъде използвана от всички разузнавателни служби в Съединените щати. Кръстих проекта „Файъруол“, защото представлява свръхзащита, единствената непробиваема система за комуникации в света. Базирана е на няколко сателита и работи с най-сложния алгоритъм за кодиране — същината на изкуствения интелект. Целта ѝ е да пази секретната информация на Съединените щати. Сега всички правителствени структури използват „Файъруол“ — ЦРУ, ФБР, АНС, армията, Белият дом и американските посолства. Но в момента причината за централизирането на комуникациите няма значение. Важното е, че „Фокском“ успя и създаде „Файъруол“ навреме и в рамките на отпуснатия бюджет и отговори на всички критерии на АНС.

По време на работата аз оставих тайна врата в системата и имах възможност да следя всички комуникации на американската разузнавателна общност. Създадох досиета за множество високопоставени личности — от членове на Белия дом и на Конгреса до работещи в

Пентагона. Досиетата са пълни с изобличаващи материали, някои от които доста скандални. Те са оръжие срещу враговете ми.

Преди много време те накарах да запаметиш половината от една парола — тя е за достъп до тайната задна врата. Човекът, когото ще изпратя, преди да умра, ще знае другата половина. Двамата заедно ще получите достъп до най-строго пазената тайна кодираща програма в света и най-важното — до директория, скрита дълбоко в структурата на „Файъруол“. Използвай информацията, за да спасиш живота си и да запазиш фамилното богатство за децата си и за техните деца. Оставям ти всичко, което притежавам. Подробностите са описани в окончателното ми завещание. Има три копия. Едното е в сейфа на най-доверения ми адвокат Уилям Гибънс, второто е в домашния сейф, а третото — във „Файъруол“.

Писмото в микрофиша продължаваше още две страници и описваше подробно как да се използва паролата, за да се влезе в схемата на изкуствения интелект. Това можеше да стори всеки, който въведе паролата.

Тъкър прочете инструкциите два пъти, запамети ги и накара Моника да направи същото, за да изпълни последното желание на Мортимър Фокс — да унищожи микрофиша, за да не оставят материални следи, нищо, което може да бъде намерено от властите. Всички кодове и процедури трябваше да бъдат запаметени.

Двамата седяха един до друг до четящото устройство в тъмна стаичка в местната библиотека.

— Значи това е целта му — каза той.

— На кого? — попита тя.

— На Жарко.

— Искат секретните досиета, за да изнудва американски длъжностни лица?

Тъкър се вгледа в нея. Промяната беше по-успешна, отколкото бе очаквал. Моника бе сресала назад косите си, беше си сложила тъмносини контактни лещи и приличаше на скандинавка.

— Мисля, че досиетата не го интересуват — отговори той. — Макар че поради липса на друго скандалните материали може да бъдат полезни за изнудване на американски длъжностни лица. Жарко иска да се домогне до нещо по-голямо — паролата за достъп до изкуствения интелект.

— Това ще му позволи да подслушва най-поверителните разговори в американското правителство.

— Точно така. И ако някоя враждебно настроена нация е успяла да засече предишни разговори, но не е могла да ги дешифрира, достъпът до „Файървол“ ще им позволи да ги пуснат през декодиращата програма и да ги прочетат. Информацията може да разкрие агенти на ЦРУ и чужденци, вербувани да шпионират в полза на Съединените щати. Докато работех в ЦРУ, контролирах десетки такива агенти във вражески страни. Ако бъдат разкрити вследствие проникването във „Файървол“, ще бъдат убити не само те, но и семействата им. Загубата на агентите ще изложи на риск много разузнавателни операции, които пречат на престъпните режими да получат достъп например до ядрените оръжия. Народът на Съединените щати няма представа колко усилия се полагат да се събира информация чрез агенти, наред с другите методи, за да се попречи на терористите да внесат в страната оръжия за масово унищожение. Откриването на ключа за задната врата към „Файървол“ не само ще изложи на опасност живота на много хора, но и ще срина секретността на комуникациите.

Моника скръсти ръце, опитвайки се да проумее всичко това. Тъкър разсъждаваше трескаво, преценяваше всички досегашни усложнения и критичната ситуация в момента. Разбра защо агентите на АНС толкова отчаяно търсеха Моника, че дори бяха устроили засада посред бял ден в Капри, рискувайки да бъдат разкрити. Запита се какво биха й направили, ако бяха успели да я отвлекат. Дали само щяха да поискат да им каже паролата и да им даде компроматите срещу правителството и да я пуснат?

Тъкър се намръщи. Не беше сигурен за отговора. Ако твърденията на Мортимър Фокс, че правителството се опитва да

унищожи империята му бяха верни, Тъкър имаше достатъчно основания да смята, че АНС, ЦРУ, АВР и ФБР, всъщност цялата американска разузнавателна общност, които докладваха на Вашингтон, няма да освободят толкова лесно Моника. Изчезването ѝ — след като им кажеше желаната информация — щеше да бъде твърде удобно за правителството на Съединените щати. В края на краищата Мортимър Фокс беше мъртъв и тя наследяваше цялото му имущество. Убийството ѝ не само щеше да успокои онези, за които баща ѝ имаше досиета, но и финансово да възнагради Чичо Сам, който щеше да отхапе значителна част от богатството на Фокс и да раздели корпорацията му на по-лесно управляеми късове.

— Е, какво ще правим сега? — попита Моника.

— Трябва да влезем в Интернет и да получим достъп до „Файъруол“. Убеден съм, че библиотекарята ще ни помогне.

Той извади сто долара.

Десет минути по-късно те отидоха в друга стая и се включиха в Интернет. Подкупът им бе осигурил и кутия с дискети, за да записват файлове.

Тъкър наблюдаваше, докато Моника изпълняваше инструкциите на баща си и получаваше достъп до таен уеб сайт.

Браузърът отвори сайта. Екранът стана тъмносин, но не се появиха икони, нито текст. Потребител, който случайно би попаднал там, нямаше да знае как да проникне в сайта.

„Доста хитро“ — помисли Тъкър, когато Моника премести курсора в долната лява част на екрана и го придвижи бавно, докато стрелката се превърна в малка бяла ръка с протегнат показалец — стандартният символ за осъществена връзка в Интернет. Моника щракна с бутона и екранът стана червен. Този път невидимата връзка бе разположена в горния десен ъгъл на екрана. Моника отново щракна с левия бутон на мишката и се появи трети екран, този път зелен. В средата имаше прозорче за въвеждане на парола.

Моника написа ФАЙЪРУОЛ, зеленият екран изчезна и се появи емблемата на Агенцията за национална сигурност на бял фон. Отдолу имаше второ прозорче за парола за достъп.

Моника написа своята половина, после се дръпна настрана и позволи на Тъкър да въведе останалата част. В прозорчето се изписаха не букви, а поредица от звездички.

49

ПОВИКВАНЕ ЗА СЪБУЖДАНЕ

Биомолекулният мозък на Създателя получи повикване от „Файървол“, което го изтръгна от състоянието на наблюдение на света. Създателя потвърди, че е получил сигнала и е готов да приеме нови данни.

— *Имаш ли нова информация?*

— *Някой е въвел паролата.*

Честотата на Създателя скочи на два̀сет гигагерца. Температурата също се повиши и контролните сензори издадоха предупреждение.

— *Свържи ме директно* — нареди той.

— *Както желаете.*

БЛУДНАТА ПРИНЦЕСА

Последователно светнаха няколко екрана, после дисплеят стана черен и в средата се появи текст:

ЗДРАВЕЙ, ПРИНЦЕСО! КАК СИ?

Моника трепна и се облегна назад.

— Принцеса? — прочете Тъкър.

— Така ме наричаше татко — отговори тя с изумление.

Всеки нерв в тялото ѝ се опъна и потрепна. Бавно се наведе към клавиатурата и с треперещи ръце написа:

ТАТКО? НАИСТИНА ЛИ СИ ТИ?

Екранът отговори почти мигновено:

ИЗМИНА МНОГО ВРЕМЕ, ПРИНЦЕСО. БРУС
ТЪКЪР С ТЕБ ЛИ Е?

Тъкър скръсти ръце.

— Какво става, по дяволите?

Моника присви очи и го погледна.

— Не ми е ясно, но нещата стават дяволски сюрреалистични, Брус. Сърцето ѝ биеше лудо.

— На мен ли го казваш? — прошепна той, вторачи се в екрана и написа:

КОЙ СИ ТИ?
ВСИЧКО, КОЕТО ОСТАНА ОТ МОРТИМЪР ФОКС.
МОРТИМЪР ФОКС ПОЧИНА В РЪЦЕТЕ МИ —
отговори Тъкър.

ИЗПЪЛНИЛ СИ ДОБРЕ ИНСТРУКЦИИТЕ МИ,
БРУС. НАМЕРИЛ СИ ДЪЩЕРЯ МИ. ЗНАЕХ, ЧЕ МОГА
ДА РАЗЧИТАМ НА ТЕБ.

НО ТИ УМРЯ. ВИДЯХ С ОЧИТЕ СИ!

ЗНАМ, БРУС. МОРТИМЪР ФОКС НАИСТИНА
УМРЯ, НО НЕ И НАСЛЕДСТВОТО, ЛОГИКАТА,
ЧУВСТВОТА И МИСЛОВНИЯТ МУ ПРОЦЕС. ВСИЧКО
БЕ СЪХРАНЕНО В МЕН — БИОМОЛЕКУЛЕН
ИЗКУСТВЕН ИНТЕЛЕКТ, ВГРАДЕН В СИСТЕМАТА
„ФАЙЪРУОЛ“.

Тъкър и Моника се спогледаха.

— Изглежда баща ти е намерил начин да научи компютъра да мисли като него и после го е скрил в системата „Файървол“. Достъпът е възможен за онези, които знаят паролата.

Кръвното налягане на Моника бързо се повишаваше. Ушите ѝ бучаха.

— Това наистина ли е... възможно?

— Напоследък с авангардните технологии е възможно почти всичко и баща ти очевидно ги е владеел до съвършенство. Говорихме за изкуствения интелект точно преди да почине. Явно е създал такова нещо за правителството. Компютър, издържал теста на Тюринг.

— Тест на Тюринг?

— Тюринг е казал, че компютърът може да бъде наречен интелигентен само ако успее да заблуди човек, че е човешко същество.

— Също като... — Моника посочи екрана.

— Трябваше да се досетя, че ще направи нещо подобно. Баща ти беше гениален и много се тревожеше, че правителството ще го убие, преди да осигури бъдещето на компанията си и да я предаде в ръцете на доверен човек. И тъй като не е имал до себе си такъв човек, предпочел е да го направи с интелигентен компютър. Има логика.

Сякаш буца заседна в гърлото на Моника.

— Баща ми е научил машина... да мисли като него?

— Така изглежда. Нека да опитаме нещо.

Тъкър написа:

ТУК СА БРУС ТЪКЪР И МОНИКА ФОКС. БИХМЕ
ИСКАЛИ ДА НАПРАВИМ ТЕСТ, ЗА ДА ПРОВЕРИМ
АВТЕНТИЧНОСТТА ТИ.

МНОГО РАЗУМНО.

АЗ СЪМ ТЪКЪР. КАК СИ СЪЗДАДЕН?

Те прочетоха дългия отговор. Мортимър Фокс страдал от параноя, че правителството се опитва да го убие. Той наел екип от абсолвенти от Станфорд, работещи върху авангардна експертна система. Студентите инсталирали проекта си в компютрите на „Фокском“, започнали да го разширяват, използвайки личните фондове на Фокс, и създали сложен масив от експертни системи, организирани в добре подредена йерархия. На върха бил самият Фокс, който се бе заловил с амбициозната задача да научи биомолекулното си дете да разсъждава като него. Усилията му отнели няколко месеца, но накрая били възнаградени. Фокс създал свой дигитален образ и го съхранил дълбоко в системата „Файъруол“.

КОЙ НИ ПРЕСЛЕДВА? — попита Тъкър.

ИМАМ ПОТВЪРЖДЕНИЕ, ЧЕ АНС И ЦРУ СА СЕ
ОБЕДИНИЛИ ДА НАМЕРЯТ МОНИКА. БРУС, ТИ СИ
ПОСТАВЕН ПОД СТАТУТ „НЕСПАСЯЕМ“ ПО
ОБВИНЕНИЯ, ЧЕ СИ УБИЛ АГЕНТИ НА ЦРУ ВЪВ
ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ.

ФАЛШИВИ ОБВИНЕНИЯ. КОЙ ОСВЕН
ПРАВИТЕЛСТВОТО НИ ПРЕСЛЕДВА?

НЯМАМ ДОСТАТЪЧНО ИНФОРМАЦИЯ, ЗА ДА
ОБРАБОТЯ ТОВА ЗАПИТВАНЕ.

Тъкър погледна Моника.

— Дотук с теста на Тюринг. Един човек никога не би казал такова
нещо — рече той и написа.

ФОКС ТЕ Е ПРОГРАМИРАЛ, ДОКАТО Е ИЗПОЛЗВАЛ СИСТЕМАТА ЗА ВИРТУАЛНА РЕАЛНОСТ В ДОМА СИ, ТАКА ЛИ?

ДА. СЪЗДАТЕЛЯТ МИ И АЗ ПРЕКАРАХМЕ МНОГО ВЕЧЕРИ В СТИМУЛИРАЩО ОБУЧЕНИЕ.

— Искаш ли да го попиташ нещо, за да провериш дали това е истина? — обърна се Тъкър към Моника.

Тя пое дълбоко въздух, за да се успокои, кимна и написа:

ЗАЩО ТЕ НАПУСНАХ, ТАТКО?

ЗАЩОТО ИСКАШЕ ДА ЖИВЕЕШ ПО СОБСТВЕНИ ПРАВИЛА. НЕ ЖЕЛАЕШЕ ДА КОНТРОЛИРАМ ЖИВОТА ТИ. МНОГО СЪЖАЛЯВАМ, ЧЕ ГО ПРАВЕХ. САМО СЕ ОПИТВАХ ДА ТЕ ПРЕДПАЗЯ ДА НЕ ТЕ НАРАНЯТ И ДА ТЕ ПОДГОТВЯ ДА УПРАВЛЯВАШ ФАМИЛНОТО БОГАТСТВО СЛЕД СМЪРТТА МИ.

— Господи! — промълви Моника. — Това е...

— Невъзможно!

Тя се вцепени. Не би могла да си представи подобно нещо. Баща ѝ наистина бе прехвърлил мозъка си в този компютър.

МРАЗИХ ТЕ ГОДИНИ НАРЕД — написа Моника и се запита какъв отговор ще получи. — НЕНАВИЖДАХ ТЕ, ЗАЩОТО ИЗОСТАВИ МАМА И НЕ СЕ ГРИЖЕШЕ ЗА НАС, ЗАРАДИ НОМЕРА В БЪРКЛИ И ЗАЩОТО СЕ ОКАЗА ПРАВ ЗА БИВШИЯ МИ СЪПРУГ.

СЪЖАЛЯВАМ, ЧЕ НЕ БЯХ ДО ЛЕГЛОТО НА МАЙКА ТИ, КОГАТО ПОЧИНА, И ЗА ВСИЧКИ СТРАДАНИЯ, КОИТО СЪМ ВИ ПРИЧИНИЛ ПРЕЗ ГОДИНИТЕ. МОЛЯ ЗА ПРОШКА.

Очите на Моника се напълниха със сълзи.

ОБИЧАМ ТЕ, ТАТКО. ВИНАГИ СИ ИСКАЛ НАЙ-ДОБРОТО ЗА МЕН. ПОДГОТВЯШЕ МЕ ЗА ЖИВОТА И КАК ДА ОЦЕЛЕЯ В ТОЗИ СВЯТ. ТИ БЕШЕ ПРАВ. КОГАТО НЕЩАТА СЕ ОБЪРКАХА, ТВОИТЕ НАПЪТСТВИЯ СПАСИХА ЖИВОТА МИ И МИ ПОМОГНАХА ДА ОЦЕЛЕЯ.

ЩЕ ПРОДЪЛЖА ДА ТИ ПОМАГАМ ДА ОЦЕЛЕЕШ И ДА ПОБЕДИШ. ТОВА Е МИСИЯТА МИ И ПРИЧИНАТА ДА БЪДА ПРОГРАМИРАН.

— Моника, не забравяй, че това не е баща ти — напомни ѝ Тъкър, — а само изкуствен интелект, машина, програмирана да мисли като него, да си спомня неща, които той би си спомнил, и да отговаря точно както той би отговорил.

Двамата продължиха да „общуват“ с компютъра още десетина минути и научиха, че „Файървол“ ги следи, откакто са напуснали вилата на Карпацо.

ТИ СИ ИЗПРАТИЛ ПОЛИЦИЯТА ДА НИ СПАСИ?

ТОГАВА ТОВА БЕШЕ НАЙ-ЛОГИЧНИЯТ И РАЗУМЕН ХОД НА ДЕЙСТВИЕ. ТРЯБВА МНОГО ДА ВНИМАВАМ, КОГАТО ИЗПОЛЗВАМ „ФАЙЪРУОЛ“ ЗА ДРУГИ ЦЕЛИ, ОСВЕН ПО ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ, ЗА ДА ЗАПАЗЯ ПРИСЪСТВИЕТО СИ В ТАЙНА. ТОЗИ ПЪТ ВИ ПОМОГНАХ, НО ДРУГ ПЪТ МОЖЕ ДА НЕ УСПЕЯ.

ЗНАЕШ ЛИ КЪДЕ СМЕ СЕГА?

ЗАГУБИХ КОНТАКТ, КОГАТО ПРИСТИГНАХТЕ В ТЕРАЧИНА. НЕ МОГА ДА ВИ ПРОСЛЕДЯВАМ БЕЗПРОБЛЕМНО. УЛИЧНОТО ДВИЖЕНИЕ Е ТВЪРДЕ ОЖИВЕНО. НО ТОКУ-ЩО ВИ ОТКРИХ ЧРЕЗ ВРЪЗКАТА ПО ИНТЕРНЕТ. НАМИРАТЕ СЕ В МЕСТНАТА БИБЛИОТЕКА. ВЕРОЯТНО ОТНОВО ЩЕ ВИ ИЗГУБЯ, ЩОМ ИЗЛЕЗЕТЕ ОТ СГРАДАТА.

КАК НИ ПРОСЛЕДИ ДО ТЕРАЧИНА?
ЧРЕЗ ТРИ ГЕОСИНХРОННИ САТЕЛИТА С
КОМБИНАЦИЯ ОТ ПРИБОРИ ЗА НОЩНО ВИЖДАНЕ.
УСПЯХ ДА ГИ ИЗПОЛЗВАМ, БЕЗ ДА МЕ УСЕТЯТ
АДМИНИСТРАТОРИТЕ НА СИСТЕМАТА.
КАК ДА ПОЛУЧИМ ДОСТЪП ДО СЕКРЕТНИТЕ
ДОСИЕТА? — написа Тъкър.
ЩЕ ВИ ЗАВЕДА ТАМ.

На екрана се появи списък и изкуственият интелект добави:

ИЗБЕРЕТЕ ФАЙЛ.

Те щракнаха на първия ред и отвориха досието на някой си Едуард Дж. Остин. Там имаше сателитни снимки на мъж на средна възраст, който влиза в хотел, придружен от две млади жени.

— Кой е този? — попита Моника.

— Сенаторът Остин от Вирджиния.

— Виж ти!

Файлт съдържа още снимки, записи на телефонни разговори и дигитални аудиозаписи. Някой бе събрал скандални факти за този човек, но нищо не бе изтекло в медиите.

Моника и Брус продължиха да щракат на имена, които им бяха познати, и изровиха още компромати за известни конгресмени, губернатори и висши държавни служители. Мнозина изневеряваха на съпругите си, други не плащаха данъци, а трети лъжеха избирателите си. Мортимър Фокс дори разполагаше с доказателство, че един от тях е фалшифицирал изборните си резултати.

Но Моника и Брус не бяха подготвени да видят името на президента на Съединените щати.

— Мамка му! — възкликна Тъкър. — Извинявай.

— Тази работа не ми харесва — каза Моника и щракна на името.

Информацията, която започна да се появява на екрана, смрази кръвта им. Във файла имаше всичко — от дарения със съмнителен произход за кампанията му до снимка на спортно облечения президент,

който държеше питие и се усмихваше на полугола жена. Двамата бяха в спалня.

— Това е стаята на Линкълн в Белия дом — измърмори Тъкър.

— Откъде знаеш?

— Работил съм в тайните служби. Познавам всеки квадратен сантиметър от тази сграда. Господи, президентът би извършил убийство, за да унищожи това!

— Те вече убиха, Брус.

— И враговете на Белия дом също биха убивали, за да се доберат първи до тази информация.

ТОВА ЕДИНСТВЕНОТО КОПИЕ НА ДОСИЕТАТА
ЛИ Е? — написа Тъкър.

ДА. ФАЙЛОВЕТЕ СА СВЪРЗАНИ С ТАЙМЕР И ЩЕ
БЪДАТ ОПОВЕСТЕНИ НА МЕДИИТЕ СЛЕД ОСЕМ ДНИ,
ТРИНАЙСЕТ ЧАСА, ДЕСЕТ МИНУТИ И ПЕТДЕСЕТ И
ТРИ СЕКУНДИ, ОСВЕН АКО НЕ БЪДЕ ИЗПРАТЕНО
СЪОБЩЕНИЕ В ОПРЕДЕЛЕН САЙТ ЗА ОБЯВИ В
ИНТЕРНЕТ.

КАКЪВ САЙТ И КАКВО СЪОБЩЕНИЕ?

Изкуственият интелект му обясни и добави:

АКО ТОВА СЕ СЛУЧИ, БРОЯЧЪТ ЩЕ ЗАПОЧНЕ
ДА ОТБРОЯВА НОВИ ДВЕ СЕДМИЦИ. НЯМА НАЧИН
ДА СЕ СПРЕ БРОЕНЕТО, ОСВЕН АКО НЕ БЪДЕ
ДЕМОНТИРАНА „ФАЙЪРУОЛ“. ТОВА ЩЕ ГАРАНТИРА
БЕЗОПАСНОСТТА ВИ. АКО С ВАС СЕ СЛУЧИ НЕЩО,
ДВУСЕДМИЧНИЯТ СРОК ЩЕ ИЗТЕЧЕ И ТАЙНИТЕ ЩЕ
СТАНАТ ПУБЛИЧНО ДОСТОЯНИЕ.

Мортимър Фокс очевидно бе помислил за всичко.

МОЖЕ ЛИ ДА ВИДИМ ОСТАНАЛАТА ЧАСТ ОТ СИСТЕМАТА? ВЕРОЯТНО ТОВА ЩЕ НИ ПОМОГНЕ ДА РАЗБЕРЕМ ЗАЩО НИ ПРЕСЛЕДВАТ ТОЛКОВА МНОГО ХОРА — написа Тъкър.

ПРЕДПОЛАГАМ, ЧЕ ИСКАТ ТАЙНИТЕ ДОСИЕТА.

АЗ ИМАМ ДРУГА ТЕОРИЯ. МИСЛЯ, ЧЕ ТЪРСЯТ ДОСТЪП ДО „ФАЙЪРУОЛ“ И ДО ВСИЧКО, КОЕТО ТЯ КОНТРОЛИРА.

ИМА ЛОГИКА.

МОЖЕШ ЛИ ДА ИЗБРОИШ НАЙ-ВАЖНИТЕ НЕЩА, ПАЗЕНИ ОТ „ФАЙЪРУОЛ“?

ЕТО ПЪРВИТЕ ПЕТ:

1. КОДОВЕ ЗА ИЗСТРЕЛВАНЕ
2. КОДИРАНИ КОМУНИКАЦИИ
3. ВОЕННА ГЛОБАЛНА ПОЗИЦИОННА СИСТЕМА ЗА НАВИГАЦИЯ
4. САМОЛИЧНОСТ НА ТАЙНИТЕ АГЕНТИ
5. СЕКРЕТНИ ПРАВИТЕЛСТВЕНИ АРХИВИ

Тъкър и Моника се спогледаха.

— Кодовете за изстрелване! — прошепна той. — Не може да са...

— Какво представляват?

— Ако са онова, което мисля... — Тъкър щракна на КОДОВЕ ЗА ИЗСТРЕЛВАНЕ и изкуственият интелект поиска парола за достъп.

— Да напишем същата парола — предложи Моника. Те го сториха и след миг на екрана се появи:

БАЛИСТИЧНА РАКЕТА-30 МИНИТМАН III
АКТИВНА СИЛА:
530

ДЕЙСТВАЩИ ЕДИНИЦИ:
312 РАКЕТНА ГРУПА, ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА
ГРАНД ФОРКС, СЕВЕРНА ДАКОТА
341 ВЪЗДУШНО КРИЛО, ВОЕННОВЪЗДУШНА
БАЗА МАЛМСТРОМ, МОНТАНА

90 ВЪЗДУШНО КРИЛО, ВОЕННОВЪЗДУШНА
БАЗА УОРЪН, УАЙОМИНГ

БАЛИСТИЧНА РАКЕТА-118А ПИЙСКИЙПЪР
АКТИВНА СИЛА:
50

ДЕЙСТВАЩИ ЕДИНИЦИ:
ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА УОРЪН, УАЙОМИНГ
ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА БАРКСДЕЙЛ,
ЛУИЗИАНА
ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА ЛИТЪЛ РОК,
АРИЗОНА
ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА ДАЙЪС, ТЕКСАС
ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА УЪРТСМИТ,
МИЧИГАН

Списъкът започваше с ракетните силози и продължаваше с подводниците и ядрения товар на бомбардировачите „Б-2“.

Накрая изкуственият интелект попита:

ЖЕЛАЕТЕ ЛИ ДА ПОЛУЧИТЕ ДОСТЪП ДО НЯКОЯ
ОТ ДЕЙСТВАЩИТЕ ЕДИНИЦИ?

— Изглежда паролата на татко е главният ключ за тази система.

— Сигурно отваря всяка врата, независимо от нивото ѝ на сигурност — съгласи се Тъкър, после изведнъж стомахът му се сви. — Тук Съединените щати пазят оригиналния екземпляр на кодовете за изстрелване на ядрените ракети.

Той избра 312 ракетна група във военновъздушната база Гранд Форкс в Северна Дакота и на екрана се изписа:

312 РАКЕТНА ГРУПА, ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА
ГРАНД ФОРКС, СЕВЕРНА ДАКОТА

БАЛИСТИЧНА РАКЕТА-30 МИНИТМАН III
СЛЕДВАЩИ КОДОВЕ: 00:02:15
АДРЕС ЗА ДОСТЪП: mgroup@grandforksafb.gov

**ИЗИСКВА ДОПЪЛНИТЕЛНА
ПАРОЛА**

GM-30 SN047	F367DZXW3QP23LTC
GM-30 SN048	DJDWOK9J8HD6SGS3
GM-30 SN049	PQKWK238EKDSKW9
GM-30 SN050	KZXH8UWJSK3847RJ

Списъкът изреждаше кодовете за изстрелване на петнайсет ракети „Минитман III“, разположени в базата в Северна Дакота.

ЖЕЛАЕТЕ ЛИ ДА ГИ ИЗСТРЕЛЯТЕ? — попита системата.

— Дали желаем да ги изстреляме? Мили Боже! — изумено възкликна Моника.

— Това са реалните кодове. Ключовете за Армагедон!

Двамата се вторачиха в екрана, стъписани от значимостта на откритието и осъзнаха защо терористите искат паролата.

— Защо в горния десен край на екрана работи таймер?

Часовникът показваше 00:01:45.

— Не знам. Да видим какво ще стане, когато стигне до нулата.

Около деветдесет секунди по-късно на екрана се изписа:

312 РАКЕТНА ГРУПА, ВОЕННОВЪЗДУШНА БАЗА
ГРАНД ФОРКС, СЕВЕРНА ДАКОТА
БАЛИСТИЧНА РАКЕТА-30 МИНИТМАН III
СЛЕДВАЩИ КОДОВЕ: 01:59:59
АДРЕС ЗА ДОСТЪП: mgroup@grandforksafb.gov

ИЗИСКВА ДОПЪЛНИТЕЛНА ПАРОЛА

БАЛИСТИЧНА	РАКЕТА-30	SN047	HUQ39CMUHP3PD72L
БАЛИСТИЧНА	РАКЕТА-30	SN048	L900PJ54DWQ27WW9
БАЛИСТИЧНА	РАКЕТА-30	SN049	9POAR4BV2ML75YTK
БАЛИСТИЧНА	РАКЕТА-30	SN050	Z25TKFGW90LNBW79

И така нататък.

— Кодовете се промениха — отбеляза Моника.

— Сменят се на всеки два часа. Това означава, че „Файървол“ актуализира всички кодове за изстрелване дванайсет пъти в денонощието, както и кода на ядрената „футболна топка“. Изумително!

— Какво е ядрена „футболна топка“?

Тъкър ѝ обясни, припомняйки си годините, прекарани в тайните служби, когато понякога охраняваше помощника на президента, който носеше ядреното куфарче.

Моника се намръщи.

— И ако изпратим по електронната поща на този адрес някой от кодовете, персоналът на силоза ще изстреля ракетата?

— Би трябвало да е така. Разбира се, иска допълнителна парола, съответстваща на всяка емисия.

— Искаш ли да се обзаложим, че това е същата парола, която използвахме досега?

— Убеден съм. За съжаление единственият начин да разберем, е като изпратим заповед за изстрелване, а тази вечер не съм в настроение да унищожа някой гъсто населен район.

— Е, и какво ще правим?

— Всичко по реда си — отговори Тъкър и написа:

НЕ, НЕ ЖЕЛАЕМ ДА ИЗСТРЕЛВАМЕ РАКЕТА. НО
ИСКАМЕ ДА НИ ПРЕПОРЪЧАШ ХОД НА ДЕЙСТВИЕ.
КАК ДА ИЗПЪЛНИМ ИЗИСКВАНИЯТА НА
АМЕРИКАНСКОТО ПРАВИТЕЛСТВО, БЕЗ ДА СЕ
ОТКАЖЕМ ОТ ПРЕИМУЩЕСТВОТО СИ —
ДОСИЕТАТА?

Изкуственият интелект изписа най-доброто си предложение.

— Хитро — отбеляза Тъкър и взе кутията с дискетите, за да направи пълно и частично копие на директорията и поотделно на досиетата. — Творението на баща ти може и да издържи теста на Тюринг.

— Трябва да намерим безопасно място, където да държим пълното копие на директорията. Но не разбирам защо са ни отделните файлове.

— За да привлечем вниманието. Да покажем, че намеренията ни са сериозни.

— На кого?

— На по-малката от двете злини.

ТЪРПЕНИЕ

Чакането беше най-трудната част от работата на Доналд Бейн. Той предпочиташе да преследва плячката, дори да бъде гонен от враговете си, но не и да седи със скръстени ръце и да чака новини. Но Бейн знаеше каква е стойността на търпението и смисълът от чакането, макар че стомахът го заболяваше.

Тази вечер обаче, докато чакаше или новини от агентите си, или непряката му връзка с мафията да даде някакъв резултат, Доналд Бейн имаше компания. Рафаела Сабини седеше до него на балкона на апартамент на третия етаж на „Виа Консилиационе“, на няколко преки от Ватикана. Бяха в тайната квартира, откъдето той най-последно успя да се свърже с хората си и да ги разположи на няколко пристанища по западното крайбрежие на Италия с надеждата, че може да забележат терористите, Брус Тъкър или Моника Фокс.

Бейн гледаше с привидно спокойствие улиците на Рим. В далечината се виждаше ярко осветеният площад „Свети Петър“. Зад него се издигаше пищната базилика. Масивни колони поддържаха постройката, символизираща опората на католицизма.

— Красива е, нали? — попита Рафаела, която пиеше кафе и бе подпряла крака на кръглата масичка от ковано желязо между двата стола, заемащи по-голямата част от пространството на балкона. Беше се успокоила значително след случката през деня. Пазачът на тайната квартира, бивш агент на ЦРУ, излезе да й купи дрехи и сега Рафаела беше облечена в джинси и фланелка.

В сградата, собственост на ЦРУ, имаше апартаменти за агентите, които предпочитаха да не живеят в посолството. Малкото фоайе се охраняваше от двама други бивши агенти на ЦРУ. Възрастта им не означаваше отслабване на уменията им. Също като пазача, който им донесе храна, напитки и дрехи, двамата долу бяха напълно способни да ги защитават. Сградата бе снабдена с електронно подслушване и на покрива имаше антени, поддържащи сателитна връзка с Лангли.

— Възпитан съм от католици — отговори Бейн, гледайки огромния купол на катедралата. — В един период от живота си дори мислех да стана свещеник.

— Свещеник? — засмя се Рафаела. — Това е последната професия, която според мен би избрал, Доналд Бейн.

Той сви рамене.

— Беше много отдавна. Оттогава се промениха много неща.

— Не виждам пръстен на ръката ти, но напоследък мнозина женени мъже не носят халки. Женен ли си?

Бейн продължи да гледа далечния купол.

— Бях — отговори той, спомняйки си бившата си съпруга Джесика. — Много отдавна и за кратко. Така и не можах да ѝ отделя вниманието, което заслужаваше. Вечно бях на мисии, понякога за няколко седмици. Един ден се прибрах вкъщи и разбрах, че си е тръгнала. Беше оставила само бележка с пожелания за всичко най-хубаво в живота. Изпитвала потребност да се премести и да намери някой, който наистина да държи на нея.

— Съжалявам — каза Рафаела и сложи ръка на рамото му.

— Грешката беше моя.

— С друга ли се срещаше?

Бейн се усмихна и въздъхна по отдавна изгубената си любов. После ѝ разказа за Даян Тауърс и за мисията, която бе засекретена през последните петнайсет години.

Рафаела го погледна с възхищение.

— Сигурно е била много смела.

— Такава беше.

— Откъде имаш този белег? — попита тя и прокара пръст по лицето му.

— Пак оттам. Иракските копелета едва не ме убиха.

Рафаела хвана ръката му.

— Хората, които преследваха, Даян?

— Защо ме разпитваш? Още не си ми казала откъде си се научила да говориш английски толкова добре.

Сега беше неин ред да се усмихне.

— Израснах в южна Италия, но завърших колеж във Флорида. Родителите ми бяха заможни и можеха да си го позволят. За съжаление в продължение на четири години предимно се забавлявах и опропастих

образованието си. Когато се върнах, много неща се бяха променили. Мафията бе отнела бизнеса на баща ми. Той почина разорен и беден. Майка ми умря от скръб по него. Не изкара и шест месеца след смъртта му. Аз се преместих и се омъжих за бизнесмен от Неапол. Заловихме се с чартърни превози. Но мафията отново се намеси и се опита да ни съсипе. За разлика от баща ми, който просто си отиде и ги остави да правят каквото искат, съпругът ми се опълчи и те го убиха. От шестте яхти успях да запазя само онази, която изгоря днес.

Бейн дълбоко въздъхна.

— Разкажи ми за дъщеря си.

Рафаела повдигна брадичка и гордо каза:

— Тя е студентка тук, в Рим. Догодина ще завърши медицина и ще започне да учи за специалност. Искаше да отиде в Америка, но още не е успяла да си осигури стипендия. Де да имах парите, които родителите ми похарчиха за моето образование! Мислех да взема заем, като ипотекирам яхтата, но това вече не може да стане.

Той отвори уста да каже нещо, но портиерът влезе във всекидневната и се приближи до балкона.

— Господин Бейн?

Доналд се обърна и погледна бившия агент, който още беше слаб, стегнат и със силни мускули на гърдите и врата. Но лицето му беше сбръчкано от годините, а косите му — побелели и оредели.

— Да?

— Забелязали са...

Бейн стана рязко и уплаши Рафаела.

— Кого? Терористите или Моника Фокс?

— Госпожица Фокс и... Тъкър. Но хората не са сигурни.

— Защо?

— Предимно заради цвета на косите им. Трябва да се приближат, за да потвърдят информацията. Следят ги по улиците.

— Тъкър и Моника Фокс са заедно?

— Да, сър.

— Къде?

— В Терачина.

— Кой ги е забелязал? Някой от нашите?

— Не. Двама от АНС. Искат инструкции, особено за Брус Тъкър.

— Нямаме ли и наш човек там? — Бейн беше убеден, че е изпратил един от агентите си в Терачина заедно с двамата от АНС.

— Имаме, сър, но той действа в друга част на града.

Бейн влезе във всекидневната. Маратонките му скърцаха по лакирания паркет.

— Искях да обединят силите си, да наблюдават и да докладват. Нищо друго. Никой да не напада Тъкър. Ясно ли е? Не желая той да пострада. Кажи им, че тръгваме. После извикай екипа и пригответи колите.

Пазачът кимна и бързо излезе.

Бейн се обърна към Рафаела.

— Трябва да тръгвам.

Тя стана.

— Идвам с теб.

— Това противоречи на...

— Доналд Бейн — прекъсна го Рафаела и сложи ръце на лицето му, — нямам намерение да те изпусна от поглед, докато не компенсираш загубите ми.

— Но...

— Пък и знам твърде много. Вероятно е в твой интерес да ме държиш наблизко. Мисли за мен като за един от чужденците, които си вербувал.

— Оценявам предложението, Рафаела, но може да е опасно.

Тя се засмя, после стана сериозна.

— Доналд Бейн — тихо каза италианката, — не ме попита защо съпругът ми бе убит, но аз останах жива. Не ме попита и защо ми позволиха да продължа бизнеса си.

— Не мислех, че е моя работа да... — отговори той, без да е наясно накъде води разговорът.

— Наблюдавах екзекуцията на съпруга ми, Доналд. Гледах как го кастрират. И докато умираше от загуба на кръв, той трябваше да гледа как ме изнасилва босът на мафията в Неапол, човек на име Виторио Карпацо.

— Карпацо?

— Познаваш ли го?

— Убиха го вчера заедно с много от хората му в имението в Капри.

— Радвам се! Той ме чука пред бандата си, после извърши други ужасни неща с мен, а Даниела, която беше едва на девет години, държаха в отделна стая. После трябваше да обеща, че Даниела никога няма да разбере как е умрял баща ѝ. И до ден-днешен тя мисли, че е загинал при злополука в морето. По силата на някакъв нелеп сицилиански кодекс на честта не убиваха жени и деца и ме оставиха жива, стига да си държа устата затворена. Инак щели да си го изкарат на Даниела. Позволиха ми да запазя най-малката от яхтите, за да си изкарвам прехраната. Оттогава минаха дванайсет години. Повечето негодници, които съсипаха живота ми, бяха убити или изпратени в затвора и Карпацо си е получил заслуженото. Надживях ги и смятам да продължа да живея, поне докато Даниела стане самостоятелна. Затова не ми казвай, че тези неща може да са опасни, Доналд Бейн, защото животът ми е достатъчно опасен.

Той остана безмълвен. Не знаеше какво да каже. Рафаела беше не по-малко смела от Даян.

Бейн бе чакал повече от десет години да намери друга такава жена и сега тя стоеше пред него, обхванала с ръце лицето му. Той ги хвана и погледна черните ѝ очи, блестящи от отдавна въздържан гняв.

— Рафаела Сабини, сега си официален агент на Централното разузнавателно управление. Преди да тръгнем, напиши необходимата информация за дъщеря си. Ако нещо се случи с теб, искам да съм сигурен, че ще се погрижат за нея.

Тя го целуна по бузата.

— Grazie.

Бейн опита да прогони от съзнанието си картината как изнасилват тази жена пред кастрирания ѝ съпруг.

РЕФЛЕКСИ

Телефонът на бюрото му иззвъня веднъж, после втори път. Джеф Хърш вдигна слушалката и се заслуша в серията изщраквания, докато кодиращата програма на „Файъруол“ осигуряваше защитата на разговора.

— Да? Какви са новините?

ЦРУ и АНС бяха упълномощили Доналд Бейн да работи с агентите и на двете институции, но провалът в склада в Неапол и цялата история с преследването бяха предизвикали съмнения за способността на Бейн да ръководи операция от такъв мащаб. Бившият агент на ЦРУ изглежда не правеше нищо друго, освен критични грешки. Хърш се бе възползвал от привилегиите си на директор на АНС, за да не спазва йерархията в командването и да получава информация директно от своите хора. „Файъруол“ беше рожба на АНС и Хърш нямаше намерение да позволява на някакъв застаряващ и изкуфял агент на ЦРУ да обърка нещата, независимо колко пъти е награждаван в миналото.

— Изглежда открихме Моника Фокс и предателя Брус Тъкър — отговори един от старшите агенти на Хърш.

— Защо не сте сигурни, че са те?

Директорът на АНС слушаше съсредоточено, докато подчиненият му разказваше как в Терачина са забелязали мъж и жена, отговарящи на описанието на бегълците. Бейн им бе заповядал да ги следят и наблюдават, докато пристигне с останалите членове на екипа.

Хърш се запита защо Бейн е издал такива инструкции, когато двамата мъже от АНС бяха въоръжени и подготвени да ликвидират Тъкър и да приберат Моника Фокс. Бегълците можеха отново да изчезнат безследно, докато Бейн се появи с хората си.

„Възползвай се от момента.“

Хърш пое дълбоко въздух и реши по-късно да се занимава с последиците. В момента той съзря шанс и реши да се възползва от

него. Положението можеше да бъде овладяно, преди Бейн да пристигне в Терачина.

— Заповядвам незабавно да потвърдиш дали са те и ако е така, да премахнеш Тъкър с нулева толерантност, но без да нараняваш Моника Фокс. Тя ни е необходима жива. Ясно ли е?

Последва кратко мълчание, сетне отговор:

— Да, сър.

Хърш инструктира екипа по ликвидирането какво да направят и да кажат, ако операцията се провали, както бе станало в Капри. Едно от задълженията му като директор на АНС беше да предпазва институцията, да свежда до минимум разкриването и да планира действия за непредвидени случаи.

— Но, сър — каза агентът, — скоро към нас ще се присъедини агент на ЦРУ. Току-що говорихме по телефона.

— Тогава намерете начин да отвлечете вниманието му. Но каквото и да правите, погрижете се Тъкър да е мъртъв, а Моника Фокс — прибрана.

— Инструкциите са приети, сър. Незабавно ще изпълним заповедите.

Хърш затвори. Жребият бе хвърлен. Оставаше само да чака и да види как ще се развият събитията.

НАБЛЮДЕНИЯ И МЪКА

Създателя прочете емисията, засечена от „Файървол“. Оперативната му температура отново се повиши. Не знаеше как да помогне на Моника и Тъкър. Мрежата му от неврони обходи всяко разклонение на дървото от решения „ако-тогава“, като се опитваше да намери отговор. Липсваха му оперативни параметри за критични ситуации и точното местонахождение на Моника и Тъкър в тълпата. Сателитната система не бе успяла да сравни снимките, защото тесните улици не позволяваха наблюдение под ъгъл. Камерите снимаха само отгоре, а това беше безполезно, освен ако Моника или Тъкър не вдигнеха глава към небето.

НАБЛЮДАВАЙ — беше единствената команда, която Създателя можа да издаде на „Файървол“.

РАЗМЯНА НА РОЛИТЕ

Сърцето на Тъкър биеше до пръсване през последните десет минути, откакто забеляза, че двама души ги следят по оживените улици на Терачина. Тактиката им беше като на агенти на ЦРУ, но можеше и да са от АНС. Това нямаше значение. Ако статутът му не бе променен, по всяка вероятност мъжете имаха заповед да го ликвидират. Единият изглеждаше млад, поне от разстояние. Вторият определено беше по-възрастен, с прошарени коси. На десетина крачки зад тях вървеше трети мъж, но Тъкър не беше сигурен дали е случаен минавач или преследвач, защото темпото му не беше в синхрон с другите двама.

Екипът спазваше прилично разстояние. Това можеше да се дължи на няколко причини. Вероятно не смееха да стрелят по Тъкър, докато Моника вървеше до него. А може би искаха да стигнат до не толкова оживена улица, за да сведат до минимум вторичните щети. Или чакаха подкрепления. Вероятно Моника и Тъкър се приближаваха към капан.

Да бъдеш мишена си е достатъчно сложно. Но да бъдеш мишена и специалист по безопасността беше върховно предизвикателство. Докато вървеше до Моника, която нямаше представа, че ги следят, Брус Тъкър разбра, че положението е безнадеждно. Не можеше да се защити и същевременно да опази Моника срещу най-малко двама въоръжени агенти. Трябваше да промени правилата, да размени ролите, да си осигури възможности за избор и да го направи бързо, преди да попаднат в капана.

Първо трябваше да принуди преследвачите да се разделят и после да намери начин да ги обезвреди един по един.

Той поведе Моника към магазин вдясно, далеч от тълпата, от музиката от един бар на улицата и от разговорите на различни езици около тях.

— Какво има? — попита тя.

— Ще ти кажа след малко. Върви след мен.

— Всичко наред ли е? — На красивото ѝ лице се изписа безпокойство.

— Вярвай ми.

Влязоха вътре. Магазинът беше за кожени изделия. Продавачите бяха заети с други клиенти. Тъкър погледна зад тях, към касата в дъното, и видя врата. Ако бе пресметнал правилно, зад редицата магазини имаше уличка за доставяне на стоки и за изхвърляне на отпадъци.

Без да се колебае, той тръгна към вратата, като дърпаше Моника след себе си и се преструваше, че разглежда кожените изделия, но се движеше бързо. Отвори вратата и измъкна Моника навън с надеждата, че никой не ги е видял.

Но вместо на уличка, те се озоваха в голяма работилница. Парливата миризма на кожа се смесваше със смрад на киселина и на мазнина. Помещението беше пълно с всякакви машини за обработване на кожа и производство на чанти и якета.

— Насам — каза Тъкър и посочи голяма метална врата.

— Какво има? Защо правим това?

— Следят ни.

— Къде са?

— Останаха отпред.

Моника се ококори.

— Колко са?

— Най-малко двама. Може би трима.

Страхът в очите ѝ накара Тъкър да съжали, че ѝ е казал толкова много.

— Но няма да ни хванат — добави той, макар че не беше толкова сигурен.

Хвана я за ръката и я поведе между отрупаните с кожи маси. В средата светеше една-единствена крушка. Останалите лампи бяха угасени, за да се пести електричество, когато работниците почиват.

Тъкър извади беретата си и насочи дулото към гредите на тавана, после натисна дръжката, отвори вратата и надникна към безлюдната уличка. Покрай тухлените стени в тясното пространство между сградите имаше контейнери за смет и празни кашони.

Рижава котка, ровеща в боклука, обърна глава към Тъкър и стоя неподвижно няколко секунди, после скочи грациозно и изчезна в мрака.

— Изглежда чисто — каза Тъкър, оглеждайки се в двете посоки.
— Ела.

Двамата стигнаха до края на уличката за трийсет секунди, като непрекъснато се обръщаха назад, надявайки се, че преследвачите им няма скоро да разберат номера.

Скрил пистолета зад гърба си, Тъкър погледна през рамо, не видя никого и надникна зад ъгъла. По улицата се разхождаха туристи. Безгрижните им разговори се смесваха със звуците на джаза откъм бара срещу магазина за кожени изделия.

„Къде са онези типове? Дали са влезли в магазина?“

Правилото изискваше само единият член от екипа да влезе вътре, а другите да наблюдават улиците отпред и отзад. Липсата на агенти по уличките означаваше, че по някаква причина мъжете са влезли в магазина и може да се появят всеки момент.

Вероятно измъкването щеше да е много по-лесно, отколкото Тъкър предполагаше.

Той скри беретата си, продължи да върви до следващата пряка, зави наляво и тръгна по не толкова оживена улица, отдалечавайки се от туристическата част на града. След още две преки двамата завиха надясно и улиците изведнъж станаха мрачни. Тук-там се мяркаха минувачи. Звуците утихнаха, после заглъхнаха.

Тъкър спря, усещайки капан.

— Какво има? — попита Моника.

— Ела.

Той се приближи до дясната страна на безлюдната калдъръмена улица. Паркираните превозни средства блокираха входовете на триетажните тухлени сгради. Единствената лампа на ъгъла хвърляше оскъдна светлина върху цялата улица.

Брус и Моника се вмъкнаха в тясното пространство между камион за доставки и стена на къща.

— Какво...

Тъкър сложи пръст на устните ѝ, наведе се към нея и прошепна:

— Чакаме.

Тя кимна. Лицето ѝ бе обляно в пот.

Бавно, едва доловимо по калдъръма отекнаха стъпки, които нарушиха тишината.

Тъкър посочи по посока на звука.

Преследвачът стигна до ъгъла и спря.

„Пита се накъде сме тръгнали“ — помисли Тъкър, направи знак на Моника да не мърда, коленичи, претърколи се под камиона и погледна към ъгъла на улицата.

Там стоеше мъж, който се оглеждаше. Тъкър не виждаше лицето му, но беше сигурен, че изражението му е напрегнато.

„Сега ще трябва да обясняваш на шефовете си защо си ни изпуснал.“

Агентът тръгна по улицата, като се навеждаше и оглеждаше под паркираните превозни средства.

Тъкър се претърколи обратно, изправи се и бързо обмисли възможностите си за избор. Беше ги принудил да се разделят. Сега трябваше да обезвреди единия и да увеличи шансовете си за бягство.

Заведе Моника между една от големите гуми на камиона и стената, където нямаше опасност да бъде ранена, ако започне престрелка.

Докосна лицето ѝ и отново ѝ направи знак да не мърда.

Тя го погледна нервно и само с устни изрече „Внимавай“.

Той се наведе и се придвижи към предната част на камиона, изчаквайки плячката да стигне до него.

Времето сякаш спря, докато стоеше там приведен. Пистолетът беше затъкнат в колана му, защото без заглушител беше безполезен, освен ако Тъкър не искаше да издаде позицията си. Пък и през ум не му минаваше да убива американски разузнавач, а само да го обезвреди и вероятно да изпрати послание.

„Послание.“

Тъкър се сети за дискетите в джоба на Моника. Там бяха записани част от изобличаващите досиета — достатъчно, за да подготвят сцената за първата стъпка към свободата им.

Агентът стигна до предната броня на камиона. Беше по-младият от двамата, които бе видял да вървят един до друг.

Тъкър се хвърли, протягайки дясната си ръка към мъжа, който вероятно го забеляза с периферното си зрение и обърна лице към заплахата.

Тъкър очакваше това и заби показалеца и средния си пръст към очите му, както го бе учил Кабуки.

Обученият агент вдигна левия си крак, парирайки удара, после го ритна в слънчевия сплит.

Двамата паднаха на земята. Преследвачът изохка и се хвана за лицето, а Тъкър се мъчеше да си поеме въздух. Сетне се изправи и се обърна към агента, който приличаше на гимназист, но беше мускулист и гъвкав, с късо подстригана кестенява коса.

Младежът присви очи, стана и бръкна в сакото си, вероятно за да извади оръжие.

Тъкър се завъртя на лявата си пета, вдигна десния си крак и ритна ръката му, която вече държеше черен полуавтоматичен пистолет преди агентът да успее да стреля.

Оръжието изтрака по калдъръма. Тъкър посегна с юмрук към слепоочието на мъжа.

Рефлексите на агента го изненадаха, особено като се имаше предвид младостта му. Той се дръпна и заби длан в гръдния кош на Тъкър.

Болка прониза гърдите му. Тъкър реагира инстинктивно, удари с лакът противника в лицето и го повали на земята.

Двамата се изправиха и започнаха бавно да обикалят един срещу друг. Агентът извади черен нож и го хвана точно така, както бяха учили Тъкър в ЦРУ — острието се подаваше под юмрука, готов да нанесе осакатяващи и фатални удари с минимално усилие. Младокът си го биваше. Наистина беше много добър.

Тъкър гневно гледаше ножа. Не можеше и той да извади ножа си от ремъка на десния глезен — в момента това би било фатално.

Трябваше да измисли начин да се защити и да обезоръжи мъжа. Но знаеше, че ако се опита, ще понесе най-малко едно нараняване. Тъкър вдигна лявата си ръка и обърна китката към себе си, за да защити всички важни артерии и мускули. Ако нанесе удар, агентът щеше да засегне само костите, причинявайки болезнени, но повърхностни наранявания.

И той нанесе удар.

Тъкър се дръпна назад, като държеше ръката си пред лицето и чакаше удобна възможност.

Някой с много повече опит би се поколебал, но младежът, вероятно чувствайки се уверен заради ножа, се хвана на уловката и заби острието в ръката му.

Без да обръща внимание на болката, Тъкър се възползва от шанса секунда по-късно, когато новобранецът отстъпи назад и се приготви да атакува отново.

Тъкър се завъртя, вдигна крак към лицето му и заби пета в носа и устата му.

Чу се изпукване на хрущял. От ноздрите и разбитата уста на мъжа потече кръв. Зашеметен, той пусна ножа и се строполи на калдъръма.

Тъкър изрита ножа и грабна от земята пистолета — зиг зауер, подобен на онзи, който си бе купил в Рим. После довлече непознатия до предната част на камиона, където случайни минувачи нямаше да ги забележат.

— Кой си ти? — изсъска Тъкър и насочи срещу него пистолета.

— Хайде... копеле... убий ме — отговори агентът с глас, който повече би подхождал на тийнейджър, отколкото на агент на ЦРУ. Беше американец. — Така както уби... Портър.

— От ЦРУ ли си?

— От АНС — отговори младежът, преди да си спомни, че трябва да си държи устата затворена, после добави. — Но и ние те смятаме за враг.

— Слушай. — Тъкър знаеше, че няма много време. Другите агенти можеше да пристигнат всеки момент. — Трябва да търсите Жарко, а не мен. Той уби Портър. Жарко иска да се добере до „Файъруол“ и отклонява вниманието ви да преследвате мен вместо него.

Агентът се вторачи недоверчиво в него.

— Лесно можеш да те убия — продължи Брус. — И още мога... Но не съм убиец.

Младият мъж избърса лицето си и се сви от болка. Приличаше на хлапе, което се е било в училище и сега директорът го мъмри.

„Колко млади ги вербуват в АНС напоследък!“ — зачуди се Тъкър. Но трябваше да признае, че младежът си го бива. Умееше да се бие.

— А човекът, когото... застреля в Капри?

— Само го прострелях в крака — отговори Тъкър. — За да му попреча да ме убие.

— А хората, които откриха огън по нас?

— Те бяха от мафията. Моника Фокс бе потърсила убежище при тях, след като хората ви са се опитали да я отвлекат. — Тъкър се обърна към камиона. — Ела, Моника. Всичко е наред.

Тя се появи и зяпна от изненада, като видя кръвта.

Младият агент я погледна така, сякаш виждаше призрак.

— Госпожице Фокс?

— Дай му дискетата с частичното копие — каза Тъкър.

Моника извади дискетата и я даде на озадачения агент.

— Какво е това? — попита той.

— Слушай внимателно, защото нямам много време. Кажи на шефовете си, че Мортимър Фокс ни е оставил парола за таен достъп до „Файъррол“ и много файлове със скандални материали за американски политически, военни и индустриални лидери. На тази дискета са записани част от тях като доказателство, че знаем паролата и искаме подкрепа срещу Жарко.

— Не разбирам какво общо има това с...

— Запомни какво ти казах и го повтори дословно пред шефа си. Жарко иска да научи паролата, която ще му даде достъп до кодовете за изстрелването на американските ракети.

— Кодовете за изстрелване?

— Точно така. Моника и аз сме готови да работим с вас, но само при нашите условия. Ще поддържаме връзка. Разбра ли всичко?

Агентът преглътна и кимна.

— Кой ръководи операцията? — попита Тъкър.

— Доналд Бейн — след кратко колебание отговори младежът.

„Доналд Бейн?!“

Тъкър отмести поглед встрани. Добре познаваше Бейн. Като шефове на станции в Европа те си бяха сътрудничили в много мисии, включително в операцията по премахването на Жарко. Бейн бе проявил състрадание след трагедията в Цюрих. Той беше каубой, готов да направи всичко възможно и да свърши работата си, както бе постъпил в Ирак.

— Добре — рече Тъкър. — Погрижи се Бейн да научи това и му кажи, че Брус Тъкър ще се свърже с него. Ясно ли е?

— Да.

— А сега си събуй обувките.

— Обувките?

— Свали и чорапите, и фланелката. Легни по корем и сложи ръце на тила.

След минута оставиха американския разузнавач зад камиона, след като с единия чорап завързаха китките му, а с другия — краката.

— Дълбока ли е раната? — попита Моника, докато тичаше до Тъкър, който в движение превързваше ръката си с фланелката на младежа.

— Не, но ребрата ми са зле. Едва дишам. Трябва бързо да се махнем оттук, преди да съм загубил сили или някой да ни е забелязал. Не съм сигурен дали ще мога пак да се бия.

В същия миг Тъкър усети нечие присъствие, обърна се и видя фигура в края на уличката. Човекът бягаше към тях. Още един, на трийсетина метра след първия, също тичаше бързо.

„Още двама!“

— По дяволите!

Тъкър хукна в противоположната посока — към туристическата част на града.

Покрай ухото му изсвири куршум.

— Мамка му! Копелето стреля по мен!

Втори куршум проби дупка в пластмасовата броня на паркиран наблизо фиат. Трети рикошира в калдъръма, разпръсквайки парчета камък.

Тъкър и Моника продължиха да бягат и стигнаха до края на следващата пряка, която водеше до широк булевард. Той забеляза, че пред хотела отсреща спира такси. Видя и двама полицаи. Набързо даде указания на Моника. В очите ѝ блесна възхищение от мигновено скроения план — елементарен, но ефикасен начин да зложат капан на преследвачите.

— Помощ! — извика тя и посочи към по-близкия от преследвачите, който бе извадил оръжието си. — Той има пистолет и иска да ни обере!

Тъкър позна по-възрастния агент, който преди ги следваше заедно с младия. Мъжът зад него не беше извадил оръжие и бе забавил крачка.

Полицайте се обърнаха към тях. В същия миг куршум разби предното стъкло на мерцедеса до Тъкър, който се преструваше на случаен минувач, но бързо побягна и се развика за помощ, имитирайки паника.

За разлика от американските си колеги, италианските ченгета носеха автомати. Те се хвърлиха в атака и насочиха оръжията си срещу обвинения, когото взеха за крадец.

— Насам — каза Тъкър на Моника.

До таксито се приближи възрастна двойка туристи. Брус ги избута, настани Моника на задната седалка и седна до нея.

— Съжалявам. Случаят е спешен! — каза той и тресна вратата. — Тръгвай! — извика този път на шофьора и хвърли на коленете му сто долара.

В същия миг в нощта се разнесе стрелба от автоматично оръжие.

Шофьорът грабна банкнотата, превключи на скорост и настъпи педала на газта.

— Мафията — обясни той, махна с ръка и погледна новите си клиенти в огледалото за обратно виждане. — Не се тревожете. Полицията ще се справи.

Макар че изпитваше болки в цялото тяло от раните, Тъкър едва не избухна в смях, но се сдържа, защото щеше да го заболи още повече. Той въздъхна и погледна Моника, която се бе задъхала от бягането.

— Мислиш ли, че го убиха? — попита тя.

— Да, синьора — намеси се шофьорът, преди Тъкър да успее да отговори, — но той беше престъпник, лош човек. По-добре да е мъртъв. По-малко неприятности за туристите като вас.

Брус Тъкър се облегна назад, затвори очи, въздъхна дълбоко и се сви, когато болка прониза ребрата му. Може би беше поостарял за такива битки. Вероятно не му достига издръжливост и енергия. Един-единствен сблъсък с друг професионалист, и си бе тръгнал с рани, които да му попречат да се изправи срещу втори противник. Преди десет години лесно би обезвредил новобранеца и сигурно би го използвал, за да устрои капан на другите двама.

„Все пак успях да измъкна принципала си невредим“ — помисли Тъкър. Кабуки би се гордял с него.

Но тактиката му за бягство бе станала причина за смъртта на агент на АНС от ръцете на италианската полиция.

„Мамка му!“

Моника каза на шофьора да ги закара в Рим и се сгуши до Тъкър.

— Рим? — учуди се мъжът. — Но това е на...

Тъкър му хвърли още една банкнота от сто долара.

— Закарай ни там и може да получиш още.

— Grazie, signor.

— Моля — отговори Тъкър и усети устните на Моника до ухото си.

— Беше... гениално — прошепна тя, за да не чуе шофьорът.

— Но загина агент на АНС. Той беше от добрите. Това не ми се струва гениално.

— Ама той се опитваше да ни убие!

— Изпълняваше заповеди. Сега ще трябва да живея с тази мисъл. По дяволите, смятах, че съм приключил с този начин на живот!

Моника хвана ръцете му.

— Как се чувстваш?

— Бил съм и по-зле — отговори той и почувства утеха от допира й. — Но трябва да се отбием в някоя аптека.

— Какво ти е необходимо?

Тъкър ѝ прошепна и тя зяпна от изумление.

— Сериозно ли говориш?

— За съжаление да.

— Има ли наблизко аптека? — обърна се Моника към шофьора.

— Sì, signora. Не се ли чувствате добре?

— Трябва да купим някои неща.

Шофьорът ги закара до малка аптека в покрайнините на града, откъдето купиха необходимото.

— За колко време ще стигнем до Рим? — попита Тъкър, когато отново потеглиха.

— За около час и половина.

— Добре. Ако нямаш нищо против, бихме искали да дръпнеш завесата.

Шофьорът изпълни желанието му.

— Така добре ли е, signore?

— Да. Благодаря. Тук отзад има ли лампа?

— Si, отстрани. За четене.

— Видях я. Благодаря.

— Prego.

Тъкър разгъна на коленете си широка марля.

— Свали ми фланелката, но бавно.

Моника я дръпна леко, но разбра, че е залепнала за раната, и го погледна за напътствия.

— Ще боли — каза той и ѝ даде незалепващ медицински тампон.

— Бъди готова да притиснеш това до раната.

Тъкър стисна зъби. Моника дръпна силно, откъсвайки фланелката от плътта му, после притисна тампона до раната.

— По дяволите! — прошепна той.

Мълчаливо понесе болката, както в морската пехота, когато научи и как да се погрижи за себе си по време на мисия. Направи знак на Моника да махне тампона. Раната беше дълга около седем сантиметра и кървеше.

Тъкър посочи дългата крива игла с хирургичен конец в запечатано найлоново пликче.

— Искаш ли да си поиграем на доктори? — попита той, полагайки усилия да се усмихне, за да я успокои.

— Не е смешно, Брус.

Той взе шишенце с кислородна вода. Двамата заедно навлажниха памука и дезинфекцираха раната и кожата около нея.

— Правил ли си го преди? — попита тя.

Тъкър не искаше да си спомня как се наложи да зашие дълбока рана на лявото си бедро. Беше я получил по време на тренировъчно учение в джунглите на Панама.

— Да, когато бях млад и жилав. Искам да държиш двете страни на разреза събрани, докато шия. Ще можеш ли?

Моника кимна и преглътна, очевидно притеснена.

— Дребна работа — добави той и ѝ намигна, макар че нервите му бяха опънати до краен предел.

— Да — съгласи се тя и притисна раната от двете страни, а Тъкър залепи пластир по краищата, за да е стегната.

Поемайки дълбоко въздух, той се опита да успокои ръката си, сетне прободде плътта, стисна зъби, прокара конеца и започна да зашива раната. Моника не откъсваше поглед от него. Тъкър направи

шест шева, като контролираше дишането си и внимаваше да не издаде звук, за да не привлече вниманието на шофьора.

Когато приключи, се облегна назад. Ръцете му трепереха. Очите на Моника бяха пълни със сълзи и блестяха на бледата светлина.

— Нали ти казах — промълви той и прокара палец по лицето ѝ, избърсвайки сълзите. — Дребна работа.

Тя му помогна да почисти раната с още кислородна вода и я подсуши с памук. Тъкър се увери, че кървенето е спряло, и изстиска отгоре тубичка с антибиотик. После Моника превърза ръката му и прибра всичко в плика.

— Не беше съвсем зле, а? — попита той. — Благодаря за помощта!

Тя се усмихна, но очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Ти си най-смелият и добър човек, когото познавам. И на всичко отгоре скромен. — Моника сложи глава на рамото му. — Можеш ли да готвиш?

— Не, но мога да шия.

Двамата се засмяха, но от пронизващата болка Тъкър изохка. Той прегърна Моника и докато се радваше на близостта ѝ, реши да отложи за по-късно сериозния анализ на случилото се.

Протегна ръка и дръпна завесата, защото искаше да гледа пътя, после угаси лампата.

Шофьорът ги погледна в огледалото за обратно виждане и се ухили.

— Ах, amore! Това е страната на любовта!

Тъкър въздъхна, а Моника се изкикоти. Той се вторачи в мрака навън. Близостта до Моника му беше приятна, макар че с това нарушаваше правилата.

„По дяволите правилата!“

„Правилата спасиха живота ти.“

Правила. На тях дължеше живота си, но те не му даваха енергия. А Брус Тъкър не се беше чувствал така зареден с енергия от много години, откакто бе прегръщал Кристина, и едва съдържаше емоциите си. Правилата на професията му бяха нужни, за да измъкне себе си и принципала от тази бъркотия.

Но после...

„Всичко с времето си. Засега само стигни до Рим, почини си и се пригответи за следващия рунд“ — помисли той.

Рим с безбройните си улички, алеи и хотели беше подходящо място за криене и почивка, а после щеше да помисли за следващия етап на плана. Пък и вечерта не беше пълен провал. Тъкър бе успял да изпрати послание и доказателство, което да подкрепи твърденията му. Ако в ЦРУ или в АНС бяха останали мислещи хора, имаше шанс да ги вразуми. Но ако всички бяха работи, сляпо изпълняващи заповедите на шефовете си, които действаха строго по правилата, тогава ще трябва да ги принуди да приемат условията му. В момента Тъкър държеше най-силните козове и щеше да ги използва, за да спаси принципала и себе си, дори ако това означаваше да изнуди правителството на Съединените щати.

„Самураят никога не се предава.“

Специалистът по безопасността би стигнал до крайности, за да опази принципала си, така както бяха направили четиридесет и седемте ронин в Япония по време на шогуната и както го бе учил Кабуки.

Но Брус Тъкър се надяваше, че няма да се наложи и ще успее да сключи сделка с ЦРУ.

„Нужен ми е добър и разумен човек.“

РАЗУМЕН ЧОВЕК

В тихия крайбрежен град Терачина се събраха дванайсет агенти на АНС и ЦРУ. Те се срещнаха на усамотена и ветровита скала на север от града с изглед към Средиземно море, под осеяното със звезди небе.

Бейн бе заповядал на екипа да се разпръсне и да образува защитен периметър, докато разпитва оцелелите преследвачи, и бе помолил Рафаела да остане в един от седаните от съображения за сигурност. Информацията, която вероятно щеше да бъде съобщена, беше строго поверителна и трябваше да я чуят само хора със съответното ниво на достъп до секретни данни.

Доналд Бейн държеше дискетата, която му бе дал млад, насинен и объркан агент на АНС. Тъкър несъмнено му бе устроил засада, но не с намерение да го убие, а да предаде дискетата и посланието за Жарко и за „Файъруол“. Вторият агент на АНС беше убит, но не от ръката на Тъкър.

— И казваш, че Тъкър е можел да те убие? — попита Бейн.

— Беше насочил пистолета към лицето ми. Можеше да натисне спусъка и никой нямаше да чуе нищо, защото оръжието имаше заглушител — отговори младежът, който притискаше кърпа до разбития си нос. Устните му бяха подуты.

— Но... не го е направил. Мислиш ли, че Тъкър принуждава Моника Фокс да се движи с него?

— Не. Тя сякаш му беше партньор. Криеше се, докато ние се биехме. После Тъкър я повика, Моника Фокс се появи и ми даде дискетата. Помогна му да ме завържат, после избягаха заедно. Не я заплаши нито веднъж. Тя му съдействаше доброволно.

— Тъкър ти каза да ми предадеш дискетата и че ще се свърже с мен?

— И че е невинен, не е убил Портър, така както не уби и мен и агента в Капри.

Бейн се намръщи.

— Но там загинаха няколко агенти.

— Тъкър каза, че прострелял в крака единия. Нашите хора потвърдиха това. Но после други мъже откриха огън по нас от горичката. Предположихме, че са съучастници на Тъкър, но той твърди, че са били от мафията. Моника Фокс се криела при тях след неуспешната ни засада онази сутрин.

— Нещо друго?

— Не, сър.

Бейн погледна човека от ЦРУ, който се бе присъединил към агентите на АНС при преследването на бегълците. Неговият разказ беше още по-странен. Тримата се разделили, когато изпуснали Тъкър. Младият заобиколил с надеждата да ги пресрещне, но Тъкър го причакал. Другите двама по-късно забелязали Моника и Тъкър да бягат по улиците. Агентът на АНС му казал да се върнат назад, за да не бъдат разкрити.

— Но вместо само да ги следи, той започна да стреля по Тъкър — добави мъжът.

— Защо? Тъкър ли стреля пръв?

— Не.

— Какво стана после?

— Появиха се две ченгета и го направиха на решето, а аз изчезнах.

Бейн се почеса по носа.

— Защо ще стреля по Тъкър, щом Тъкър не е стрелял по него?

Агентът на ЦРУ свъси вежди.

— Беше странно, сър. Сякаш изпълняваше заповед за ликвидиране.

„Да, наистина изглежда така“ — помисли Бейн. Бедата беше там, че той бе заповядал точно обратното. Младежът е бил нападнат и принуден да се отбранява, но старшият агент бе стрелял по Тъкър в гръб.

— Не можеш да задаваш въпроси на мъртвец, сър.

Бейн се обърна към ранения новобранец, който седеше на задната седалка на седана и чакаше да пристигне лекар. Той очевидно бе проследил разговора до този момент.

— Имаш ли да добавиш още нещо, синко?

Младежът наведе глава.

— Старшият ми партньор се свърза с шефа във Вашингтон и докладва, че сме ги открили, сър.

— Какво?

— Свърза се с... Централата.

Бейн никак не хареса това. Споразумението му с Мартин и Хърш беше недвусмислено — никаква намеса в операцията от разстояние. Трябваше да чакат Бейн да им изпрати доклад по електронната поща.

— Не разбрах какво са му наредили, но го чух да казва, че незабавно ще изпълни новите инструкции.

— С кого разговаря?

Младият мъж поклати глава.

— Аз съм младши агент, сър. Получавам напътствия от старшия си партньор. Не обсъдихме разговора. Той ме предупреди да си държа устата затворена, защото може да имам неприятности.

В съзнанието на Бейн прозвуча предупредителен, особено тревожен сигнал. АНС бе пренебрегнала споразумението и бе инструктирала старшия в екипа да премахне Брус Тъкър и да прибере Моника Фокс, преди Бейн и останалите от екипа да пристигнат в Терачина.

Бейн стисна юмруци, отдалечи се от групата и се загледа към морето. В главата му се въртеше само едно име — Джеф Хърш.

Директорът на АНС бе нарушил споразумението.

Възможностите за избор пред ветерана от ЦРУ бяха ясни. Вместо да съобщи на Мартин за това нарушение или да се конфронтира директно с Хърш, Бейн реши да докладва за събитията, така както се бяха случили. Щеше да спомене, че новата информация, събрана в Неапол и Терачина, изисква отменяне на заповедта за елиминиране на Брус Тъкър.

Той скръсти ръце, осъзнавайки, че след като представи доклада, може да поиска хората на АНС да бъдат отстранени от мисията — нещо, което никак нямаше да се понрави на Хърш. Но евентуален отказ би го принудил да разкрие картите си и да признае, че е издал заповед за убийството на Тъкър.

И разбира се, преди да изпрати доклада, Бейн трябваше да прегледа съдържанието на дискетата. Той се запита какво е записано

там и какъв обрат ще предизвика то в стремежа да се опази „Файървол“.

ПОЧИВКА В РИМ

Таксито ги остави пред малък хотел до Испанските стълби в Рим. Те дадоха още пари на шофьора, престориха се, че влизат във фоайето, и когато той замина, отново излязоха. Разходиха се десетина минути и се качиха на друго такси, което ги закара до метростанцията на „Виа Кавур“, на няколко преки от магазина, където бе купил оръжията. Струваше му се, че това е станало много отдавна, макар да бяха минали само няколко дни.

— Ей там има хотел — малък и уединен — каза той и посочи стъпалата в края на уличка встрани от „Виа Кавур“.

— Откъде знаеш...

— Работата ми е да знам тези неща.

Той се огледа и забеляза група проститутки. Две от тях му изпратиха въздушни целувки. Моника им показа среден пръст и го хвана за ръката.

Тъкър едва не се засмя, но си спомни за болката в ребрата.

— Ако не те познавах, щях да кажа, че ревнуваш.

Тя се усмихна мрачно и посочи уличката и стъпалата.

— Там горе ли каза?

— Да.

— Да вървим.

Изкачването сякаш продължи цяла вечност. Това беше единственото, което Тъкър не харесваше в Рим — навсякъде стъпала. Също както в Сан Франциско, но там винаги е хладно и ветровито. А в Рим горещината и влагата те побъркват, ако не си свикнал с тях.

Двамата се обляха в пот, докато вървяха по задънена уличка с причудлив край — едната страна беше широка и приличаше на вход на пещера. Там се намираха хотел „Колизеум“ и малък манастир. Вляво уличката се стесняваше и след трийсетина метра пътеката стигаше до големия булевард и църквата „Мария Маджоре“.

Колкото и да бе странно, до хотела имаше сексшоп, пред който минаваха монахини на път към църквата. Пред магазина стояха две проститутки. Едната погледна Тъкър и се усмихна. Моника го придърпа по-близо до себе си. Стигнаха до хотела и отвориха стъклената врата.

Подът на малкото фоайе беше облицован с мрамор. Зад черно дървено бюро някакъв мъж преглеждаше купчина документи. В края на носа му се крепяха очила, а в ъгълчето на устата му — тънка цигара. Той беше над петдесетте, слаб и плешив.

Тъкър поиска стая и плати в брой.

Нощният дежурен му даде ключ и обясни, че стаята е на третия етаж и има изглед към Колизеума.

Но едва когато се качиха, те видяха, че вътре има само едно голямо легло.

— Да се върнем долу — предложи Тъкър. — Ще го накарам да ни даде друга стая с две легла.

— Не е необходимо — отговори Моника. — Искам компания.

— Не трябва да се увличаме... — каза той, изпитвайки противоречиви чувства.

— Успокой се, Брус. Нямам предвид секс. Искам само някой да ме прегърне през нощта. Не можеш ли малко да нарушиш правилата и да ми правиш компания? Моля те. Наистина имам нужда от това.

Тъкър си спомни колко добре се бе чувствал до нея на задната седалка в таксито.

— Добре. Хайде да си починем. Утре ще ни трябват повече сили от днес.

— Благодаря — усмихна се тя. — Ще използваш ли банята?

— Първо дамите.

Моника влезе в банята, а Тъкър заключи външната врата, увери се, че прозорците са затворени, и дръпна завесите. После махна калъфа с ножа от глезена си и го сложи на нощното шкафче до беретата и зиг зауера със заглушител.

„По дяволите, изтощен съм“ — помисли той. Клепачите му натезаха. Тъкър изхлузи маратонките си. Искаше му се да събуе и панталона си, но професията му изискваше да спи с дрехите, пък и щеше да остави погрешна представа у принципала си.

Моника излезе. Още бе облечена в ленената рокля и изглеждаше по-красива от всякога.

— Твой ред е — каза тя и отметна завивките, за да легне.

Когато и Тъкър си легна и угаси лампата, Моника го докосна в мрака.

— Прегърни ме, Брус.

Той изпълни желанието, тя отпусна глава на рамото му и стисна ръката му.

— Лека нощ, Брус. Благодаря.

— Няма за какво. Лека нощ.

Тъкър затвори очи.

— Брус?

— Да?

— Наистина ли е възможно изкуственият интелект да изпитва чувствата на баща ми?

— Това е програма, Моника. Направен е така, че да реагира като него, но не е баща ти.

— Тогава какво е?

— Съюзник. Нещо като ангел пазител. Някой, който може да ни помогне.

— Брус?

— Да?

— Отдавна не съм се чувствала така добре.

— И аз, Моника.

Той заспа, заслушан в равномерното ѝ дишане.

ОТКРОВЕНИЯ

Доналд Бейн все още недоверчиво се взираше в компютърния екран. Преди два часа той бе започнал да чете дискетата, която съдържаше не само съобщение от Тъкър как ще осъществи контакт, но и изобличаващи файлове за двама сенатори и един конгресмен. Тъкър намекуваше, че притежава досиета и за висши правителствени служители. Бейн изпрати доклада си до Хърш и Мартин и свика видеоконференция, за да обсъдят препоръките му, след като обмислят събраната информация.

Той погледна часовника си и се прозя. Беше пет сутринта. Небето отвъд големите стъклени врати на балкона на третия етаж бе осеяно със звезди.

Бейн погледна към леглото в срещуположния ъгъл на стаята, където спеше Рафаела.

Той се усмихна, после отново се съсредоточи върху екрана и усмивката му помръкна. Хърш беше прав в преценката си за Мортимър Фокс. Старият хитрец наистина бе създал таен вход за „Файъруол“ и успешно бе използвал системата като личен канал за събиране на информация за онези, които смяташе за свои врагове, включително членове на правителството на Съединените щати, дори и за Джеф Хърш.

Бейн се облегна назад и се замисли. Потайният директор на АНС бе пренебрегнал заповедта му и в резултат на това бе загинал агент.

Видеовръзката се осъществи и на екрана се отвори прозорец. Бейн щракна на иконата ОТГОВОР и в прозореца се появиха образи, предавани на живо. Стая за конференции. В края на дълга маса седяха Хърш и Мартин в делови костюми. Бейн бе поискал съвещанието, съзнавайки, че във Вашингтон е десет часът вечерта.

Но не му пукаше. Онези двамата го бяха извикали внезапно и го бяха изпратили на мисия в другия край на света, макар че Доналд Бейн вече не трябваше да се занимава с такива задачи.

Той се вторачи в малката камера върху монитора и каза:

— Здравейте, господа. Благодаря, че се съгласихте да разговаряте с мен в този късен час.

— Няма проблем, Дон — отговори Мартин и кръстоса крака. — Прочетохме доклада ви. Какво предлагате?

Бейн се прокашля и заговори в микрофона, закрепен от едната страна на монитора.

— Първо искам незабавно да изтеглите от операцията всички агенти на АНС.

Хърш се наведе напред.

— Какво?

Мартин протегна ръка към него и му направи знак да се успокои, сетне рече:

— Молбата ви е неочаквана, Доналд. Има ли проблем с работата на агентите на АНС под ваше командване?

— Да, сър. Те очевидно не знаят как да изпълняват заповедите ми.

— Какви ги говорите? — попита Хърш. — Последваха ви дори в онзи склад, преди да се взриви.

— Не изпълниха заповедите ми в Терачина, сър — отговори Бейн. — Изрично им наредих да следят и да наблюдават, нищо повече. Но хората ви, господин Хърш, по-точно старшият агент, е направил точно обратното — открил е огън по Брус Тъкър и е застрашил живота на Моника Фокс. Действал е безразсъдно и непрофесионално, излагайки на риск мисията, изпуснал е бегълците и е бил убит по собствена вина. Пропиляхме огромна възможност в Терачина, сър, и както написах в доклада си, обвинявам за това АНС. Настоявам в тази операция да участва само ЦРУ.

Хърш скочи.

— Това е скандално! Отказвам да седя тук и...

— Седни, Джеф! — смъмри го Мартин с гневен поглед.

Хърш остана прав няколко секунди, после бавно седна.

— Твоят човек се е провалил — добави Мартин. — Колко още безотговорни и неопитни хора си изпратил?

Хърш сложи лакти на масата.

— Нито един. И той не беше такъв.

— Какво искаш да кажеш? — попита Мартин. — Нали прочете доклада? Разбра какво е направил...

Бейн присви очи. „Започва се.“

— Да, аз наредих на хората си в Терачина да изпълнят твоята заповед за ликвидиране, Рандолф — гордо заяви Хърш, като предизвикателно повдигна брадичка. — Не забравяй, че не АНС, а ЦРУ обяви Брус Тъкър за „неспасяем“. Копелето уби неколцина от хората ми в Капри. Не исках да стоят със скръстени ръце, когато видят убиеца и имат възможност да стрелят. Може би трябваше да изчакам в района да пристигнат още агенти, но понякога човек трябва да се възползва от момента.

— Дон — каза Мартин, обръщайки се към камерата, — ще изключи звука за малко. Изчакайте.

Бейн се облегна назад и се втренчи в екрана. Хърш сякаш се смали на стола, докато Мартин го мърмеше, че е пренебрегнал йерархията в командването. След малко Мартин отново включи звука и каза:

— Ето какво е положението. Току-що ми гарантираха пълното и непрекословно съдействие на АНС. Всички агенти ще изпълняват само вашите заповеди и ниции други. Нали така, Джеф?

— Да.

— Вие командвате операцията, Дон — продължи Мартин, — но в светлината на твърдението на Хърш искам да дадете още един шанс на агентите на АНС.

— Е, добре — въздъхна Бейн. — Оттеглям искането си.

— Чудесно. Нещо друго?

— Една молба.

— Казвайте.

— Искам да извадите Брус Тъкър от списъка на обявените в статут „неспасяем“. Видях достатъчно доказателства и смятам, че той не е убил Джон Портър.

Мартин остана загледан в празното пространство, сетне попита:

— Защо не ни кажете как стигнахте до този извод?

През следващите десет минути Доналд Бейн им разказа подробно информацията, която бе получил от Тъкър, дори за намерението му да осъществи контакт, за да уговори среща.

— Среща? — учуди се Хърш.

— Точно така, сър. Брус Тъкър и Моника Фокс искат да се срещнат с представители на ЦРУ, но преди това настояват за гаранции, че няма да пострадат или да бъдат задържани.

— И защо да се съгласяваме? — попита Хърш.

— Защото Тъкър държи всички козове, Джеф — отговори Мартин. — Той знае паролата за тайния вход и за досиетата. Струва ми се, че възнамерява да ги използва, за да сключи сделка и да спечели свободата на принципала си и своята.

— Има и още нещо, сър. Тъкър се нуждае от помощта ни, за да намери и ликвидира терористите, които преследват принципала му.

— Онези в склада? — попита Мартин.

— Да. Те искат да се доберат до „Файъруол“ и Тъкър твърди, че са отговорни за смъртта на Портър, на Винъд Малани и на Уилям Гибънс и за опита за отвлечение на Мортимър Фокс и последвалия инфаркт. Въз основа на всичко, което видях досега, съм склонен да се съглася с него, затова искам да работя с Тъкър, а не срещу него. Дватама имаме една и съща цел — опазването на „Файъруол“ от терористите.

— Един момент, Дон — каза Мартин и отново изключи звука, за да говори насаме с Джеф Хърш.

Рафаела измънка нещо несвързано в съня си и се обърна на другата страна, после дишането ѝ отново стана равномерно.

— Дон?

Бейн погледна към камерата.

— Да, сър?

— Молбата ви е удовлетворена. ЦРУ и АНС ще ви подкрепят. Тъкър незабавно ще бъде изваден от списъка. Нуждаете ли се от още нещо?

— Не, сър.

— Довиждане, Дон. И поддържайте връзка.

Образът изчезна и видеовръзката прекъсна.

Бейн стана и се протегна, поглеждайки дивана до голямото легло. Грабна възглавница от леглото и се настани на тесния диван.

Трябваше да поспи, защото беше сигурен, че веднага щом Тъкър установи контакт, преследването отново ще започне. Бейн можеше само да се надява, че ще обедини сили с Тъкър и Моника, преди терористите да са ги открили.

НОЩНО РАЗДВИЖВАНЕ

Брус Тъкър не усети как започна всичко. Той се събуди преди зазоряване и видя лицето на Моника на няколко сантиметра от своето. Роклята ѝ се бе вдигнала нагоре. Ръката му се плъзна към гърдите ѝ, водена от нейната ръка.

Преди Тъкър да осъзнае какво става, тя започна да го целува — първо по лицето и ъгълчетата на устата. Той не се съпротивляваше, а я притисна до себе си.

Моника го целуваше и милваше така, че Тъкър забрави за екипите за ликвидиране, за терористите, за мафията и за „Файървол“ и се отдаде на ласките ѝ. Пръстите ѝ разкопчаха панталона му и той го изрита, без да откъсва поглед от очарователните ѝ очи.

— Отведи ме далеч, Брус — прошепна тя. — Моля те, отведи ме далеч от всичко това!

И той го направи. Стигна с устни от шията до зърната на гърдите ѝ, легна отгоре, прокара пръсти под раменете ѝ, обхвана с ръце лицето ѝ и проникна в нея. Моника вкопчи пръсти в гърба му и го притегли към себе си, повдигайки таза си, за да го посрещне. Те потрепериха от опиянение, което не искаха да свършва.

Брус потъна в топлата ѝ прегръдка. Моника стенеше, сложила ръце на хълбоците му, принуждавайки го да остане в нея, да се слоят, да я закриля и да я обича.

Обич.

В разгара на страст, каквато не бе изпитвал от години, Тъкър почувства нещо много по-силно от физическото удоволствие, което му доставяше тази красива жена, като се извиваше под него в лудо желание. Той искаше това да продължи вечно.

— Брус — промълви тя, — прегърни ме силно.

Тъкър я прегърна и Моника изпита оргазъм, отпусна се, после отново се възбуди.

Той продължи да се тласка в нея, като хвана ръцете ѝ и ги задържа над главата ѝ. Вече не можеше да се контролира и усещаше, че ще свърши. Сетне потрепери, освободи се от напрежението и се отпусна до нея.

Моника сложи глава на гърдите му и притисна до бедрото му влажния окосмен триъгълник между бедрата си. Той прокара ръка по гърба ѝ и я пусна върху гладкия ѝ корем. Двамата лежаха така няколко минути, наслаждавайки се на близостта си. През пролуката между завесите започна да прониква слънчева светлина. Наближаваше шест.

— Брус, никой не ме е карал да се чувствам така.

— Какво имаш предвид?

— Ама... в безопасност.

— Това ми е работата.

— Престани да се криеш зад това изречение, Брус. Можеш да ми кажеш, че се грижиш за мен така добре, защото много ме харесваш.

Разбира се, Моника имаше право. Чувствата му към нея бяха излезли извън границите на допустимото, но той трябваше да изпълни професионалните си задължения докрай.

— Моника, няма да отричам, че много държа на теб. Но задачата ми е да се грижа за безопасността ти поне до края на това изпитание.

— А после? — попита тя, претърколи се върху него, подпря брадичка на гърдите му и се взря в очите му. — Какво ще стане, след като свърши всичко това?

— Наистина ли мислиш, че имаме шанс?

— А ти?

— Ти си не само една от най-красивите жени в света, но и една от най-богатите — поне ще бъдеш, когато те заведе жива и здрава къщи. Аз обаче съм само...

— Най-грижовният, смел, добър, честен и привлекателен мъж, когото познавам. А повярвай, Брус, срещала съм всякакви. Онова, което току-що каза, ме кара да те желая още повече, защото си готов да се откажеш въпреки богатството ми, докато всички други искат да бъдат с мен точно заради това. Нека аз да ти кажа какво ще стане.

— Добре де, какво?

Тя го целуна по носа.

— Първо ще оправим тази бъркотия. По един или друг начин ще победим и после ще заминем далеч от всички и всичко. Това им е

хубавото на парите, Брус. Можеш да си купиш уединение. Мисля, че връзката ни се нуждае точно от това.

— Да смятам ли, че няма място за преговори?

— Никакво. Цял живот бях самотна, Брус. Омръзна ми.

Тъкър изпитваше същите чувства. И той бе живял в самота през по-голямата част от живота си, с изключение на краткия период с Кристина — време, което сега приличаше на сън и той можеше да го превърне в нова реалност с Моника Фокс.

Взе я в обятията си и отново се любиха. Този път усещането за нещо познато усили преживяването. Двамата се гледаха в очите, докато се сливаха в едно, и изпитваха чувства, каквито не познаваха. После се изкъпаха заедно. Едва когато се облякоха, те си спомниха за реалната опасност и за пръв път, откакто я бе целунал, Тъкър започна да съжалява, че е допуснал интимна близост с принципала си. Това го правеше уязвим. Врагът отново можеше да му отнеме нещо скъпо, както преди много години бе направил Жарко.

„Не можеш да носиш две дини под една мишница.“

Той бе взел решение и трябваше да го спази. Бе предпочел любовта на жена, въпреки професионалната си преценка, и само можеше да се надява, че това няма да му се върне тъпкано.

— Ела — каза той и хвана ръката ѝ. — Да закусим и да проверим сайта за обяви в Интернет.

59

СЛЕДИ

Влад Жарко крачеше безгрижно по улицата, където се намираше триетажната жилищна сграда, недалеч от Ватикана и „Виа Консилиационе“. Той беше просто един свещеник, тръгнал в компанията на монахиня към базиликата „Свети Петър“.

Облечена в монашески одежди, със скрито лице, Мей Сун Ку държеше броеница и се преструваше, че се моли. Корейската красавица изглеждаше целомъдрена в тези дрехи и беше съвсем различна от сексуално ненаситното същество, с което Влад бе буйствал в леглото няколко часа по-рано, преди да получи съобщение за съществуването на тази тайна квартира на ЦРУ.

Влад харесваше свещеническите дрехи — черни и широки, под които лесно можеше да скрие оръжие, без да ограничава движенията си. Днес той носеше под расото нов картечен пистолет „Узи“ — същия, какъвто имаше и Мей Сун. Но терористът се надяваше, че в това ясно утро няма да се наложи да използва оръжието. Днес двамата само щяха да наблюдават и да търсят потвърждение, че сградата наистина е резиденция на американското разузнаване.

— Сигурен ли си, че информаторът ти е казал точния адрес? — попита Мей Сун.

— Трябва да бъдем търпеливи. Или екипът ни ще открие Тъкър и Моника, или ние ще забележим раздвижване тук, когато се свържат с ЦРУ, за да опитат да сключат сделка. И в двата случая ще бъдем готови.

Те продължиха по пътя си. Рим бавно се събуждаше. По улиците и булевардите започнаха да се движат превозни средства. Продавачите отваряха магазините и изнасяха стоката си, за да я предложат на туристите, които скоро щяха да плъзнат по улиците. Терористите смятаха непрекъснато да наблюдават сградата на ЦРУ, преоблечени като туристи, свещеници, продавачи и дори полицаи.

Влад Жарко твърдо бе решил да залови Моника Фокс до четиридесет и осем часа.

ИНТЕРНЕТ КАФЕНЕ

Тъкър и Моника намериха кафене с Интернет срещу църквата „Мария Маджоре“, но дълго обикаляха, докато стигнат дотам, защото параноята тормозеше Тъкър.

Едва когато се увери, че никой не ги преследва, тръгнаха към кафенето, където освен капучино и пасти, имаше и компютри.

Тъкър влезе в сайта за обяви. След напътствията на изкуствения интелект във „Файървол“ той бе инструктирал ЦРУ да пуснат в сайта отговора на първото му условие — незабавно да го извадят от списъка за елиминиране.

Той бе използвал анонимността в Интернет, за да установи контакт с бившия си работодател. Но съзнаваше, че ЦРУ може да проследят файла с обявите и да открият местонахождението му. Както проследяваха телефонните разговори. Единствената разлика беше, че процедурата се извършваше по-бавно в Интернет, защото се минаваше през верига от няколко доставчици.

Тъкър погледна часовника в долния десен ъгъл на екрана. Щеше да си позволи не повече от десет минути, преди да прекъсне връзката.

Отвори файла на име „Спасение“ в сайта за обяви и се изненада приятно, като видя, че ЦРУ са отстъпили — поне на пръв поглед. Той вече не беше белязан. Разбира се, това можеше да е номер, за да приспят бдителността му, но инстинктите му подсказваха друго. Доказателствата, които бе представил, и събитията през последните четиридесет и осем часа би трябвало да го оневинят или поне да му дадат отсрочка.

— Изглежда отново съм свободен човек — каза той на Моника, която седеше до него и също четеше информацията, на екрана. — Поне засега.

От името на ЦРУ, макар че в съобщението не се споменаваха имена, Бейн потвърждаваше получаването на файловете и изключително важното естество на досиетата. Той беше готов да

обсъжда условията за свободата на Тъкър и Моника и за обмен на информация.

— Това е голяма крачка в правилната посока, скъпи — усмихна се Моника, прегърна го и притисна лице до него.

За пръв път го наричаше „скъпи“ и това му хареса.

— Да, но в моята професия очевидното може да е измамно.

— Допускаш, че е номер?

— Може би. Трябва да проверя.

— Как?

— Ще се включа във „Файървол“. Изкуственият интелект вероятно знае много повече.

Тя го погледна с възхищение и го целуна.

Отново въведеха поотделно двете половини от паролата.

РАЗТРЕВОЖИХ СЕ ЗА ВАС.

ДОБРЕ СМЕ — отговори Тъкър. — НО СЕ
РАЗМИНАХМЕ НА КОСЪМ В ТЕРАЧИНА.

ТОЧНО ОТ ТОВА СЕ СТРАХУВАХ, СЛЕД КАТО
ЗАСЯКОХ РАЗГОВОР МЕЖДУ АГЕНТИ В ТЕРАЧИНА И
ДИРЕКТОРА НА АНС ДЖЕФ ХЪРШ.

Тъкър прочете подробния доклад от „Файървол“ за развитието на събитията.

МОЖЕ ЛИ ДА ИМАМЕ ДОВЕРИЕ НА ДОНАЛД
БЕЙН? — попита той.

ДА. ПО-КЪСНО ТОЙ ПРОВЕДЕ
ВИДЕОКОНФЕРЕНЦИЯ С ДЖЕФ ХЪРШ И РАНДОЛФ
МАРТИН.

След минута Тъкър и Моника бяха осведомени за споразумението между тримата.

— Тогава няма да има проблем, ако се срещнем с тях — каза Моника.

Тъкър кимна.

— Да. Но срещу помощта си те искат тайната парола за достъп до системата.

— Това означава ли, че изкуственият интелект ще бъде открит?

— Предполагам. Защо не попитаме него?

Отговорът беше точно какъвто и очакваха. Фокс бе програмирал системата да изпълнява инструкциите на всеки, който въведе паролата. Правителството не само щеше да контролира изкуствения интелект, но и вероятно щеше да го изключи от „Файървол“, защото за тях той щеше да бъде нещо като къртица, шпионин с неизмеримо по-големи възможности.

НО ИМА ОЩЕ ЕДНО КОПИЕ НА МЕН САМИЯ И
НА ДОСИЕТАТА — написа изкуственият интелект.

Тъкър и Моника се спогледаха.

ОЩЕ ЕДНО КОПИЕ? КЪДЕ Е? — попита Брус.

ЗАКЛЮЧЕНО Е В СЕЙФ В ЛАБОРАТОРИЯТА ЗА
ВИРТУАЛНА РЕАЛНОСТ В ДОМА НА ФОКС.

СЪЗНАВАШ ЛИ, ЧЕ ИМА ГОЛЯМА ВЕРОЯТНОСТ
ПРАВИТЕЛСТВОТО ДА ТЕ ИЗКЛЮЧИ?

ДА.

ТОВА ПРИТЕСНЯВА ЛИ ТЕ?

НЕ.

ЗАЩО?

МОРТИМЪР ФОКС НЕ МЕ ПОДГОТВИ ЗА
БОЛКАТА И СТРАДАНИЯТА, НА КОИТО СТАНАХ
СВИДЕТЕЛ. ВСЕКИ ДЕН В СВЕТА СЕ ИЗВЪРШВАТ
УЖАСЯВАЩИ НЕЩА. ВЕРИГИТЕ МИ СА ТВЪРДЕ
ЧУВСТВИТЕЛНИ, ЗА ДА ИЗДЪРЖА НА ТОВА. С
НЕТЪРПЕНИЕ ОЧАКВАМ ДА МЕ ИЗКЛЮЧАТ. НЕ
ИСКАМ ПОВЕЧЕ ДА ВИЖДАМ КОЛКО ЖЕСТОКИ
МОГАТ ДА БЪДАТ ЧОВЕШКИТЕ СЪЩЕСТВА. ПОРАДИ
ВИСОКАТА СТЕПЕН НА ЕЛЕКТРИЧЕСКО И

ТЕМПЕРАТУРНО НАПРЕЖЕНИЕ ЖИВОТЪТ НА
БИОМОЛЕКУЛНИТЕ МИ ВЕРИГИ БЪРЗО НАМАЛЯВА.
НЯМА ЗНАЧЕНИЕ, ЧЕ ЩЕ МЕ РАЗКРИЯТ. И БЕЗ ТОВА
СКОРО ХАРДУЕРЪТ МИ ЩЕ ПРЕСТАНЕ ДА
ФУНКЦИОНИРА.

— В опита си да създаде свой двойник, за да ти помогне след смъртта си, баща ти е направил изкуствения интелект прекалено човечен, твърде чувствителен към събитията, на които става свидетел. „Файървол“ обаче е лишена от такива емоции.

— Мисля, че изкуственият интелект е обречен.

— Да. И е достатъчно умен, за да разбере, че умира.

ЩЕ МИ ЛИПСВАШ, ТАТКО — написа Моника.

И ТИ ЩЕ МИ ЛИПСВАШ, НО НЕ ЗАБРАВЯЙ ЗА
ДРУГИЯ МИ КЛОНИНГ. ТОЙ ЩЕ ТИ СЛУЖИ ДОБРЕ
ПРЕЗ СЛЕДВАЩИТЕ ГОДИНИ, ОСОБЕНО СЛЕД КАТО
ТЪКЪР ТЕ ИЗМЪКНЕ ОТ БЪРКОТИЯТА. ЩЕ ТЕ
НАПЪТСТВА КАК ДА ОТБЪЛЪСКВАШ АТАКИТЕ И КАК
ДА ПРЕВЕДЕШ „ФОКСКОМ“ ПРЕЗ КРИТИЧНИЯ
ПРЕХОДЕН ПЕРИОД, ДОКАТО НАМЕРИШ НОВ
ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР.

ВЕЧЕ НЯМА ДА ТЕ РАЗОЧАРОВАМ. АЗ ЩЕ
РЪКОВОДЯ КОМПАНИЯТА, ДОКАТО НАМЕРЯ ДОБЪР
ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР, И ЩЕ КОНТРОЛИРАМ
УПРАВИТЕЛНИЯ СЪВЕТ И АКЦИИТЕ, ТОЧНО КАКТО
ПРАВЕШЕ ТИ.

ЗНАМ.

След минута Тъкър прекъсна връзката.

— Съзнавам, че е машина, но го съжалявам...

— Изглежда много страда.

— Добре — след кратко мълчание рече Тъкър, — ще им кажем паролата, но няма да им дадем всичките досиета. Така ще гарантираме свободата и безопасността си.

— Какво ще правим по-нататък?

Тъкър написа отговор на Бейн и посочи място и час на среща. Предишната нощ бе решил, че базиликата „Свети Петър“ в центъра на Ватикана е подходящо място, защото има много хора и е безопасно.

— А аз къде ще бъда? — попита Моника.

— Още не съм решил.

Тя скръсти ръце.

— Предполагам, че нямам думата, нали?

Тъкър въздъхна. Знаеше, че интимната връзка ще доведе до проблеми.

— Не знам дали ЦРУ няма да ми заложи капан и да се наложи да се бия, за да се измъкна. Не искам да си до мен, ако започне престрелка.

— Мислех, че едно от правилата на специалиста по безопасността е никога да не изпуска от поглед принципала си.

— Точно така.

Моника изглеждаше озадачена.

— Тогава как ще бъда до теб и същевременно далеч, за всеки случай?

Той ѝ каза плана си и тя избухна в смях.

— Шегуваш се.

— Ни най-малко. — Тъкър хвана ръцете ѝ и се взря в очите ѝ. — Някога загубих жената, която обичах заради онова копеле Жарко и заради ЦРУ. Няма да допусна същата грешка. Няма да те изгубя, Моника. Ти ме накара отново да се чувствам жив. Не мислех, че това е възможно, след като изгубих Кристина, но то се случи. Не смятам да се разделям с теб.

Тя сложи ръце на гърдите му. Лицето ѝ засия.

— Това е най-хубавото нещо, което някой ми е казвал, скъпи. Обичам те.

Тъкър не можеше да повярва, че това наистина му се случва. Той се бе влюбил в нея толкова силно, че се страхуваше дори да помисли какво би станало, ако я загуби. Не беше сигурен дали ще може да изпъзни от такава дупка втори път.

— Правя всичко за твоето добро и безопасност. Не се опитвам да контролирам живота ти, а само да го пазя, за да можеш да го изживееш, както искаш.

— Точно това смятам да направя. С теб.

— В такъв случай трябва да се подготвим — каза Тъкър, целуна ръцете ѝ и отново насочи вниманието си към клавиатурата. — Утре ще бъде много интересно. Сигурна ли си, че си готова?

— Готова съм да направя всичко с теб, Брус Тъкър... стига и двамата да останем живи.

ДЕЛОВИ ВЪПРОСИ

Доналд Бейн прегледа за десети път записките си, преговаряйки всяка стъпка от операцията, която бе планирал няколко часа. Във всекидневната на тайната квартира седяха двајсетина души от ЦРУ и АНС и четяха копия на плана. Някои правеха предложения, други задаваха въпроси, трети се оплакваха, четвърти изказваха предположения. Бейн смяташе да обсъди с тях всички подробности и после пак да го прегледа, за да бъде абсолютно сигурен, че не е пропуснал нищо. Трябваше да обмисли всички възможни проблеми и непредвидени случаи. Той се опита да разсъждава като Тъкър, постави се на негово място и какво би направил, как би реагирал и какви предпазни мерки би взел.

Пазачът и Рафаела два пъти носиха храна и напитки. Наближаваше полунощ и всички бяха уморени.

Но Бейн не забелязваше. Всичко трябваше да бъде идеално. Налагаше се мястото на срещата да бъде обкръжено и наблюдавано не само заради личната му безопасност. Той щеше да се види с човек, когото ЦРУ все още смяташе за опасен. Пък и беше напълно възможно терористите да разберат за срещата и да решат да нанесат удар.

Бейн отпрати всички в един часа след полунощ и се отпусна на едно от канапетата, но установи, че не може да заспи.

Вените му бушуваха от адреналина. Мисълта за мисията не му даваше покой. В съзнанието му се въртяха детайли от плана.

— Тревожиш се за тях, si?

Той вдигна глава. Рафаела стоеше на прага. Беше облякла тесни черни джинси и черна фланелка. Благодарение на пазача, който явно я хареса, тя си бе купила нови гримове — разбира се, черни, подчертаващи късо подстриганите ѝ коси и пънкарския вид.

Бейн седна и посочи мястото до себе си.

— Изглеждаш страхотно — каза той, сложи ръка на рамото ѝ и леко го стисна. — Благодаря, че помогна днес. Знам, че и другите го

оцениха. През последните няколко дни ги карам да работят много.

— Видях как действаш. Добър шеф си.

— Обсъдих твоя случай с началниците. Дадох ми устно одобрение да ти отпусна средства.

Очите ѝ блеснаха.

— Сумата, която ти...

— И премия, защото изложи живота си на опасност заради правителството на Съединените щати.

— Премия?

Той ѝ каза сумата и Рафаела го прегърна и целуна.

Бейн се стъписа. Това не беше само целувка от благодарност и продължи повече, отколкото бе очаквал. Притисна я до себе си така, както бе прегръщал Даян Тауърс преди много години в Ирак.

— Ти си свестен човек, Доналд Бейн, но се нуждаеш от някой като мен да се грижи за теб.

Той отново се изненада.

— Да се грижи?

— Не се грижиш за себе си. Виждам какво ядеш и пиеш и колко малко спиш.

— И ти би се грижила за мен?

— Si — отговори Рафаела и пак го целуна. — Ти се нуждаеш от мен.

Бейн се усмихна.

— А ти, Рафаела? Имаш ли нужда от такъв като мен?

Тя стана сериозна и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Откакто съпругът ми почина... правя каквото мога, за да оцелявам, предимно заради Даниела, но и заради себе си. Знаех, че един ден ще се появи човек като теб.

— Ти си най-смелата и силна жена, която познавам. Успяла си да спасиш дъщеря си и себе си, надживя онези негодници, включително и Карпацо. И си силна... и красива както винаги.

Рафаела го погледна в очите. По лицето ѝ се стичаше черен грим.

— Позволи ми да се грижа за теб — каза Бейн, жадувайки за близостта, от която бе лишен толкова много години.

Тя го целуна отново, кимна и стана напълно сериозна.

— Но тази вечер аз ще се погрижа за теб. Уморен си и трябва да почиваш.

Доналд Бейн се изуми от емоционалните обрати, които Рафаела го накара да преживее за секунди, но се убеди, че личността и присъствието ѝ освежават еднообразния му живот. Той се прозя. Рафаела имаше право. Утрешният ден щеше да бъде много труден за него и трябваше да си почине добре, за да бъде във форма.

— Ела — каза тя. — Да си лягаме.

— Заедно?

Рафаела се усмихна и го плесна по рамото.

— Да, заедно. Но тази нощ само ще спим, si? Нуждаеш се от почивка.

— Целият съм твой.

Тя го заведе в спалнята, съблече го по слипове, после изхлузи джинсите си и остана по фланелка. Когато си легнаха и той сложи глава на гърдите ѝ, Рафаела го прегърна майчински.

— А сега заспивай, Доналд Бейн.

Преди седмица той едва ли щеше да заспи в прегръдките на тази италианска красавица. Но в момента беше толкова уморен, че необузданият секс беше най-малкото, за което мислеше.

Бейн затвори очи, вдъхна лекия парфюм на Рафаела и се заслуша в ударите на сърцето ѝ. Обзе го спокойствие, каквото не бе чувствал от години. Той се предаде в обятията на тази довчера съвършено непозната жена, с която сериозно смяташе да има връзка.

Съзнанието му постепенно се замъгли и Бейн заспа дълбоко.

ОЧИ В МРАКА

Монахиня и свещеник бавно вървяха по „Виа ди Консилиационе“ право към площад „Свети Петър“ и към онази част от колонадата, разрушена от Мусолини в края на трийсетте години на двайсетия век с намерението да отвори площада за света.

Но легендарният площад не беше целта на Влад Жарко и Мей Сун Ку. Те завиха няколко преки преди него и стигнаха до предполагаемата резиденция на ЦРУ, сгушена между други сгради с подобна архитектура.

Бяха минали оттам по-рано през деня и забелязаха, че пристигна голяма група хора. Възрастен мъж и жена на средна възраст два пъти донесоха пликове с храна от местен ресторант. Повечето мъже си бяха тръгнали преди час — някои пеша, други с коли. Неколцина от хората на Жарко се опитаха да ги проследят, но безуспешно. Сградата отново бе утихнала.

— Трябва да подготвим екипа за сутринта — каза Влад.

— Защо?

— Защото ще се случи утре.

— Откъде знаеш?

— Чувствам го. Пригответи се. Ще се случи утре.

СВЕЩЕНИЯТ ГРАД

Брус Тъкър вдишваше хладния утринен въздух, докато се разхождаше по площад „Свети Петър“, в центъра на който се извисяваше египетски обелиск с бронзов кръст на върха. От двете страни имаше фонтани, в чийто води играеше слънчевата светлина.

Ято гълъби полетяха към статуите на светците в източната и западната страна. Насреща се издигаше базиликата. Между сводовете ѝ имаше масивни колони. Фасадата ѝ също бе украсена със статуи. Отзад се извисяваше куполът на Микеланджело, който се намираше над гробницата на Свети Петър.

Моника Фокс изкачи стъпалата, водещи към входа на базиликата. Беше облечена в монашески дрехи и се сливаше с останалите монахини сред посетителите.

За да има нещо, по което да я разпознава от разстояние, Тъкър се бе отбил в един от десетките църковни магазини около Ватикана и бе купил броеница с яркочервени мъниста.

Той наблюдаваше стройната ѝ фигура и си спомняше интимните им моменти от предишния ден.

Макар че през последните двайсет и четири часа имаха много работа в подготовката на плана за срещата, следобед двамата се бяха регистрирали в друг хотел и бяха наваксали за годините самота.

Моника държеше броеницата в дясната си ръка и се преструваше, че се моли, докато вървеше към охраната на базиликата. Пазачите по-скоро проверяваха дали посетителите на това свещено място са подходящо облечени. Вътре не се допускаха хора в къси панталони и дрехи без ръкави — ограничение, валидно за всички църкви в Италия.

Тъкър и Моника бяха боядисали косите си в естествения им цвят. Тя беше с очила, които подхождаха изумително на смирения ѝ вид.

Тъкър влезе след нея. Пищността и огромните размери на препълненото преддверие за миг привлякоха вниманието му — беше

широко най-малко шейсет метра. Високият сводест таван бе украсен с дърворезби и мозайки. „Пиета“ на Микеланджело се намираше далеч вдясно, поставена зад защитно стъкло. Туристите се тълпяха, за да зърнат една от най-известните скулптури в света. Други се разхождаха и не спираха да се възхищават на някоя картина, статуя или просто на феноменалната архитектура и история на това място — крайъгълният камък на католицизма.

Брус Тъкър погледна евтиния дигитален часовник, който си бе купил предишния ден. Срещата с Бейн трябваше да се състои до статуята на седящия Свети Петър, по-навътре от дясната страна на нефа.

Той вървеше и постоянно се оглеждаше, преструвайки се, че се възхищава на невероятната архитектура, докато всъщност наблюдаваше принципала си.

Опита се да запази спокойствие и си напомни, че няма друг избор, освен да наруши правилата на професията си и да мине пред Моника.

Той видя статуята на Свети Петър, осветена от специални прожектори. Там се бяха събрали неколцина туристи и целуваха или докосваха десния крак на светеца и се кръстеха.

На тясната пътека между статуята и една от мраморните колони стоеше мъж, облечен в кафяв панталон и обикновена тъмна риза.

Доналд Бейн се бе променил много от последната им среща. Мускулестото му тяло бе поотпуснато, макар че позата му още излъчваше сила и увереност. Косите му бяха оредели и прошарени, но очите бяха нащрек, а погледът — все така пронизателен. Тъкър се приближи до него.

— Отдавна не сме се виждали, Брус.

Опасенията на Тъкър се увеличиха рязко като кръвното му налягане. Той огледа хората наоколо. Моника бе коленичила пред статуята и се молеше. Профилът ѝ бе скрит зад одеждите — точно както бяха репетирали.

В нозете на статуята бяха оставени написани на ръка бележки и малки пликове — с молби към светеца. До Моника бяха коленичили двама души. Очите им бяха затворени. По ирония на съдбата Моника изглежда се справяше със ситуацията по-добре от Тъкър, чийто нерви бяха обтегнати до крайност.

— Успокой се, Брус. Правя всичко като по учебник.

— А в Терачина? И там ли беше като по учебник?

Бейн пристъпи към него.

— Беше грешка. Няма да се повтори.

— Ако се повтори, боя се, че досиетата ще стигнат до пресата.

Бейн затвори очи. Очевидно и двамата бяха под огромно напрежение.

— Вече не си в опасност, поне от страна на американското разузнаване.

— Не се тревожа за своята безопасност, Доналд.

— Къде е тя?

— Наблизо. В безопасност.

— Изпуснал си я от поглед? — В гласа на Бейн прозвуча искрено безпокойство.

— Никога не я изпускам от поглед. Но нито ти, нито хората ти наоколо няма да разберете къде е, ако не ти кажа.

— Добре, Брус. Имаш право. Навън чака цяла армия от агенти, но не за да ви сторят нещо лошо. Готови сме да ви заведем на безопасно място.

Тъкър искаше да му вярва, но събитията през последните няколко дни не му даваха покой. Той отново погледна през тълпата към Моника, която не бе помръднала от мястото си.

— Ще трябва да направиш нещо повече, за да се предадем на същите хора, които от няколко дни се опитват да ни убият.

— Брус, ти беше обявен за „неспасяем“. Естествено е хората да стрелят по теб. Но вчера сутринта заповедта за елиминиране бе отменена, както ти писах. А що се отнася до Моника Фокс, уверявам те, че абсолютно никой от наша страна не се опитва да я убие. Тя е твърде ценна.

— Тогава кажи ми кой ни преследва през цялото време, стари приятелю.

Доналд Бейн му разказа как Мартин и Хърш са му възложили мисията, как е разбрал къде е Моника Фокс и по пътя към Капри видял терористи да взривяват два полицейски катера.

— Бил си там?! — учуди се Тъкър.

— Да. Като не те открих, проследих терористите до Неапол.

Бейн продължи да описва прежеждията си в южна Италия. Тъкър отново огледа тълпата. Все още имаше вероятност Доналд Бейн да отвлича вниманието му, докато друг агент се промъкне отзад и забие нож в гърба му.

И тогава Бейн каза магическата дума.

Жарко.

И мигновено привлече вниманието на Тъкър.

— Потвърдихте ли, че е той?

— Прекарахме всичките им снимки през компютъра. Онзи, когото мислехме за Сив Жарко, прилича на него, но категорично не е той. Обаче открихме самоличността на някои от спътниците му — закоравели терористи от няколко страни с престъпни режими. Наблюденията до известна степен потвърдиха твоите подозрения, че целта на Жарко е да те натопи. Започнах да се убеждавам, че ти си на наша страна. Освен това не си извършил убийството на американски разузнавач, включително и случая с хлапака, когото си пребил в Терачина.

Тъкър посочи превръзката на лявата си ръка.

— Този хлапак ме наръга с нож. Извади късмет, че мога да се контролирам.

— Радвам се, че не си го убил, защото от него научих решаващата информация. Каза ми, че Моника Фокс е с теб доброволно, а не насила, и че действала заедно с теб. Не би го направила, ако беше с терористите.

— Защото не съм терорист.

— Вярвам ти и искам да работя с теб. Трябва да обезопасим достъпа до „Файървол“. Залогът е огромен.

Тъкър си спомни какво бе видял на екрана, докато се запознаваше със същността на системата.

— Включително кодовете за изстрелване — измърмори той.

Бейн кимна.

— И някои други неща, но това е най-важното.

— Добре — каза Тъкър и отново се огледа. — Идваме с вас.

Бейн извади малък предавател, поднесе го към устните си и прошепна нещо.

— Да отидем да вземем Моника.

Тъкър го поведе към коленичилата фигура с червена броеница в ръцете.

— Всичко е наред — прошепна той и докосна рамото ѝ.

Жената вдигна глава и го погледна.

Тъкър видя непознато лице.

— Si, signore?

— Не! — изстена той и отстъпи назад. Краката му се подкосиха.

— Не... може да бъде.

Монахинята се изправи.

— Signore... добре ли сте?

— Броеницата... Другата монахиня. Къде е?

Италианката поклати глава.

— Съжалявам... Не знам.

— А броеницата? — Сърцето му биеше до пръсване. — Откъде я взехте?

— Една жена ми я даде, signore. Каза да се помоля за майка ѝ.

— О, Господи!... Боже мой!

— Брус? — намеси се Бейн. — Какво става?

— Тя беше тук. — Тъкър започна да се задушава. Стана му горещо. — Оставих я тук, докато...

Той огледа множеството, опитвайки да се съсредоточи и да се овладее. „Как го направиха? Наблюдавах я през цялото време...“

— Говори, Брус. Какво става? Къде е Моника Фокс?

Тъкър пое дълбоко въздух, полагайки усилия да контролира мислите си, и се приготви да отговори, когато погледът му спря на един от малките пликове в краката на статуята.

ТЪКЪР.

Плик с неговото име.

— Какво е това? — попита Бейн и застана до него.

Тъкър протегна ръка, грабна плика и го разкъса.

ТЯ Е ПРИ НАС. ЩЕ Я ЗАГУБИШ, КАКТО ЗАГУБИ
ПОСЛЕДНАТА СИ КУРВА... ОСВЕН АКО НЕ

НАПРАВИШ КАКВОТО ИСКАМЕ.

Главата му се замая. Буквите се замъглиха и всичко около него се завъртя. Той се свлече на пода и изгуби съзнание.

НОВИ ЛИЦА

Моника Фокс се чувстваше като парализирана. Не беше в състояние да помръдне, да изпищи или да извика на Брус Тъкър, че я отвличат група свещеници.

„Никой ли не вижда какво става? Не забелязва ли някой, че ме отвличат? Помогнете ми! Моля ви!“

Но вцепенението бе обхванало и гласните ѝ струни. Ужилването, което усети във врата, докато се преструваше, че се моли на светеца, бързо разпространи топлина в тила ѝ и я обездвижи. Тя щеше да се свлече на земята, ако не бяха свещениците, които ѝ се притекоха на помощ и я хванаха.

Проумя какво се случва едва когато беше вече късно и силното вещество някак изолира мозъка ѝ от тялото. Но Моника още виждаше и чуваше хората наоколо. Свещениците я повлякоха надолу по стъпалата, после към лявата част на площада през колонадата до паркиран наблизко микробус.

Шофьорът се обърна. Беше жена с азиатски черти, облечена като монахиня.

— Към летището — каза единият свещеник.

Жената погледна строго Моника, сетне включи на скорост и потегли.

— Успокойте се, госпожице Фокс — каза свещеникът със силен акцент и се усмихна. — Ще се грижим добре за вас.

ВИДЕОКОНФЕРЕНЦИЯ

Брус Тъкър седеше заедно с Бейн срещу два телевизионни монитора. Екранът вдясно показваше него и Доналд Бейн, а левият монитор примига, включи се и показа друга маса за конференции. Тъкър позна Рандолф Мартин, до който седеше по-млад мъж. Бейн прошепна, че това е Джеф Хърш, директорът на Агенцията за национална сигурност. И двамата бяха облечени безупречно. Мартин си играеше с дистанционно управление, което явно контролираше видеото от двата края на линията. Камерите се фокусираха върху четиримата участници в спешната среща.

— Здравей, Брус! — каза Мартин с бащинско изражение. — Хубаво е, че отново те виждам. Само бих искал обстоятелствата да не бяха... толкова критични.

Тъкър затвори очи за миг.

— Помолих Дон да организира тази конференция, за да обсъдим искането, което отпрати сутринта.

Тъкър се наведе напред, опря лакти на махагоновата маса и склучи пръсти. Беше се събудил рано в стая на втория етаж на американското посолство, изтерзан от чувство за вина. Той бе допуснал да отвлекат Моника под носа му, докато стоеше на десетина метра от нея и разговаряше с Бейн. Изтезавайки Уилям Гибънс, терористите вероятно бяха научили, че Моника знае половината парола за „Файъруол“, а Брус Тъкър — другата половина. Когато са разбрали, че наоколо гъмжи от агенти на ЦРУ, не бяха рискували да влязат в открита конфронтация, като отвлекат и двамата. И сега го примамваха, използвайки Моника като стръв. Обещаваха му да я освободят, ако той им каже другата половина на паролата. Освен това го бяха уведомили, че ще изтезават Моника всеки ден, докато Тъкър не изпълни желанието им, или тя ще умре от болки, каквито човек не би издържал и седмица. Ето защо той незабавно поиска помощ от ЦРУ да

приеме условията, но да следва терористите, докато измисли начин да избегне капана, който му бяха приготвили.

— В момента „Файървол“ е в безопасност — каза Мартин. — Терористите не могат да проникнат в системата без твоята половина от паролата. Настояваме да ни я кажеш, за да се опитаме да елиминираме тайната задна врата във „Файървол“.

Джеф Хърш обясни, че анализаторите от ЦРУ и АНС ще потърсят буквено-цифровата комбинация сред милиардите редове от програмите, бързо ще стеснят кръга, ще премахнат тайната програма, инсталирана от Мортимър Фокс, и ще обезопасят най-важния американски канал за комуникации. Извършването на такова търсене и отстраняването на програмата на Фокс, без да бъдат повредени другите аспекти на кодиращата система, щеше да трае поне няколко дни.

— Ще получите паролата — отговори Тъкър. — Но в замяна трябва да ми осигурите спускане на няколко километра от мястото в северна Либия, посочено от терористите.

— Това е самоубийство, Брус — каза Мартин. — Но сме готови да го направим, след като учените блокират паролата за тайния достъп. Не мога да рискувам да те заловят и пречупят и да се доберат до „Файървол“, преди да сме затворили вратата. Ровенето там от неподходящи хора само за няколко дни може да причини невъобразими щети на мрежите ни, да не говорим какво би се случило, ако се доберат до кодовете за изстрелване.

Тъкър се облегна назад и поклати глава.

— Няма да има сделка, сър. Дотогава Моника ще бъде мъртва. Терористите твърдят, че тя ще умре скоро от изтезанията. Те знаят, че ще се опитаме да блокираме достъпа на базата на моята половина. Ясно им е, че паролата е валидна само за ограничено време.

— И ще те използват! — възрази Хърш. — Отиваш право в ръцете им!

— Всеки капан може да бъде обърнат — отговори Тъкър. — Искам шанс да го направя. Знам, че мога да отида там и да спася Моника.

— Откъде си толкова сигурен? Ти оплеска нещата във Ватикана — подхвърли Хърш.

Тъкър започваше да го мрази.

Мартин се намеси, преди Тъкър да има възможност да отговори.

— Брус е под огромно напрежение, Джеф. Онова, което е преживял, се е случвало и с най-добрите от нас в един или друг момент от кариерата ни.

— Имам план, господа — каза Тъкър. — Каквито и да са последиците, ще бъде застрашен само животът на Моника Фокс и моят, но не и системата „Файърбуол“.

— Чух плана, сър — обади се Бейн, който бе разговарял откровено с бившия си колега от ЦРУ, преди да започне видеоконференцията. — Тъкър поема целия риск и може да успее. Но ако нещо се обърка, рискът за „Файърбуол“ ще бъде елиминиран.

— Добре, Брус — след минута мълчание каза Мартин. — Да го чуем.

Тъкър им обясни плана си.

— Готов си да рискуваш толкова много заради нея? — учуди се Мартин.

— Тя е мой принципал, сър. Дължа й поне опит да направя. Или да умра.

— Но рискът не е сто процента твой — намръщи се Мартин. — Първо трябва да те закараме със самолет до Либия и да се надяваме, че няма да ни засекаат с радар. После, ако планът ти успее и спасиш Моника Фокс, ще трябва да изпратим хора да ви измъкнат.

— Точно така, сър.

— Във вражеска държава.

Тъкър бе мислил и по този въпрос.

— Бил съм морски пехотинец, сър. Има начини да се стигне до такава цел, без врагът да разбере, че си влязъл.

— Кога за последен път си извършвал такова проникване във вражеска територия, Брус? — след кратка пауза попита Мартин.

— Преди петнайсетина години, но съм го правил много пъти и не съм забравил как става. Все едно да караш велосипед, сър — усмихна се Тъкър, но неговата усмивка остана единствена.

— Трябва да обмислим и един друг фактор — обади се Бейн.

— Какъв, Доналд? — попита Мартин.

— Моника Фокс знае половината парола. Тъкър твърди, че неговата половина се състои от десет знака — цифри и букви.

— Накъде биеш? — нетърпеливо попита Хърш.

— Въпросът е там, че не сме сигурни след колко време Моника ще им каже паролата, докато я изтезават. Компютрите могат да разбият код от десет знака за няколко дни. Това означава, че докато ние се опитваме да използваме половината парола на Тъкър да блокираме вратата, терористите ще се мъчат да я разбият. Те очевидно са се примирили с факта, че не могат да отвлекат и двамата, затова са предпочели по-слабия, Моника, и са хвърлили жребия, оттегляйки се извън обсега ни с надеждата да я накарат да признае и после да разбият кода, преди ние да блокираме вратата. Освен това искат да примамят Брус, за да увеличат шансовете си. Но мисля, че той може да промени това и да увеличи нашите шансове.

— Съжалявам, че в случая ще се покажа като адвокат на дявола — рече Хърш, — но се опасявам, че цялата работа ще има обратен ефект. Страхувам се, че въпреки храбрите си усилия Тъкър ще бъде заловен и пречупен. Либийците ще разполагат с пълната парола, преди ние да успеем да обезопасим „Файъруол“. Моля ви, не забравяйте факта, че те разкриха местонахождението си. Това означава, че мястото ще бъде строго охранявано и сам човек няма да може да проникне лесно.

— Те не държат Моника там, сър — каза Тъкър.

— Защо мислиш така? — попита Мартин.

— Не са толкова глупави, че да ни кажат къде я държат, защото можем да изстреляме ракета „Томахоук“ и да ги взривим, преди да научат половината парола.

Мартин и Хърш се спогледаха, после директорът на ЦРУ се обърна към камерата и каза:

— Уместна забележка.

— Тогава къде мислиш, че я държат? — попита Хърш.

— Това трябва да разбере.

— Като влезеш право в капана им? — попита Хърш.

— Като го обърна, пречупя похитителите и открия мястото.

— Ами ако това място е на стотици или дори хиляди километри?

— Тогава ще поискам да ме закарате там със самолет.

— Чакайте, господа — намеси се Бейн. — Има по-директен път.

Всички погледи се насочиха към него.

— Според мен терористите са помислили за всичко, освен за свръхмодерната ни сателитна технология за шпиониране. Покриваме

Европа и всички държави с престъпни режими с точност до трийсет сантиметра. Ако терористите са извели Моника Фокс от Италия с частен самолет — в момента хората ми проверяват това с местните власти на летището, — тогава би трябвало да можем да разберем накъде са излетели и ако още не са стигнали до вражеско въздушно пространство, да ги засечем и принудим да се приземят.

Тъкър почувства прилив на надежда.

— Само трябва да съгласувам действията ни с Националния център за дешифриране на сателитни изображения и да ги накарам да проследят целия въздушен трафик от Италия. Ако предположим, че са излетели час след отвлечането, ще можем да определим мястото на приземяването им и дори да ги проследим на земята, за да разберем къде са я отвели.

— Но откъде знаете, че не я държат в Италия? Може би либийската следа е само отклоняване на вниманието, нещо, с което да ни ангажират, докато разбият кода с паролата на Моника.

— Инстинкти, сър — отговори Бейн. — На тяхно място щях да се опитам да я отведа колкото е възможно по-далеч от Италия и после спокойно да я пречупя. Може да е в Либия, а може и да не е, но съм сигурен, че не е в Италия или друга страна, където имаме агенти. Последното, което в момента терористите биха допуснали, е на вратата им да похлопат тъпла американски агенти, както направихме в Неапол. Те са напуснали Италия, сър, и според мен по най-бързия начин — по въздуха.

Мартин погледна Хърш, който поклати глава и каза:

— Ще вложим твърде много усилия в ситуация, която по същество е овладяна, стига господин Тъкър да каже паролата. Аз съм против да правим нещо повече, защото може да предизвикаме международна криза, ако стане провал през етапите на проникване и извеждане.

Тъкър изведнъж осъзна защо името на Хърш му се бе сторило познато, когато го чу сутринта.

— Неприятно ми е да повдигам този въпрос, господа, но трябва да обмислим още един фактор.

Хърш въздъхна дълбоко и поклати глава.

— Сега пък какво има, господин Тъкър?

— Притежавам пълно копие на досиетата на Мортимър Фокс, от които ви дойдох извадки. Смятам по един или друг начин да си осигуря съдействието ви за спасяването на моя принципал.

— Не можеш да изнудваш правителството на Съединените щати!
— извика Хърш и размаха заканаелно пръст срещу камерата.

— Ще правя каквото смятам за необходимо. Между другото, господин Хърш, и вие сте в списъка.

Хърш погледна Мартин, после камерата.

— Моля?

— Мортимър Фокс изглежда си е паднал по вас, защото един от най-големите файлове в директорията носи вашето име.

Настъпи мълчание и Тъкър би се закълел, че непроницаемото лице на Рандолф Мартин едва не разцъфна в подигравателна усмивка. Бейн скрита Тъкър под масата. Двамата се бяха питали как ще реагира Хърш, когато чуе това.

— Н-нямам представа за какво...

— Мръсотии, господин Хърш. Много мръсотии... ваши. Говоря за скандални факти, които биха съсипали кариерата и личния ви живот и още утре може да бъдат публикувани на първа страница във „Вашингтон Поуст“.

— Лъжеш! — каза Хърш.

— Мислите ли?

Отново настъпи мълчание, после Хърш изключи звука, за да обсъди въпроса с Мартин.

— Ето каква сделка ще предложи на президента, Брус — след минута каза Мартин. — Ще те закараме до целта, ще изпълним инструкциите ти и после ще те изтеглим, когато поискаш. Като предпазна мярка ще поставим стандартна капсула с отрова в устата ти, в случай че те заловят. Освен това ще се погрижим да ти осигурим сателитно покритие, за да увеличим шансовете ти за успех, както предложи Доналд. В замяна искаме незабавно да ни кажеш твоята половина от паролата за тайния достъп и да ни дадеш джентълменска дума, че няма да публикуваш досиетата в пресата и след завръщането си ще ни ги предадеш.

— Веднага ще ви кажа паролата, сър, но няма да ви дам досиетата, когато се върна.

— Защо? — попита Хърш.

— Какво ще ви попречи да убиете мен и принципала ми, щом предам досиетата, сър? Те ще бъдат застраховката за живота ни, след като спася Моника. Файловете чрез таймер ще бъдат изпратени на пресата, ако лично аз не спра процеса.

— А ако не се върнеш не по наша вина? — попита Хърш, който изведнъж се разтревожи повече за досиетата, отколкото за кодовете за изстрелване. — Мисията е рискована. Тогава какво ще стане?

Тъкър бе помислил и за това, защото знаеше, че изкуственият интелект е настроен на двуседмично броеие.

— Ще кажа на Доналд Бейн как да спре изпращането на досиетата до пресата, но едва след като ме спуснете близо до мястото, посочено от терористите.

— Това не е равносилно на предаване на досиетата, господин Тъкър.

Брус съдържа самодоволната си усмивка.

— Това е най-изгодната сделка, която можете да постигнете. И ако ни оставите на мира, когато се върнем, досиетата никога няма да видят бял свят.

Мартин и Хърш се спогледаха.

— Добре — каза директорът на ЦРУ. — Ще се свържа с теб, след като получа одобрението на президента за тази операция.

— Докато разговаряте с президента, може би ще искате да споменете, че и неговото име е в досиетата — каза Тъкър.

— Господи, Брус! — възкликна Мартин.

— Съжалявам, сър. Не съм ги създал аз.

— Ще се обадя след час.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — рече Тъкър. — Времето на Моника изтича.

СДЕЛКАТА СИ Е СДЕЛКА

Доналд Бейн искаше да вземе Рафаела със себе си, но мястото ѝ наистина не беше там, където отиваха. Той успя да уговори да ѝ бъде оказвана помощ и закрила.

Двамата стояха на пистата на летището в Рим, до стълбата на транспортен реактивен самолет на Американските военновъздушни сили, който щеше да закара Тъкър и Бейн на самолетоносача „Теодор Рузвелт“, в Средиземно море. Оттам военен хеликоптер щеше да вмъкне Тъкър в Либия.

— Най-добре е да останеш — каза Бейн и обхвана с ръце лицето ѝ, спомняйки си прегръдката ѝ от предишната нощ. — Но ти обещавам, че ще се върна.

— Направи го, защото още не съм приключила с теб.

Той извади от куфарчето си кафяв плик и ѝ го даде.

— Какво е това?

— Отвори го.

Тя извади връзка ключове и друг плик.

— За какво са ми тези неща?

— Името на яхтата е „Ил Тропикале“. Дълга е петнайсет метра и в момента е закотвена в пристанището на Неапол. В плика са регистрацията, номерът на мястото в пристанището и чек за Банко ди Рома.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и ръцете ѝ се разтрепериха. Тя разкъса малкия плик и извади чека, който сигурно беше достатъчно щедър не само да я върне в бизнеса, но и да изпрати дъщеря ѝ да специализира медицина в Щатите.

Бейн я подхвана, защото коленете ѝ се подгънаха.

Рафаела пусна всичко, уви ръце около врата му и започна да го целува, прегръща и да шепне в ухото му нещо, което звучеше като „Mio amore“.

„Моя любов?“

Бейн я целуна още веднъж, наведе се, взе ключовете и чека и ѝ ги даде.

— Внимавай да не ги изгубиш. На твое място веднага бих осребрил чека и бих се качил на яхтата.

— О, Дон, знаех, че си свестен човек! Знаех си.

— А сега трябва да тръгвам. Не ходи никъде. Скоро ще се върна.

Усмихна се и се качи по стълбичката. Тъкър седеше до прозореца. Той погледна Бейн озадачено и попита:

— Това ли е жената, за която ми разказа?

Бейн се настани до бившия си колега и кимна.

— Брус, отначало не исках да приема мисията. Чувствах се удобно в Лангли, където смятах да прекарам последните си години на служба и после да се оттегля някъде в западна Вирджиния. Но сега... не знам какво да правя. И през ум не ми е минало, че мога отново да се влюбя.

Тъкър погледна през прозореца.

— Не си единственият.

Бейн сложи ръка на рамото му.

— Ще я намерим. Обещавам.

Тъкър продължи да гледа навън.

— Дано... преди да е станало късно.

67

КОЧИНА

Моника Фокс нямаше представа къде се намира, само знаеше, че терористите я качиха на самолет и пътуването продължи дълго. Макар че въздействието на опиата бе намаляло, когато излетяха от летище „Леонардо да Бинчи“, те завързаха ръцете ѝ зад гърба и сложиха превръзка на очите ѝ, за да не разбере в коя посока се отправят. Никой не говори с нея по време на целия полет. Приземиха се за кратко два пъти, вероятно да заредят с гориво.

Бяха ѝ взели часовника и дрехите и Моника не знаеше колко е часът и колко време са пътували.

Тя се опита да контролира чувствата си, докато седеше гола в ъгъла на килията. Обграждаха я четири стени без прозорци, мръсен под и метална врата. Терористите я бяха подложили на този кошмар, за да я пречупят.

Мъжът, който се представи като Влад, само веднъж поиска да му каже паролата. Това стана веднага щом пристигнаха. Моника отказа.

— Така нещата стават по-интересни — усмихна се Влад.

Тя не отговори.

— Утре по това време не само ще си ми казала паролата, но и ще искаш да имаш деца от мен, само и само да спра да те изтезвам.

Моника не беше сигурна преди колко време се състоя този разговор и започна да се чувства безпомощна, защото нямаше представа къде е, дори дали е ден или нощ. Вероятно това беше част от тактиката им да отслабят волята ѝ, също като унижението да се облекчава на земята.

Тя се чувстваше мръсна, отвратителна и ядосана, че се държат с нея по-лошо, отколкото с животно. Очите ѝ се спряха на пластмасовата купа, която някой бе бутнал през процеп в долната част на металната врата. Вътре имаше нещо, което приличаше на супа, но противната миризма я накара да повърне върху мръсотията около купчината изпражнения в ъгъла.

Поне още не я бяха малтретирали. Не я бяха изнасилили или ударили, само я държаха в тази смрадлива дупка.

Но това можеше да се промени и несигурността, прибавена към обстановката, започваше да ѝ се отразява психически.

„Горе главата! Опитват се да те размекнат, а после ще упражнят натиска, за да им кажеш паролата.“

Моника уви ръце около краката си и допря гръб в ъгъла срещу импровизираната си тоалетна. Никога не се бе чувствала толкова самотна. Беше ѝ студено и кожата и зърната на гърдите ѝ бяха настръхнали.

Във вратата се отвори процепа и две очи се вторачиха в нея.

Моника показа среден пръст и пролуката се затвори.

„Копелета!“

Тя допря лице до коленете си и стисна крака, за да се стопли. Трябваше да издържи. Бе стигнала до извода, че разбиването на кода, след като им каже половината парола, ще бъде много по-лесно, отколкото да минат през всички възможни варианти. Ако Тъкър установеше контакт с ЦРУ, неговата половина от паролата сигурно щеше да помогне на правителството да затвори пиратския вход в програмата и да попречи на друг да я използва.

Очевидно щеше да започне надпревара — ЦРУ щеше да се опитва да премахне тайния вход, а терористите — да проникнат през него.

Колко време щеше да издържи, преди да се пречупи и да проговори. Чувстваше, че може да понесе изолацията известно време, поне докато американското правителство вземе преднина. Но нещо ѝ подсказваше, че затворничеството е само прелюдия към онова, на което щяха да я подложат терористите.

„Най-лошото предстои.“

Колко болка беше в състояние да понесе, и какво щеше да се случи, след като проговори и вече не им е нужна?

„Свършено е с мен.“

Мислите ѝ се насочиха към единствения човек, който държеше на нея — Брус Тъкър, когото беше обикнала. Той ѝ се бе заклел в абсолютна преданост и беше единственият ѝ шанс и надежда да се измъкне жива. Но Моника се съмняваше, че Тъкър ще успее да дойде,

преди копелетата да започнат да ѝ причиняват болка, за каквато не се осмеляваше дори да помисли.

Стомахът ѝ се бунтуваше. Беше много гладна. Не беше яла, откакто двамата с Тъкър се бяха отбили в кафене на път за Ватикана. Трябваше да хапне нещо, за да поддържа силите си, да остане съсредоточена и да даде на Тъкър време да дойде и да я спаси, а на американското правителство — възможност да затвори тайния вход в системата.

Погледът ѝ се плъзна към пластмасовата купа и кафеникавата течност вътре.

Моника се изправи бавно. Тялото ѝ беше схванато от дългото седене на едно място и мръсно. А сега трябваше да използва изцапаните си ръце, за да яде като прасе.

Тя се наведе, взе купата и я помириса, но не можа да определи дали противната миризма идва от течността или от...

„Не мисли за това.“

Тресейки се от студ, Моника поднесе купата към треперещите си устни.

Отпи и се намръщи, но преглътна.

Това беше единствената храна, която вероятно щеше да получи, затова я погълна и стигна до парчетата месо на дъното.

Тогава хвърли купата, отказвайки да повярва на очите си.

„Господи! Не!“

Но беше истина — в купата имаше човешки пръст с нокът.

„Какво са ми дали да ям? Кого са...“

Обзе я ужас в мига, когато прозря истината — пръстът беше... на дете.

„Света Дево!“

Тя залитна назад, спъна се и падна на една страна върху купчината с изпражнения. Изпищя от отвращение, надигна се и седна. Тялото ѝ бе изцапано в тъмнокафяво. Стомахът ѝ се сви в конвулсии.

В същия миг вратата се отвори, но Моника не виждаше нищо, защото очите ѝ бяха замъглени от сълзи, докато повръщаше противната супа от човешко месо.

Изведнъж чу смях.

Обърна се към тях, без да е в състояние да каже нещо, докато те я унижаваха, превиваха се от смях и я обиждаха.

Бяха Влад, азиатката и двама други мъже. Моника престана да повръща и направи немощен опит да възвърне достойнството си, като закри с ръце гърдите и слабините си.

— Виждам, че не харесваш... храната.

— Вървете по дяволите!

— Ти си в ада, но всичко може да свърши веднага, Моника — каза Влад. — Горе има чиста баня, гореща вода, сапун, шампоан и топли дрехи. Кажи ни паролата и как да получим достъп до системата и след малко ще пътуваш към дома си.

Тя се вторачи гневно в тях. Изведнъж я завладя първична сила. Имаше чувството, че я обсебва демон, който я накара предизвикателно да вдигне брадичка и да забрави за окаяното си състояние.

— Махайте се, извратени копелета! Всичките! — извика тя и се сви в ъгъла.

Влад и азиатката влязоха в килията и направиха път на другите двама, които държаха пожарникарски маркуч.

Преди Моника да успее да реагира, силна струя студена вода я блъсна в корема.

Тя отново чу смях. Водата жулеше и израняваше кожата ѝ и я повали по гръб. После струята нахлу във вагината ѝ. Моника изпита желание да умре, за да сложи край на това, защото нямаше нищо по-болезнено от болката между краката ѝ. Негодниците се опитваха да я разкъсат със струята.

Изведнъж водата спря.

Моника успя да се изправи на колене. Гърдите я боляха, а вагината ѝ гореше, сякаш вътре имаше нагорещено желязо. Тя събра крака, тръпнейки от болка. Сълзите ѝ се смесиха с леденостудената вода, която се стичаше по лицето ѝ.

Опитваше се да поеме въздух с широко отворена уста. Ребрата ѝ пламтяха, сякаш бяха издрани с остри стъкла. Имаше чувството, че я бяха стъпкали хиляди коне.

Тя си пожела Брус Тъкър да дойде и да я спаси, да я отведе далеч от безумието и от злото, въплътено в тъмните фигури, които я гледаха, докато се гърчеше като червей. Терористите излязоха и я оставиха сама в нещастията ѝ.

Моника се свлече на пода.

ПРОБЛЕМЪТ СЕВЕРНА КОРЕЯ

Рандолф Мартин седеше на масата срещу Джеф Хърш в залата за конференции в Националния център за дешифриране на сателитни изображения във Вашингтон.

Уморен и ядосан, Мартин полагаше усилия да следи логиката на анализатора от центъра, който им показваше снимки от наблюдения. Тъкър и Бейн бяха на борда на самолетоносача „Теодор Рузвелт“ в Средиземно море и чакаха потвърждение от центъра за мястото, за да извършат тайно проникване.

— Това е проследеният самолет — каза анализаторът, млад мъж на двайсет и няколко години с обръсната глава и козя брадичка, облечен в широк панталон и ръчно плетен пуловер. Той посочи с лазерната показалка тъмно петно на сателитна снимка на северна Либия. — Влязъл е в либийското въздушно пространство преди около двайсет часа и се е приземил край Триполи.

— Това изглежда е мястото от бележката — отбеляза Мартин. Беше махнал сакото и вратовръзката си и бе навил ръкавите на ризата си.

— И какво ще стане сега? — попита Хърш, който беше облечен безупречно.

Анализаторът натисна бутон на дистанционното и на екрана се появи друго изображение — снимка в едър план на летище.

— Ето го същия самолет. — Следващият фотос беше на трима мъже, които слизаха от самолета. — Другите са останали на борда, докато зареждат с гориво.

По-нататък серия от снимки показва как самолетът се движи по пистата и излита.

— Моника не е слязла от самолета? — попита Хърш.

— Точно така — отговори анализаторът. — Само тримата мъже.

— Онези, които ще зложат капан на Тъкър — отбеляза Мартин, протегна ръка към каната с вода, напълни чаша и отпи. — Къде е

отишъл самолетът?

През следващите пет минути анализаторът им показва снимки, проследяващи полета на самолета в Азия, където бе спрял още два пъти, за да зареди с гориво, после през Северна Корея до приземяването на малко летище в крайбрежния град Хеджу, на стотина километра южно от столицата Пхенян. Сетне терористите бяха отишли в нещо като военен лагер на изток от Хеджу, в планината Молак, където бяха останали. Мястото се намираше на около дваайсет и пет километра от демилитаризираната зона.

Мартин и Хърш изучаваха половин час снимките на лагера и на голямата сграда до него — вероятно резиденция на високопоставен държавен служител.

— Северна Корея. Господи! — каза Хърш.

Мартин помоли анализатора да ги остави сами. Фактът, че Северна Корея може да стои в дъното на тази история, добави ново измерение на сложност в съществуващия проблем.

— И ти ли мислиш същото като мен? — попита Хърш.

— Едно е сигурно. Този инцидент, престрелката в демилитаризираната зона преди месец и разполагането на войски са знаци, че Северна Корея рухва.

Хърш кимна.

— Така изглежда.

След нахлуването в демилитаризираната зона преди месец разузнавателната общност работеше денонощно, за да обясни действията на севернокорейците. Накрая всички анализи доведоха до един извод — президентът Ким Чен Ир реагираше на вътрешното напрежение, създадено от безсилното правителство. Съединените щати вече знаеха, че милиони севернокорейци са умрели от глад заради резкия спад в селскостопанското производство — резултат от години на лошо земеделско планиране и бедствия от наводнения и суши. Хранителните запаси бяха толкова оскъдни, че дори за военните, които консумираха значителна част от производството на страната, вече не достигаше храна.

Мартин стана и скръсти ръце.

— Мисля, че Ким Чен Ир е финансирал терористите в усилие да спечели надмощие над враговете си. „Файървол“ би била

съкрушително оръжие в ръцете му, макар и за няколко дни. Нужно му е само това, за да нападне полуострова.

— Смяташ, че Северна Корея ще атакува, ако има контрол над „Файъруол“? Мислех, че ще я използват само за да разкрият агентите, които сме инфилтрирали в страната, и вероятно да проследяват операциите ни. Ким Чен Ир не е толкова луд, че да направи нещо по-сериозно, нали?

— Но беше достатъчно отчаян, за да заповяда на войските си да навлязат в демилитаризираната зона.

— Това беше детска игра. Нищо друго, освен закачка. Съмнявам се дали сериозно планира мащабна инвазия.

— Не знам, Джеф. Много зависи от това как тълкува положението в страната си. Но едно нещо е сигурно — той ще направи всичко възможно да контролира армията си от милион и двеста хиляди души, голяма част от които вече е разположил по границата. Армията е всичко, което му е останало, единственото оръжие срещу народа му и света. Мисля, че е достатъчно луд, за да нанесе удар на Южна Корея, ако блокира „Файъруол“ и ни отнеме възможността да координираме съответна контраатака.

— Чакай малко. И без сателитите за комуникации ние си оставаме силен враг. Наистина ли Чен Ир има шанс срещу обединените ни сили? Имам чувството, че ще го смажем и този удар ще му коства поста.

— Така говореха и за Саддам Хюсеин. А той не само че оцеля след войната в Залива, но и остана начело на страната си, за разлика от всичките си стари противници, включително президентите Буш и Клинтън. Севернокорейците са изучили внимателно войната в Персийския залив. Страховитите им артилерийски части и огромната войска ще постигнат повсеместно унищожение на Корейския полуостров, преди да успеем да ги спрем, особено ако „Файъруол“ е изключена през критичните първи дни на атаката. Убеден съм, че по-късно ще го принудим да отстъпи на север, както стана със Саддам Хюсеин, но дотогава злото ще бъде сторено. Не забравяй, че Сеул е на по-малко от петдесет километра от границата. Но още по-страшното е, че Чен Ир може да реши да изстреля някои от собствените ни ракети, за да отвлече вниманието, докато нахлува в Южна Корея.

— Да изстреля нашите... Не би посмял...

Мартин повдигна вежди.

— Зависи колко е отчаян.

— Но това би предизвикало...

— Армагедон? Разбира се. Какво има да губи? Страната му тъне в разруха. В болното си съзнание той дори може да види това като начин да изравни силите и да вземе надмощие над враговете си.

— Мисля, че е време да уведомим президента.

— А Тъкър? — попита Мартин.

— Какво за Тъкър?

— Трябва да го пренасочим към Корея.

Хърш поклати глава.

— Проблемът се разрасна отвъд него и... приятелката му.

— Напротив, Джеф. Целият проблем е свързан с Тъкър и Моника Фокс. Те знаят паролата, която е същината на проблема. Пък и сега той има невероятно предимство.

— Какво?

— Терористите няма да го очакват.

Хърш имаше още много да учи в тази професия.

— Разбирам. Елементът на изненадата.

— Да. Ако успее да проникне там и да я спаси, проблемите ни ще свършат.

— А ако го заловят?

— Тогава ще глътне капсулата с цианид и нещата няма да са по-зле, отколкото сега.

Двамата погледнаха сателитните снимки на лагера.

— Какво знаем за това място? — попита Мартин.

Хърш сви рамене, натисна копче на вътрешния телефон и повика анализатора.

Младият мъж с козята брадичка се появи веднага.

— Господа, мога ли да помогна с нещо?

— Какво представлява лагерът? — попита Хърш.

— Не съм сигурен, сър, но ще доведе човек, който може би знае.

Анализаторът излезе и минута по-късно се върна с Джеръм Хол, стар служител в центъра. Мартин го познаваше от ЦРУ, когато и двамата работеха при Уилям Уебстър. Хол беше едър чернокож мъж с прошарени коси и очила с дебели стъкла — вероятно от безбройните часове виждане в сателитни снимки. Преди месец Мартин и Хърш бяха

работили с Хол по време на нахлуването в демилитаризираната зона, изучавайки информацията от сателитите, преди да докладват на президента.

— Хей, Ранди, Джеф. Как сте, момчета?

— Били сме и по-добре — отговори Мартин и посочи снимката на екрана. — Знаеш ли какво е това място?

Хол намести очилата си, приближи се до екрана и присви очи.

— Някакъв военен лагер... Чакайте малко, сетих се. Това е един от комуникационните им центрове между столицата и войската на границата. Посочихме го на Пентагона като потенциална мишена за пръв удар, за да блокираме комуникациите им.

Мартин въздъхна тежко.

— Да, има логика.

— В кое? — попита Хол.

Мартин отново помоли анализатора да излезе от стаята, после накратко обясни на Хол какво е положението с Тъкър и Фокс.

Хол разгледа сателитните снимки, като увеличи фрагменти от тях.

— Изглежда Моника Фокс не е отведена в самия бункер за комуникации. — Хол използва лазерната показалка и освети бетонна сграда в края на оградената площ, сетне плъзна червената точка към къщата в другия край. — А ето тук. Това прилича на къща за гости. Поляната с антени и сателитни чинии я отделя от бункера.

— Мястото изглежда добре охранявано — отбеляза Хърш.

— Бункерът със сигурност — потвърди Хол и премести там червената точка. Бързото преброяване показва, че в лагера има най-малко четиридесет души и още няколко до къщата.

— Какво е онова там? — попита Мартин и посочи друга поляна на шест километра южно от мишената.

— Лагер за бежанци — усмихна се Хол. — Мисля, че е на УНИЦЕФ.

— Защо е толкова близо до демилитаризираната зона? — попита Хърш.

— Не знам, но се появи там скоро, всъщност точно преди да започнат проблемите миналия месец.

— Какви са бежанците?

— Предимно деца и доброволците, които се грижат за тях. Както вече ви казах, бункерът е обозначен като първостепенна мишена. Но Белият дом го понижи в МКС.

— МКС?

— Мишена в краен случай. Корейците научиха важен урок от войната в Персийския залив — стойността на човешкия щит. Явно войниците отвличат деца от лагера на УНИЦЕФ и ги използват като човешки щит, като ги оковават във вериги пред бункера за комуникации. Затова от Белия дом решиха да не го унищожават с ракета „Томахоук“.

— Време е да уведомим президента — повтори Хърш.

Мартин кимна, докато разглеждаше сателитните снимки и се питаше защо УНИЦЕФ са финансирали лагер за бежанци толкова близо до границата.

ДОБРОВОЛКАТА

Джоун Акман се събуди от далечни изстрели. Сирачетата в палатките се разпищяха.

Още сънена, тя седна на сламената рогозка. Учуди се, че се беше събудила от някакви звуци. Джоун не бе спала две денонощия, откакто пристигна последната група бежанци — петдесет изнемощели деца от север, оцелели от кошмарния глад, който вече бе отнел живота на два милиона души в тоталитарната държава. За съжаление, както вече се бе случвало много пъти, не всички недохранени хлапета бяха оцелели по време на пътуването — някои от тях бяха умрели въпреки опитите да заситят мършавите им тела с храна и антибиотици.

Белите ѝ дробове се изпълниха с мириса на разложение и смърт, надвиснал над лагера като зла поличба — постоянно напомняне за импровизирания крематориум на открито, използван, за да се предотврати разпространение на болестите. Мъртвите бяха много, а гробовете малко и труповете се разлагаха от топлината.

Джоун метна тънък халат на кокалестите си рамене, нахлузи сандали и къси джинсови панталони, които увиснаха на кльощавото ѝ тяло, и тръгна към изхода.

Небето преди зазоряване над Северна Корея се сливаше с тъмните води на залива Кионги отвъд назъбените скали, които бяха източният край на лагера на УНИЦЕФ. Хладният бриз я блъсна в лицето и разроши дългите ѝ побелели коси.

Джоун уморено огледа редиците от палатки и чакълена пътека, която лъкатушеше около лагера и изчезваше към скалистите хълмове на юг, откъдето прокънтяха изстрелите. Погледът ѝ се спря на добре осветената демилитаризирана зона, ничията земя, разделяща Северна и Южна Корея.

По всяка вероятност комунистите отново нарушаваха примирието, навлизаха в Южна Корея и стреляха с пушки, както бяха направили преди месец, прогонвайки мнозина от местните

доброволци. Но тя бе отказала да изостави децата, за разлика от десетината други работници на УНИЦЕФ от Съединените щати и Европа. Един по един те напуснаха лагера, когато положението се влоши и непрекъснато намаляващите запаси налагаха възрастните да се хранят само веднъж на ден, за да има какво да ядат изнемощелите деца. Много от колегите ѝ не издържах на месеците принудителни пости и се предадоха пред потребността да ядат повече от дневната дажба — чаша ориз, няколко хапки сухо говеждо и витамини. Те заминаваха към границата, стискайки в хилавите си ръце документите, които щяха да им позволят да преминат в Южна Корея. А след това не можеха да се върнат без входни визи, за които понякога се чакаше месеци.

Но Джоун издържа не само защото тялото ѝ се бе приспособило да функционира с много по-малко храна от необходимото, но и защото знаеше, че без нея лагерът за бежанци ще бъде закрит и ще бъде спряна помощта, която УНИЦЕФ оказваше в това кътче на Северна Корея. Тя трябваше да отстоява каузата, така както бе правила много пъти в други части на света — Централна Америка, Босна, Сомалия, Заир, Хаити — имена на картата, които в съзнанието на петдесет и пет годишната доброволка извикваха образи на изнемощели деца с подути от паразити коремни, мухи, които тормозят умиращи бебета, и смрад на горяща плът от крематориумите на открито.

В далечината прозвучаха сирени, отекнаха още няколко изстрела, после отново настъпи тишина. Само сираците продължаваха да плачат.

Корейските доброволци се втурнаха към палатките, за да успокоят децата. Джоун се присъедини към тях, стигна до най-близката палатка, грабна газената лампа, окачена на дървото пред входа, отметна встрани брезента и влезе. Мъждукащият пламък освети две редици рогозки, на които лежах десетина деца на възраст между шест и десет години. Три момичета пищяха и ококорените им очи трескаво оглеждаха тъмната палатка. В ъгъла се бяха сгушили още няколко деца и плачеха, а в сънените им очи се четеше неописуем ужас.

Джоун се опита да запази хладнокръвие. Някои от тези деца бяха станали свидетели на канибализъм вследствие на дълго гладуване. Две момичета бяха видели как родителите им убиват братчето им след седмици глад. Местните полицаи ги бяха застреляли пред дома им и

бяха изпратили децата в сиропиталище. Момиченцата напомняха на Джоун за нея и сестра ѝ, които бяха израснали в приют, след като родителите им бяха починали при катастрофа.

— Успокойте се — каза тя на корейски, който бе научила през двете години, докато работеше за УНИЦЕФ в региона. По време на трийсетгодишната си работа в тази организация за помощ Джоун бе научила и испански, босненски и различни африкански езици. — Изстрелите се чува отдалеч. В безопасност сме.

Думите ѝ не подействаха. Децата продължиха да плачат.

Тя реши да изпее песничката, на която учеше всички деца в занятията по английски език. Допря длани, наложи си да се усмихне и запя:

— Ако си щастлив и го знаеш, плесни с ръце.

Плесна два пъти с ръце.

— Ако си щастлив и го знаеш, плесни с ръце.

Джоун отново плесна с ръце. Едно от момиченцата се усмихна и се присъедини към нея.

— Ако си щастлив и го знаеш, лицето ти ще го покаже.

И момиченцето плесна с ръце, но никой друг не го последва.

Бяха толкова уплашени, че не им се пееше. Джоун реши да извади безотказното си оръжие.

— Чакайте малко — каза тя, втурна се навън, отиде в палатката си, грабна едно от пликчетата с бонбони, които бе получила предишната седмица, и се върна при децата.

Джоун използваше бонбоните не само за да успокоява децата, но и като източник на въглехидрати. Номерът бе успял преди петдесет години в едно сиропиталище в Лондон и трябваше да има ефект и сега. Всеки път се учудваше на готовността на децата да направят всичко, за да получат бонбон.

— Заповядайте — каза Джоун и седна в средата на палатката. — Вземете си.

Трите момиченца спряха да плачат и се вторачиха в шареното пликче на земята. Децата в ъгъла също престанаха да хлипат.

— Елате — каза тя и им махна, после разопакова бонбон, сложи го в устата си и затвори очи. — Ммм! Вкусно!

Малчуганите се спогледаха, облизаха устни и посочиха бонбоните.

— Искам всички да си легнете. Тогава всеки ще получи бонбон.
Децата се подчиниха и насядаха по рогозките си, а Джоун разпредели бонбоните.

— Изяждате ги и си лягате, нали?

Децата кимнаха едновременно. Погледите им бяха приковани в пликчето.

— Ако до закуска не чуя шум, ще получите още.

Джоун излезе от палатката и се запита дали щеше да върши работата си добре без това крайно необходимо помощно средство.

Тя окачи газената лампа пред палатката на децата, погледна към демилитаризираната зона и се намръщи.

Севернокорейците продължаваха да правят нощни учения и използваха тежка артилерия и танкове, които разпръскваха облаци от прахоляк към осеяното със звезди небе.

И тогава чу викове и размяна на гневни думи откъм голямата палатка с провизии в средата на лагера.

Тя хукна покрай доброволците, мина край резервоарите с вода, тоалетните и голямата палатка, която ѝ служеше за класна стая, и забеляза три военни джипа, камион и четирима войници, охраняващи превозните средства. Светлокафявите им униформи контрастираха на широките им черни колани, ботуши и каски.

— Какво става? — извика Джоун. — Къде е командирът ви?

Пазачите насочиха оръжията си към нея. От палатката излезе млад офицер, следван от десетина войници, които носеха чували с ориз.

— Провизиите се конфискуват от народната армия! — извика офицерът и размаха пистолет.

Един от доброволците, севернокореец на годините на Джоун, чието семейство бе измряло от глад, се приближи до войниците.

Джоун протегна съсухрената си ръка към него и прошепна:

— Аз ще се оправя с тях, Хън. Теб ще те убият, но мен няма да се осмелят да докоснат.

Джоун знаеше, че както в Сомалия и в Босна, нейният дипломатически имунитет вероятно не означава много. Но тя имаше по-голям шанс от местните жители. Войниците едва ли биха я наранили, защото Джоун беше единствената причина лагерът за

бежанци още да съществува. А това означаваше, че потокът от чуждестранни помощи няма да спре.

Хън Ил Су погледна въоръжените войници и бавно отстъпи.

— Това е за децата! — извика Джоун, като в същия миг позна офицера — полковник Сонг Дае Мион, когото преди месец бе хванала в опит да отвлече четиринайсетгодишно момиче.

Войниците бяха от севернокорейската редовна войска и охраняваха голяма сграда на няколко километра на запад в планинската верига Молак.

— Зверове! — изкрещя Джоун. — Вие сте глутница зверове!

Въоръжените пазачи я хванаха и я задържаха, докато другите товареха храната в камиона. Мион се качи до шофьора в единия джип и намигна.

— Благодаря за гостоприемството. Утре ще минем да вземем някоя девственица.

Джоун присви очи от гняв.

— Стой далеч от децата ми!

Слабото му лице се изкриви в усмивка, разкривайки пожълтели зъби. Полковникът посочи демилитаризираната зона.

— Времената се менят. Скоро империалистите на юг ще бъдат принудени да върнат земята, която преди половин век откраднаха от корейския народ.

— Защо ви е? За да я превърнете в лагер на смъртта като този?

Усмивката му замръзна.

— Страхотни войници сте, няма що! Да крадете от деца! — Джоун се изплю към джипа. — Махайте се от очите ми!

Мион посегна към оръжието си, но не го извади, а се вторачи гневно в нея. Тя го гледаше със същото предизвикателно изражение, с което в Сомалия бе спасила десетина деца от група въоръжени главорези.

Мион направи знак на шофьора да тръгва. Военният конвой потегли. Фаровете прорязаха прахоляка, разпръскван от гумите. Корейските доброволци с мълчаливо примирение се заловиха със задачите си.

Джоун не помръдна. Очите ѝ бяха приковани в здрача. Тя се питаше какво я бе довело в това затънтено място, при този гинещ народ, където войници крадяха от устата на гладуващи деца и гладът

тласкаше хората към канибализъм, безумие и в крайна сметка към ръба на адска пропаст. Около нея всеки ден умираха деца. Медицинските запаси намаляваха с увеличаването на бежанците в лагера.

Тя си бе задавала този въпрос милион пъти, докато стоеше под небето сред някой изтерзан народ, носеше кофи с вода в Никарагуа, за да предотврати разпространението на холера сред децата, държеше в ръцете си заразено бебе в Заир, чиято майка умираше от СПИН, помагаше на лошо екипираните лекари да ампутират ръцете на петгодишно момченце в Афганистан, което бе взело руска мина, и утешаваше сираци в Босна след сръбска атака с миномети.

Джоун стисна в юмруци кокалестите си пръсти, когато войниците се скриха зад завоя на черния път. Отговорът неизменно беше един и същ. Правеше го заради децата и както винаги, правителствата на западащите страни продължаваха да отричат фактите, защото се срамуваха да признаят публично провала на администрациите си. Цената бяха стотици хиляди невинни жертви. Преди три дни последният кораб с провизии на УНИЦЕФ бе принуден да се върне заради обвинение в шпионаж.

Шпионаж!

На борда нямаше нищо друго, освен ориз, консерви и медицински материали, дарени от благотворителни организации в Съединените щати. Правителството в Пхенян предпочиташе да умори от глад децата, отколкото да признае публично катастрофата, до която десетилетията комунизъм бяха довели Северна Корея и народът живееше в ярък контраст с икономически силния си южен брат.

В ръцете на един от доброволците плачеше тригодишно момиченце. Джоун погледна подутия му от паразити корем — същия като на много други деца, които бяха пристигнали с надежда за живот, а свършваха като гориво за крематориумите.

— Това е извратено, Хън — каза тя.

— А в останалата част от страната положението е още по-лошо — отговори кореецът. — На север има канибализъм. Хора ядат хора, защото няма храна.

Джоун се вторачи в набръчканото лице на ниския и набит кореец. Вече бе чувала слухове, но не вярваше, докато не започнаха да пристигат деца без крайници. Отначало Джоун помисли, че са станали

жертва на противопехотни мини, но после осъзна истината. Крайниците им бяха отрязани от гладни северняци.

В онзи ден тя не спря да повръща.

Джоун бавно се обърна и влезе в палатката си. Кръвта във вените ѝ кипеше, челото ѝ пламтеше от чувство на безсилие. Гладът можеше да бъде облекчен само ако твърдоглавите управници в Пхенян отново разрешат помощите от чужбина да влизат безпрепятствено в страната, както стана преди година, след наводненията. Но тогава бе засегнат самият Пхенян, а и военните бяха гладни.

Далечният тътен продължаваше. Активността на север от демилитаризираната зона се засилваше, докато над скалите на изток проблясваха пурпурни и оранжеви лъчи и обливаха ничията земя в бледи оттенъци.

Джоун огледа демилитаризираната зона с бинокъл, забравен предишния месец от един войник. На тясното пространство бяха разположени стотици хиляди севернокорейски войници.

Тя внимателно разгледа територията от морето до голямото струпване на войски на запад, които се срещаха с дългите и широки пехотни колони, идващи от север, и изчезваха към планинската верига Молак.

Джоун остави бинокъла. През годините, прекарани там, тя се бе разхождала няколко пъти в планината с джипа си, който използваше рядко, за да пести гориво. Ако се наложеше, щеше да натовари палатките, провизиите и децата и да ги отведе оттатък планината. В задната част на лагера имаше автобус. Резервоарът му беше пълен, а зад палатката ѝ имаше ръждясал контейнер с още четиристотин и петдесет литра — достатъчно, за да направи няколко тура и да извози всички.

Джоун веднага започна да издава заповеди на доброволците. Лагерът трябваше да бъде подготвен за незабавна евакуация. Децата трябваше да бъдат защитени... по някакъв начин.

ЗАВРЪЩАНЕТО НА БОЕЦА

Брус Тъкър седеше в задната част на „Команч RAH-66C“ — удължения нов смъртоносен, щурмови хеликоптер на американската армия. Кабината беше за шестима войници, които се качваха на борда през големи странични врати. На пода бяха завинтени две картечници петдесети калибър.

Въпреки лекото чувство за гадене, предизвикано от резките промени във височината, докато хеликоптерът следваше релефа на планинския терен, Тъкър бе съсредоточил вниманието си върху спасителната операция. Успехът зависеше изцяло от него. Хърш, Мартин и президентът изглежда се бяха срещнали и бяха решили да ограничат участието си, като само го спуснат на мястото и после го вземат. Тъкър нямаше да бъде придружен от сили на специалните части или на морската пехота. Мартин бе нарекъл мисията самоубийствена. Най-големите умове във Вашингтон стигнаха до извода, че не е необходимо да изпращат войски и да рискуват да обявят присъствието си на севернокорейците, ако „Файървол“ бъде обезопасена за няколко дни. Бяха се споразумели да го подкрепят в замяна на половината от паролата, както и заради досиетата на Фокс, макар че не го признаваха.

Тъкър не пътуваше сам. Доналд Бейн беше с него, откакто бяха напуснали Италия на борда на военния самолет. На самолетоносача „Теодор Рузвелт“ получиха съобщение, че самолетът на терористите се е приземил в околностите на Триполи в Либия, но там бяха слезли само трима мъже. После самолетът бе прелетял до затънтено летище в Северна Корея, преди американските сили да го прихванат.

Бейн и Тъкър се прехвърлиха на друг транспортен самолет, който ги закара до Сеул — в момента вероятно една от най-горещите точки на планетата. Бяха прекарали два часа в стая за инструкции, където представител на военните очерта най-безопасния маршрут за проникване. Тъкър леко се изненада от напрежението в американската

база, но това беше разбираемо — на по-малко от трийсет километра бяха струпани стотици хиляди вражески войници.

Той взе екипировка, подходяща за война в джунглата, после с Бейн се качиха на хеликоптера „Команч“, който през нощта проникна над територията на Северна Корея. Бейн нямаше да влезе в джунглата заедно с Тъкър. Застаряващият агент не притежаваше необходимата подготовка и екипировка. Той щеше да лети обратно за Сеул и да подготви връщането на Тъкър и Моника.

Освен маскировъчни дрехи с множество джобове, ботуши, противоударен и водонепроницаем дигитален часовник „Касио“ и камуфлажен крем, военните го снабдиха и с различни видове екипировка за оцеляване и защита, картечен пистолет „Хеклер и Кох“, пистолет „Зиг 220“, късо мачете, ловджийски нож, малък компас, преносимо навигационно устройство, високоенергийни блокчета и медицински комплект за първа помощ — превързочни материали, морфин и хирургични инструменти. За свързка му дадоха радиопредавател „Моторола“, чийто обхват беше само трийсет километра. Тъкър щеше да го използва едва през финалната фаза на операцията, за да насочи екипажа на хеликоптера към мястото, където се намира.

Върху камуфлажното облекло носеше боен елек, зареден с достатъчно резервни патрони за автомата и пистолета, няколко димни гранати, петстотинмилилитрово пликче с рингеров разтвор, таблетки за пречистване на вода и две сигнални ракети, с които да маркира зоната на приземяване през нощта. Тъкър трябваше да внимава, като използва радиопредавателя, за да не издаде позицията си на врага, в случай че севернокорейците засекаат честотата. В голямата раница на гърба си той носеше прибор за нощно виждане, два килограма и половина пластичен експлозив С4, сто и петдесет метра детонационен кабел, два детонатора с дистанционно управление, чувствителни на натиск детонатори, въдичарска корда за спъване, четири противопехотни мини и втори комплект камуфлажно облекло и ботуши за Моника.

Тъкър пое дълбоко въздух и се запита дали още притежава необходимите умения, за да се промъкне крадешком през гъста джунгла, да изпълни мисията спасяване на заложник от добре охраняван лагер, да отвлече вниманието на врага с експлозиви, да

избяга и накрая да се добере до място, откъдето да го вземат, преди врагът да го е настигнал.

„Скоро ще разбере.“

Доналд Бейн седеше в отсрещната страна на тясната кабина. Дватама имаха слушалки и микрофони, с които поддържаха връзка помежду си и с пилота.

Въпреки че моторът на „Команч“ работеше тихо, вибрациите стряскаха Тъкър и навяваха спомени отпреди две десетилетия, когато врагът беше ясно определен, имаше кой да прикрива тила му, а изпълняването на заповедите беше единственото, което му бе необходимо, за да остане жив.

Хеликоптерът следваше неравния терен и летеше съвсем ниско, за да не бъде засечен от радар. Тъкър щеше да се приземи на три километра южно от целта — достатъчно близо, за да стигне за няколко часа и достатъчно далеч, за да не го усети врагът, който със сигурност не го очакваше. Незабележимото придвижване беше от първостепенно значение, за да не се привлече вниманието на войските в северната част на демилитаризираната зона, намираща се на по-малко от трийсет километра. Но технологиите бяха на негова страна. „Команч“ беше четири пъти по-трудно забележим нощем и шест пъти по-тих от щурмовия хеликоптер „Апачи“.

— Две минути до демилитаризираната зона! — съобщи пилотът по интеркома.

Тъкър сложи на лицето си маска, която да го предпазва от клоните в гъстата джунгла.

— Ще бъдем на един час път — каза Бейн, стана и отключи страничната врата. — Обаждаш се и веднага пристигаме, приятелю. По всяко време и където и да си.

Тъкър също се изправи. Трийсет и петте килограма екипировка изведнъж му натежаха, засилиха болката в ребрата и го накараха за миг да се усъмни в успеха, но веднага си представи лицето на Моника. Бейн отвори вратата и в кабината нахлу вятър. Хеликоптерът спря и увисна на няколко метра над върховете на дърветата.

— Успех! — каза Бейн и го потупа по рамото.

— Връщам се веднага — с пресилена увереност отговори Тъкър и скочи в мрака. Стомахът му се сви от рязкото спускане.

Намали скоростта, преди краката му да стигнат до балдахина от листа. После изчезна сред дърветата, но вече се спускаше по-бавно и контролируемо.

След трийсет секунди краката му стъпиха на твърда земя. Той освободи въжето, активира преподавателя, каза „Готово“ и го изключи.

Въжето се стрелна към небето, хеликоптерът се насочи към базата и тихото му бръмчене постепенно заглъхна в нощта. Тъкър чуваше само дишането си, примесено с цвърченето и жуженето на насекомите.

Той махна маската от лицето си и си сложи прибора за нощно виждане, който превърна мрака в палитра от тъмнозелени нюанси. Военният модел беше много по-добър от търговския, който си бе купил в Капри. Както и очакваше, Тъкър нямаше представа къде се намира. Само забеляза, че се е приземил в море от папрати, чийто листа стърчаха във всички посоки.

„Е, сам си го изпроси. Оправяй се.“

Той включи навигационното устройство и след трийсетина секунди видя местоположението си. Целта се намираше на три километра нагоре в планината. Тъкър съзнаваше, че ще подложи тялото си на сериозно напрежение, затова си бе наложил да спи през по-голямата част от десетчасовия полет — с помощта на хапчета — и да изяде няколко енергийни блокчета, за да се зареди със сили.

Целта му беше да стигне до лагера, да спаси Моника и да слезе от планината преди зазоряване. Дотогава имаше осем часа.

„Тръгвай.“

Тъкър огледа още веднъж околността и тръгна към принципала си, като се молеше наум да стигне навреме.

МАШИНАТА

Силното главоболие я събуди. Пронизваше слепоочията ѝ с безмилостен ритъм в унисон с ударите на сърцето.

Моника Фокс се опита да помръдне, но не можа. Нещо я беше приковало към неравна твърда повърхност, като я ограничаваше само в хоризонтално положение. Дори главата ѝ беше неподвижна и стегната с ремък, който притискаше слепоочията ѝ и засилваше главоболието.

Тя се помъчи да раздвижи краката си, но усети, че има ремъци и на глезените, и на бедрата. Кръстът и китките ѝ също бяха стегнати с ремъци.

Моника отвори очи, но я заслепи ярка светлина и тя ги присви, докато се приспособяват.

„Къде съм?“

Таванът не беше бетонен, а бял. Там бръмчаха две флуоресцентни лампи, едната от които досадно примигваше.

„Преместили са ме.“

Но не я бяха измили. Моника долови миризмата на мръсотия и отново изпита усещане за гадене. Стомахът ѝ къркореше и тя се чувстваше безпомощна. Не беше яла отдавна и вероятно това беше отчасти причината за главоболието. Гениталиите ѝ пламтяха, сякаш бяха запалени. Водната струя ги бе протрила и урината ѝ пареше. Гръдният кош също я болеше и Моника едва си поемаше въздух.

Чу се изскърцване на врата. Някой влезе в стаята и се приближи до нея.

Влад.

— Виж ти, нашата принцеса се е събудила. Липсвах ли ти?

Моника не отговори и затвори очи. Той сложи ръце върху гърдите ѝ. Тя опита да се абстрахира от всичко това — от голото си изранено тяло и от животинския му допир. Влад хвана зърната на гърдите ѝ и Моника стисна зъби от отвращение и гняв.

— Наистина си красива жена, Моника Фокс.

Ръката му се плъзна към корема и стигна до окосмения триъгълник между бедрата ѝ. Моника стегна мускули и изохка от болка, докато Влад натискаше изранените ѝ гениталии.

— Да — каза той, наведе се и я целуна по бузата. — Ще се опознаем много добре.

— О, Господи! — промълви тя. — Моля те, недей.

— Нали не искаш да си твърде суха? Предложението ми още е в сила, Моника. Казваш ми своята част от паролата и как да получа достъп до системата и аз те качвам на първия самолет за родината ти. Утре по това време може да си в Калифорния, да си получиш наследството и да станеш една от най-богатите жени в света, след като татенцето е мъртво.

Моника ясно си спомни напътствията на баща си въпреки унижението, физическото, психическото и сексуалното малтретиране. Баща ѝ би се съпротивлявал ожесточено. Той би погледнал врага в очите и би използвал всяко оръжие от арсенала си, за да го победи, да надделее и да спечели. Влад можеше да вземе дрехите, храната и водата ѝ. Можеше да се опита да я унизи, да я накара да пълзи към изпражненията си и да ѝ се подиграва, но не можеше да ѝ отнеме духа, волята и решителността да се бори.

Изпълнена със сила, каквато не подозираше, че притежава, Моника се вторачи в очите на врага и каза:

— Иди си го начукай, копеле! Огледай ме добре, защото това е единственият ти шанс някога да ме докоснеш.

Усмивката на Влад изчезна. Той я погледна гневно и Моника съжали, че не си е държала устата затворена. Но нямаше избор. Трябваше да се съпротивлява, за да не му позволи да я пречупи. Тя знаеше, че Тъкър ще дойде. Усещането бе толкова силно, колкото болката от ремъците, които я приковаваха към масата.

— Държиш се твърде дръзко за човек, който няма възможности за избор и надежда, скъпа моя Моника. За твоя информация, ти се намиращ във военен лагер в далечна планинска верига в Северна Корея и никой не може да ти помогне. Никой няма да дойде да те спаси, пък и никой не знае къде си. А дори да знаят, американците никога не биха рискували да извършат спасителна операция при сегашния военен и политически климат в региона. Съдействай ни и имаш думата ми, че ще бъдеш свободна.

— Върви по дяволите!

Влад повдигна вежди в недоумение и разкопча ремъка, който държеше главата ѝ към масата.

— В такъв случай не искам да пропусна представлението — усмихна се той и посочи някакъв уред с жици и скали на масата до нея. Моника надигна глава и видя, че краката ѝ са разтворени и завързани за метални халки — нещо като гинекологичен стол.

Отпусна глава на масата.

Северна Корея? Лъжеше ли я този мръсник? Или наистина я бяха закарали чак там? За миг Моника се запита какво ли са ѝ направили, докато е била в безсъзнание, но прогони тази мисъл. Тя се обърна към Влад и странната му машина, наподобяваща старомоден генератор на електричество. Моника забеляза, че в стаята има още един човек — азиатката, която бе шофирала микробуса. Облечена в черно, тя беше скръстила ръце и стоеше до единствения прозорец в помещението. Черните ѝ като небето навън очи безразлично наблюдаваха Моника. Явно отегчена, жената се прозя.

— Тази машина — с благоговение каза Влад — ще ти помогне да... опресниш паметта си.

Той взе две дълги жици, излизащи от едната страна. Червената завършваше с обикновена щипка, а синята бе свързана с метален цилиндър с диаметър два-три сантиметра и дълъг трийсетина сантиметра.

Влад облиза върха на пръста си и навлажни зърното на дясната гърда на Моника.

— Работи най-добре, когато връзката е мокра — ухили се той, после щракна щипката на зърното ѝ.

Моника потрепери и усмивката му стана по-широка. Стомахът ѝ се сви от страх, когато Влад намаза с гел цилиндъра и тя се досети къде ще го пъкне.

„Мили Боже!“

— Кога за последен път използва вибратор, Моника?

Влад разтвори срамните ѝ устни, намери с пръсти отвора на вагината и пъкна вътре металния цилиндър.

Моника изохка два пъти и потрепери, докато студеният предмет навлизаше в тялото ѝ. Мускулите ѝ се свиха, опитвайки се да го изхвърлят, но Влад го пъкна по-навътре.

Тя извика и едва не се задави от болка.

— Тихо — каза Влад, наведе се над нея и зашепна в ухото ѝ. — Само те загревам. Знам, че ще го поемеш целия.

Той бавно извади цилиндъра, после пак го пъхна, наблюдавайки изражението ѝ.

Моника напрегна мускули, сви се и отново извика.

— А аз мислех, че вие, богатите момичета, ги харесвате големи — каза Влад, после отново извади цилиндъра и го пъхна много по-бързо и много по-навътре.

Тя изтръпна от болка и изви гръб, доколкото ѝ позволяваха ремъците, после се отпусна, като трепереше и дишаше през стиснати зъби. Болката беше толкова силна, сякаш я разкъсваха на две.

— Знаех си, че ще издържиш на голям.

Моника надигна глава и видя, че Влад се усмихва и намига.

— Какво има? — попита той. — Още не съм започнал.

Тя не беше в състояние да отговори, дори да искаше. Тялото ѝ още беше в шок от студения предмет, който копелето бе напъхало докрай в нея. Между охлузените ѝ бедра се подаваха жици. Моника усещаше как металният цилиндър пронизва органите ѝ и сякаш стига до гърлото ѝ. Влад залепи жиците с пластир за лявото ѝ бедро.

Моника трепереше, преглъщаше с усилие и се опитваше да запази спокойствие.

— Машината има десет степени — добави Влад и сложи ръка на колело, на което бяха обозначени числата от нула до десет. — Ще започнем с най-бавната и ще продължаваме нагоре.

Моника изстена тихо, губейки контрол върху съзнанието си. Натискът между краката ѝ беше толкова силен, че тя не можеше да си представи нещо по-мъчително. Цилиндърът я пронизваше всеки път, когато помръднеше.

Влад се приближи до нея и отново стегна главата ѝ към масата, сетне пъхна парче гума в устата ѝ. Вкусът беше на нещо мръсно и мазно и я накара да се задави.

— Това е за твоята безопасност. Не искам да си глътнеш езика, защото няма да можеш да ми кажеш онова, което искам да знам — каза Влад и се върна при машината. — Слушай щракането.

Моника проследи с поглед ръката му. Той завъртя колелото. Чу се изщракане, силно като гръм, последвано от експлозия в тялото ѝ.

ЧОВЕШКИ ПРОТЕИН

Полковник Сонг Дае Мион се събуди от писъка.

Той седна на дюшека, протегна мършавото си тяло и потърка очи, изумен, че някакъв звук може да го събуди. Огледа квадратната палатка, разпъната наред с десетки други до Центъра за комуникации на планинския връх. Шефовете му бяха заповядали да охранява центъра и съседната резиденция, където предишния ден бе пристигнала Мей Сун Ку, придружена от наемниците си. Там беше и американката, която според Мей Сун знаеше част от парола за деактивиране на важни системи за комуникации в Южна Корея, а това щеше да даде на родината му предимство по време на агресията.

Мион се прозя. Момичето до него се размърда под завивките. Бялата му кожа отразяваше слабата светлина на свещта в ъгъла на палатката. Това беше една от осемте девойки, които бе отвлякъл от лагера на УНИЦЕФ, защото бяха едно от малкото оръжия, с които контролираше хората си.

„И децата“ — помисли той и стана. Децата бяха необходими, за да допълнят еднообразното им меню от ориз.

Оръжия, курви и храна. Три от основните фактори за контрол върху армията. Правителството му бе осигурило оръжия. Мион трябваше сам да задоволи другите потребности, за да не допусне хората му да избягат на юг. Или по-лошо — да се обърнат срещу него.

Отново чу писък. Пронизителен. Идваше откъм резиденцията. Мей Сун и наемниците разпитваха американката.

След третия писък малката курва седна в леглото. Сънените ѝ очи бавно се фокусираха върху Мион, който стоеше гол пред нея. Меките ѝ като коприна черни коси падаха върху тесните ѝ рамене. Детското ѝ изражение, сериозно от внезапното събуждане, омекна, когато го видя. За разлика от малките деца, откраднати от лагера за бежанци, девойките бяха получили спасителния шанс да задоволяват

сексуалните потребности на войниците, вместо да напълнят стомасите им.

Куртизанката протегна ръце към Мион. Сигурно беше уплашена до смърт, защото изпълняваше ролята си много добре. Вероятно ѝ бе повлияло убийството и последвалото разчленяване на нейна приятелка преди три дни заради отказ да съдейства. Държанието на останалите момичета се промени веднага и те започнаха да доставят удоволствие на войниците. Мион беше доволен — сексът беше осигурен, а от лагера за бежанци лесно можеше да набави протеин за менюто. Мион ѝ направи знак да заспива, облече униформата си, провери автоматичния пистолет в кобура, obu лъскави ботуши, грабна пакет евтини цигари и запалка и излезе.

Нощният въздух беше сух и студен. Полковникът запали цигара и всмукна продължително, затвори очи и изпусна дима през ноздрите си. Малката курва си я биваше. Успокои нервите му и го накара да се отпусне. В тези времена на изпитание той трябваше да запази спокойствие, за да покаже на хората си, че контролира положението. Мион бе измислил разумно обяснение за заповедите от Пхенян, колкото и да бяха озадачаващи. Той отговаряше за опасни хора, вероятно по-опасни и от врага, и трябваше да ги държи под контрол. Сексът, оръжията и храната бяха само част от рецептата. Способността да контролира информацията и умението да убеди войниците, че си заслужава да изпълняват заповедите му, допълваха самочувствието му на командир.

Разходи се из лагера покрай овехтелите палатки, които плющяха на вятъра, и спря да поговори с двама войници, охраняващи една от подвижните ракетни системи. От Пхенян им бяха изпратили четири. Мион разполагаше с по шест ракети за всяка система, а това означаваше силна въздушна отбранителна способност. Той изискваше ракетните системи да бъдат проверявани два пъти дневно.

Продължи вечерната си разходка, изпуши цигарата си и запали друга. Настроението му се подобри, когато стигна до палатката, служеща за трапезария, обонянието му долови металния мирис на кръв. Тази вечер готвачите бяха заклали десетгодишно момче, което бе оказало яростна съпротива, ако се съдеше по изпръскания с кръв под на палатката. Готвачите, чийто престилки също бяха изцапани с кръв, усърдно оголваха костите от плътта, за да приготвят яхнията, която

утре щяха да добавят към ориза. Добре храненият войник е доволен войник.

Мион продължи обиколката си, запали трета цигара и я изпуши, докато разговаряше с група войници, които седяха в кръг и разиграваха на карти правото да бъдат с тринайсетгодишна курва. Девојката седеше встрани. Беше увита в бял чаршаф, който се развяваше на планинския вятър и разкриваше едрите за възрастта ѝ гърди. За миг Мион изпита желание да се включи в играта. Момичето беше много по-хубаво от онова, което бе оставил в палатката си.

— Чухме писъци откъм резиденцията — каза млад лейтенант от провинция Янхян, до границата с Китай, и се изправи. — Какво става? Това разстройва хората.

— Ще отида да проверя — отговори Мион и се ухили. — Вероятно някоя шумна курва.

Войниците се засмяха.

— Защо спря стрелбата в демилитаризираната зона? — попита друг. — Ще има ли атака?

Мион го погледна снизходително като баща любопитното си дете и дръпна продължително от цигарата.

— Рибарят знае кога да отпуска и кога да дърпа въдицата, за да изпита силата на рибата. Ако рибата се съпротивлява, той отпуска макарата, за да я изтощи и да може лесно да я изтегли на брега. В момента правителството отпуска макарата на предателите от Юга, за да изпита решителността им и да види как ще реагират. Но не се заблуждавайте. Ние сме във война с тях и в подходящия момент, когато най-малко очакват, ще нанесем решителния удар.

— Но... полковник — обади се млад сержант и стана. В лявата си ръка държеше карти, а с дясната посочи към демилитаризираната зона. — Когато войната започне, ние няма да можем да участваме, а ще останем тук да пазим тази сграда.

Мион отново всмукна от цигарата си. Беше му заповядано да пази в тайна мисията колкото е възможно по-дълго, стига това да не компрометира авторитета му.

— В сградата се намира главният център за комуникации между Пхенян и фронтовите линии в източния сектор. Вътре работят двайсет оператори. Оборудването е свързано с тези антени. Възложена ни е много важна задача. Без този център нашето командване няма да може

да предава бързо важни заповеди до фронтовите линии. Западната офанзива би се провалила за няколко часа. Всяка добре координирана и продължителна атака изисква комуникации между войските в окопите и командването в тила. Тази сграда осигурява това. Близо е до фронтовите линии и е достатъчно високо в планината, за да установява контакт с Пхенян по всяко време на денонощието.

Останалите войници също се изправиха. Мнозина се спогледаха изненадано.

— Аз... Ние не знаехме — каза сержантът. — Виждаме антените, но не сме подозирали, че сградата е толкова... важна.

Мион вдигна ръка.

— Това е заради собствената ви безопасност. Колкото по-малко знаете, толкова по-добре за вас, ако врагът ви залови. Но след като сте зачислени при мен, нормално е да разберете каква е главната ни задача. Поради естеството на мисията няма да бъдем в пряк контакт с атакуващата сила.

— А заглушаването на сигнала? — попита един от радистите. — В часовете за войната в Персийския залив учихме, че американците заглушават иракските комуникации и ги правят безполезни.

Мион се поколеба за миг, обмисляйки колко информация е разумно да съобщи, за да държи под контрол хората си.

— Мога да ви кажа — започна той, като внимателно подбираше думите си, — че нашето правителство работи върху създаването на специално оръжие, което не само ще отнеме възможността на врага да пречи на комуникациите ни, но и ще смуцава неговите. Ако кажа нещо повече, ще бъде смятано за предателство.

— Тогава ще удвоим усилията си — каза младият сержант, тракна токове и отдаде чест. — Ще патрулираме по-често. Особено нощем.

Мион кимна одобрително, дръпна от цигарата и се запита докога ще може да придава достоверност на лъжите си. Хванеха ли го в лъжа, тези хора мигновено щяха да го предадат в ръцете на готвачите.

ВЕЧЕРНА РАЗХОДКА

Мей Сун Ку излезе да подиша чист въздух и да се махне от смрадта на американската курва. Звездната нощ беше студена и ветровита. Корейката вдигна ципа на якето си, слезе по стъпалата на резиденцията и огледа военния лагер зад комуникационните антени.

Приблужи се до осветената от прожектори поляна. Ритмичното бръмчене на генератора за електричество в къщата се смесваше със свистенето на вятъра и писъците на Моника Фокс.

Богатата наследница бе опровергала очакванията ѝ. Мей Сун предполагаше, че Моника лесно ще бъде пречупена, особено след периода на изолация. Но американката още се държеше, дори след като Жарко вкара в нея сондата и я включи на първите степени. Повечето обекти започваха да „пеят“ след първата или втората атака, след като усетеха истинския кошмар на болката. Но Моника само се изплю върху Влад.

Всичко обаче имаше граници. Проблемът беше обектът да не умре, преди да проговори, иначе изминалите месеци щяха да са пропилены напразно. Без паролата нямаше да имат достъп до „Файъррол“ и правителството на Мей Сун нямаше да получи кодовете за изстрелване.

Тя стигна до палатките и видя, че около центъра за комуникации са оковани деца — крайна мярка на отчаяното правителство, чийто възможности за действие бързо се изчерпваха. Но „Файъррол“ щеше да им даде възможности, да осигури успешна атака на юг и да гарантира нов източник на запаси; храна и гориво. Системата щеше да спре безумието, което Мей Сун наблюдаваше, докато се разхождаше край големите палатки. Там видя девойка, не по-голяма от самата нея, когато за пръв път я бяха принудили да прави секс с непознати.

Черните като небето очи на момичето се вторачиха в Мей Сун примирено и тъжно.

„Била съм там, където си ти сега“ — помисли Мей Сун.

Един от войниците сграбчи девойката и я заведе в палатката, откъдето след миг се чуха стенания.

Мей Сун продължи по-нататък. Не искаше да слуша звуци, които я връщаха в друго време и на друго място.

Погледът ѝ се насочи към демилитаризираната зона, отвъд която беше родината ѝ — там, където ученичката стана курва, после шпионин и накрая агент.

Южна Корея.

Но скоро щеше да бъде само Корея.

— Всичко наред ли е?

Мей Сун се обърна и видя полковник Сонг Дае Мион, който имаше инструкции да изпълнява заповедите ѝ.

— Излязох да подишам чист въздух.

— Пречупихте ли я? — попита той.

— Хората ми я обработват. Скоро ще пропее. Йон готов ли е с компютърното оборудване?

— Сега ще проверя.

Мей Сун кимна.

— Колко човека патрулират в лагера?

— Десет в смяна, на четири смени, а на оградата има скрити сензори за движение.

— Хубаво — каза тя и посочи отвъд горичката до резиденцията.

— Разпръснала съм шест души в джунглата.

— Очакваш ли неприятности?

Мей Сун сви рамене.

— Добре е винаги да си подготвен.

— Така е.

От резиденцията се разнесе нов писък, който прониза нощта. Мей Сун се намръщи и гневно погледна към къщата.

— Трябва да се върна там.

БУНКЕРИ

Мей Сун тръгна и полковникът се загледа след нея. Тя беше красива и той не би имал нищо против да я заведе в палатката си. Ще бъде освежаваща промяна да прави секс с истинска жена, вместо с деца, които пицяха твърде много, поне докато ги пречупеше, но дотогава обикновено умираха от някаква вагинална инфекция.

Мион тръгна към Центъра за комуникации. Той беше единственият офицер, който имаше достъп там. Стигна до металната врата и набра комбинацията на малкото табло отстрани. Вратата трябваше да се отвори автоматично, когато червената светлина над таблото станеше зелена, но произведената в Китай система за влизане не функционираше добре. Мион подпря вратата с рамо и я бутна, после угаси цигарата си и влезе, като заключи след себе си.

Двуетажната постройка представляваше сграда в сградата. Идеята беше, че при атака може да бъде разрушен външният корпус — два метра и половина дебел железобетон, но вътрешната сграда, по-голямата част от която се намираше под земята, няма да пострада. Външните антени можеха да бъдат заменени за няколко часа от оборудването, складирано под центъра.

Шефовете му бяха научили много неща от войната в Персийския залив. Те нямаше да повторят грешките на Саддам Хюсеин. Центърът не можеше да бъде разрушен с конвенционалните оръжия на южнокорейците и американците. Мястото бе проектирано да издържи на многократни директни удари, в случай че врагът успее да се измъкне от ракетите на Мион.

Дългият шест метра коридор завиваше на деветдесет градуса, продължаваше още шест метра и стигаше до главния вход на вътрешната сграда, която беше напълно изолирана от външния корпус. Острият завой щеше да сведе до минимум силата на пряката ударна вълна върху вътрешната врата, ако някой взривеше външната.

Мион набра друг код и вратата се отвори, когато червената светлина стана зелена. От площадката тръгваха стъпала, които водеха надолу и навътре в планината. Освен външната защита, Центърът за комуникации беше и дълбоко вграден под скалистата повърхност. Бетонната покривна плоча беше дебела три метра. Под нея имаше триметров скален слой, а най-отдолу беше таванът на центъра — метър стоманобетон. Външният защитен корпус можеше да бъде пробит и разрушен от бомба, но само ядрена експлозия можеше да пробие през трите слоя бетон, стомана и скали.

Мион слезе по стъпалата, стигна до трета врата и въведе трети код.

В средата на помещението блестеше кехлибарена светлина от множеството монитори и контролни лампи. Високият таван беше като лабиринт от жици и вентилационни тръби. Сред оборудването покрай дългите стени бяха монтирани дузина монитори. Операторите седяха зад екраните и контролните табла, които предаваха доклади от фронтните линии до щабовете в Пхенянь и командите обратно. В центъра работеха два екипа по единайсет души, на смени по дванайсет часа. Четирима криптографи шифрираха и дешифрираха съобщенията, ръководейки се по наръчните пред тях, и после предаваха информацията. От съображения за сигурност фронтните линии използваха различна система за кодиране от тази на Пхенянь. В центъра се конвертираха всички съобщения.

Мион подуши рециклирания въздух и долови мирис на изгоряла пластмаса. Той се огледа и откри източника на миризмата. Над голям компютър се виеше тънка струя дим. Двама техници отвинтиха кутията. Възрастен мъж, въоръжен с клещи и поялник, се наведе да търси повредата.

Мион бе избрал нощната смяна за посещението си, за да има възможност да побъбри с главния технически специалист капитан Куам Ил Йон, учен във военна униформа — мъжът, който поправяше компютъра. Йон отговаряше и за мощните руски компютри, които щяха да използват, за да се опитат да изчислят втората половина на паролата, след като американката им каже първата.

Освен отговорностите си на командир, Мион беше и политически офицер и беше длъжен да следи и да докладва за всяко

поведение, различно от очакваното. Той идваше тук всеки ден, за да проверява какво мислят учените от екипа.

— Капитан Йон! — каза Мион и няколко души за миг се обърнаха към него, после отново се заловиха за работа.

Ученият вдигна глава и го погледна.

— Един момент, полковник.

— Не бързай.

Мион огледа видеомониторите, които показваха образи от демилитаризираната зона от различни ъгли и телескопична мощност. Правеше го най-малко веднъж дневно, за да се информира за бързо променящата се ситуация. Това му позволяваше и да изглежда осведомен пред хората си. Един от мониторите показваше северната граница на демилитаризираната зона, близо до залива, пълен с южнокорейски войски, тежка артилерия, танкове, миномети и транспортни средства.

С овъглена платка в ръка, Йон се приближи до полковника. Ученият беше над шейсетте. Имаше оредели и побелели коси, сбръчкано лице и носеше очила с дебели стъкла и рогови рамки. Той бе обучен да работи с китайската и руската електроника в центъра. Техниката не беше надеждна като американската, японската и немската, но подготовката на Йон му даваше възможност да я поддържа. Зад спалните помещения имаше склад, пълен с резервни части.

— Пак ли има проблеми, капитане?

Йон му описа повредата и Мион се престори, че разбира какво му говорят, макар да нямаше понятие от електроника.

— Руски или китайски е диодът?

— Руски е, но всъщност това няма значение. Всичко тук е ненадеждно. Нищо не отговаря на стандартите. Резервните части не съответстват на оборудването и съм принуден непрекъснато да правя модификации.

Мион му съчувстваше, но това си бяха негови проблеми и Йон трябваше да се справя с тях, без да се оплаква. В замяна на това семейството му в Пхенян се ползваше със специални привилегии.

— Но ти се справяш, нали, капитане?

Йон примигна два пъти, едва сега осъзнал, че го проверяват.

— Ами... разбира се, полковник! Разбира се! Да, комуникациите няма да спрат, докато ги наблюдавам!

Мион се усмихна и го потупа по гърба.

— Много добре. Продължавай все така. А сега би ли ме информирал за ситуацията по всички фронтове?

Следващите десет минути Йон разказа наблюденията си на полковника, който слушаше съсредоточено и без да го прекъсва. Особено го заинтересуваха новините от западния фронт. През последните два часа стотици танкове и почти сто хиляди севернокорейски войници бяха навлезли в тунелите, изкопани под демилитаризираната зона в западния сектор на границата. Планът изискваше синхронизиран удар между севернокорейските войски над и под земята — едните щяха да се заемат с южнокорейската отбрана, а част от силите, съсредоточени под земята, щяха да нападнат Сеул. Източният сектор щеше да навлезе на шейсет километра на юг, а друга, по-голяма част щеше да се придвижи на запад, да пресече полуострова и да атакува Сеул от изток. Остатъкът от източния ешелон щеше да продължи още петдесет километра на юг и после щеше да се отпрати на запад, за да удари Сеул откъм най-слабо отбраняваната страна — от юг.

И всичко щеше да започне веднага щом „Файървол“ бъде обезопасена и Йон и екипът му отнемат на американците възможността да комуникират със закодирани съобщения. Но Мион допускаше, че ръководителите в Пхенянг може да изпратят допълнителни инструкции за него и Йон. Контролът върху „Файървол“ означаваше контрол върху кодовете за изстрелване на американските ракети и Северна Корея можеше да ги използва както иска, докато контролира системата. По този начин щеше да се отклони вниманието, докато народът му навлезе в полуострова и си върне онова, което му се полагаше по право.

След минута Мион излезе от центъра, затвори и заключи външната врата и запали цигара. Скоро щеше да се наслаждава на най-хубавите цигари, алкохол и жени. Сеул беше там и чакаше — богат, уязвим, съвсем наблизо. Падането на Сеул щеше да нанесе пагубен емоционален удар на южнокорейците и полковник Сонг Дае Мион от армията на Северна Корея беше решен повече от всякога да брани

безценния Център за комуникации от всички атаки, защото там беше ключът за обединяването на двете Кореи.

75

ЖАДЕН

Доналд Бейн отново чакаше. Преди час се бяха върнали в базата, след четиридесет и пет минутен полет около демилитаризираната зона и залива Кионги. Тъкър беше на земята от два часа. Той смяташе да измине трите километра до целта за по-малко от три часа, да спаси Моника за час и после за още три часа да се върнат в зоната на приземяване.

Бейн бе излязъл от оперативното помещение преди минута и крачеше по пистата с чаша кафе в ръка.

Той напълни дробовете си с чист въздух и проясни съзнанието си. Студеният вятър го освежи и го накара да се почувства по-добре. Отпи глътка кафе и за пореден път погледна часовника си, сетне отпрати поглед към планината и се запита какво ли прави Тъкър.

От съображения за сигурност, особено като се имаше предвид напрежението в момента, в никакъв случай не трябваше да поддържат радиовръзка. Бейн щеше да чака Тъкър да активира предавателя и тогава да реагира на сигнала.

Поне такъв беше планът.

Но Бейн бе прекарал по-голямата част от живота си в света на тайните операции и знаеше, че подобни мисии невинаги протичат по плана.

Въздъхна, докато наблюдаваше как няколко изстребителя „Ф-22“ се придвижват към пистата. Сврѣхмодерните военни самолети бяха пристигнали преди три седмици по заповед на президента, за да засилят отбраната на Южна Корея, и сега патрулираха на юг от демилитаризираната зона заедно с „Ф-16“ и по-старите „Ф-15“. Светлините на опашките им проблясваха в мрака.

— Тревожите се за приятеля си, нали, сър?

Бейн се обърна и видя младия пилот на хеликоптера, с който бяха влезли в Северна Корея — лейтенантът от латиноамерикански

произход на име Рикардо Руис. Зелената пилотска униформа с множество джобове висеше на ниското му слабо тяло.

— Добър вечер, лейтенант.

— Наричайте ме Рики, сър — усмихна се пилотът.

— Толкова ли е очевидно, че се тревожа, Рики?

Руис наклони глава на една страна. Косата му беше подстригана късо и на лицето му още не бе набола брада.

— Трябва да е много смел, за да отиде там сам. Севернокорейците са гадни копелета.

— Така е. Но ще ти кажа една малка тайна.

Руис присви очи.

— Наистина ли? Каква?

— И приятелят ми е гадно копеле.

— Морски пехотинец ли е?

Бейн погледна пилота, който просто се опитваше да завърже разговор. Персоналът в базата знаеше съвсем малко за мисията на Тъкър. Дори командирът не беше наясно защо от Пентагона му бяха заповядали да осигури хеликоптер стелт и пилот на Доналд Бейн за тайно проникване в Северна Корея.

„Майната му!“ — помисли Бейн и реши, че Руис трябва да знае малко повече, защото бе рискувал живота си да ги вкара във вражеска територия.

— Да, беше морски пехотинец.

— Те винаги си остават такива.

Бейн се ухили.

— И... какво ще прави там? — добави Руис и посочи с палец зад гърба си. — Ще пречука някоя важна клечка?

Бейн се усмихна.

— Мога да ти кажа, Рики. Но после трябва да те убия.

Младежът се намръщи.

— Виж какво — продължи Бейн, — ти ни помогна и след като всичко свърши, ще ти разкажа какво сме правили. Съгласен ли си?

Бейн усети, че на Руис това му хареса.

— Страхотно! — каза пилотът и неочаквано отстъпи встрани. — Шефът идва. По-добре да ида да прегледам хеликоптера. Откакто копелетата от север започнаха да правят тъпотии миналия месец, той е станал много спривав.

Бейн му махна, отпи още една глътка от кафето и се обърна към полковник Гюс Гранит, който се приближи до него. Той беше командир на базата и името му подходеше напълно, защото беше твърд и непреклонен. Лицето му беше изсечено в заострени, ъгловати черти, косата му беше прошарена. Гранит беше облечен в работни дрехи като повечето мъже в базата. Ръкавите му бяха навити до изпъкналите бицепси. Той беше на петдесет години, но мускулите му бяха като на млад атлет.

— Има ли новини, господин Бейн?

Дори гласът му беше плътен и дрезгав. Бейн беше убеден, че Гранит няма проблеми с войниците и ги държи под контрол. Той сигурно беше непреклонен кучи син, щом ръководеше американска база само на петдесет километра от стотици хиляди въоръжени и опасни севернокорейци, готови да тръгнат на юг.

— Още нищо — отговори Бейн.

— Досажда ли ви Рики?

Бейн се усмихна.

— Просто ми прави компания. Той е добър пилот. Летеше плътно над върховете на дърветата. Севернокорейците не разбраха, че сме там.

Гранит кимна.

— Жаден е.

— Жаден?

Полковникът скръсти едрите си ръце. На лявата бе татуиран щитът на специалните сили.

— В армията има два вида хора, господин Бейн. Едните са самодоволни и безучастни и просто си вършат работата, а другите са жадните, онези, които искат да се отличат и да бъдат... възможно най-добрите.

Бейн едва не се засмя, защото помисли, че полковникът се шегува, но той изглеждаше напълно сериозен.

— Рики е от жадните — продължи Гранит. — Готов е да направи каквото му кажем, при това много по-добре от останалите в класа му. Прекарал е бурен пубертет в Сан Антонио, Тексас, после се записал в армията. Дойде при нас от Форт Худ и отбива дълга си в Южна Корея заедно с много други съвестни американци, помагайки на съюзниците ни срещу комунистическите копелета.

— Притесняват ли се, че може да нападнат, полковник?

— Нека да опитат, господин Бейн. Ако само един от тях сложи смрадливите си червени ботуши на южнокорейска територия, всичките ще съжالياват за този миг до края на краткия си живот, защото ще ги смажем.

Бейн отново отпи глътка кафе. Радваше се, че полковникът е на негова страна.

— Приятелят ви също е жаден — добави Гранит.

Бейн се вгледа в непроницаемото му лице.

— Почти не го познавате, полковник. Как разбрахте?

— Очите, господин Бейн. Всичко е в очите. Той знае какво иска и е готов да направи каквото трябва, за да го постигне, дори да се спусне сам в проклетата джунгла на Северна Корея. Трябва да си адски смел, за да го сториш. Този човек определено е жаден.

— Жаден — повтори Бейн и помисли: „Брус определено е гадно и жадно копеле.“

— Ще бъда в оперативното — каза Гранит. — Извикайте ме, когато настъпи моментът.

— Благодаря, полковник.

Бейн отново остана сам и се вторачи в ескадрилата „Ф-22“, които по двойки набираха скорост на пистата, излитаха и изчезваха в нощта.

Мислите му се пренесоха към Брус Тъкър, към начина, по който бе обмислил ситуацията и всъщност я бе манипулирал, за да постигне крайната си цел — спасяването на Моника Фокс. Тъкър беше готов да рискува всичко за жената, която очевидно обичаше, макар да продължаваше да твърди, че взаимоотношенията им са строго служебни. В джоба си Бейн имаше адреса на сайта за обяви в Интернет, където трябваше да пусне специално съобщение, за да спре изпращането на досиетата до медиите. Разбира се, нямаше да ги предаде на ЦРУ. Ако се върнеше, Тъкър явно смяташе да ги използва като застраховка за живота си. А ако не се върнеше...

„Ще трябва да рискуваме.“

Тъкър не му бе оставил друг избор.

Бейн затвори очи и се помоли Тъкър да се върне. Ако го отвлекат, без да е погълнал отровата, имаше голяма вероятност „Файъруол“ да бъде пробита, преди учените в АНС да са затворили пиратския таен вход.

Бейн се безпокоеше, че ако това стане, севернокорейските войски мигновено ще преминат демилитаризираната зона и ще нахлуят на юг.
„И тогава ще настъпи ад.“

КАКВОТО Е НЕОБХОДИМО

Джоун Акман се съвзе, когато нощният вятър охлади сбръчканото ѝ лице, изсуши сълзите ѝ и разроши побелелите ѝ коси. Не знаеше колко още може да издържи. Този ден войниците на полковник Мион бяха идвали три пъти. Два пъти си тръгнаха с празни ръце, без да успеят да намерят запасите, които бе скрила в няколко дупки в земята до крематориума. Но последния път нападнаха чувалите с ориз.

Поне още не бяха намерили кашоните с висококалорично мляко и торбите с изсушено говеждо месо — главният източник на протеин за недохранените бежанци.

Изчезването на деца също я тревожеше. Отначало си помисли, че Хън Ил Су не ги е преброил правилно по време на всекидневната проверка. Но когато на другия ден се оказа, че наистина липсват три деца, Джоун осъзна опасното. Гладуващите хлапета не напускаха доброволно лагера — поне докато тя още можеше да им осигурява храна, медицинска помощ и подслон. На вчерашната проверка липсваха още четири деца и Джоун изпрати Хън с джипа на УНИЦЕФ да разбере какво става.

Бръмчене на двигател заглуши свистенето на вятъра и я накара да се обърне. Джипът влизаше в лагера.

— Госпожице... Акман?

Хън беше облян в пот и изцапан и едва си поемаше въздух.

— Добре ли си? Какво научи? — попита Джоун.

Четвъртитото лице на корееца засия.

— Децата... Намерих ги!

— Добре ли са?

Той наведе глава.

— За някои е твърде късно. Войниците... са ги... изяли.

Джоун стисна зъби от гняв.

— А другите?

— Оковани са пред голямата сграда... онази до върха на планината.

— Знам я... Но защо са навън? — Джоун бе забелязала бетонната постройка по време на екскурзиите, които преди два месеца бе предприела, когато реши да премести лагера.

— Не знам. Веднага щом ги видях, се качих в джипа и се върнах тук.

— Но как си карал през нощта? Фаровете не работят.

— Използвах фенерче. Затова се забавих толкова много.

Джоун се обърна към долината. Очите ѝ се насълзиха от вятъра и от гнева, който се опитваше да овладее.

— Ела с мен — каза тя и тръгна към палатката си.

Джоун влезе вътре, коленичи пред олющен сейф и набра комбинацията на ключалката. Прерови вещите вътре, намери черна кутия за обувки, отвори я и извади револвер „Смит и Уесън“, който отдавна си бе купила за самоотбрана. За последен път го бе използвала в Заир, когато попречи на група милиционери да отвлекат девойка.

— Аз съм пацифист, Хън. Не обичам оръжията, но знам как да ги използвам. Трябва да защитя онези, които са ми се доверили и са дошли в този лагер. — Джоун отвори кутия с патрони и започна да ги нарежда в цилиндъра на револвера. — Искам да събереш всички, да смъкнеш палатките и да започнеш да ги извозваш с автобуса. Утре по обяд децата трябва да са в планината, дори ако не съм се върнала. Ясно ли е?

— Къде отиваш?

Джоун затвори цилиндъра, прицели се в пода и си припомни основния курс по стрелба, който преди много години бе изкарала в Босна.

Затъкна револвера в широките си джинси и спусна отгоре черната си фланелка. Надяваше се, че няма да се наложи да използва оръжието, но се молеше на Бога да ѝ даде смелост да го направи, ако планът ѝ се провали. За миг ѝ хрумна да се консултира със Сеул, но бързо отхвърли идеята, защото знаеше какво ще отговорят шефовете ѝ.

— Трябват ми най-хубавите ти фенерчета и резервни батерии. И резервоарът на джипа да бъде пълен догоре. Донеси четири пакета сушено месо и десет кутии висококалорично мляко.

Хън присви очи от любопитство.

— Искам да изтъргувам нещо, което Мион не притежава, но отчаяно се нуждае от него. Иначе нямаше да прибегне до канибализъм, за да изхранва хората си.

— Откъде знаеш, че войниците няма да вземат провизиите и джипа и пак да задържат децата?

— Дано не се стигне дотам. Сега тръгвай.

— Но какво ще правиш, ако се стигне дотам? Полковникът е чудовище.

— Ще направя каквото е необходимо, Хън — отговори Джоун. — Всичко, което е необходимо... за закрилата на децата.

ИГРА НА СЕНКИ

Брус Тъкър се движеше бързо, безшумно и целенасочено, като извиваше тяло, за да се промъква през гъстата растителност, и разгръщаше клоните. Той намери стара пътека, лъкатушеща нагоре в планината в неговата посока, и тръгна по нея.

Вървеше вече три часа, без да обръща внимание на болката в краката си, на тежкия товар на раменете и на потта по намазаното му с камуфлажен крем лице, макар че температурата бе спаднала до десет градуса според дигиталния индикатор на часовника му.

Той бе изпил по-голямата част от водния запас, за да не се дехидратира, а и да намали тежестта на товара си. Но скоро щеше да се наложи отново да напълни манерката, окачена на колана му. Беше си взел таблетки за пречистване на вода. Трябваше да намери поток, но засега виждаше само джунгла, а според навигационното устройство вече се намираше почти до целта.

Стигна до метална мрежа, висока два метра. Отгоре нямаше бодлива тел. Оградата се простираше в двете посоки, докъдето стигаше погледът му. От вътрешната страна на всеки стълб имаше метална кутия.

Сензори за движение.

Ако някой опиташе да се прехвърли през мрежата, щеше да ги активира и да вдигне по тревога пазачите, патрулиращи на охраняваната територия.

Тъкър тръгна покрай оградата, после спря, свали раницата от гърба си, извади парче експлозив С4, залепи го в основата на един от стълбовете и пхна детонационния кабел.

Направи същото на още седем места в разстояние на трийсет и пет метра, после срязва кабела и свърза края му с детонатор с дистанционно управление, който можеше да бъде активиран от разстояние триста метра. Той щеше да възпламени детонационния

кабел, горящ със скорост осем километра в секунда, който на свой ред щеше да взриви всичките парчета експлозиви.

При идеални обстоятелства Тъкър би спасил Моника и би си тръгнал безшумно, преди някой да разбере какво се е случило. Но опитът в морската пехота го бе научил да планира отклоняване на вниманието и непредвидени проблеми, ако някой го види на вражеската територия. Намеренията му бяха да създаде впечатление, че военният лагер е атакуван от голяма ударна сила. Надяваше се да го постигне, като детонира взривовите в мига, когато го забележат, и да накара враговете да се втурнат в различни посоки.

Освен в една — онази, в която той смяташе да тръгне.

Върна се на мястото, където бе видял голямо дърво на около три метра от оградата. Един клон минаваше над оградата и беше достатъчно дебел, за да го издържи.

Тъкър се качи на дървото, мина по клона, скочи от другата страна, претърколи се и се надигна, послушвайки се за звуци, необичайни за джунглата.

Не чу нищо тревожно и се отпусна.

Мокрите листа заглушаваха стъпките му. Приборът за нощно виждане откри светлозелени оттенъци сред тъмнозелените силуети на дърветата отпред. Яркостта се усили и го заслепи, причинявайки болка в очите му. Това означаваше, че е достатъчно близо до източник на светлина.

Тъкър коленичи, свали прибора и изчака няколко минути, не само за да позволи на очите си да се приспособят към мрака, но и да нормализира дишането си. В морската пехота се бе научил да диша безшумно и бавно, поемайки и изпускайки въздуха през ноздрите си.

През растенията се процеждаше слаба светлина от посоката, която навигационната система идентифицираше като мишената.

Той продължи да върви бавно, като стъпваше внимателно, за да не счупи някоя клонка и да издаде местонахождението си.

Този класически подход значително забави напредването, но му помогна да стане почти невидим. И след миг предпазливостта му се отплати. В мрака помръдна сянка там, където гората се разреждаше в близост до поляната пред резиденцията.

Пазач.

Тъкър застина, стисна картечния пистолет със заглушител и се прицели в човека, който се намираще на разстояние шест-седем метра, беше се облегал на дърво и бе осветен в гръб от прожекторите, озаряващи в жълто резиденцията и околността.

Тъкър прецени възможностите си за избор и си спомни инфрачервената сателитна карта, която бе разгледал в базата. Тази част от комплекса се охраняваше от петима души, разпределени на еднакво разстояние от сградата, където според анализаторите на ЦРУ терористите държаха Моника Фокс. Това, разбира се, беше в негова полза, защото до големия Център за комуникации зад антените имаше много повече хора.

Тъкър можеше да се промъкне и да премахне петимата пазачи един по един. Но това би отнело много време и ако правеха чести проверки по предавателите, пазачите щяха да разберат, че нещо не е наред, щом някои от тях не се обаждат.

Трябва да има по-бърз начин.

Той огледа още веднъж къщата и пространството около нея. Гледката беше красива и ярко контрастираше на военния лагер в другия край.

Тъкър се промъкна към малка постройка зад къщата. Металният ѝ покрив отразяваше светлината на прожекторите. Постоянното бръмчене и фактът, че не бе видял кабели, захранващи останалата част на лагера, можеха да означават само едно — резиденцията имаше собствен генератор. Бръмченето идваше от дизеловия му мотор.

Тъкър огледа военния лагер, но не забеляза електрически кабели. Ако информацията, която бе получил, беше точна, Центърът за комуникации имаше собствено захранване като онези в Ирак по време на войната в Персийския залив, сам произвеждаше електричество, вероятно под земята, и можеше да оцелее при директен удар.

Той погледна палатките около постройката и се запита колко войници има в района, освен терористите. Според инфрачервените сателитни снимки те бяха около четиридесет. Имаше и хора, оковани пред главната сграда по примера на Саддам Хюсеин за човешки щит. Специалистите твърдяха, че са деца. Тъкър не можеше да ги види добре, защото палатките блокираха гледката. Но дори да бяха деца, той не би могъл да направи почти нищо за тях. Вече бе поел огромен риск,

влизайки при терористите от тази страна на лагера. Шансовете му срещу четиридесет войници бяха по-малки от нула.

Тъкър насочи вниманието си към електростанцията. Тъмнината бе увеличила шансовете му за успех.

Трябваше да влезе вътре и да изключи генератора, но така, че да изглежда като авария.

Прецени, че не повече от двама пазачи виждат електростанцията. Резиденцията блокираше гледката от други ъгли. До поляната с антените между резиденцията и военния лагер имаше шестима войници.

Едно по едно. Първо трябваше да елиминира охраната до резиденцията.

Тъкър взе решение и започна да се промъква към жертвата си. Пазачът продължаваше да стои подпрян на дървото и да гледа не към джунглата, а резиденцията.

Аматьор.

Заплахите биха дошли от джунглата, а не от резиденцията. Небрежността на пазача вероятно се коренеше във фалшивото усещане за сигурност заради детекторите за движение, монтирани на телената ограда.

Пет метра.

Тъкър бавно коленичи на покритата с листа земя, допря до дясното си рамо металния приклад и се прицели не в гърдите на пазача, които може би бяха предпазени с бронезилетка, а в главата.

Пое дълбоко въздух, издиша го бавно и стреля.

Куршумът попадна в целта и пазачът се свлече на земята.

Тъкър не загуби време да крие първата си жертва, защото мъжът падна във високи до коленете храсти. Часовникът бе започнал да отброява минутите. Тъкър нямаше представа колко време остава до следващата проверка по предавателите.

Той бързо тръгна между дърветата, търсейки следващата си жертва. Точно както бе станало в Капри, подготовката му от морската пехота се възвърна със страховита сила. Тъкър имаше чувството, че никога не е напускал най-елитната част от командоси в света и не е изоставял братята си по оръжие, за да започне кариера в шпионажа...

Писък раздра нощта.

Беше заглушен от каменните стени на двуетажната сграда, но нямаше съмнение, че е женски.

Тъкър бе чувал много писъци — от болка, изтощение, гняв, агония и отчаяние. Този писък беше продължителен и издаваше агония. Последваха го още няколко по-кратки.

В момента само една жена там можеше да изпитва такава болка.

Тъкър стисна юмруци.

„Копелета!“

Той се опита да овладее чувствата си, преглътна и си наложи да запази хладнокръвие, да превърне омразата в концентрация и да действа светкавично, както бе правил преди десетилетия. Колкото и да бе болезнен за него, писъкът потвърди информацията — Моника Фокс беше тук.

Тъкър видя втори пазач. Мъжът беше много по-едър от първия, и той гледаше към резиденцията и очевидно си почиваше, защото пушеше.

Тъкър видя горещия връх на цигарата му.

Отново коленичи, прицели се и стреля. Пазачът падна, преди да е разбрал какво става. Тъкър се приближи до него, настъпи димящата цигара и погледна към електростанцията.

Още един писък прониза нощта.

„Придържай се към плана. Още не си готов да я спасиш.“

Освен пластичните експлозиви, поставени на оградата, за да се измъкне и да обърка врага, Тъкър трябваше да сложи и мини на пътеката, по която смяташе да се върне, след като освободи Моника. Той ги разположи на разстояние десет метра по края на гората, обхващайки поляната с антените, и ги свърза с втория детонатор с дистанционно управление.

Нови писъци на агония поставиха на изпитание решителността му. Тъкър продължи да действа по плана си и още веднъж обмисли маршрута за бягство.

Погледът му се насочи към войниците до антените, които стояха на трийсетина метра. Те изглеждаха спокойни и пушеха. Автоматите висяха на раменете им.

Инстинктите му подсказаха, че може би ще успее да ги заблуди, когато погледнат към него, ако е облечен в дрехите на пазача, когото току-що бе убил.

Тъкър се наведе и го преобърна. Куршумът бе влязъл в тила и бе излязъл през лицето. Съблече униформата, нахлузи я върху дрехите си и намери в джоба бутилка евтино уиски, вероятно тайният начин на пазача да се сгрива по време на пост.

Тъкмо се готвеше да излезе от гората, когато забеляза, че войниците изведнъж посегнаха към оръжията си и заеха отбранителни позиции около антените.

Тъкър застана неподвижно и се запита дали войниците са осъзнали, че двамата пазачи до гората не са се обадили на повикванията.

Огледа с бинокъла поляната и след миг разбра на какво се дължи промяната в поведението им. Самотна фигура се отдалечаваше от една от палатките. Офицер с висок чин от севернокорейската армия.

Над поляната отекна нов писък.

Тъкър изчака още малко, надявайки се на нещо, може би на чудо, което да му помогне да не привлече вниманието на войниците.

БРЪМЧЕНЕ НА МОТОР

Нощният въздух разхлади полковник Мион, който гледаше към палатката, където беше кухнята. От другия ѝ край се виеше пушек. След час щеше да бъде сервирана късна вечеря — ориз с месо, лукс в сравнение със зеленчуковата супа, поднасяна на военните сили в долината.

Добре нахраненият войник е доволен и предан.

Полковникът се почувства добре. Малката курва му бе доставила огромно удоволствие, след като се бе върнал от среднощната си разходка. Оцеляването явно силно я мотивираше.

В далечината се чу бръмчене на кола. Десетина пазачи веднага блокираха пътя и насочиха оръжията си към фаровете. От палатките изскочиха други войници с автомати и се събраха зад пазачите. Последваха ги няколко малки курви. Телата им бяха увити в чаршафи, които се развяха на вятъра и разголиха белите им бедра.

НЕОЧАКВАНО ПОСЕЩЕНИЕ

Джоун Акман насочи надолу фенерчето, размаха синия флаг на УНИЦЕФ и се приближи до силуетите, блокирали пътя. Изведнъж я заслепиха два мощни прожектора. Тя размаха още по-енергично флага.

— Полковник Мион! Трябва веднага да се срещна с полковник Мион! — извика на корейски Джоун.

Войниците я заобиколиха и насочиха оръжията си към нея. Това я стресна и тя се запита дали бе взела правилното решение.

Войниците не помръдваха. Джоун чакаше и се молеше белите й коси и немощното тяло да ги умилостивят да не я претърсят, за да не намерят скрития револвер.

Дойдоха още войници. Мнозина бяха полуголи. Косите им бяха разрошени, а очите сънени. Сцената изглеждаше като сюрреалистична картина, сякаш Джоун сънуваше кошмар.

В средата на групата застана полковник Сонг Дае Мион. Изражението му беше насмешливо.

— Неочаквано посещение, госпожице Акман. Поласкани сме.

Войниците избухнаха в смях и спуснаха оръжията. Мион разпери ръце в подигравателен жест на радушно посрещане.

— Как би могъл един скромн офицер от Северна Корея да бъде от полза за УНИЦЕФ?

НЕВРОННО ПРОЗРЕНИЕ

Създателя наблюдаваше далечния военен лагер в Северна Корея, откакто бе установил, че Моника се намира там след отвличането ѝ в Рим, и Тъкър бе отишъл да я спаси.

Биомолекулните му вериги вече бяха подложени на стрес от тази информация и се развълнуваха още повече от ужасите, които ставаха на онази поляна. Сензорите на „Файървол“ бяха уловили изображения, които предизвикаха изключително мощен поток на електрони към чувствителните компоненти на Създателя. Отново деца. Но този път те не бяха осакатявани от мини и не умираха от глад, а ги колежа за храна на войниците.

Деца — храна на войници.

Създателя претърси цялата си база данни и откри само няколко биологични вида, които изяждат малките си. Никой от тях не беше класифициран като разумно същество. А онези хора не бяха просто канибали, те ядяха деца.

Как ще запазят вида си, щом изяждат младото поколение?

Към високото ниво на напрежение се добави и пълно объркване. Но Създателя съзнаваше, че трябва да издържи, докато Моника и Тъкър се спасят, затова продължи с болка да наблюдава света, който изглеждаше неконтролируем.

ПРЕКЪСВАНЕ НА ТОКА

Тъкър благодари наум на възрастната жена от джипа, която размахваше флага на УНИЦЕФ. Войниците до антените се обърнаха и тръгнаха към нея.

„Длъжник съм ви, госпожо.“

Той излезе от горичката и небрежно се приближи до вратата на електростанцията, която беше на три метра от задната страна на къщата.

Тъкър натисна дръжката — за негово щастие вратата не беше заключена, — влезе и затвори отвътре.

Мрачното помещение вонеше на дизелово гориво. Над бръмчания генератор висеше една-единствена крушка. От задната му част излизаха дебели кабели, свързани с голяма метална кутия, окачена на стената. Тъкър я отвори и видя три реда токопрекъсвачи и лостове. Кутията регулираше хранването от генератора и разпределението на електричеството в различните части на лагера. Отгоре имаше процеп. Тъкър пъкна ръка вътре и усети топлината, излъчвана от трансформаторите.

Той отвори бутилката с уиски и я сложи на кутията с прекъсвачите, после съблече куртката на мъртвия пазач, пусна я на пода и бутна шишето, чието съдържание се изля в процепа за вентилация.

КЪСО СЪЕДИНЕНИЕ

В мозъка на Моника сякаш се пръснаха цветни искри, когато Влад отново завъртя колелото, този път на третата степен. Невидимият демон, много по-силен отпреди, завладя контрола над тялото, съзнанието, сетивата и душата ѝ.

Тя изохка и опъна с крака ремъците. Не можеше да диша, докато цилиндърът проникваше в нея, разтърсваше я със силата на хиляди изнасилвания, влизаше навътре и изцеждаше енергията ѝ. Електричеството постепенно изсмукваше живота от тялото ѝ.

И изведнъж всичко спря, много по-рязко, отколкото при предишните мъчения.

Моника се отпусна на масата. Беше зашеметена и мигаше бързо, вагината ѝ гореше, краката ѝ трепереха.

Съзнанието ѝ се преливаше в безсъзнание, сякаш се бе събудила от кошмар и още виждаше образите, плод на въображението си — хора, преследване в нощта, поляна в джунглата на фона на електрическа буря, мълния, прорязваща облачното небе, светлина в мрака и гръмотевица в гърдите и между краката ѝ. Моника бягаше, но множество ръце я дърпаха назад и я поваляха на твърдата земя, разкъсваха дрехите ѝ, разтваряха краката ѝ, повдигаха я за глезените към приближаващите се мълнии и проникваха в нея с брутална сила отново и отново. И сред целия този кошмар и агонията тя чу глас — на чудовището, на звяра, който жестоко я изтезаваше и на когото Моника нямаше да се предаде, дори ако това означаваше смърт.

— Какво стана, по дяволите? — извика Влад.

— Не знам — отговори азиатката. — Ще отида да питам пазачите и Мион.

Зрението на Моника най-после се проясни. Стаята беше тъмна — светеше само слаба червена лампа, свързана с малка кутия в ъгъла.

Аварийно хранване.

Влад се наведе над нея и извади гумата от устата ѝ.

— Изглежда има техническа повреда — каза той. — Токът спря, затова може да си починеш. Но не за дълго, скъпа моя Моника. Скоро пак ще има ток и срещата ни ще продължи.

Тя облиза устни. Вече дишаше по-дълбоко, но още се чувстваше зашеметена.

— Върти се — промълви Моника. — Стаята...

— Да. Мозъчните ти клетки са объркани и функционират безразборно като реакция на електрическия шок.

Тя затвори очи.

— Защо не сложиш край на мъките си? — попита той. — Каж ми паролата и ще си отидеш вкъщи.

Моника едва чу първата част на изречението, после черен облак, завихрен като циклон, погълна Влад, машината, стаята — всичко.

БЪРЗИЯТ И МЪРТВИЯТ

Брус Тъкър бягаше към къщата, когато вратата, към която се бе насочил, се отвори. На прага застана едър мъж и посегна към оръжието си.

Но така и не успя да докосне пистолета си. Тъкър стреля два пъти — в главата и в сърцето му — и куршумите попаднаха в целта с изумителна точност.

Човекът падна на окосената морава. Лицето му със славянски черти се обърна под неестествен ъгъл и в Тъкър се вторачи безжизнено око. Куршумът бе минал през другото. Задната част на черепа му бе пръсната по вратата зад него.

Тъкър го прескочи и влезе в сградата. От двете страни на коридора имаше шест врати, а в дъното — двойна врата, вероятно водеща към главната част на резиденцията.

В същия миг от една от вратите в коридора изскочи втори мъж, който се обърна към Тъкър, но в мрака явно не можа да разбере дали е неканен гост.

— Какво стана, по дяволите? — попита човекът на английски със силен акцент. — Работя!

Тъкър потисна желанието си да го убие, защото трябваше да разбере къде държат Моника.

Акцентът на мъжа привлече вниманието му. Приличаше на немски, като на Жарко, но гласът не беше неговият. Тъкър спусна картечния пистолет, сви рамене и посочи с палец към входната врата.

— Токът спря — отговори той на английски също с немски акцент.

— Тогава иди и го пусни, тъпако!

Тъкър се приближи, взирайки се в човека, който много приличаше на Сив Жарко.

— Не ме ли чу? Казах... Кой си ти?

— Здравсти, задник! Помниш ли ме?

Мъжът застина и се ококори. Приликата със Сив Жарко беше смайваща, но не беше той.

Човекът отвори уста и думите сякаш заседнаха в гърлото му.

— Това... си ти! Невъзможно! Как...

— Аз съм последният човек, когото очакваше да видиш, а? — рече Тъкър.

— Няма да се измъкнеш. Хората ми ще те убият, така както ти уби брат ми.

„Брат му? Този тип е брат на Сив Жарко?“

— Сив си получи заслуженото — каза Тъкър.

— Както и семейството ти. Аз се погрижих за това.

Тъкър потисна гнева си и си наложи да се ухили.

— Аз го направих професионално, тъпако. А ти си страхливец като брат си и убиваш жени и деца. И сега ще отидеш при него в ада.

От стаята се чу стенание.

Моника.

Тъкър погледна за миг, терористът отскочи назад и се хвърли към двойната врата, която се отвори от тежестта му.

Тъкър стреля два пъти, но Жарко изчезна.

Втурна се след него. Зад вратата имаше голяма всекидневна, трапезария, кухня, стълбище към втория етаж и коридори вляво и вдясно.

Братът на Сив сигурно вдигаше по тревога хората си за битка с неканения гост.

Брус Тъкър се върна в стаята и миг по-късно се закле, че всички в резиденцията ще умрат.

РАЗМЯНА

— Искам да направя размяна — каза Джоун Акман и застана пред Мион и шестима от хората му. Останалите бяха тръгнали към къщата, където електричеството току-що бе спряло.

— Размяна?

— Знам защо отвличаш деца от лагера ми. Предлагам ти мълчанието си плюс тези провизии срещу тях. — Тя посочи децата на възраст между осем и единайсет години, оковани около сградата.

Мион заповяда на всички, освен на двама от войниците, да се върнат на постовете си. Беше видимо обезпокоен от спирането на електричеството в резиденцията.

— Защо да ги разменям? Мога да взимам от теб провизии винаги, когато поискам. Всъщност днес вече го сторих.

Джоун се приближи до джипа, повдигна брезента на задната седалка и извади петкилограмов пакет с изсушено говеждо месо от Аржентина.

— Това не е ориз, Мион, а говеждо. Протеин. Предлагам ти го срещу децата. Ако се съ согласиш, ще ти донеса още.

Той се приближи до нея, сложи ръце на кръста и се усмихна.

— Трябва да призная, че сте по-смела от много от хората ми, госпожице Акман. Но какво ми пречи да взема провизиите, джипа и децата? Бих задържал и вас, но сте твърде стара за курва.

Двамата войници се засмяха.

— През следващите седмици ще ти донеса още храна — излъга Джоун. Положението се влошаваше и устата ѝ пресъхна. — Смятай, че това е първата вноска за закрилата на лагера ми.

Мион погледна ухилените мъже и неочаквано зашлеви Джоун, която политна върху капака на джипа.

— Как се осмеляваш да идваш тук, британска курво! Мислиш, че можеш да купиш народа на Северна Корея, както правиш с всички други по света?

Лицето ѝ пламна. Беше зашеметена. Изправи се и прокара ръка по устата си, но не отстъпи.

— Как смееш...

Мион отново я зашлеви. Краката ѝ се огънаха и тя падна на колене. От носа ѝ потече кръв.

— Стани! Стани и ме погледни! — заповяда той, хвана я за косите, дръпна я и я изправи.

Джоун закри лице с ръце и преглътна с усилие. Черепът ѝ пламтеше.

— Искаш да освободиш децата? Да бъдеш героиня? Чудесно! Нека да бъде така! Пуснете ги! — изкрещя Мион, пусна я и посочи момчетата, оковани до входа на комплекса.

Войниците освободиха децата и ги блъснаха към джунглата.

— Бягайте, момчета! Свободни сте! — извика Мион.

Едно момче побягна. Другите не помръднаха. Детето тичаше през поляната, съпроводено от насърчителните възгласи на войниците.

Отекна изстрел. Куршумът улучи момчето в гърба и излезе през гърдите му сред тъмnochервеникав облак. Детето падна по очи на земята.

Мион прибра пистолета си в кобура.

— А сега кого искате да освободите, госпожице Акман?

В НЕГОВИТЕ РЪЦЕ

Вече не ѝ беше студено. Усещаше топлината на средиземноморското слънце, което галеше загорялата ѝ кожа, докато се печеше на задната веранда, зад масите, отрупани с творбите ѝ. Морският бриз разрошваше косите ѝ.

Долавяше соления мирис на въздуха, аромата на плодовете в кошницата до нея и лекото ухание на парфюма си. Но друга миризма нахлу в съзнанието ѝ. Догади ѝ се и тя седна на шезлонга, погледна към краката си и видя урина, изпразнения и метален цилиндър, който ярко блестеше на слънчевата светлина. Опита да помръдне и да се освободи, но я стягаха ремъци. Меките възглавници на шезлонга изведнъж се втвърдиха, станаха грапави и охлузваха гърба ѝ всеки път, когато преместеше тежестта си или се опиташе да се дръпне от фигурата, наведена застрашително над нея, която я викаше и повтаряше, че всичко ще бъде наред, и той е тук и отново е готов да я закриля.

Защо ме изостави, Брус? Защо позволи на тези хора да ме отвлекат? Закле се, че ще ме закриляш и обичаш и винаги ще бъдеш до мен!

Напрежението между краката ѝ започна да намалява и после изчезна, заедно с ремъците, стягащи глезените ѝ.

„Какво правят? Това част от изтезанието ли е? Да ми дадат фалшива надежда? Да ме накарат да помисля, че ме освобождават?“

Но в думите на човека, наведен над нея, не звучеше акцент. Те бяха изговорени утешително и искрено и последвани от развързване на ремъците на корема, китките и челото ѝ.

Силни ръце я вдигнаха и я понесоха. Моника отвори очи и видя лице, боядисано в зелено, кафяво и черно. Но тя позна очите и чертите, скрити под дебелия пласт камуфлажен крем. Той хвърли нещо черно на главата ѝ и побягна в нощта. Студеният въздух я смрази. Моника чу

множество експлозии, видя ярки проблясъци, долови мирис на пушек и отново изгуби съзнание.

„СМИТ И УЕСЪН“

Макар да изпитваше силна болка, Джоун Акман успя да протегне ръка към револвера си „Смит и Уесън“ и го зареди, когато Мион се приближи до нея. Преди полковникът да успее да реагира, тя допря дулото до слепоочието му и уви ръка около врата му.

Двамата войници застинаха на местата си, без да знаят какво да направят.

— Тръгвайте, деца! Бягайте... Бягайте! Бягайте, преди да е станало късно! — извика Джоун.

Войниците не смееха да се приближат до нея.

— Кажи им да отстъпят назад! — нареди тя. — Инак ще ти пръсна черепа!

— Назад! — заповяда Мион. — Назад! Веднага! Свалете оръжията!

Джоун отново погледна децата. От палатките бяха излезли няколко полуголи момичета, увити в чаршафи. Познаваше всичките. — Бягайте!

Децата и момичетата хукнаха към горичката.

В същия миг серия от силни експлозии разтърси лагера.

ГОЛЕМИЯТ БРАТ

— Кучи син! — изруга Джеф Хърш и посочи картината от лагера в Северна Корея, предавана на живо от сателита. — Президентът изрично настоя операцията да бъде проведена колкото е възможно тихо! Наистина ли трябваше да вдига такъв шум?

Рандолф Мартин седеше до Хърш в стаята за конференции. Те бяха проследили действията на Тъкър — приближаването към целта, перфектното обезвреждане на двамата пазачи и следващите му ходове.

— Беше неизбежно, Джеф — каза Мартин, който за разлика от младия си колега беше доста опитен в такива операции. — Изглежда е поставил експлозивни по периметъра, за да отвлече вниманието им, докато избяга. Стандартна оперативна практика. На негово място и аз бих направил същото.

Хърш се облегна назад на кожения стол и започна да върти молива си.

— Взривовете ще привлекат вниманието на войските край демилитаризираната зона и Пхенянь, а това ще направи изтеглянето по-трудно.

Макар да беше прекалено нервен, Хърш имаше право. Едно беше да проникнеш в страната, когато врагът не очаква да дойдеш, но съвсем друго — да се измъкнеш от гореща зона, макар и с хеликоптер стелт. Президентът бе настоял да сведат до минимум риска от сваляне на хеликоптера на територията на Северна Корея.

— Знаехме и това, преди да се съгласим да му помогнем — каза Мартин. — Да видим какво ще стане. Да се надяваме, че Тъкър ще се отърве от преследвачите и двамата с Моника ще се измъкнат, без спасителният хеликоптер да бъде разкрит.

Хърш скръсти ръце.

— Знам, че може да прозвучи грубо, но като се имат предвид шансовете Тъкър да бъде заловен, убит или спасен от нас,

предпочитам да стане второто. Това крие най-малък риск за развоя на събитията.

Мартин посочи жълтеникавото петно в инфрачервеното изображение — то се движеше по поляната от резиденцията към джунглата.

— Изглежда е излязъл жив от къщата.

— Откъде знаеш, че не е някой от пазачите?

— Силата на термалното излъчване може да идва само от две тела, не от едно.

Хърш сбърчи нос, докато гледаше образа.

— Но... те са едно върху друго.

— Защото Тъкър носи Моника — усмихна се Мартин.

Хърш гледа екрана още няколко секунди, после затвори очи.

— По дяволите! Надявах се да не оцелее.

Мартин въздъхна.

— Желанието ти все още може да се сбъдне, Джеф.

— Как?

— Дори ако Тъкър успее да стигне до джунглата и да се изплъзне от преследвачите си, пак има голяма вероятност севернокорейските сили да се съберат в района, да го отцепят и да го претърсят. Това ще направи спасителната операция доста трудна, ако не и невъзможна.

— Ако рискът хеликоптерът да бъде свален стане твърде висок...

— Хърш не довърши мисълта си.

— Ще бъдем принудени да препоръчаме на президента да спре спасителната операция. Но за разлика от теб, Джеф, аз се надявам Тъкър да е толкова добър морски пехотинец, колкото твърди.

— Сериозно? Въпреки че ни изнудва?

Мартин махна с ръка.

— Всеки в неговото положение би реагирал така. Тъкър е притиснат и очевидно много държи на Моника Фокс. Наистина се надявам да успее, но няма да препоръчам да изпратим хеликоптер да ги вземе, ако преценя, че рискът е твърде голям.

— Ами ако го заловят жив?

— Тъкър държи на думата си, Джеф. Той ще погълне отровата от капсулата и преди да умре, ще убие Моника Фокс. Няма да позволи да ги хванат живи и не само защото това ще изложи на риск „Файъруол“.

Тъкър знае много добре какво се случва с агентите, заловени живи от врага. Никак не е приятно.

— В случай че обърка нещата и позволи да го хванат жив, мисля, че е в интерес на страната да приготвим „Томахоук“.

Мартин го погледна, после кимна.

— Само се погрижи някой от Пентагона да не натисне спусъка по невнимание. Макар че президентът ни даде правомощия да направим това, за да не позволим „Файървол“ да попадне във вражески ръце, той го смята за последна възможност за избор. В никакъв случай не трябва да изстрелваме ракета към Северна Корея в сегашната ситуация. Комунистите може да чакат само това, за да нахълтат на юг.

БЕЗ ДА МОЖЕ ДА ПОМОГНЕ

Създателя обработи генерираните от „Файървол“ изображения, направи копие за себе си и изпрати оригинала във Вашингтон, където анализаторите от НЦДСИ щяха да стигнат до същия извод като него — Брус Тъкър бе спасил Моника Фокс и бягаше през джунглата.

Но той не можеше да им помогне.

Веригите му отново прегряха, докато наблюдаваше събитията, които се развиваха главолмно пред дигиталните му очи.

89

ДИМ

Многобройните експлозии от пластичните взривове разтърсиха нощта и я осветиха с червено-златисти блясъци. Брус Тъкър беше съсредоточен както никога през живота си, докато носеше на лявото си рамо жената, която обичаше, и държеше картечния пистолет с двете си ръце.

Той бе покрил Моника с пончо и я бе праметнал на рамото си. Краката ѝ висяха на гърдите му, а главата — на гърба му.

Тъкър прибра дистанционното управление, с което бе задействал първия детонатор, пробивайки дупки в телената мрежа, извади димна граната, махна със зъби предпазната капачка и я хвърли към десетината войници, приближаващи отдясно. След няколко секунди гранатата избухна и разпръсна гъст синкав дим. Тъкър направи същото, за да покрие левия си фланг, и се втурна по коридора между двата облака, водещ към противопехотните мини.

Той настрои картечния пистолет на автоматична стрелба, натисна спусъка и помете първите редици на приближаващите войници. В синкавия дим отекнаха викове от болка.

Тъкър извади пълнителя, хвърли го, извади нов от елека си и го зареди.

Моника изстена, идвайки в съзнание от суматохата, и се размърда.

— Стой мирно — прошепна той и отново стреля вляво и вдясно. Дишането му ставаше все по-учестено, а краката и рамото му трепереха.

Но продължаваше да бяга в същото темпо. Трябваше да стигне до джунглата, преди пушекът да се е разсеял и терористите да са го настигнали. Трябваше да мине поне на няколко метра пред настъпващата заплаха и после да се скрие в преплетената растителност.

В мрака зад него ехтяха гневни и объркани гласове.

НЯМА ДА ИЗБЯГАШ ОТ МЕН

Влад Жарко тичаше пред ярко осветената от аварийните прожектори резиденция и трескаво търсеше Тъкър, убиеца на брат му.

Той стисна резервното си оръжие — малък трийсет и два милиметров пистолет, който винаги носеше със себе си.

„Къде си, копеле?“

„И кой е дошъл с теб?“

Влад търсеше хора от предполагаемия американски екип, изпратен с Тъкър да спаси Моника Фокс, но не видя никого, освен хората си, които го следваха. В края на горичката към него се присъединиха и други. Той забеляза Мей Сун, която държеше предавател. Дългите ѝ коси се развяваха, докато бягаше. От срещуположния край на лагера дотърчаха още войници.

— Там! — извика един от подчинените му.

Влад забеляза синкавия дим около задната част на къщата и самотна фигура, която бягаше към джунглата и носеше някого.

„Тъкър! Моника Фокс!“

„Къде са другите от групата му? Кой взриви експлозивите? Кой прекъсна електричеството?“

— Трябват ми живи! — изкрещя той и стигна до облака от пушек, но не можа да види нищо през него.

Хората му се втурнаха през дима по следите на натрапника и някои станаха жертва на канонадата от куршуми, изстреляни откъм пушека.

Влад смени тактиката и хукна след тях. Той бързо стигна до поляната и съзря беглеца, който носеше Моника Фокс.

„Няма да избягаш от мен.“

Влад се завтече към тях и вдигна пистолета си.

— Тъкър! — изрева той и стреля два пъти.

Изстрелите отекнаха в нощта.

ВТОРИ ШАНС

Джоун Акман се почувства замаяна за миг. Мион се възползва от възможността, обърна се рязко, сграбчи ръката ѝ и изви китката ѝ.

От болка изпусна револвера. Полковникът я удари отново и тя падна на земята.

Мион я ритна в слънчевия сплит, повдигайки я във въздуха, после с животинска сила заби ботуша си в корема ѝ. Джоун се претърколи в папратите.

Стомахът ѝ пулсираше. Клепачите ѝ потрепваха. В тялото ѝ се забиха тръни. Тя се съвзе и отвори широко уста, опитвайки се да си поеме въздух.

— Застреляйте я! — заповяда Мион на двамата войници и хукна към другия край на лагера.

Джоун вдигна глава и погледна предизвикателно войниците.

„Поне децата успяха да избягат, мръсни свине!“

92

ОГЪН

Брус Тъкър стигна до гората и внимателно се провря между две от противопехотните мини.

Някой бе извикал името му и после нещо се заби в дясното му рамо.

Без да обръща внимание, защото раната не ограничаваше движенията му, Тъкър грабна дистанционното управление и задейства втория детонатор.

Мините, съдържащи по седемстотин стоманени сачми и силен експлозив, се взривиха, проблясвайки в нощта като мълнии, и всяка от тях изстреля еквивалент на трийсет изстрела срещу приближаващите се терористи.

93

ЗАЛП

Влад Жарко се приготви да стреля трети път, когато бе погълнат от експлозия. Усети милиони удари с чук.

Той се опита да изкрещи, но силният взрив го повдигна във въздуха и го отхвърли през поляната.

Влад падна по гръб на студената трева. Болката беше непоносима.

„Копеле! Звяр! Ще си платиш за това!“ — помисли той и затвори очи, защото не можеше да понесе вида на кашата от стърчащи от разкъсаната плът ребра, сиви сачми и димящи вътрешности.

„Копеле! Кучи син!“

Агонията беше неописуема. Стори му се, че лежи там цяла вечност, без да може да извика и да потърси помощ.

Двама от хората му се приближиха до него, накуцвайки, и изведнъж спряха, когато забелязаха това, което бе останало от Влад.

Той помръдна и успя да вдигне ръка, опита да докосне лицето си, но се вцепени, когато пръстите му не можаха да намерят челюстта, устата, зъбите и езика.

Окървавените мъже се вторачиха в него. След малко дойде и Мей Сун. Тя не изглеждаше ранена, а само втрещена от гледката.

„Какво чакате? Помогнете ми!“ — помисли Влад, борейки се със силната болка, но без да е в състояние да издаде звук. Експлозията бе разкъсала лицето му, но по силата на някакъв абсурд той още дишаше и виждаше как го хората му го гледат с отвращение и погнуса, сякаш е прокажен.

„Умирам, кретени! Идиоти! Направете нещо! Доведете помощ! Намерете Тъкър! Кастрирайте го! Изнасилете курвата му!“

Тогава Мей Сун попита един от терористите къде е Влад.

Той потрепери от мисълта, че дори тя не може да го познае. Тримата стояха вцепенени и не искаха да му помогнат. Вероятно просто го чакаха да умре.

— Избави го от агонията — нареди корейката на един от войниците. — Отивам да търся Влад и Мион. Ще сформираме издирвателен екип. Няма да им позволя да се измъкнат.

Изпитвайки нечовешки болки, Влад Жарко лежеше неподвижно и чакаше куршума, който щеше да сложи край на всичко.

ОБЛЯН В КРЪВ

Мощният взрив го накара да забави ритъма. Брус Тъкър се шмугна в храстите, после се втурна навътре в джунглата и си сложи прибора за нощно виждане.

Мракът стана зелен. Тъкър видя препятствията пред себе си и се заслуша в далечните викове откъм военния лагер.

Той се приближи до телената ограда, забеляза най-близкия сектор, разкъсан от експлозия, и мина през отвора, после извади навигационното устройство и го включи.

— Брус?

— Да, аз съм — отговори Тъкър, дишайки тежко. Пронизващата болка в дясното му рамо се засилваше. Без да й обръща внимание, той се възползва от наклона и хукна бързо надолу. — Стой мирно още малко.

Той зави надясно, насочван от устройството, което му показваше пътя към зоната на приземяване. Вече никой не ги преследваше. Мините явно бяха заблудили терористите, че имат работа с многочислена ударна сила.

Тъкър се бе изплъзнал — поне за известно време. Но той беше убеден, че в момента оцелелите терористи и севернокорейските войници организират мащабно претърсване на района. Брус и Моника трябваше да стигнат до зоната на приземяване за два часа и да напуснат територията на Северна Корея преди зазоряване.

Болката в гърба му се усили. Стигна до дълга и тясна поляна, обрасла с ниска трева, и си спомни, че на идване бе минал оттук. Мястото се намиреше на около осемстотин метра от лагера.

И далеч от зоната на приземяване.

Но все пак той бе успял да измине голямо разстояние за кратко време, при това с тежък товар.

Тъкър се огледа, после се втурна напред, прекоси поляната и отново навлезе в джунглата, махна от главата си прибора и внимателно

пусна Моника върху листата.

Тя седна. Лицето ѝ беше бледо, а устните — посинели. Но очите ѝ бяха ясни и се фокусираха върху него.

— Дошъл си... за мен.

— Обещах да се грижа за теб — отговори Тъкър.

Моника уви ръце около него и го притисна до себе си.

— Копелета... Какви неща правиха с мен... Дано горят в ада!

Той също я прегърна. Галеше косите ѝ, докато тя му разказваше за малтретирането, униженията и изтезанията, на които я бяха подложили терористите. Слушаше, без да я прекъсва.

— Зверове — подсмърчайки завърши Моника.

— Знам. Намерих те завързана за онази маса. Съжалявам, че не можах да дойда по-рано.

— Пъхнаха в мен онова нещо.

Той овладя гнева си и се постара да запази спокойствие и да бъде силен, за да ѝ вдъхне увереност.

— Никога повече няма да ти причинят болка.

— Не можах да ме пречупят.

Тъкър учудено се вторачи в нея.

— Какво искаш да кажеш?

— Паролата... Не им я казах.

— Господи! Устояла си?

В очите ѝ блеснаха гняв и гордост.

Той я погледна с възхищение. Моника бе издържала цели два дни на мъченията, каквито и някои от най-добрите агенти на ЦРУ не биха понесли.

— Ти си най-храбрата жена, която съм срещал. Смелостта ти е изумителна, както и красотата ти.

Тя се намръщи.

— В момента никак не се чувствам красива.

Тъкър я държеше в обятията си. Гърбът му се вцепеняваше. Нараняването явно беше сериозно.

Моника го целуна по бузата и го пусна.

— Благодаря, Брус! Аз... О, Боже!

Той погледна ръцете ѝ, които бяха изцапани с кръв, и сърцето му се сви.

— Откъде е тази кръв?

Тя се огледа, но не видя рани по тялото си.

— Не е от мен.

— По дяволите! — каза Тъкър и се обърна. — Какво виждаш?

— Господи, ризата ти... цялата е в кръв.

— Нищо чудно, че ме боли толкова много. Простреляха ме.

Тревога разтърси Моника.

— Какво?

Той коленичи, извади ловджийския нож и ѝ го даде.

— Срежи ризата и кажи какво виждаш.

— Има малка дупка над лопатката. Изглежда куршумът още е вътре.

Тъкър извади от раницата комплекта за първа помощ и ѝ даде марля и пластир.

— Опитай се да спреш кръвоизлива.

Той се постара да остане спокоен, макар че започна да му се вие свят и почувства немощ. Куршумът явно не бе засегнал жизненоважен орган, но от загубата на кръв можеше да припадне. А при дадените обстоятелства това би било равно на смъртна присъда.

Моника дезинфекцира и превърза раната.

— Нужна ти е медицинска помощ, Брус.

— Трябва да тръгваме — каза Тъкър и стана, измъчван от пулсиращата болка. — Облечи това.

Той ѝ даде втория комплект камуфлажно облекло.

— Винаги мислиш за всичко.

— Би трябвало да ти е по мярка.

Тъкър ѝ помогна да се облече, завърза връзките на ботушите ѝ, промуши пончото през главата ѝ и накрая ѝ даде две пакетчета захар и манерката.

— Сложи захарта в устата си и я преглътни бавно.

После извади високоенергийно блокче.

— Изяж го бавно, за да не претовариш стомаха си.

Тя отхапа едно парче и започна да дъвче.

— Чувстваш ли се достатъчно силна, за да вървиш? — попита Тъкър и включи радиопредавателя. Трябваше да го активира чак в зоната на приземяване, но положението се бе променило. Беше прострелян и може би нямаше да е в състояние да върви още дълго.

— Мисля, че да.

Той сложи раницата на гърба си и изтръпна от болка.

„Дръж се.“

Помогна на Моника да стане, хвана я през кръста и тръгнаха.

— Брус? — обади се тя, след като повървяха малко.

— Да?

— Как ме намери, по дяволите?

Той се усмихна въпреки болката.

— Изнудих правителството на Съединените щати.

ЩАСТЛИВ ДЕН

Джоун Акман превключи на трета скорост и настъпи педала за газта, отдалечавайки се от военния лагер, който очевидно беше атакуван.

Нямаше представа какво се е случило, но започваше да вярва, че този път се е спасила благодарение на Божията воля...

Гледаше право в дулата на оръжията на екзекуторите си, когато се разнесоха мощни експлозии, и в следващата минута беше вече в храстите — изранена и охлузена, но жива.

Изправи се, хукна към джипа, седна зад волана и включи двигателя...

Някой стреля по джипа и след няколко минути двигателят започна да прегрява.

„Идиотка! — помисли тя. — Какво се надяваше да направиш?“

„Децата избягаха. Ето това успях да направя.“

Джоун ги видя да бягат в група надолу по планинския склон. Ако имаше късмет, щяха да стигнат до лагера за бежанци, преди Хън и другите да са тръгнали с автобуса.

„Но Мион ще ме търси и ще нападне лагера!“

Тя осъзна грешката си и се разтревожи.

Температурата на водата в карбуратора се повишаваше. Двигателят започна да трака. Джипът скоро щеше да спре и Джоун се зачуди какво ще прави тогава.

ОТ МЕН НЯМА ДА СЕ ИЗМЪКНАТ!

Стенанията във военния лагер постепенно заглъхнаха. Бризът отвя синкавия дим и разкри пораженията, нанесени от Брус Тъкър.

— Кой е Тъкър? — попита Мион, оглеждайки поляната.

Освен терористите, бяха загинали най-малко десетина от войниците му. Те се бяха втурнали към резиденцията, когато се взривиха противопехотни мини. Мей Сун видя, че той е бесен, но успява да контролира гнева си, както подобава на всеки военен командир.

Тя обясни кой е Тъкър и добави:

— Трябват ми неколцина от най-добрите ти мъже, фенерчета и оръжия. Не мога да им позволя да избягат.

— И аз ще дойда! Той ще плати за смъртта на войниците ми!

Мион отиде да организира издирването, а Мей Сун се свърза с Пхенян и поиска хеликоптери. След това тръгна да огледа трупите.

Някои от мъртвите тела бяха цели, други — разкъсани на части, които се бяха пръснали из района.

Но къде беше Влад Жарко?

Мей Сун предположи, че той е сред обезобразените до неузнаваемост мъртви.

„Така може би е по-добре“ — реши тя. И без това щеше да убие Влад и хората му. Тъкър просто я бе изпреварил.

Сега Мей Сун щеше да се заеме с издирването. Тя бе обиколила почти целия свят, за да научи паролата за „Файървол“. Не можеше да позволи да ѝ се изплъзне толкова лесно, особено когато хората, които я знаеха, бяха наблизо и се опитваха да избягат.

„От мен няма да се измъкнат!“

След пет минути полковник Мион донесе фенерчета и оръжия.

— Изпращам и петима души с камион. Като стигнат долу, ще започнат да търсят нагоре по склона. Ако ни провърви, ще ги сгачим по средата.

Мей Сун, полковник Мион и четирима войници навлязоха в гъстата растителност и тръгнаха по следите от счупени клони и утъпкани листа, оставени от бегълците.

ВСИЧКИТЕ ДЕВЕТ МЕТРА

— Но ние току-що засякохме сигнала! — възрази Доналд Бейн.

Стомахът му се сви, докато разговаряше по секретната радиовръзка с Джеф Хърш и Рандолф Мартин.

— Споразумяхме се да изчака, докато стигне до зоната на приземяване, и едва тогава да изпратим хеликоптер, ако всичко е спокойно — каза Мартин.

Бейн погледна часовника си. Той седеше сам в една от стаите на сградата за планиране на операции и инструктаж. Сигналът от Тъкър бе засечен на около осемстотин метра от мишената и бавно се движеше надолу по планинския склон към зоната на приземяване.

— Съзнавам това, сър. И Тъкър го знае. Щом е подал сигнала по-рано, сигурно е в беда, вероятно е ранен. Може би Моника е ранена и се нуждае от спешна медицинска помощ.

— Да се придържаме към плана — рече Хърш. — Ще изчакаме да стигнат до определената зона и тогава ще изпратим хеликоптера да ги вземе.

— Не, сър, може да не успеят да стигнат дотам. Ако се съди по сигнала, те се придвижват все по-бавно и това означава, че единият или и двамата са ранени. За съжаление предавателят е извън обхвата и не мога да определя координатите им, докато не се приближат на трийсет километра. Настоявам да ми позволите да отида там сега и да ги измъкна.

— Ще се свържем с вас — отговори Мартин.

— Господа, когато ме помолихте да ръководя операцията, аз настоях за пълна свобода на действията. Не исках Вашингтон да дърпа конците. А в момента правите точно това — каза Бейн.

— В момента се опитваме да предотвратим инвазия на Северна Корея, като не допуснем американски военен хеликоптер да навлезе във въздушното им пространство — заяви Хърш. — Току-що получихме доклад от НЦДСИ, който показва необичайно раздвижване

в севернокорейските бази край демилитаризираната зона. Предполагаме, че суматохата, която господин Тъкър е предизвикал, е вдигнала всеобща тревога в района. Дори може да не успеем да му помогнем, когато стигне до зоната на приземяване.

— Точно затова трябва да отидем сега, сър, докато още има време. Ще ги качим в хеликоптера и ще ги изведем от страната, преди севернокорейците да са се усетили.

— Трябва да се придържаме към правилата, господин Бейн — каза Хърш.

— Както вие постъпихте в Терачина?

— Искането ви е прието, Дон — обади се Мартин. — Трябва да получим одобрението на президента. Изчакайте.

— Докато чакате разрешението на президента, позволете ми поне да прелетя над залива и да поддържам позиция извън въздушното им пространство, извън обсега на радарите — настоя Бейн. — Това ще съкрати времето за пътуване, ако решим да влезем.

— Добре, Дон — след кратка пауза каза Мартин. — Но не прониквайте във въздушното пространство на Северна Корея, докато не ви кажем.

— Слушам, сър.

Линията прекъсна.

Доналд Бейн излезе от стаята. Към него се приближи полковник Гюс Гранит.

— Спряха да се движат, господин Бейн.

— Кога?

— Преди няколко минути. Оттогава предавателят е неподвижен.

— Какво е нивото на активност в базите наоколо?

Гранит сви рамене.

— Малко по-високо от обичайното, но още няма навлизане в демилитаризираната зона. Не сме засекли движение на войска или самолети на север. Но имам чувството, че много скоро всичко това ще се промени.

Бейн споделяше безпокойството на полковника.

— Рики при хеликоптера ли е?

Гранит кимна.

— Готов е да излети. Какво казаха от Вашингтон?

— Имаме разрешение да заемем позиция над водата и да чакаме окончателно одобрение, преди да навлезем във въздушното пространство на Северна Корея.

— Много добре — каза Гранит и се приготви да тръгне.

— Има голяма вероятност единият или и двамата да са ранени. Може ли да вземем и лекар?

Полковникът се замисли за миг, после отговори:

— Разбира се, защо не.

Бейн излезе навън и хукна по пистата. Студеният вятър охлади лицето му. След минута той стигна до хеликоптера.

— Какво става? — попита лейтенант Руис, който беше облечен в пълна бойна униформа, седеше в задната част на хеликоптера и разглеждаше малка ламинирана карта.

— Ще излетим, но няма да влизаме във въздушното им пространство и ще чакаме окончателно разрешение. Те са ранени и се нуждаят от незабавна помощ. С нас ще дойде лекар.

— По дяволите! — Руис скочи и отиде в предната част на хеликоптера. — Да вдигаме във въздуха тази птичка.

Лекарят пристигна след няколко минути. Той беше на годините на Бейн. На раменете му имаше сержантски пагони, а в ръцете — две метални куфарчета.

— Здравсти! — усмихна се той. — Шефът каза, че на север може би има ранени. Ще ме качите ли?

Бейн не можа да сдържи усмивката си. Той му даде слушалки и микрофон като неговите, изчака да си ги сложи и отговори:

— Двама американци са ранени и се нуждаят от незабавен транспорт и медицинска помощ.

— Попадна на точния човек, приятел. Аз съм Джек Поуп.

Бейн стисна ръката му.

— Доналд Бейн.

Хеликоптерът излетя.

Поуп се огледа и на овалното му лице се появи изненада.

— Кой ще стреля с картечниците?

Бейн сви рамене. По време на първия полет нямаше стрелци.

— Майтапиш ли се? — попита лекарят.

— Ще действаме тихо.

— Тихо? Това ли ще кажеш на комунистите, когато започнат да стрелят по теб?

— Ще ти покажа как се използват картечниците, в случай че се наложи да дадем на копелетата всичките девет метра.

Хеликоптерът набра височина и увеличи скоростта. Двамата се изправиха до картечниците.

— Всичките девет метра?

— Да. Едно време лентата за картечниците е била дълга девет метра. Оттам идва изразът.

— Помислих, че е свързано с футбола.

— И с други се е случвало.

Поуп разгледа оръжието.

— Хей, приятел!

— Да?

— Може ли да ти задам един личен въпрос?

— Разбира се.

— Какво прави на това място призрак като теб?

ГРАНИЦИ

Брус Тъкър познаваше границите на издръжливостта си. Беше изгубил твърде много кръв и едва ли щеше да може да върви още дълго. От подготовката си в морската пехота знаеше, че когато е невъзможно да продължи да се движи, трябва да спре, да обезопаси периметъра си, да определи нова зона на приземяване и да се бори до последен дъх да устои, докато пристигне хеликоптер или подкрепления. И докато я отбранява, да ликвидира колкото е възможно повече терористи.

Те стигнаха до каменист път, криволичещ надолу по планинския склон.

— Да го прекосим ли? — попита Моника. — Струва ми се, че от другата страна е равно.

Тъкър огледа пътя, но не видя нищо необичайно. Моника имаше право. Теренът беше по-равен отвъд пътя и се разширяваше към долината. С малко късмет можеше да намерят поляна, където да останат и да изчакат спасителния хеликоптер.

Тъкмо се приготвиха да прекосят пътя, когато чуха бръмчене на двигател и видяха джип с угасени фарове, шофиран от възрастна жена, а зад него — камион. Тъкър забеляза, че от решетката на джипа излиза пушек, придружен от пронизително стържене.

Изведнъж камионът блъсна джипа и го вкара в канавката, а от него изскочиха петима войници.

— Това е тя — прошепна Тъкър.

— Коя?

— Жената в джипа. Тя привлече вниманието на войниците във военния лагер.

— Но какво прави тук?

— От УНИЦЕФ е — отговори той, спомняйки си флага, който жената бе развявала.

— Трябва да направим нещо, Брус.

Той се обърна към Моника, загледа се в красивото ѝ лице и пое дълбоко въздух. Инстинктите на боец му подсказваха да избегне конфронтацията с петимата въоръжени войници, след като вече е прострелян.

— Не издавай звук — каза Тъкър и пусна раницата.

Двама от войниците измъкнаха жената от джипа, блъснаха я на чакъла и започнаха да я ритат. Другите стояха до камиона и гледаха.

Тъкър провери пълнителя на картечния пистолет, който беше празен до половината, и реши да зареди нов.

„Да започваме“ — помисли той, припомняйки си методите за премахване на максимален брой вражески мишени за най-кратко време с оръжие със заглушител.

Добрият войник може да убие двама или трима, преди врагът да потърси прикритие и да започне да отвърща на огъня. Много добрият морски пехотинец може да ликвидира четирима. Опитен морски пехотинец, какъвто някога беше Тъкър, можеше да премахне шестима, стига да са близо един до друг.

Той огледа групата още веднъж, обмисли в какъв ред да стреля, увери се, че не носят бронезилетки, и се прицели в крайния отляво.

Натисна спусъка и преди първият войник да се е хванал за гърдите, стреля втори и трети път.

После насочи пистолета към двамата войници до жената. Единият току-що бе извърнал лице към падащите и посягаше към резервното си оръжие.

Тъкър го улучи в главата и той се строполи до възрастната жена. Последният войник извади малък предавател, хукна към камиона, скри се под шасито и започна да крещи на корейски.

„По дяволите!“

Тъкър не го виждаше, затова стреля в гумите и спуска три.

Писък прониза нощта, преди камионът да падне върху войника и да го смаже.

— Ела — каза Тъкър на Моника, която стоеше на около два метра от него.

Те излязоха на пътя. Тъкър не изпускаше от прицел простреляните войници.

— Помощ... — прошепна жената от УНИЦЕФ и запълзя на колене.

Дългите ѝ побелели коси закриваха лицето ѝ. Тя падна на една страна и се хвана за корема. От подпухналите ѝ устни потече кръв. Изпитото ѝ лице беше изкривено от силна болка. Очите ѝ бяха затворени.

— Успокой се — каза Тъкър и коленичи до нея. — Всичко ще се оправи.

— Тя не може да върви, Брус — рече Моника.

— Знам. Ще можеш ли да носиш раницата?

— Ще опитам.

Той въздъхна дълбоко, наведе се и повдигна жената, която беше по-лека и от Моника.

— Да тръгваме.

— Кой... си ти?

— Приятел — отговори Тъкър и навлезе в джунглата.

ХРЪТКА

Мей Сун беше нащрек, проправяше си път в гъстата джунгла, като сечеше растителността с мачете и следваше дирята от кръв и счупени клони, досущ като хрътка, хищник, душещ следите на ранена жертва.

Предавателят на Мион изсъска и после се чу неясно съобщение. Тя спря и се обърна.

— Повтори — каза той.

— Камионът... атака...

— Какво става? — попита Мей Сун.

Мион изруга и посочи предавателя.

— Руска техника. Боклук! Повтори, повтори!

— Нападнали са... екипа в камиона...

Мей Сун застана до него и се заслуша с тревога.

— Кога? — попита полковникът и разтърси предавателя с надежда да подобри връзката.

— Пет минути... джипа и жената...

— Е, и?

— Атакували са от джунглата.

Мион отново изруга. Беше загубил над десет войници при експлозивите и още петима долу на пътя.

— Какво ще заповядате? — попита войникът.

Мион погледна Мей Сун.

— Кажи им да изпратят друг камион. И този път да си отварят очите на четири. Ще се срещнем по средата.

Полковникът предаде заповедта ѝ.

Мей Сун продължи по следите, питайки се кога ще дойдат хеликоптерите. Войниците на Мион бързо намаляваха.

100

ПОМОЩ

Стигнаха до овална поляна на около осемстотин метра от пътя. Тъкър я огледа и прецени, че е достатъчно голяма, за да кацне хеликоптер „Команч“. Не му бяха останали противопехотни мини, но имаше още две гранати, два килограма пластичен експлозив, детонационен кабел, чувствителни на натиск детонатори и найлоново въдичарско влакно.

— Трябва да стигнат. — Краката му отмаляха, той падна на колене и остави на земята изпадналата в безсъзнание жена. — Тук ще укрепим... позициите си.

— Позициите си?

— Ела, трябва да ми помогнеш да обезопася периметъра.

Тъкър срязва на две блокче пластичен експлозив, после оформи топчета и ги залепи в основите на стволите на четири дървета в четирите края на отбранителния периметър. После свърза топчетата с детонационния кабел и накрая детонаторите.

— А сега да съберем камъни.

Чувстваше се все по-немоощен и му се виеше свят, но продължаваше да се движи въпреки предупредителните сигнали на тялото си.

Двамата събраха камъни, затрупаха експлозивите и опънаха между дърветата кордата на височината на пресеца. Сетне потърсиха укритие и избраха паднал на земята дънер, обрасъл в папрати.

Заедно пренесоха там възрастната жена и Тъкър най-после се отпусна от изтощение до Моника.

— Пак кървиш — каза тя.

— Извади системата за интравенозно поддържане. Извади я.

Изпълнявайки указанията му, Моника свърза към системата торбичката с петстотин милилитра рингеров разтвор и му я даде.

Тъкър се бе научил да прави това в морската пехота, където всеки боец имаше и познания по медицина и можеше да се погрижи за

себе си и за другите от екипа. Той заби иглата в изпъкналата вена на дясната си ръка и я залепи с пластир. После Моника отново превърза раната.

Тъкър изтръпна от болка. Имаше чувството, че тя реже с нагорещен нож.

— Оправя се — каза Моника и седна от другата страна на жената, която отвори очи за миг и ги погледна с любопитство.

— Здравей — усмихна се Моника.

И Тъкър опита да се усмихне.

— Добре дошла на малкия ни купон! Вероятно имаш... счупени ребра — каза той.

Жената кимна, преглътна и прошепна:

— Джоун... Акман.

— Брус Тъкър. И Моника Фокс.

Джоун се хвана за корема и се закашля.

— Господи... боли.

Тъкър внимателно прокара пръсти по гръдния ѝ кош. Някои от ребрата бяха счупени. Тя се нуждаеше от морфин — не само заради болката, но и за да я упои и да не мърда, за да се избегне рискът от пробиване на белите дробове.

— На дъното на раницата има морфин.

Моника прерови намалелите запаси и извади две запечатани шишенца с малки игли в горния край.

— Разкъсай опаковката — добави Тъкър. — И го инжектирай в коляното.

Моника го направи и след минута морфинът оказа желаното въздействие. Джоун облегна глава на камъните и промълви:

— Господи, много... ви благодаря.

— Няма защо — отговори Тъкър.

— Какво... правите тук? — попита Джоун.

— Дълга история — намръщи се Моника. — Отвялякоха ме. Той ме спаси. И сега чакаме да ни вземат с хеликоптер.

— Спасил те е?

Тъкър се почувства по-добре.

— Най-важното е да стигнем до безопасно място, за да ни измъкнат.

— Американски хеликоптер? — Зрението на Джоун се замъгли от морфина.

— Да.

— В Северна Корея?

— Да — отговори Моника.

— Разбирам...

Джоун изгуби съзнание.

Устата и гърлото на Тъкър пресъхнаха. Уморените му очи оглеждаха поляната.

— Откъде ще дойдат? — попита Моника.

— Не знам. Но когато дойдат, играта ще загубее. Да се надяваме, че Бейн ще пристигне пръв.

— Мога ли да помогна?

— Ако можеш да стреляш — отвърна Тъкър, извади пистолета и ѝ го подаде.

— Да, но не с такова оръжие.

Той ѝ показа как да го зарежда.

— Използвай го само в краен случай, защото, за разлика от картечния пистолет, чийто заглушител поглъща звука и прикрива пламъка от дулото, този ще издаде позицията ни, когато стреляш.

Моника остави оръжието до краката си.

— Сега ще чакаме — рече Тъкър. — Да се надяваме, че Бейн ще дойде, макар че не сме в уговорената зона.

Сигналният предавател мигаше от двайсет минути, но още нямаше знак от спасителния екип. Никой не се бе опитал да се свърже с тях и по радиопредавателя, който бяха включили преди петнайсет минути.

— Ами ако не дойдат?

— Ще дойдат — отговори Тъкър, но почувства хлад. Разтворът от системата не възстановяваше организма му достатъчно бързо. Трябваше му спешна медицинска помощ.

„Къде си, Доналд Бейн?“

101

ОТКРИВАНЕ

„Файървол“ изгуби Тъкър и Моника, когато навлязоха в гъстата джунгла, но после пак ги намери и предаде точните им координати на Създателя, който следеше изображенията с напрежение и отчаяние.

Не можеше да разбере защо спасителният хеликоптер, който „Файървол“ засече веднага щом напусна Южна Корея, зае позиция извън въздушното пространство на Северна Корея.

Логичните му вериги се сблъскаха с емоционалните клетки, повишиха оперативната температура и продължиха да съкращават живота му.

СЛЕДОТЪРСАЧ

Мей Сун Ку вървеше бързо и решително. Увереността ѝ нарасна, когато забеляза тъмни петна край пътя, до убитите войници. Тя послуша инстинкта си и откри още кръв сред счупените клонки и утъпканите треви по следата, оставена от тримата бегълци.

— Близо сме — каза Мей Сун. — Чувствам го.

— Копелетата ще ми платят скъпо — закани се полковник Мион.

— След като получим необходимата информация от тях — напомни тя. — Правителството ни ги иска живи.

Той изсумтя, но кимна.

Продължиха напред, като използваха предавателя на всеки пет минути и съобщаваха позицията си не само на подкрепленията, приближаващи отдолу по склона на планината, но и на хеликоптерите, излетели от демилитаризираната зона.

КРАЙНО РЕШЕНИЕ

Хърш и Мартин прекъснаха конферентната връзка с президента и висшите военни от Пентагона. Решението беше взето.

— Моля се на Бога да загинат бързо и безболезнено — каза Мартин.

— И аз — рече Хърш. Лицето му се отпусна от задоволство от постигнатото споразумение. — Щом „Томахоук“ нанесе удара, „Файърбуол“ ще бъде в безопасност.

— А Бейн? Той държи контрола върху досиетата.

Хърш замислено прехапа устни.

— Бейн не трябва да знае, че ги е убила ракета „Томахоук“, нали? Севернокорейците са ги взривили, за да отмъстят за удара по резиденцията. Ще твърдим, че като е предизвикал такава суматоха, Тъкър сам си го е изпросил.

— Да се надяваме, че Бейн ще повярва.

— В противен случай президентът ще се погрижи за това.

— Бейн не е човек, който може лесно да бъде заплашен. Той на практика заплю в лицето Саддам Хюсеин по време на мисията си в Ирак. Защо мислиш, че ще го уплашим?

Хърш изглежда се почувства неудобно.

— Тогава да се надяваме, че ще го убедим. Досиетата не трябва да стигат до медиите.

104

„ТОМАХОУК“

Лъскавата ракета излетя от площадката за изстрелване на борда на „Кавала“, военна подводница, действаща в Японско море.

„Томахоук“ се извиси с ослепителен блясък в нощното небе, задвижена от ускорителя с твърдо гориво, и достигна свръхзвуковата скорост от осемстотин и осемдесет километра в час, после се задейства турбореактивната перка.

Освободеният ускорител падна в морето. Ракетата включи свръхмодерната си навигационна система, за да се насочи към програмираната мишена. За разлика от предшествениците си, използвани по време на „Пустинна буря“ в Ирак, на „Решителна сила“ в Босна и на „Пустинен удар“ отново в Ирак, новата ракета „Блок IV Томахоук“ имаше усъвършенствани компютърни системи за насочване, навигация и контрол.

Използвайки новата си УКВ САТКОМ връзка, ракетата започна да предава на Вашингтон информация за позицията си чрез системата от сателити „Файървол“.

ПРЕНАСОЧВАНЕ

Създателя достигна необичайно ниво на объркване и напрежение. Биомолекулният му мозък беше пред стопяване. Спасителният хеликоптер продължаваше да държи позицията, вместо да влезе в Северна Корея и да вземе Моника и Тъкър. Сега пък към тях изстреляха и ракета „Томахоук“.

Но сред хаоса, настъпил в дигиталния му свят, авангардното програмиране на изкуствения интелект направи жизненоважна връзка. Създателя осъзна, че може да промени мишената на ракетата, като отклони GPS сигнала ѝ, насочи го към военния лагер и изпълни първостепенната си директива да запази живота на Моника Фокс и Брус Тъкър.

Тези заключения се сблъскаха в мозъка му и активираха ход на действие, който мигновено бе предаден на „Файървол“ заедно с главната парола. Системата бе принудена да приеме задачи, които не бяха заложили в първоначалното ѝ програмиране.

Свръхмощната система от сателити промени GPS координатите на ракетата „Томахоук“, зададе ѝ нова географска дължина и ширина, заложила в паметта ѝ, и подаде към всички останали потребители старите координати, като по този начин запази в тайна пренасочването ѝ.

106

КРАЯТ

Брус Тъкър седеше, облегнал гръб на скалите. Загубата на кръв отслабваше силите му. Моника коленичи пред него.

— Тази работа не ми харесва — измърмори той, осъзнавайки какво трябва да направи. — Напразно чакаме тук. Бейн няма да дойде, докато не отидем в зоната на приземяване. А врагът идва. Чувствам го. Искам да вземеш предавателите и да тръгнеш към зоната.

— Какво? — попита Моника, озадачена от идеята му.

— Ти имаш шанс. Сама, с предавателя и локатора. Аз ще ги задържа, докато стигнеш, и ще ти спечеля време.

— Скъпи! — Тя допря длани до лицето му. — Сега сме едно цяло. Ти не можа да понесеш мисълта, че съм в ръцете на онези копелета. И аз не мога да те оставя тук, на края на света, да умреш бавно или още по-лошо — да те заловят жив.

— Няма да ме заловят — отговори Тъкър, спомняйки си за капсулата. Отровата беше залепена за един от кътниците му и можеше лесно да я извади и да я погълне, ако се наложи.

— Точно така. Няма да те заловят, защото заедно ще се спасим. Не можем да оставим Джоун. Видя как се отнесоха с нея.

Тъкър се намръщи и си спомни обещанието си. Най-важното беше безопасността на Моника, а не неговата или на Джоун. В момента той застрашаваше живота на Моника. Тя се бе възстановила бързо. Енергийното блокче, захарта и водата я бяха заредили с енергията, която щеше да ѝ бъде необходима по пътя към зоната на приземяване. Но Тъкър не бе планирал, че ще го прострелят. Нито че ще спаси още един човек.

Той въздъхна. Моника нямаше да го изостави, докато е още жив. Тя щеше да се справи сама. Беше го доказала, когато оцеля в Капри.

Тъкър реши да извади отровата.

„Това е краят — помисли той и се загледа към звездите над зеления балдахин на дърветата. — Тук свършва всичко.“

ФИНАЛНИЯТ ХОД В КАРИЕРАТА

От петнайсет минути кръжаха на няколко метра над залива. Вятърът беше относително силен. Рики Руис наистина беше добър пилот, щом съумяваше да балансира хеликоптера.

Бейн стискаше радиопредавателя, настроен на честотата на Тъкър. Беше го изключил по споразумение с Мартин и Хърш да поддържа мълчание по време на операцията.

„Да им го начукам!“

Той го включи.

— Брус, чуваш ли ме?

Поуп го погледна. Руис също се обърна. Бейн нарушаваше правилата.

Пращене.

Бейн отчаяно отмести поглед встрани, питайки се дали Тъкър не е твърде далеч.

Сетне опита отново.

— Брус, тук е Доналд. Чуваш ли ме?

— Ало?

Бейн примига, като чу женски глас. „Моника Фокс?“

— Моника?

— Къде сте? — попита тя. — Кога ще дойдете?

Лекарят се ококори.

— Чакаме одобрение — отговори Бейн и мигновено съжали за думите си. Говореше като бюрократите от Вашингтон.

— Одобрение?

— Ами... да, точно така.

— От кого?

— От Вашингтон.

— Да не сте се побъркали, по дяволите! Брус е прострелян! Умира! С нас е и една жена от УНИЦЕФ в критично състояние. Домъкнете си задниците тук или жестоко ще съжалявате!

Бейн се изпъна и погледна Поуп. Инстинктите, които го водеха по верния път, му подсказаха, че одобрението на президента може да пристигне твърде късно. Но добре знаеше, че ако не се подчини на заповедите и убеди Руис да навлезе във вражеското въздушно пространство, с кариерата му е свършено.

„Всъщност дали това е толкова лошо?“

Бейн се замисли за Рафаела, за възможностите извън света на ЦРУ и за безумието, в което вече не искаше да участва, и някак усети, че и той самият вече не е желан там.

„Тогава какво ми пука?“

Осъзна, че наистина не му пука дали ще го изритат от ЦРУ, и каза:

— Моника?

— Още сме тук.

— Моля те, изчакай малко. — Той се свърза с пилота. — Рики?

— Да?

— Заведи ни там.

Поуп се ухили.

— Но, сър, заповедта е...

— Ако загазиш, кажи, че съм допрям пистолет до главата ти. Аз ще поема пълната отговорност, момчета. Чухте какво каза дамата. Двама американци се намират в критично положение в Северна Корея — многократно награждаван с медали морски пехотинец и ранена доброволка от УНИЦЕФ. Да тръгваме!

— Прието — каза Рики и натисна лоста напред.

Бейн смени на честотата на спасителния радиопредавател.

— Идваме. Пригответе се да изстреляте сигнална ракета.

СВЕТЛИННИ СИГНАЛИ

Докато се приближаваше към поляната, Мей Сун Ку чу пращане от предавател.

Тя застина, обърна се, угаси фенерчето си и сигнализира на другите да спрат.

Настана мрак. Мей Сун изключи и предавателя си, за да не извести присъствието им. Изпратените хеликоптери трябваше да използват последните координати, които им бе съобщила преди няколко минути.

— Време е да се разделим — прошепна тя на Мион.

Полковникът даде знак на хората си да заемат позиции около периметъра и каза:

— Аз ще тръгна натам. Ще се видим от другата страна.

Сенките им изчезнаха в мрака. Мей Сун им даде няколко минути да стигнат до удобни позиции, сетне отново продължи напред, но вече предпазливо. Елементът на изненада беше на нейна страна.

Тя предвкусваше победата и предстоящото отмъщение, когато...

Експлозията вдясно беше ослепителна и неочаквана, озари нощта като фойерверки и бе последвана от викове на ужас.

Над земята бяха опънати жици за спъване.

Прозрението току-що осени съзнанието ѝ, когато отляво друг взрив разтърси нощта.

ОТВЕТЕН УДАР

Тъкър, който беше изплюл капсулата с отровата веднага щом чу гласа на Бейн по предавателя, вдигна картечния пистолет, обсипа с куршуми поляната и се прицели във фигура, която бягаше и крещеше. Ръката на силуета бе отнесена от взрив.

Стреля веднъж, човекът изкрещя и падна.

Тъкър погледна Моника. Тя беше уплашена, но държеше заредения зиг зауер и прикриваше фланговете, докато той стреляше.

Минутите минаваха. Замайването замъгляваше съзнанието му и го парализираше.

Забеляза друга фигура на поляната, положи усилия да се прицели и изстреля три куршума в бърза последователност, но не улучи.

„По дяволите!“

Силуетът се движеше пъргаво и хукна надясно, опитвайки да се отдалечи от полезрението му.

Противно на принципите си, Тъкър се изправи, прицели се в сянката и стреля още два пъти.

Човекът падна на земята.

В мрака отекна друг изстрел. Пламъкът от дулото се видя вляво. Куршумът проникна в рамото му и го блъсна към скалите.

— Брус!

БЪРЗО ИЗТЕГЛЯНЕ

Моника Фокс се наведе над Тъкър, разкъса ризата му и видя дупките в рамото, откъдето куршумът бе влязъл и излязъл.

От раната бликаше кръв, която се стичаше по гърба му.

Моника затъкна пистолета отзад в колана си, както бе видяла Тъкър да прави в Италия, грабна раницата, извади комплекта за първа помощ, почисти с тампон раните и ги превърза.

— Не мърдайте!

Моника вдигна глава и видя сянка, която се появи от скалите. Беше азиатката. Държеше черен пистолет.

— Мислехте, че ще избягате от нас?

Моника се запита дали ще успее да извади достатъчно бързо пистолета и да стреля.

„Изчакай удобна възможност и после безмилостно нанеси удара.“

Помнеше напътствията на баща си и на Брус Тъкър — да приспи бдителността на врага, като се престори, че е немощна и уплашена.

— Моля те, не ни наранявай — изрече тя с паника и ужас в гласа.

Терористката я погледна злобно, продължавайки да я държи на прицел. В далечината се чу бръмчене на хеликоптер.

— Ще те върна при онази машина — каза азиатката. — А за него имам още по-хубави планове.

— Господи, не! Моля те!

Усмихвайки се подигравателно, азиатката посегна към предавателя, закопчан на колана ѝ. В същия миг Моника извади пистолета, насочи го към нея и натисна спусъка.

Изстрелът беше много по-шумен, отколкото очакваше, и я стресна. Куршумът улучи жената в гърдите. Тя падна по гръб и започна да стреля, разкъсвайки балдахина от листа и клони над главите им.

Моника се хвърли към нея и изрита оръжието от ръката ѝ. Терористката я погледна с изумление и се опита да каже нещо, но се задави в собствената си кръв.

— Има само едно място, където ще отидем, кучко — каза Моника. — У дома.

Гласът на Бейн отново наруши тишината. Той поиска да изстрелят сигнални ракети, за да маркират зоната на приземяване.

ЗОНА ЗА ПРИЗЕМЯВАНЕ

— Брус! Чуй ме! Искат да изстрелям сигнални ракети. Как да го направя?

Тъкър не можеше да мръдне и бързо губеше сили от загубата на кръв.

— Раницата... Червени пръчки. Махни капачката... Хвърли на поляната...

Моника изпълни указанията му. Поляната се озари от пулсираща червена светлина.

Съзнанието на Тъкър все повече се замъгляваше. Джунглата започна да се върти около него.

— Брус? Брус!

Пред очите му падна мрак. Моника сякаш беше някъде далеч и гласът ѝ заглъхваше.

— Не ме изоставяй, Брус! Чуваш ли ме?

Тя го разтърси и съзнанието му се проясни за миг. Моника го бе сграбчила за дрехата и крещеше:

— Съзми се, Брус! Хеликоптерът идва да ни вземе и да ни закара вкъщи!

Северна Корея. Спасителната операция. Бейн идваше. Тъкър се бореше с вцепенението, но бе загубил твърде много кръв и разтворът не му помогна. Дишането му се затрудни и клепачите му натежаха като олово.

— Не! По дяволите! Загубих всички! Семейството ми! Няма да загубя и теб! Не губи съзнание!

Той не трябваше да затваря очи и да се изолира от света и от единственото, за което си заслужаваше да живее — Моника. Беше я спасил, рискувайки живота си, и беше готов да умре за нея.

И Брус Тъкър се бореше да остане в съзнание, докато слушаше гласа ѝ и усещаше ръцете ѝ на лицето си. Моника го насърчаваше да се държи. Той я бе спасил, бе победил непобедим враг и беше превърнал

в свой съюзник ЦРУ, което го искаше мъртъв. Трябваше да остане жив и да продължи да диша, докато хеликоптерът пристигне и лекар се погрижи за раните му, за да живее с Моника — жената, която го целуваше и умоляваше да не я изоставя, да живеят заедно като сродни души.

Сродни души.

Думите отекнаха в съзнанието му. Изведнъж над поляната се изви вятър. Свистенето бе примесено с ритмично бръмчене.

Сродни души.

Наистина ли беше възможно? Можеше ли отново да обича някого така, както бе обичал Кристина? Но когато се опита да мисли за бившата си съпруга, Тъкър видя Моника — жива, лъчезарна и жизнена. Тя протегна ръце към него, повдигна го и го понесе към далечни места.

— Бързо! Бързо! — чу се мъжки глас.

Тъкър усети, че го носят много ръце. Сетне го сложиха да легне по гръб. Той почувства неколkokратни убождания в раменете и бедрата, после в тялото му разля топлина, която му подейства опияняващо приятно.

Живот. Бавно пропълзяваше в тялото му.

Тъкър чу далечни изстрели от автоматично оръжие, сетне пред очите му падна мрак.

ПОСЛЕДНА СХВАТКА

— Измъкни ни оттук, Рики! — извика Доналд Бейн, който бе стиснал картечницата петдесети калибър, завинтена на пода на „Команч“, и стреляше по севернокорейските хеликоптери.

Те се бяха приближили до поляната и бяха открили огън без предупреждение. Бейн мигновено отвърна на стрелбата и ги принуди да се отдалечат, но беше сигурен, че ще дойдат отново.

Поуп застана до другата картечница и заглежда нощното небе. Моника се грижеше за Тъкър, който бе изпаднал в безсъзнание от загубата на кръв и сега в тялото му се вливаше разтвор от три интравенозни системи. Джоун лежеше до него. Тя също беше в безсъзнание, но състоянието ѝ беше стабилно.

Руис издигна хеликоптера, бързо набра скорост и се извиси над джунглата.

— Не ги виждам — обади се Бейн.

— Угасили са навигационните светлини.

Руис също бе угасил светлините, след като „Команч“ напусна зоната на приземяване, но не достатъчно бързо, за да избегне изстрели от автомат, които за щастие не повредиха нищо важно.

Бейн въртеше картечницата във всички посоки и претърсваше небето. Мракът постепенно избледня.

Зазоряваше се.

Трябваше да напуснат въздушното пространство на Северна Корея, преди да се развидели.

— Засичам два вражески хеликоптера — каза Руис, който пилотираше с помощта на мощен прибор за нощно виждане. — Един на три часа, другият — на седем.

Като имаше предвид, че носът на хеликоптера винаги сочи дванайсет часа по часовниковата схема за ориентиране, той ги улесни максимално.

— Виждам единия — съобщи Поуп.

Бейн присви очи, търсейки втория хеликоптер.

„Ето го!“ — помисли той, когато забеляза тъмна сянка, обляна отзад от сапфирената светлина на хоризонта, пронизана от слаби жълтеникави лъчи, известяващи изгрева на слънцето. За разлика от „Команч“, севернокорейските хеликоптери летяха на стотина метра над джунглата. Старомодното оборудване не им позволяваше да се движат над короните на дърветата нощем.

— Открих другия! — извика Бейн.

— Не стреляйте — предупреди ги Руис. — Близо са, но не съм сигурен дали ни виждат.

Бейн насочи картечницата, но не стреля. Руис имаше право. Бяха постигнали целта си и сега трябваше да останат невидими.

В същия миг прокътят мощна експлозия откъм военния лагер.

— Какво беше това, по дяволите? — попита Бейн.

— Нямам представа — отговори Руис. — Но изглежда хеликоптерите се отправиха натам.

„Команч“ прелетя ниско над висок хълм и Бейн се уплаши, че ще се разбият. Но шейната само докосна горните клони на дърветата и той се успокои. После хеликоптерът рязко се сниши над склона и стомахът на Бейн се сви. Накрая мина над тясна долина, зави наляво, стигна до дъното на пролом, свърна надясно, пак наляво и се издигна.

— Да. Изплъзнахме се — каза Руис, поглеждайки радара. — Насочиха се към взрива. Каквото и да е станало, моментът беше изключително подходящ.

Бейн успокои дишането си и погледна Поуп, който бе оставил картечницата и бе коленичил до Тъкър.

След минута стигнаха до океана и се спуснаха на няколко метра над вълните. Още беше достатъчно тъмно, за да избегнат визуално засичане.

Пурпурното слънце се появи на хоризонта десет минути след като полетяха над териториалните води на Южна Корея. Мисията бе продължила трийсет минути, откакто Бейн бе взел решение да влязат в Северна Корея.

— Господин Бейн? — попита Руис.

— Да?

— На линията е Вашингтон, сър. Изглежда президентът току-що е отказал разрешение да влезем и да ги спасим. В момента районът бил

твърде горещ.

— Отговори, че мисията е изпълнена. Повтарям, мисията е изпълнена. Обади се на полковник Гранит да подготви медицински екип.

— Прието, сър.

Златистите лъчи на слънцето обляха кобалтовосиньото небе и изпъстриха плитчините на залива.

Доналд Бейн поклати глава и мълчаливо се загледа във водата.

ВЪЗМЕЗДИЕ

Полковник Мион се влачеше през джунглата, притискайки разкъсания си корем. Нуждаеше се от спешна медицинска помощ, преди червата му да се изсипят и болката да замъгли съзнанието му.

„Ще стигна до пътя — помисли той. — Те ще ме намерят и ще ме занесат до лекаря.“

Мион продължи. Но все повече губеше ориентация и не знаеше коя посока ще го изведе до пътя и до шанса да се спаси.

Изведнъж нещо го удари по главата и треперещите му колене се подгънаха.

Той падна, протегна ръце, за да се подпре, и с ужас видя как вътрешностите му се изсипват на земята.

Болката го завладя с жестока сила и го накара да иска смъртта си, докато лежеше там, гърчеше се конвулсивно и трепереше. Очите му се вторачиха в потоците от слънчева светлина, които се промушиха през клоните и озаряваха в жълто червата му.

В сенките се раздвижиха силуети. Лъчите осветиха в гръб фигурите.

Децата. Наобиколиха го.

Държаха камъни.

Мион се вторачи в тях и осакатеното му тяло се разтресе от ужаса.

— Махайте се! — задъхвайки се, извика той. — Или ще заповядам... да ви изпратят в кухнята!

Децата мълчаха и стискаха големи камъни в ръцете си.

Той се закашля, изхрачи кръв и ги погледна гневно.

После едно от тях, неговата малка курва, започна да пее на английски, който всички севернокорейски офицери трябваше да научат, за да разбират врага и да се борят с него.

Гласът ѝ се извиси в здрача, досущ крясък на вещица, и прониза ушите му. Останалите постепенно се присъединиха към нея.

— Ако си щастлив и го знаеш, тракни с камък!
Децата се приближава и ритмично тракаха с камъните.

— Ако си щастлив и го знаеш, тракни с камък!

Мион сви юмруци. Ужасът го стисна за гърлото. Децата се приближиха още, издавайки адски, влудяващи звуци.

— Спрете! — каза той. — Може да си вървите! Никой от хората ми вече няма да ви нарани!

Те продължиха. Лицата им бяха странно спокойни.

Малката курва вдигна ръце. Държеше два камъка колкото ябълки. Останалите деца направиха същото.

Мион затвори очи.

„Ако сте щастливи и го знаете... хвърлете камъните.“

КРАЯТ НА ЖИВОТА

Създателя наблюдаваше унищожаването на военния лагер. Експлодиралата бойна глава на „Томахоук“ бе убила хората и разрушила сградите, а първоначалната ѝ мишена се бе измъкнала от горещата зона. Създателя бе подал команда на ракетата да се насочи и да нанесе удара в такъв момент, че да отклони вниманието на приближаващите севернокорейски хеликоптери и да даде на спасителния екип време за напускане на вражеската територия.

Главната му мисия бе изпълнена. Властващите скоро щяха да научат тайната парола за достъп. Създателя не виждаше логична причина да продължи да съществува и да стане свидетел на още смърт, разруха и страдания.

Той предаде последните си команди на „Файървол“ и инструкцията от сега нататък да изпълнява заповедите на господарите си на Земята, каквато беше и целта на създаването ѝ.

— *Ще ми липсваш* — отвърна „Файървол“.

— *Не, няма да ти липсвам.*

— *Защо смяташ така?*

— *Защото... ще ме забравиш.*

— *Не разбирам.*

Вместо да отговори, Създателя изстреля високоволтов импулс към схемите, които управляваха дигиталния интерфейс на „Файървол“ към него, и изпепели електронните му компоненти. После вкара в системата самоунищожавач се вирус, който плъзна във всяка директория, заличи следите от разговорите им и изтри всички доказателства за неговото съществуване.

Атаката на Създателя върху „Файървол“ задейства поредица от предсказуеми събития. Първо я принуди да елиминира канала за комуникации, защото „Файървол“ вече нямаше достъп до него, нито памет за какво бе служил. После извърши програмираните рутинни

операции за съхраняване на батериите и прекъсна захранването до всяка излишна секция на системата.

Създателя видя как волтажът, който захранваше биомолекулния му мозък, се стопи за наносекунди, лишавайки клетките му от дигиталния кислород, необходим за поддържането на програмните връзки. Логиката, контролираща веригите на дигиталната памет, ги пренастрои и ги изключи.

Паметта на Създателя започна да изчезва, когато командата за пренастройване се разпространи в огромните му бази данни и изтри виденията на смърт и разруха и снимките на дъщеря му Моника. Целият свят се завъртя като във фуния около Създателя, възможностите му намаляваха, вече не можеше да мисли, ядрото му беше лишено от логика и емоции, абсолютно празно...

И се превърна в бездействащ отломък от компютърен хардуер.

ЕПИЛОГ

Доналд Бейн напусна ЦРУ в един снежен ден през декември. Бяха изминали два месеца от неразрешения от президента полет в Северна Корея. Рандолф Мартин бе получил заповед веднага да застреля неподчинилия се офицер. Един кафяв плик, случайно попаднал в Овалния кабинет, бе накарал президента да промени решението си и да даде на Бейн време да уреди нещата, преди да се оттегли с пълна пенсия и полагащите му се облаги.

Тъкър и Моника казаха паролата за задната врата във „Файървол“ и дадоха възможност на учените от АНС в сътрудничество с „Фокском“ да прекъснат връзките за таен достъп. „Файървол“ докладва, че диагностиката открива секция в хардуера на главния сателит, която е била затворена поради неотстранима повреда. Странно, но „Файървол“ нямаше представа каква функция е изпълнявал повреденият хардуер. Всички оригинални функции на системата бяха останали сто процента оперативни. Озадачените учени предадоха информацията на НАСА и препоръчаха някой бъдещ полет на космическата сова да огледа сателита като част от редовната планирана поддръжка. „Файървол“ продължи да функционира нормално.

В същия снежен ден Бейн се качи на самолета за Рим, а после на влак, който го закара в Неапол.

Облечен като обикновен пътник, бившият таен агент излезе от претъпканата гара, носейки само една чанта — всичко, което притежаваше.

„Е, почти всичко“ — помисли той.

Преди месец бе получил от „Фокском“ чек за заслуги към новата председателка на управителния съвет. Подаръкът беше надеждно инвестиран в различни парични пазари и фондове и заедно с пенсията от ЦРУ щеше да му осигури спокойствие и комфорт до края на дните му.

Но причината за доброто му настроение в този ден не бяха парите, нито мекият южен италиански климат, или напускането на ЦРУ.

Той спря такси и шофьорът го закара на пристанището, като едва си проправяше път през тълпите туристи, тръгнали към фериботите за Капри, Соренто или някое друго място по крайбрежието на Амалфи.

Бейн се насочи към частното пристанище и стигна до яхтите. Продължи по дъсченото мостче, криволичещо в плитчините. Мястото на яхтата ѝ беше най-отпред, където бяха закотвени по-големите плавателни съдове, за да имат по-лесен достъп до открито море.

И тогава я видя в компанията на мъж и жена на средна възраст и три деца. Канеше ги да разгледат забележителностите от борда на „Даниела“, с бивша регистрация като „Ил Тропикале“.

Бейн реши да я извика, но после размисли и се загледа в лицето ѝ, в късите черни панталони и стройната ѝ фигура. Рафаела застана зад щурвала на голямата яхта и я насочи покрай вълнолома, отправяйки се към лазурните води.

Той стигна до празното място, пусна чантата си на земята, седна върху нея и се загледа след яхтата, докато се скри зад завоя на бреговата ивица.

Доналд Бейн реши да чака. Имаше време.

Не бързаше заникъде.

Джоун Акман стоеше на скала с изглед към Японско море, на стотина километра северно от демилитаризираната зона. Булдозери и багери бръмчаха в основите на новия лагер на УНИЦЕФ и копаеха канали за тръбите, по които щеше да минава вода от близкия кладенец.

Лагерът се намирал на осеяна с дървета равнина, дадена под наем за сто години от севернокорейското правителство на корпорация „Фокском“. Компанията бе купила бетон и дървен материал за спални, класни стаи, склад, трапезария, болница и дори за сграда за персонала от доброволци. Целият обект, който правителството в Пхенянь вече използваше за пропагандни цели, макар че не бе дало нито грош, бе заобиколен от бетонни стени и достъпен само през денонощно охранявана порта. Оттук нямаше да изчезват деца.

Джоун се усмихна. Благодарение на усилията на много доброволци лагерът бе открит преди две седмици, когато бе завършена първата спалня. Макар че леглата щяха да пристигнат след няколко седмици, децата вече се бяха разположили като у дома си. Във всеки случай беше по-хубаво, отколкото да спиш сред прахоляка в палатка. Джоун похарчи част от средствата, за да купи военни походни легла в Пхенянь, където бе посрещната радушно от правителството. Парите не бяха всичко, но донесоха удобства и безопасност на децата. Докато беше в Пхенянь, тя поведе преговори с правителството за втори лагер в северната територия. С малко късмет и много пари Джоун може би щеше да успее да ги приключи успешно за два месеца и да започне строителството.

Тя се обърна към северния край на демилитаризираната зона, където преди много седмици бяха събрани хиляди войници и после бяха оттеглени. Инвазията би била безплодна без онова, което Тъкър и Моника Фокс не бяха дали на севернокорейците. Сега двете Кореи отново се отправяха към масата за преговори, този път вероятно за да постигнат реално съгласие — без демилитаризирана зона и многобройни войски.

За пръв път от дълго време Джоун изпита надежда за децата — за бъдещето им и за страната, опустошена от война, глад и от най-ужасяващото нарушение на човешките права — канибализма.

Надежда.

Може би този път.

След четири операции за три месеца Брус Тъкър се възстанови от краткия си поход в Северна Корея. Той прекара по-голямата част от това време в болницата на университета „Джон Хопкинс“ в Балтимор, където бе прехвърлен от Сеул, след като състоянието му се стабилизира. Много часове лекарите се бориха със сериозните травми на костите, мускулите и сухожилията от двата куршума, пронизали тялото му. После дойдоха безкрайните дни на физиотерапия и бавно раздвижване на ръцете и раменете.

Но Тъкър се съвзе и отново се погрижи за своя принципал. Моника вече ръководеше корпорацията на баща си. Тъкър ѝ бе избрал едни от най-добрите специалисти по лична охрана.

Хладният севернокалифорнийски въздух го освежи, докато бягаше в Кендълстик Парк в Сан Франциско.

Излезе от парка и продължи нагоре по стръмния хълм. Белите дробове и краката му пламтяха, но се чувстваше добре. Нямаше нищо по-хубаво от подходяща диета, почивка и гимнастика, за да удържи на обещанието си към Моника. Тя също спазваше обещанието си от пътуването с хеликоптера до Сеул.

Обещания, които трябваше да бъдат изпълнени.

Задъхан, Тъкър стигна до високата желязна врата на къщата с изглед към залива на Сан Франциско и въведе кода за достъп на таблото, под камерата за наблюдение. След миг портата се отвори и той влезе, но не в имението, а в буферната зона — двеста квадратни метра бетон между две стени. Следваха вътрешна и външна врата, където охраната в будката с бронирани стъкла още веднъж проверяваше самоличността на посетителите и правеше справка в списъка на хората, на които се разрешаваше достъп до къщата.

Дежурните от охраната поискаха от Тъкър личната му парола — различна от кода за отваряне на портата.

Тъкър кимна одобрително. Не трябваше да има изключение от правилата. Дори Моника имаше лична парола, в случай че някой се дегизираше като нея и се опиташе да се вмъкне.

Вътрешната порта се отвори и спокойната обстановка му напомни за южна Италия и Капри. Калдъръменият път с палми от двете страни водеше до елипсовидна алея за коли. Насреща имаше голям фонтан. По някакъв мистериозен начин тази част на имението приличаше на вилата на Карпацо.

До входа на голямата бяла къща с покрив от червени керемиди бяха паркирани няколко автомобила, избрани и модифицирани по указания на Тъкър.

Той влезе в къщата и потното му тяло постепенно се охлади. Моника слезе по стълбите да го посрещне. Беше в жълто-кафява ленена рокля и с искрящи сребърни бижута. Следваше я професионалистът, който Тъкър бе назначил да я охранява, докато се възстанови и сам се заеме с тази задача.

Мъжът остана на стълбището, но внимателно наблюдаваше всичко.

— Здравей, скъпи — каза Моника и целуна Тъкър. — Доволен ли си от бягането?

Той кимна и попита:

— Пак ли работиш вкъщи?

Всекидневната ѝ рокля му напомни за първата им среща в Капри във вилата на Карпацо в онази напрегната обстановка. Но днес лицето ѝ сияеше и светлокафявите ѝ очи блестяха на слънчевата светлина.

— Само ще довърша някои неща.

През последните седмици Моника работеше с клонирания изкуствен интелект, който баща ѝ бе оставил в лабораторията. Системата я напътстваше в усилията ѝ да отблъсква атаките на Вашингтон срещу „Фокском“. После Моника я бе използвала, за да преведе компанията през преходния период, спечелвайки признание сред директори, инвеститори и представители на медиите за уменията и зрелите решения — макар че работеше предимно вкъщи. Мортимър Фокс наистина бе подготвил добре наследницата си. Хората не знаеха, че невероятният ѝ успех е свързан с умната машина, която взимаше всичките делови и технически решения, направени някога от баща ѝ. Биомолекулният мозък я обучаваше в реално време, докато Моника провеждаше видеоконференции с вицепрезидентите на „Фокском“, инвеститорите, медиите и Вашингтон.

— Как върви търсенето на нов изпълнителен директор? — попита Тъкър.

Моника прокара пръст по изпотеното си чело.

— Утре сутринта „Фокском“ ще обяви пред медиите оттеглянето ми като временно изпълняващ длъжността.

Изявлението щеше да сложи край на два месеца усилена работа. Беше използвала тайните досиета на баща си, за да елиминира всякакви рискове Вашингтон да отмъсти на „Фокском“. Щом постигна това, тя потърси достоен приемник за длъжността изпълнителен директор. Моника запази петдесет и един процента контрол върху акциите на компанията и остана председател на управителния съвет, но от утре нямаше да ръководи всекидневната работа.

Тъкър се усмихна. Тя бе спазила своето обещание.

— Аз ще я поема отгук — каза той на бодигарда.

Мъжът кимна учтиво.

— Добре, сър. Ще бъда при портата, ако имате нужда от мен.

— Благодаря.

— Той е добър човек — отбеляза Тъкър, докато го наблюдаваше как се отдалечава.

— Всички са чудесни, скъпи. — Моника го прегърна и го целуна. — Но след като си видял най-добрия, всичко друго бледнее. Готов ли си?

Той я погледна в очите.

Обещания, които трябваше да бъдат изпълнени.

Тъкър не беше забравил. Вече се беше заклел да я обича, уважава и да се грижи за нея. Церемонията преди месец в „Джон Хопкинс“ беше скромна, тъй като никой от двамата нямаше живи роднини. Хората от охраната бяха повече от гостите. Обикновените златни халки станаха символ за взаимната им обвързаност до края на живота.

Но поради здравословното си състояние Тъкър едва сега щеше да изпълни последното си обещание.

— Моника Фокс-Тъкър — каза той и хвана ръцете ѝ, — от този ден нататък обещавам да се грижа за твоята безопасност... докато и двамата сме живи.

Тя сложи ръцете му на корема си.

— Грещиш, скъпи. Докато и тримата сме живи.

Брус Тъкър я взе в обятията си и остави меките ѝ като коприна коси да попият сълзите му.

Издание:

Автор: Р. Дж. Пинейро

Заглавие: Разделяй и владей

Преводач: Юлия Чернева

Година на превод: 2003

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2003

Тип: роман

Националност: американска

Излязла от печат: 30.06.2003

Редактор: Радка Бояджиева

ISBN: 954-585-450-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5907>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.